BIBLIOTECA INVIZIBILĂ

Genevieve Cogman

ARMADA

ARMADA

GENEVIEVE COGMAN a pornit pe drumul literaturii de la o vârstă fragedă, cu operele lui Tolkien și cu povestirile despre Sherlock Holmes. Și nu a mai privit niciodată înapoi. Dar, într-o notă poate mai prozaică, ea deține un masterat în Statistică aplicată în medicină și a cochetat cu o diversitate de slujbe: a scris cod pentru programe cu profil clinic, a fost analist de date și specialist în clasificări. Deși *Biblioteca invizibilă* este romanul ei de debut, a mai lucrat pe cont propriu ca autoare de scenarii pentru jocuri de rol. Seria *Biblioteca invizibilă* mai conține romanele *The Masked City* (în pregătire în ARMADA), *The Burning Page* și *The Lost Plot*. Pasiunile lui Genevieve Cogman includ realizarea de cuverturi din petice, crearea de bijuterii din mărgele, tricotatul și jocurile pe calculator. Locuiește în nordul Angliei.

Genevieve Cogman

Biblioteca invizibilă

Traducere din limba engleză
Iulia Dromereschi

ARMADA

Coperta: Adnan VASILE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
COGMAN, GENEVIEVE
Biblioteca invizibilă / Genevieve Cogman; trad. din lb. engleză: Iulia Dromereschi. -
Bucureşti Nemira Publishing House, 2019
ISBN 978-606-43-0468-1

I. Dromereschi, Iulia (trad.)

821.111

Genevieve Cogman
THE INVISIBLE LIBRARY
Copyright © Genevieve Cogman, 2016
First published 2015 by Pan, an imprint of Pan Macmillan, a division of Macmillan Publishers International Limited
The right of Genevieve Cogman to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.
All rights reserved.

© ARMADA, 2019

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**

Redactor-şef: Marian COMAN
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Oana IONAŞCU, Ecaterina DERZSI

Tiparul executat de GANESHA PUBLISHING HOUSE

Orice reproducere, totală sau parţială,
a acestei lucrări şi închirierea acestei cărţi
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0468-1

MULȚUMIRI

Le mulțumesc tuturor celor care m-au ajutat cu această carte. Îi mulțumesc agentei mele, Lucienne Diver, care este așa extraordinară, că încă nu-mi vine să cred că este agenta mea, și Bellei Pagan, redactorul meu, care este fantastică și a transformat cartea într-una mult mai bună decât era inițial.

Mulțumesc tuturor cititorilor, susținătorilor și prietenilor mei, incluzându-i pe, dar fără a se limita la: Beth, Jeanne, April, Anne, Phyllis, Nora, Walter, Em, Jennifer Stuart, Elaine, Lisa, Hazel și Noelle. Sunteți grozavi cu toții!

Și, ca întotdeauna, le mulțumesc părinților mei.

1

Irene dădea cu mopul pe podeaua de piatră, cu gesturi line și atente, admirând în tăcere strălucirea dalelor ude în lumina felinarului. O cam durea spatele, dar era un lucru normal, după ce muncise o seară întreagă. Curățenia era, cu siguranță, necesară. Elevii de la Academia de băieți a prințului Mordred reușiseră să umple de murdărie și noroi podeaua, întocmai ca orice alți adolescenți. Studiile la interior, de arte oculte, istorie militară și alchimie, nu excludeau lecțiile de la exterior, de luptă strategică, duel, asasinare în câmp deschis și rugby.

Ceasul din birou bătu sfertul de oră. Asta îi mai lăsa patruzeci și cinci de minute înainte de rugăciunile și incantațiile de la miezul nopții. Știa, după săptămâni de experiență, și, dacă era să fie sinceră, din propriile amintiri de la internat, că băieții nu se vor ridica nici măcar cu o secundă înainte să fie necesar. Asta însemna că majoritatea aveau să se târască afară din pat pe la douăsprezece fără un sfert, înainte să se îndrepte spre capelă, cu hainele aruncate pe ei în grabă și cu părul abia pieptănat. Așadar, avea cam treizeci de minute la dispoziție, înainte ca vreunul dintre ei să se miște.

Treizeci de minute ca să fure o carte și să fugă.

Propti mopul în găleată, se îndreptă de spate și își frecă preț de o clipă șalele. Uneori, munca sub acoperire ca Bibliotecar presupunea să se prefacă a fi vreo bogătașă căreia îi plăcea să socializeze, iar Bibliotecarul respectiv locuia în hoteluri scumpe și case de țară – asta în timp ce purta haine elegante și lua cine *haute cuisine*,

probabil pe farfurii cu margini aurite. Alteori, trebuia să-şi piardă luni întregi pentru construirea unei identităţi de slujnică muncitoare, care dormea prin poduri, purtând o rochie simplă, cenuşie, şi mâncând la fel ca băieţii. Putea doar să spere că următoarea ei misiune nu va însemna la fel de multe boluri cu fiertură de ovăz la micul dejun.

Cele două uşi din capătul coridorului erau destinaţia lui Irene: camera în care se ţineau trofeele casei. Era plină de cupe de argint, toate ştanţate cu variaţiuni de *Casa Turquine*, dar şi cu obiecte de artă şi manuscrise.

Unul dintre acele manuscrise era ţinta ei.

Irene fusese trimisă de Bibliotecă în această lume paralelă pentru a obţine *Recviemurile de la miezul nopţii*, faimosul debut editorial al necromantului Balan Pestifer. Era, se pare, o operă fascinantă, foarte educativă şi aproape deloc citită. Irene petrecuse o lună căutând o copie a textului, fiindcă Biblioteca nu solicitase *originalul*, ci doar o variantă corectă. Din păcate, nu doar că nu reuşise să identifice unde s-ar fi putut afla aşa ceva, dar întrebările ei atrăseseră atenţia altora (necromanţi, bibliofili şi vârcolaci). Fusese nevoită să renunţe la acea identitate sub acoperire şi să fugă, înainte să fie prinsă.

Fusese noroc chior (sau, cum îi plăcea să creadă, un instinct bine prelucrat) faptul că remarcase o referire întâmplătoare în corespondenţa privind „amintirile plăcute ale lui Sir Pestifer din vechea lui şcoală" şi „donaţiile sale către şcoală". La vremea la care Pestifer *scrisese* aceste piese timpurii, era încă tânăr şi necunoscut. Era foarte posibil ca, în disperarea sa pentru atenţie, sau din simpla dorinţă de a se lăuda, să fi donat un exemplar şcolii. (Iar ea îşi epuizase toate celelalte piste, aşa că merita să încerce.)

Durase câteva săptămâni pentru ca Irene să îşi creeze identitatea de tânără spre treizeci de ani, cu un trecut sărman, dar onest, potrivit pentru o fată în casă, şi apoi să-şi găsească o slujbă de curăţenie. Biblioteca principală a şcolii nu avea niciun exemplar din *Recviemurile de la miezul nopţii* şi, în disperare de cauză, se

hotărâse să verifice internatul la care fusese necromantul. Dincolo de orice aşteptări, avusese noroc.

Îşi abandonă echipamentul de curăţenie şi deschise geamul din capătul coridorului. Fereastra de cristal se mişcă uşor sub mâna ei; avusese grijă să o ungă cu ulei, ceva mai devreme. O briză răcoroasă se strecură înăuntru, semn de ploaie. Spera ca asta să nu se întâmple, dar unul dintre mottourile Bibliotecii era împrumutat direct de la marele strateg militar Clausewitz: nicio strategie nu supravieţuieşte contactului cu inamicul. Sau, în jargon: Lucrurile ar putea merge prost. Fiţi pregătiţi!

Se repezi înapoi pe culoar, spre camera trofeelor, şi deschise uşa. Lumina se reflectă în cupele de argint şi vitrinele de prezentare. Fără să se obosească să aprindă felinarul din centrul încăperii, se îndreptă spre al doilea dulap din dreapta. Încă îi mai mirosea a ceara cu care lustruise lemnul, cu două zile în urmă. Deschizând uşa, scoase teancul de cărţi din spate şi apoi un volum uzat, îmbrăcat în piele de un violet-închis.

(Când Pestifer trimisese cartea şcolii, se agitase şi se plimbase de colo până colo pe podea, sperând să primească vreun soi de recunoaştere din partea profesorilor, care să-i laude cercetările, urându-i succes în viitor? Sau îi trimiseseră doar o scrisoare formală, prin care-i confirmaseră primirea, şi apoi îi uitaseră opera într-o grămadă de alte cărţi, publicate pe cont propriu, din vanitate trimise de foşti elevi şi deja uitate?)

Din fericire, era un volum mic. Îl vârî într-un buzunar secret, puse la loc celelalte cărţi, ca să-şi acopere urmele, şi apoi ezită.

În fond, era o şcoală unde se preda magia. Şi, ca Bibliotecar, avea un avantaj imens, pe care nu-l avea nimeni altcineva – nici necromanţii, nici cei din poporul zânelor, nici dragonii, nici oamenii obişnuiţi, nimeni. Se numea *Limba*. Doar Bibliotecarii o puteau citi. Doar Bibliotecarii o puteau folosi. Putea afecta anumite aspecte ale realităţii. Era extrem de utilă, chiar dacă vocabularul avea nevoie de revizuire permanentă. Din păcate, nu funcţiona asupra magiei pure. Dacă maeştrii de la şcoală ar fi aruncat un soi de vrajă de alarmare, care să împiedice pe cineva

să fure cupele, și dacă funcționa pentru *orice* era luat din încăpere, atunci i se pregătea o surpriză neplăcută. Și ar fi fost groaznic de stânjenitor să fie vânată de o mulțime de adolescenți.

Irene se scutură, în sinea ei. Era pregătită pentru asta. Nu avea sens s-o mai lungească, iar dacă ședea pe loc, gândindu-se la posibilități, ar fi însemnat doar să rămână fără suficient timp.

Pași peste prag.

Un zgomot cumplit sparse tăcerea. Bolta de piatră de deasupra ușii se cutremură, iar niște buze care ieșiră brusc la suprafață începură să urle: „Hoțul! Hoțul!"

Irene nu se complică să se oprească și să-și blesteme soarta. Oamenii aveau să ajungă acolo în câteva clipe. Cu un strigăt puternic, se aruncă deasupra mopului și găleții, stropind deliberat și formând o băltoacă de apă murdară. Reuși să-și lovească și fluierul piciorului de găleată, ceea ce-i provocă lacrimi autentice.

Câțiva băieți mai mari ajunseră primii la locul faptei, în cămăși de noapte și papuci. Prea treji ca să se fi trezit abia atunci, probabil că se ocupaseră cu vreun hobby interzis.

– Unde e hoțul? strigă brunetul.

– Acolo! răspunse cel blond, arătând-o cu degetul pe Irene.

– Nu fi prost! Aia-i una dintre slujnice, spuse celălalt, demonstrând astfel avantajul de a fura cărți când erai îmbrăcată ca o servitoare. Tu! Slujnico! Unde-i hoțul?

Irene arătă cu un deget tremurând în direcția ferestrei deschise, care-și alesese perfect momentul să se clatine în vânt.

– M-a... M-a trântit la pământ...

– Ce înseamnă asta? făcu unul dintre maeștri, apărut deodată complet îmbrăcat și mirosind a tabac. A pornit vreunul dintre voi alarma? adăugă apoi, făcând cărare prin mulțimea crescândă de băieți mai mici, cu câteva pocnete din degete.

– Nu, domnule! răspunse blondul. Abia am ajuns aici, iar el fugise deja. A ieșit pe geam! Îl putem urmări?

Privirea maestrului se mută la Irene.

– Tu, femeie!

Irene se ridică repede în picioare, sprijinindu-se artistic de mop, și își dădu după ureche o șuviță de păr. (Abia aștepta să plece de acolo, ca să poată face dușuri fierbinți și să-și prindă părul într-un coc normal.)

– Da, domnule, se smiorcăi ea.

Cartea din buzunar îi apăsa piciorul.

– Ce ai văzut?

– Vai, domnule! începu Irene, lăsându-și buza de jos să tremure încetișor. Dădeam cu mopul pe coridor, iar când am ajuns lângă camera trofeelor – arătă spre ea, fără să fie necesar –, înăuntru era lumină. Așa că am crezut că unul dintre tinerii domni învață... și am bătut, întrebând dacă pot intra să spăl pe jos. Dar n-a răspuns nimeni, domnule. Așa că am vrut să deschid ușa, dar, dintr-odată, din interior a împins-o cineva, care m-a izbit și a fugit afară.

Băieții din public, cu vârste cuprinse între unsprezece și șaptesprezece ani, îi sorbeau fiecare cuvânt. Câțiva dintre cei mai mici își scoaseră împăunați bărbiile în afară, cu siguranță imaginându-și că ei înșiși ar fi fost pregătiți pentru un asemenea caz. L-ar fi doborât pe intrus și l-ar fi lăsat fără cunoștință, pe loc.

– Era un bărbat foarte înalt, spuse Irene. Și era îmbrăcat în întregime în negru, însă avea ceva legat peste față, așa că nu l-am văzut bine. Ducea ceva sub braț, înfășurat într-o pânză. Apoi s-a declanșat alarma, iar eu am strigat după ajutor, însă el a luat-o la goană pe coridor și a sărit pe fereastră.

Arătă spre geamul evident deschis, o cale de scăpare evidentă – poate prea evidentă – pentru orice hoț ipotetic.

– Apoi, acești tineri domni au apărut, chiar după ce el a fugit.

Îi indică pe primii doi sosiți, care păreau foarte mândri.

Maestrul încuviință. Își mângâie bărbia, gânditor.

– Jenkins! Palmwaite! Preluați conducerea Casei și duceți pe toată lumea înapoi, să se pregătească pentru capelă. Salter și Bryce, veniți să inventariem încăperea. Trebuie să vedem ce a fost luat.

Urmară proteste înăbușite din partea mulțimii de băieți, care cu siguranță ar fi preferat să sară pe geam și să alerge după hoț sau

poate să coboare și *după aceea* să îl urmărească, fără să sară de la etajul doi. Dar nimeni nu încercă să facă asta.

Irene blestemă în gând. O urmărire cu mulți oameni implicați a unui intrus inexistent ar fi încurcat frumușel lucrurile.

– Tu, spuse maestrul, întorcându-se spre ea. Du-te jos, la bucătărie, și bea niște ceai. Trebuie să fi fost tare neplăcut pentru tine.

Oare văzuse o urmă de îngrijorare autentică în privirea lui? Sau era o bănuială? Făcuse tot posibilul să lase urme false, dar *fusese* singura persoană în zonă și ceva tocmai se furase. Majoritatea maeștrilor din zonă ignorau servitorii, dar acesta ar fi putut reprezenta o excepție nefericită de la regulă.

– Fii pe față, în caz că trebuie să îți mai punem întrebări.

– Firește, domnule, spuse Irene, făcând o mică reverență.

Luă mopul și găleata și își croi drum prin grupul de băieți, îndreptându-se spre scări, atentă să nu meargă suspect de repede.

Avea nevoie de două minute să ajungă la bucătărie și să lase lucrurile acolo. Un alt minut să iasă din Casă. Încă cinci, poate trei, dacă fugea, să ajungă în biblioteca școlii. Era suficient.

Când ajunse, bucătăria era deja aglomerată până la refuz de slujitoarele care pregăteau oale cu fiertură de ovăz. Supraveghetoarea, majordomul și bucătăreasa jucau cărți și nimeni nu se deranjase să verifice alarma de sus.

– S-a întâmplat ceva, Meredith? întrebă supraveghetoarea, când intră Irene.

– Tinerii domni sunt ei înșiși, ca de fiecare dată, doamnă, răspunse Irene. Cred că una dintre celelalte Case le-a jucat un fel de festă. Cu permisiunea dumitale, aș putea să merg la spălătorie și să mă curăț?

Arătă spre petele de apă murdară de pe uniforma cenușie și șorț.

– Vezi să nu stai mult! răspunse supraveghetoarea. Ai de măturat în dormitoare, câtă vreme tinerii domni sunt la capelă.

Irene încuviință umilă și părăsi bucătăria. De sus nu se auzea încă niciun semn de alarmă. Prea bine. Deschise în liniște ușa internatului și ieși.

Clădirile se înșiruiau de-a lungul străzii principale, cu un patrulater central în care se afla capela, sala de adunare și – cel mai important loc pentru ea – biblioteca școlii. Casa Turquine era a doua, ceea ce însemna că avea de trecut pe lângă o singură casă, de preferință fără să atragă atenția. Nu trebuia să fugă. Nu încă. Dacă o vedea cineva alergând, ar fi stârnit bănuieli. Trebuia doar să meargă, frumos, cu calm, de parcă ar fi avut o treabă de făcut.

Reuși, pentru vreo trei metri.

O fereastră se deschise brusc în spatele ei, în Casa Turquine, și maestrul care discutase cu ea se aplecă în afară. Arătă spre ea.

– Hoața! *Hoața!*

Irene își ridică fustele și o luă la sănătoasa. Pietrișul îi scrâșnea sub tălpi, iar primele picături de ploaie începură să-i biciuiască fața. Ajunse în dreptul următoarei clădiri, Casa Bruce, și, pentru o clipă, se gândi să-și abandoneze planul de fugă și să se ascundă acolo, ca să-i fie pierdută urma și să încetinească urmăritorii. Dar simțul de autoconservare îi spuse că nu avea să funcționeze mai mult de câteva minute.

Șuieratul din spatele ei o avertiză chiar la țanc. Se aruncă la pământ, rostogolindu-se, când garguiul o atacă, țipând, cu ghearele de piatră întinse, dând să o înșface. Rată și se zbătu să-și revină din plonjon, cu aripile grele retezând aerul, în timp ce se străduia să câștige înălțime. O altă creatură se aruncase de pe acoperișul Casei Turquine și se rotea, căutând un unghi de atac potrivit.

Era una din acele situații, se gândi Irene cu amărăciune, în care ar fi fost minunat să fie necromant sau vrăjitor sau cineva care putea manipula forțele magice ale lumii, *ca să țintească garguii enervanți de pe cer*. Făcuse tot posibilul să evite atenția excesivă, să-și păstreze acoperirea și să nu pună în pericol puști obraznici, care lăsau noroi peste tot pe podea și nu se oboseau să-și atârne pelerinele. Unde ajunsese? La un stol de gargui care o atacau – mă rog, doar doi până acum – și probabil la un atac în masă din partea elevilor și maeștrilor, în câteva minute. Gata cu recompensele virtuții!

Rememoră rapid ce știa despre gargui. Exista câte unul pe acoperișul fiecărei clădiri a internatului. Erau chiar menționați

în pliantele de prezentare, ca garanție pentru siguranța elevilor – RĂPITORII VOR FI RUPȚI ÎN BUCĂȚI DE ARTEFACTELE NOASTRE ISTORICE, ÎNTREȚINUTE PROFESIONIST! Deși, după ce lucrase acolo câteva luni, credea că elevii înșiși erau mult mai periculoși pentru posibilii răpitori.

Partea bună (fiindcă trebuia mereu să existe o parte bună) era că garguii se dădeau des în spectacol, însă nu erau prea *eficienți* într-un spațiu redus. Partea proastă era că fuga în linie dreaptă ar fi transformat-o într-o țintă mobilă perfectă. Dar, revenind la partea bună, după cum scria și în pliant, garguii erau făcuți din granit, spre deosebire de tot ce se mai afla în jur.

Așa că avea nevoie de o sincronizare atentă. Din fericire, garguii nu erau prea inteligenți, așa că aveau să fie concentrați să o prindă și nu să se întrebe de ce rămânea nemișcată.

Inspiră adânc.

Primul gargui ajunse la altitudinea potrivită pentru plutire. Chemă un alt gargui cu un scrâșnet țiuitor și împreună se lăsară în picaj spre ea, cu aripile întinse ca niște umbre întunecate, profilate pe cer.

Irene strigă cât putu de tare:

– *Granit, fă-te piatră și stai pe loc!*

Limba funcționa de fiecare dată foarte bine când poruncea lucrurilor să fie ceea ce erau de la natură sau să facă ce doreau să facă. Piatra *voia* să fie inertă și solidă. Ordinul ei nu făcu decât să întărească ordinea firească a lucrurilor. Astfel, fu antidotul perfect pentru magia nefirească, cea care susținea garguii de piatră în zbor.

Garguii înțepeniră în plin avânt, cu aripile înghețate, și o ratară. Unul se lovi de pământ, formând un mic crater, iar celălalt căzu într-o rână și ară o brazdă lată de-a lungul cărării frumos pietruite, apoi se ciocni de unul dintre pomii lime care o străjuiau. Plouă peste el cu frunze.

Nu avea timp să stea și să se împăuneze, așa că fugi.

Apoi, începură urletele. Erau fie câini demonici, fie adolescenți, dar bănuia că erau cei dintâi. Pliantul îi menționa și pe ei. Broșura o ajutase mult când studiase echipamentele de protecție

ale școlii. Dacă trebuia să revină vreodată, probabil că și-ar fi putut vinde serviciile de consultant pentru siguranță. Sub pseudonim, firește.

O izbucnire bruscă de lumină roșie îi trimise umbra săltând pe stradă, în fața ei, și confirmă teoria câinilor demonici. Da. Se pregătise pentru ei. Pentru magia *organizată* se putea pregăti, chiar dacă nu știa să o facă. Trebuia doar să-și păstreze calmul și *să ajungă la hidrant, înainte să ajungă ei la ea.*

Printre utilitățile sale moderne, școala avea apă curentă și un sistem de prevenire a incendiilor. Ceea ce însemna că existau hidranți de-a lungul străzii principale. Cel care se afla între ea și biblioteca școlii era la vreo cinci metri distanță.

Trei metri. Auzea labe care dupăiau în urma ei, azvârlind pietrișul în huruitul unui ritm sălbatic. Irene nu privi înapoi.

Un metru și jumătate. Ceva gâfâi *chiar în spatele ei.*

Se aruncă spre hidrant, un ciot negru, neimpresionant, de metal, de jumătate de metru înălțime. Atunci, o greutate fierbinte o lovi în spate, trântind-o la pământ și țintuind-o acolo. Își răsuci capul cât să vadă o creatură asemănătoare cu un câine imens, care se ghemuise deasupra ei. Nu o ardea, cel puțin nu încă, însă trupul îi era fierbinte ca un cuptor. Din câte știa, dacă dorea, putea deveni mult, *mult* mai fierbinte. Ochii lui ardeau ca niște cărbuni în capul fumegând, iar când deschise gura, dezvelind niște colți zimțați, saliva la fel de fierbinte se scurse pe ceafa lui Irene. *Haide, încearcă*, părea să spună. *Încearcă numai. Dă-mi un motiv.*

– Hidrant, explodează! strigă Irene.

Dulăul deschise fălcile mai larg, într-un avertisment leneș.

Hidrantul explodă cam la nivelul genunchilor. Fragmente de fier răsucit săriră în toate direcțiile, odată cu primul șuvoi de apă. Irene era indecisă între *Mulțumesc Cerului că sunt la pământ* și *Asta se întâmplă dacă folosesc vocabular ezitant și alegeri neinspirate de cuvinte.* O bucată de metal străbătu aerul la câțiva centimetri deasupra nasului ei și lovi creatura pe care o trimise învârtindu-se în spate, urlând de durere.

Irene avu nevoie de o clipă să-şi revină şi să se ridice în picioare. Apa ar fi trebuit să încetinească câinii demonici şi să le stingă flacăra pentru o vreme, dar nu avea un plan de rezervă. Şi încă trebuia să ajungă în biblioteca şcolii. Cu rochia udă şi cu pantofii complet muraţi, începu să se clatine, apoi să alerge.

Când deschise uşile din bârne ghintuite ale bibliotecii, lumina caldă a felinarelor se revărsă peste ea. *Asta te transformă într-o ţintă pentru oricine priveşte în direcţia ta*, o avertiză simţul ei de autoconservare. Se împletici în vestibul şi închise uşa grea, dar văzu un singur lacăt imens, fără cheie. Însă nu avea nevoie de cheie.

Se aplecă şi murmură în Limbaj:

– Lacăt al uşii bibliotecii, închide-te!

Zgomotul mecanismelor care se mişcau în poziţie de închidere o mulţumi adânc, mai ales că următorul zgomot, câteva clipe mai târziu, fu izbitura puternică a unui dulău de foc în cealaltă parte a uşii.

– Ce se petrece aici? strigă o voce iritată, din adâncurile bibliotecii.

Irene cercetase locul mai devreme, înarmată cu un pământuf de praf şi cu nişte ceară de lustruit, pe post de alibi. Chiar în faţă se aflau rafturile de non-ficţiune, pline de cărţi despre orice, de la astrologie la zoroastrianism. Şi la dreapta exista un birou mic, unde se aflau cărţile care aveau nevoie de restaurare. Mai important era că biroul avea o *uşă* pe care o putea folosi ca să iasă de acolo, iar acesta era singurul lucru necesar.

Din spatele ei se auzi din nou o izbitură. Uşa principală se cutremură uşor sub atac, însă rămase neclintită.

Nu se obosi să răspundă vocii pe care o auzise, ci îşi scutură pietricelele de pe rochie, încercând să-şi păstreze calmul. Ambianţa o linişti automat: lumina abundentă a felinarelor, *mirosul* de hârtie şi piele şi faptul că, oriunde privea, vedea numai cărţi, cărţi şi iar cărţi.

O nouă izbitură dinspre uşa exterioară, urmată de voci furioase. Bun, poate nu era cazul să se relaxeze *prea* mult.

Se postă în faţa uşii închise a biroului, inspirând adânc.

– Deschide-te către Bibliotecă! rosti ea, conferind cuvântului „Bibliotecă" întreaga sa valoare, și simți cum tatuajul de pe spatele ei se mișcă și se răsucește, în timp ce se stabilea conexiunea.

A urmat un moment perfect normal de conștientizare și presiune, de parcă un lucru imens și de neimaginat i-ar fi răsfoit paginile minții. A durat, ca întotdeauna, puțin prea mult să fie suportabil, dar apoi ușa s-a cutremurat sub atingerea ei și s-a deschis.

Brusc, zgomote îndepărtate indică faptul că urmăritorii săi reușiseră să intre. Mai zăbovi o clipă cu părerea de rău că nu avusese timp să mai înșface alte cărți și apoi păși repede înăuntru. Când ivărul se închise în spatele ei, se reatașă lumii pe care o lăsase în urmă. Ori de câte ori l-ar fi deschis ei acum, ar fi dat doar spre biroul căruia îi aparținuse de la început. Nu o puteau urmări aici.

Se afla în Bibliotecă. Nu în orice bibliotecă, ci în BIBLIOTECĂ.

Rafturi înalte se înălțau de o parte și de alta, prea înalte și prea pline de cărți ca să poată vedea ce se afla dincolo de ele. Spațiul îngust din fața ei abia dacă era suficient să îi permită să se strecoare. Pantofii ei lăsară urme umede în praf, iar ea păși peste trei teancuri de notițe abandonate, îndreptându-se spre zona luminată din depărtare. Singurele zgomote erau niște scârțâieli vagi, care veneau de undeva din stânga ei, neregulate și nesigure, asemenea pendulărilor lente ale unui leagăn pentru copii.

Spațiul strâmt se deschise brusc într-o încăpere mai vastă, lambrisată. Privi în jur, dar nu putu să își dea seama unde se afla. Cărțile de pe rafturi erau tipărite, iar unele dintre ele arătau mai moderne decât oricare dintre cele disponibile în lumea alternativă pe care tocmai o părăsise – însă asta nu dovedea mai nimic. Masa mare din centru și scaunele din jurul ei erau acoperite de praf, la fel și podeaua, iar computerul de pe masă era tăcut.

De tavan atârna o singură lampă, cu un cristal alb arzând strălucitor în centru. În plan îndepărtat, o fereastră arcuită dădea spre o stradă nocturnă, luminată de lămpi cu gaz. Afară, vântul adia printre crengile copacilor, făcându-le să se îndoaie și să se legene în tăcere.

Oftând ușurată, Irene se așeză pe un scaun, își scutură pietricelele din păr și scoase cartea furată din buzunarul ascuns. Era uscată. O altă misiune încheiată, deși fusese obligată să renunțe la acoperire. Și oferise școlii o legendă – un gând care o făcu să zâmbească. Își imagina băieții nou-veniți ascultând povestea nopții în care Casa Turquine fusese jefuită. Detaliile aveau să fie, cu timpul, tot mai stufoase. Urma să devină, în final, o hoață notorie, care se infiltrase sub acoperire, sedusese jumătate dintre profesori și invocase demoni pentru a o ajuta să fugă.

Gânditoare, privi la cartea pe care o ținea în mâini. După toate dificultățile prin care trecuse ca să o dobândească, era curioasă cu privire la marile secrete de necromanție pe care le-ar fi putut descoperi între paginile ei. Recrutarea unei armate de oameni morți? Invocarea fantomelor? Cum să-ți prelungești în mod natural viața pentru mii de ani?

O deschise chiar la început. Spunea:

Teoria mea este că adevărurile cu adevărat măreațe, care se află în spatele vieții și morții, pot fi înțelese cel mai bine ca o parabolă, ca o ficțiune, adică. Mintea omenească nu poate înțelege, nemaivorbind să accepte, niciunul dintre principiile fundamentale care guvernează transmiterea și întoarcerea sufletelor sau fluxul de energii care pot lega un trup de firul dintre viață și moarte. În termeni practici: legile pe care alții le-au discutat, le-au propus sau chiar le-au afirmat în texte superioare pe această temă, alunecă dincolo de granițele acelui nivel de înțelegere care ar permite cunoașterea inerentă, reală, și manipularea acestor necesități.

Prea multe semne de punctuație și fraze nemăsurat de lungi, consideră ea.

Așadar, am hotărât să îmi descriu munca și experimentele, precum și înțelegerea pe care am extras-o din acestea, sub formă de poveste. Cititorii pot pricepe întocmai ce poftesc. Singura mea dorință este să explic și să luminez.

Şi, spera Irene, să amuze. Întoarse pagina.

În dimineaţa zilei de naştere a lui Peredur, corbii veniră la el pentru ultima dată. Se afla de trei săptămâni în casa vrăjitoarelor, iar ele îl învăţaseră multe, însă lipsise prea multă vreme de la Curtea lui Arthur. Primul corb se aplecă şi căpătă formă de femeie. Când lumina zorilor o îmbrăţişă, avea chipul cunoscut: de zgripţuroaică, abia capabilă să poarte armura şi coiful. Dar, când păşea în umbră, devenea tânără şi frumoasă; niciodată nu mai văzuse Peredur un păr atât de negru sau o piele atât de albă ori nişte ochi atât de pătrunzător de blânzi.

– Peredur, spuse ea, în numele Doamnelor din Orkney, îţi cer să mai rămâi aici o zi. Surorile mele şi cu mine am cercetat stelele şi îţi spun că, dacă ne părăseşti acum, vei pieri înainte de vreme, şi încă într-o căutare de om naiv. Dar, dacă mai rămâi o zi, calea ta va fi dreaptă, iar sora ta te va întâlni, înainte ca toate să se încheie.

– Nu am nicio soră, răspunse Peredur.

– Ah, spuse vrăjitoarea-corb, niciuna despre care să ai cunoştinţă.

Irene închise cartea, nemulţumită. Firește că trebuia să i-o trimită mai întâi Coppeliei, pentru inspecţie şi evaluare, dar poate, după aceea, ar fi putut-o obţine iar.

Nu era nimic greşit în curiozitatea cu privire la felul în care se termina o poveste, în fond. Era Bibliotecară – făcea parte din fişa postului. Şi nu dorea să dobândească marile secrete ale necromanţiei şi nici vreo altă cunoştinţă despre magie. Îşi dorea doar ceea ce-şi dorise mereu: o carte bună de citit. Partea în care era fugărită de duhăi de foc şi făcea lucruri să explodeze era nesemnificativă pentru slujbă. Obţinerea cărţilor era ceea ce conta *cu adevărat* pentru ea.

Aceea era misiunea Bibliotecii, cel puţin din câte fusese învăţată. Nu era vorba despre o misiune înălţătoare, de a salva lumi, de exemplu. Era vorba despre găsirea operelor unice de ficţiune şi despre depozitarea lor într-un loc atemporal şi în afara spaţiului. Poate că unii ar fi crezut că era o manieră inutilă de a-ţi

petrece eternitatea, însă Irene era mulțumită de alegerea ei. Oricine îndrăgea poveștile de calitate ar fi înțeles-o.

Mai existau și zvonuri care spuneau că Biblioteca avea, de fapt, un scop mai profund. Dar zvonurile veneau și plecau, iar ea avea misiuni de încheiat. Răspunsurile mai puteau aștepta. Avea timp.

2

Irene se concentră la ceea ce urma. Cu cât preda cartea mai repede și completa un raport, cu atât mai curând se putea spăla și usca, iar apoi se putea apuca de citit o carte care o interesa. În plus, se putea aștepta la câteva săptămâni libere pentru propriile proiecte, la care se gândea cu jind, dacă era să fie sinceră.

Computerul din fața ei bâzâi, trezindu-se la viață, când apăsă butonul de pornire. Șterse ecranul cu mâneca și suflă praful de pe tastatură. Era regretabil că nimeni nu putea controla punctele de reintrare ale pasajelor forțate înapoi spre Bibliotecă din lumile alternative. Tot ce se știa era că ajungeai înapoi în Bibliotecă, deși circulau și povești de groază despre oameni care-și petrecuseră ani buni căutându-și drumul înapoi din niște catacombe în care erau păstrate informații străvechi.

Pe ecran apăru emblema Bibliotecii: o carte închisă, cu ferestre pentru autentificare și parolă. Tastă rapid, apăsă „Enter", iar cartea se deschise lent. Paginile se dădură la o parte, ajungând la Inbox.

Cel puțin, nimeni nu reușise încă să-și dea seama cum să spameze sistemul informatic al Bibliotecii.

Deschise o hartă locală. Aceasta scânteie pe ecran, sub forma unei diagrame tridimensionale, iar o săgeată roșie arătă spre camera în care se afla. Nu era mult prea departe: doar la câteva ore de mers de Sediul Central. Ușurată, trimise repede un e-mail către Coppelia, supraveghetoarea ei directă și mentorul ei.

Aici Irene. Am recuperat materialul cerut. Solicit o întâlnire pentru livrare. Mă aflu în sala 254 Literatură latino-americană, secolul 20, cam la două ore și jumătate de Biroul tău.

Sunetul trimiterii e-mailului întrerupse tăcerea din încăpere.

Era păcat că telefoanele mobile, wi-fi-ul sau orice alte tehnologii asemănătoare nu funcționau în interiorul Bibliotecii. Orice tip de transmisiune care nu se baza pe legături strict fizice fie nu funcționa deloc, fie mergea cu hopuri, fie emitea paraziți pe tonuri acute. Se făcuseră și se făceau mai departe cercetări și, presupunea Irene, aveau să se mai facă și peste o sută de ani. Nu doar tehnologia funcționa prost. Formele magice de comunicare erau și ele inutile, iar efectele secundare aveau tendința să fie și mai dureroase. Sau așa auzise, nu c-ar fi încercat. Îi plăcea să-și știe creierul în interiorul craniului, acolo unde îi era locul.

În timp ce aștepta un răspuns, își citi corespondența. Lucruri obișnuite: solicitări în masă de cărți sau subiecte de cercetare, comparații între mostre de pornografie victoriană în lumi victoriene alternative, cineva care-și lăuda noua teză privind abuzul de stimulente și poezia asociativă. Șterse o rugăminte miorlăită dintr-o scrisoare care căuta sugestii despre îmbunătățirea folosirii penicilinei în lumile alternative ale Evului Mediu întunecat. Dar marcă un număr de actualizări lingvistice, pe care dorea să le citească mai târziu.

Singurul e-mail personal din întreaga colecție era de la mama ei. O notă grăbită, la fel de scurtă ca e-mailul lui Irene către Supraveghetoarea sa, care o informa pe Irene că ea și tatăl ei aveau să fie în G-337 Alternativ pentru următoarele câteva luni. Erau în Rusia, căutând icoane și partituri psalmice. Spera că Irene era bine și se distra, și întreba, într-o doară, ce i-ar fi plăcut să primească de ziua ei.

Ca de obicei, mesajul nu era semnat. Se presupunea că Irene avea să citească numele din adresa de e-mail și să nu întrebe altceva.

Își sprijini bărbia în palme și se uită la ecran. Nu își mai văzuse părinții de câțiva ani. Biblioteca îi ținea pe toți ocupați și, să fie

sinceră, nu prea știa ce să le spună în ultima vreme. Putea mereu aduce vorba despre muncă, dar dincolo de asta se afla un câmp minat de interacțiune socială. Părinții ei, probabil, voiau să se retragă în Bibliotecă, peste câțiva ani, și spera ca până atunci să găsească o cale să își creeze ocazii de conversație politicoasă cu ei. Lucrurile fuseseră mult mai ușoare când era mai tânără.

Mi-ar plăcea niște ambră,

răspunse ea la e-mail. I se părea suficient de sigur.

Actualizările lingvistice erau cum se așteptase, ținând cont de cele trei luni de absență. Nimic nou în gramatică, dar cuvinte noi în vocabular – majoritatea specifice lumilor și referindu-se la concepte sau elemente care nu mai ajunseseră la Bibliotecă înainte. Câteva redefiniri adjectivale. O colecție de adverbe din domeniul somnului.

Irene le scană cât de repede putu. Problema cu o limbă în continuă evoluție, care putea fi utilizată pentru a exprima lucrurile precis era... evolutivă. Cu cât mai multe aduceau agenții precum Irene la Bibliotecă, cu atât limba se schimba. Se întrebă, posomorâtă, dacă trofeul dobândit de ea recent avea să inspire un cuvânt nou sau două, sau doar să schimbe unul vechi. Poate că urma să ajute la definirea unei anumite nuanțe de negru.

Totuși, existau compensații. Cum era să poți da Ordine lumii din jurul tău. Dar, când se angajase pentru eternitate, nu se așteptase să își petreacă majoritatea timpului revizuind liste de vocabular.

Computerul se făcu din nou auzit. Era răspunsul Coppeliei și ajunsese surprinzător de repede. Irene îl deschise și clipi, văzând lungimea mesajului.

Draga mea Irene,

Ce plăcere să te revăd! Deși, firește, când spun „revăd", mă refer la a ști că ai ajuns la Bibliotecă. Au trecut deja

câteva săptămâni și nu vei crede cât de bucuroasă sunt să te știu ajunsă înapoi...

Irene se încruntă. Arăta a discurs pregătit dinainte. Avea un sentiment neplăcut în privința lui.

...și aș avea o misiune pentru tine.

Asta era.

Munca ta frecventă în lumile alternative te-a făcut să rămâi în urmă la curriculumul necesar de mentor al noilor elevi, dar, din fericire, am găsit o soluție.

Irene pufni. Coppelia o asigurase că totul se va rezolva, dar dăduse impresia de a reuși să deturneze atenția și să fenteze, și nu să compenseze ulterior prin vreo îndatorire neplăcută.

Se întâmplă...

Era complet pierdută.

...să avem un nou recrut, pregătit pentru prima sa misiune pe teren, și, firește, m-am gândit că ai fi persoana ideală pentru a-i fi mentor! Vei putea să-i oferi beneficiile experienței tale și, în același timp, să primești niște credite la dosar fiindcă te-ai ocupat de el.

Să se ocupe de el? Ce era, o bombă amorsată? Se cam săturase de elevi în ultimele săptămâni.

E o misiune foarte scurtă și nu ar trebui să-ți ia mai mult de câteva zile, poate o săptămână. Ar trebui să lucrați lângă un punct de ieșire fix spre lumea desemnată, așa că, dacă sunt probleme sau întârzieri, îmi poți trimite un raport.

Suna, se gândi Irene, de parcă Coppelia chiar își dorea să-și acopere spatele în privința respectivă.

Dragă Irene, am o încredere nețărmurită în tine. Știu că mă pot baza pe tine să te ridici la tradițiile și așteptările Bibliotecii, oferind un exemplu valoros acestui nou recrut.

Suna și de parcă Supraveghetoarea sa ar fi citit prea multe broșuri de recrutare și coduri de bune practici proaste, în ultima vreme.

L-am autorizat pe Kai (așa se numește) să ia un transport rapid spre unde te afli, așa că îl poți aștepta din clipă în clipă.

Irene se opri, ascultând cu nervozitate. Dacă era așa, atunci lui Kai i se permisese să folosească una dintre cele mai restricționate metode de transport din întreaga Bibliotecă. Coppelia fie că nu voia să stea la discuții, ci doar să o dea la o parte și să o trimită în misiune, fie că acea misiune era ceva urgent, fie că exista ceva atât de dubios la Kai, încât nu trebuia văzut în public. Poate că nu se descurca la navigarea normală prin Bibliotecă – o veste proastă în sine... și tocmai folosise prea multe propoziții introduse prin „fie", ceea ce era o dovadă de gramatică proastă. Detesta gramatica proastă.

Are toate detaliile misiunii.

Asta era foarte rău. Coppelia putea să nu fie pregătită să scrie totul într-un e-mail. Irene adulmeca o treabă politică și nu dorea deloc să fie implicată în asta. Crezuse mereu că Supraveghetoarea ei era mai rezonabilă, mai orientată spre cercetare și machiavelică doar ocazional, nu genul care i-ar fi pus în brațe o misiune de nescris, un recrut fără experiență și un zvâc rapid spre cel mai apropiat punct de Traversare.

Lasă ultimul material adus la cel mai apropiat Birou, eticheteaz-l cu numele meu, iar eu mă voi ocupa de procesarea lui.

Măcar atât...

De pe coridorul de afară se auzi o pală bruscă de vânt şi o bufnitură. Îi aminti de un tub pneumatic sub presiune, care livra nişte hârtii.

Urmară o pauză şi o bătaie la o uşă din apropiere.

– Intră! spuse Irene, întorcându-şi scaunul în acea direcţie.

Uşa se deschise, făcând loc unui tânăr.

– Tu trebuie să fii Kai, spuse Irene, ridicându-se. Haide înăuntru!

Poseda acel tip de frumuseţe care îl transformă, imediat, dintr-un posibil subiect de interes romantic într-o imposibilitate absolută. Nimeni nu îşi petrecea timpul cu oameni care arătau aşa, scoşi dintre paginile lucioase ale revistelor. Pielea lui era atât de palidă, încât îi vedea vinişoarele albăstrui de la încheieturi şi din zona gâtului, iar părul lui era de un negru care părea aproape albastru oţelit, în lumina difuză, împletit în jos, pe ceafă. Sprâncenele lui aveau aceeaşi nuanţă, iar pometii săi ar fi putut tăia diamante – nemaivorbind de brânză. Purta o jachetă din piele neagră, uzată, şi blugi care nu-i atenuau deloc frumuseţea uluitoare, iar tricoul lui alb nu era doar perfect spălat, ci şi călcat şi apretat.

– Da, spuse el. Chiar sunt. Tu eşti Irene, nu?

Până şi vocea lui merita admiratori: era joasă, precisă şi răguşită. Alegerea firească a cuvintelor părea mai degrabă datorată afectării decât lipsei de preocupare.

– Sunt, recunoscu Irene. Şi tu eşti noul meu recrut.

– Da, spuse el păşind în încăpere şi lăsând uşa să se închidă în urma lui. Şi plec, în sfârşit, din locul ăsta, adăugă apoi.

– Văd. Te rog să stai jos. Nu am terminat încă de citit e-mailul Coppeliei.

Clipi spre ea, apoi străbătu cu paşi mari încăperea şi se aruncă în cel mai apropiat scaun, ridicând un nor sufocant de praf.

Ocupă-te de lucruri frumos și eficient și te poți aștepta la timp liber pentru cercetări personale, când termini. Îmi pare rău că trebuie să te trimit înapoi atât de repede, dar este imperios, draga mea Irene, și trebuie să ne descurcăm cu toții cu resursele disponibile.

Cu afecțiune,
Coppelia

Irene se sprijini de spătar și se încruntă la ecran. Nu era adepta teoriei conspirației, dar dacă ar fi făcut-o, ar fi putut scrie volume întregi doar pe baza ultimului paragraf.

– Coppelia îmi spune că ai toate detaliile despre misiune, spuse ea, peste umăr.

– Mda. *Madame* Coppelia – accentuă el titlul – mi-a dat chestiile. Nu mi s-a părut cine știe ce.

Irene se întoarse spre el.

– Dacă nu te deranjează, spuse, întinzând palma.

Kai vârî mâna în jachetă și scoase un plic albastru, subțire, pe care i-l dădu încet, transformând gestul într-unul politicos dintr-unul de simplu transfer.

– Poftim... șefa? *Madame*? Căpitane?

– „Irene" e suficient, spuse ea.

Ezită pentru o clipă, dorindu-și să fi avut un cuțitaș pentru corespondență, dar nu era niciunul la îndemână și nu voia să-i arate lui Kai unde-și ținea lama ascunsă. Riscând să pară lipsită de maniere, rupse plicul și scoase o bucată de hârtie.

Kai nu se aplecă în față să tragă cu ochiul, dar înclină capul, curios.

– Obiectiv, citi Irene cu voce tare, politicoasă. Manuscris original Grimm, volumul 1, 1812, în prezent la Londra, paralela B-395, cea mai apropiată Traversare în interiorul British Library, localizată la British Museum. Mai multe detalii disponibile la Bibliotecarul local.

– Grimm?

– Basme, cred. Irene lovi cu degetul marginea hârtiei. Nu e un domeniu familiar. Nu sunt sigură de ce am fost eu... noi trimiși în misiunea asta. Doar dacă nu ai tu experiență?

Kai clătină din cap.

– Nu mă prea pricep la treburi europene. Nici măcar nu știu în ce lume alternativă se află. Crezi că este ceva unic în acea lume?

Era o întrebare rezonabilă. Existau trei motive de bază pentru care Bibliotecarii erau trimiși în lumi alternative, spre a găsi anumite cărți: ori era vorba despre o carte importantă pentru un Bibliotecar senior, ori ar fi putut avea efecte asupra Limbii, ori era o carte specială și unică în acea lume. În acest caz, intrarea în proprietatea Bibliotecii a cărții ar fi întărit legăturile sale cu lumea din care provenea cartea. (Irene nu era sigură în care dintre cele trei categorii se încadra ultima ei achiziție, deși suspecta că era vorba despre „efecte asupra Limbii". Probabil că, la un moment dat, ar trebui să afle.)

Dacă acest manuscris Grimm era genul de carte care apărea în lumi alternative multiple, atunci nu ar fi fost necesară o misiune specială alocată de Coppelia. Când Bibliotecarii deveneau seniori, nu mai erau interesați decât de raritați. O carte obișnuită, care exista în mai multe lumi, ar fi apărut pur și simplu pe lista de cumpărături a cuiva, probabil alături de opera completă a lui Nick Carter, colecția de cazuri a Judecătorului Dee, precum și biografiile integrale, adevărate sau nu, ale Părintelui Ioan[1]. Întrebarea privind *motivul* pentru care unele cărți erau unice și apăreau doar în anumite lumi rămăsese încă fără răspuns, iar Irene spera ca, într-o bună zi, să găsească unul. Poate când avea să devină ea însăși Bibliotecar senior. Peste zeci de ani, poate chiar secole.

În orice caz, nu avea rost să stea pe gânduri. Irene încercă să-și formuleze răspunsul pentru a-l face util, în loc să-l blocheze pe Kai în primele zece minute de când se cunoscuseră.

– Ar fi cel mai bine să aflăm ce știe Bibliotecarul local, când ajungem la destinația alternativă. Dacă nu ne-a spus Coppelia despre ce e vorba...

Kai ridică din umeri.

– Atâta timp cât plec de aici, nu mă plâng.

---

[1] Personaj fictiv despre care se credea, în Europa sec. XII-XVII, că ar fi conducătorul unui regat creștin aflat undeva în Orient (n. tr.)

– De când ești aici? întrebă Irene, curioasă.

– De cinci ani, spuse el, iar tonul vocii i se reglase spre o politețe grijulie, asemenea pietrelor tocite de apa mării. Știu că aceasta este politica: să ții oamenii aici până când au studiat principiile de bază și să te asiguri că nu o iau la sănătoasa, dar e totuși vorba de cinci ani nenorociți!

– Îmi pare rău, spuse Irene sec, în timp ce scria rapid un răspuns la e-mailul Coppeliei.

– Îți pare rău?

– Da. Eu m-am născut să fac treaba asta, fiindcă părinții mei sunt ambii Bibliotecari. Asta a ușurat, probabil, lucrurile. Am știut mereu ce mă așteaptă.

Era adevărat, lucrurile fuseseră mai ușoare pentru ea. Știuse întotdeauna pentru ce era educată. Anii petrecuți în Bibliotecă erau alternați cu cei din alte lumi și întreaga procedură fusese însoțită de studiu, practică, eforturi și rafturi interminabile de cărți.

– Ah!

– Nu cred că așteptarea a fost tocmai... amuzantă.

– Amuzantă, pufni el. Deloc! A fost interesantă, dar nu amuzantă.

– Ți-a plăcut Coppelia? întrebă Irene trimițând e-mailul, apoi se delogă frumos.

– Am studiat cu ea doar în ultimele câteva luni.

– Ea este una dintre cele mai...

Irene se opri, gândindu-se ce cuvinte să folosească astfel încât să nu intre în bucluc ulterior, dacă acestea erau reproduse. Îi plăcea Coppelia, dar cuvinte precum „machiavelică", „lipsită de principii în mod eficient" și „cu inima de gheață" nu se prea potriveau în orice conversație.

– Ah, mi-a plăcut de ea, spuse Kai repede, iar Irene se întoarse să îl privească, surprinsă de căldura din vocea lui. E o femeie puternică. Foarte organizată. O personalitate impunătoare. Mamei... i-ar fi plăcut. Dacă, știi tu... Nu acceptă niciodată aici oameni cu rude apropiate în viață.

– Nu, fu de acord Irene. Așa spune regulamentul. Nu ar fi corect față de ei.

– Și, ăăă... o privi pe sub genele lui lungi. Ce spui de zvonurile acelea, cum că uneori se asigură că nu există rude apropiate în viață? Sau orice rude în viață?

Irene înghiți. Se aplecă să închidă computerul, sperând că își ascunsese astfel gestul nervos.

– Mereu există zvonuri.

– Sunt adevărate?

Uneori, cred că da. Nu era naivă. Știa că Biblioteca nu își respecta întotdeauna propriile reguli.

– Nu ne-ar ajuta pe niciunul să îți spun că da, zise ea, sec.

– Ah, făcu el, apoi se sprijini din nou de spătar.

– Ești aici de cinci ani. Ce te așteptai să spun?

– Mă cam așteptam să-mi servești replica oficială, răspunse el privind-o cu mai mult interes, acum. Nu credeam că ai putea sugera că pot fi adevărate.

Ochii lui sclipeau în lumina difuză.

– Nu am insinuat asta, spuse ea, repede, apoi strecură hârtia înapoi în plic și îl puse în buzunarul rochiei. Iată prima mea sugestie, în calitate de mentor al tău, Kai. Biblioteca funcționează pe baza teoriei conspirației. Nu recunoaște nimic, neagă totul, apoi află ce se petrece și publică o lucrare pe tema respectivă. Nu te pot împiedica să faci asta.

Își înclină capul.

– Dar ar putea oricând să scape de lucrare.

– Să scape de lucrare? întrebă Irene râzând. Kai, aici suntem la Bibliotecă. Nu aruncăm niciodată nimic.

El ridică din umeri, renunțând în mod clar la anchetă.

– Fie. Dacă nu vrei să iei lucrurile în serios, nu insist. Plecăm?

– Desigur, spuse Irene, ridicându-se. Te rog să mă urmezi. Mai putem discuta pe drum.

Dură o jumătate de oră înainte ca el să reînceapă să vorbească, în afară de niște mormăieli de încuviințare sau de negare. Ea îl conduse pe o scară în spirală, cu trepte din lemn de stejar întunecat și balustrade de fier negru. Era prea strâmtă pentru amândoi, așa că el mergea la câțiva pași în urma ei. Ferestre înguste, scobite

în zidurile groase, contemplau o mare de acoperișuri. Câte o antenă răzleață de televiziune se ridica dintre edificiile clasice din cărămidă și cupolele false, în stil oriental.

– Pot să te întreb câte ceva? întrebă Kai, într-un târziu.

– Firește.

Irene ajunse la capătul de jos al scării și se dădu la o parte, lăsându-l să i se alăture. Coridorul larg din fața lor era plin de uși, de o parte și de alta, unele mai bine lustruite și șterse de praf decât altele. Lumina felinarelor scânteia pe balamalele lor de alamă.

– Dacă mergem pe jos spre punctul de ieșire, nu ne va lua cam mult?

– Corect, zise Irene. Se află în B-395, îți amintești?

– Firește, spuse el uitându-se la ea de sus. Era cu câțiva centimetri buni mai înalt decât ea, deci era în regulă să o privească cu condescendență.

– Bun, făcu ea, pornind pe coridor. M-am uitat pe hartă înainte să ajungi tu, iar cel mai apropiat punct de acces în Aripa B este pe aici, și apoi urcând încă două etaje. Putem verifica un terminal când ajungem acolo și găsi cel mai rapid drum spre 395. Să sperăm că nu se află la mai mult de o zi de unde suntem noi.

– O zi... Nu am putea folosi un transport rapid ca să ajungem?

– Mă tem că nu. Nu dispun de autoritatea de a solicita așa ceva, spuse Irene, dar nu se putu abține să nu mediteze la cât de simple ar fi fost lucrurile dacă ar fi putut. Trebuie să fii la nivelul Coppeliei ca să le comanzi.

– Ah!

Merseră în tăcere, însă doar câțiva pași.

– Bine, reluă Kai. Ce știi despre B-395?

– Păi, evident, este o lume alternativă dominată de magie.

– Fiindcă este o lume B sau Beta, nu?

– Da. Din ce fel de lume ești tu, apropo?

– Ah, dintr-o lume Gamma. Acolo aveam și tehnologie, și magie. Tehnologie la nivel înalt, magie la nivel mediu. Aveau probleme să le facă să funcționeze împreună – oricine avea prea mult material de cyborg în el nu putea folosi magia.

– Hm, spuse Irene, pe un ton neutru. Presupun că tu nu ai nicio îmbunătățire de ordin tehnologic.

– Nu. E un lucru bun. Mi-au spus că n-ar fi funcționat aici.

– Nu tocmai, răspunse Irene. Doar că niciun dispozitiv alimentat cu energie nu poate intra sau ieși din Bibliotecă, funcționând. Dispozitivele merg foarte bine dacă le poți închide cât timp traversezi, și apoi redeschide odată ajuns...

Kai clătină din cap.

– Nu e stilul meu. Care e folosul, dacă ar trebui să-l tot pornesc și opresc? Nu-mi prea plăcea nici magia. Eram mai interesat de lucrurile reale, ca artele marțiale, luptele fizice – chestii de-astea.

– Cum de ai fost ales pentru Bibliotecă? întrebă ea.

– Păi, toată lumea făcea cercetare folosind unelte online în lumea mea. Dar, uneori, primeam misiuni de căutare a unor cărți vechi pentru un cercetător. Unele erau, știi tu, ilegale, și la modul cel mai serios... Așa că am început să-i scotocesc trecutul, crezând că poate aflu lucruri interesante. Și cred c-am căutat prea asiduu, fiindcă m-am trezit cu o vizită a unor oameni foarte duri, care mi-au spus că trebuia să vin și să lucrez pentru ei.

– Sau?

Kai o privi glacial.

– „Sau" ar fi fost o veste foarte proastă pentru mine.

Irene tăcu tot timpul pe care-l petrecură trecând pe lângă câteva uși, apoi spuse:

– Deci, ești aici. Ești nefericit?

– Nu chiar, spuse el, surprinzând-o. Dacă intri în joc, îți asumi un risc. A fost o ofertă mai bună decât multe altele, nu? Unul dintre cei care mi-au predat aici, Maestrul Grimaldi, a spus că, dacă aș fi avut familie, nu mi-ar fi făcut oferta. M-ar fi avertizat doar în alt fel. Așa că nu mă pot plânge.

– Atunci, de ce te plângi?

– Cinci ani! exclamă el, apoi făcură colțul. Au trecut cinci ani nenorociți de când studiez aici. Știu despre treaba cu continuitatea. Ar fi cinci ani de când am renunțat la propria lume. Toți tipii cu care-mi petreceam timpul s-or fi mutat sau or fi murit. Era genul

acela de loc. Mai era și o fată. Probabil are un nou iubit. Tendințe noi, stiluri noi. Tehnologie și magie noi. Poate niște țări s-au aruncat singure în aer. Și eu nu am fost acolo să văd. Cum să o mai pot numi lumea *mea*, dacă îmi lipsesc părți din ea?

– Nu poți, răspunse Irene.

– Cum te descurci?

Irene gesticulă spre coridor.

– Asta *este* lumea mea.

– Serios?

Mâna lui Irene se încordă pe carte.

– Îți amintești că ți-am spus că părinții mei sunt amândoi Bibliotecari? Nu m-am născut în Bibliotecă, dar așa mă simt. M-au adus aici când eram încă bebeluș. Mă luau cu ei în misiuni. Mama spune că am fost cel mai bun detaliu de recuzită. Tata îmi spunea o poveste la culcare despre cum au strecurat un manuscris în geantă, printre scutecele mele.

Irene zâmbi ușor, amintindu-și.

– Ei, nu mai spune! spuse Kai oprindu-se. Fii *serioasă!*

Irene clipi.

– Sunt. Îi ceream să-mi spună aceeași poveste în fiecare seară.

– Te luau în misiuni cu ei?

– A, nu!

Irene își dădu seama ce îl deranja.

– Nu în misiuni *periculoase*, ci în cele sigure, unde puteam fi de folos. Mă lăsau acasă când era primejdios. Apoi, mai târziu, când am avut nevoie de educație adecvată și de aclimatizare socială, m-au trimis la internat. Singura problemă era că trebuia să fiu atentă cât timp de vacanță îmi petreceam la Bibliotecă, altfel aș fi fost în asincron cu lumea în care mergeam la școală. S-a discutat despre mutarea mea între lumi, la școli diferite, ca să îmi pot petrece niște ani la Bibliotecă între ele, însă nu am considerat că ar putea funcționa.

Irene fusese atât de mândră fiindcă i se permisese să fie inclusă în conversație și o trataseră ca pe un adult, cerându-i opinia.

– Și ai avut... prieteni la internat, nu?

Kai puse întrebarea cu reticență, de parcă i-ar fi putut da o palmă, ca răspuns.

– Firește.

– Mai ții legătura cu ei?

– Factorul timp este împotrivă, zise Irene ridicând din umeri. Cu cantitatea de timp pe care a trebuit să o petrec studiind la Bibliotecă, sau în alte lumi, a fost dificil... Am rămas în contact cu unii dintre ei, pentru o vreme. Am scris, de câte ori am putut, dar, în final, nu a funcționat. Eram la o școală din Elveția. Un loc bun. Se pricepeau de minune la limbi străine.

Mai făcură un colț. În fața lor, coridorul se îngusta brusc și continua în rampă. Podeaua, pereții și tavanul erau făcute din aceleași scânduri care scârțâiau, uzate și vechi. Ferestrele de pe peretele din stânga dădeau într-o stradă pustie, luminată de torțe pâlpâitoare, unde niște urme noroioase de roți marcau traficul, însă nu era nici picior de trecător.

– Tot înainte? întrebă Kai.

Irene încuviință. Podeaua scârțâi sub picioarele lor când începură să urce.

– Parcă ar fi un pod, spuse Kai.

– Pasajele dintre aripile Bibliotecii sunt întotdeauna puțin ciudate. Am trecut o dată prin unul în care a fost nevoie să mă târăsc.

– Cum reușesc să mute cărțile pe acolo?

– De obicei, nu fac asta. Reușesc să le transporte altfel. Dar era util, dacă te grăbeai.

El arătă cu degetul mare în sus, spre fereastră.

– *Tu* ai văzut vreodată pe cineva acolo, afară?

– Nu. Nimeni nu a văzut.

Pasajul se echilibră, apoi începu din nou să se încline.

– Acum, dacă am putea găsi o traversare care să ne ducă acolo, ar fi interesant.

– Așa este. Era unul dintre subiectele preferate de discuție între studenți.

Kai oftă.

Irene cercetă în jur și văzu ceea ce dorea, spre stânga.

– O clipă, spuse ea, arătând spre o nișă din perete. Doar să-i las cartea asta Coppeliei.

Kai încuviință și se ghemui lângă perete, lăsând-o pe Irene să ia un plic din teancul de lângă nișă și să strecoare cartea în ea. Se aplecă puțin, într-adevăr, cât ea scrijeli numele Coppeliei pe plic, suficient cât să vadă titlul cărții, iar ochii lui se îngustară de curiozitate.

– Ai putea să i-o duci personal, sugeră el. Să îi spui că voiai să te asiguri că ajunge la ea și să o întrebi mai multe despre misiunea noastră, cât discuți cu ea.

Irene lăsă plicul să cadă în nișă și ridică o sprânceană spre el.

– Da, și aș putea să trec drept o caraghioasă neștiutoare, care nu poate citi un ordin, nemaivorbind să îl urmeze. Cineva care nu merită niciun fel de misiune, dacă ar alerga înapoi la ea pentru mai multe amănunte, când mi-a oferit tot ce aveam nevoie.

– A! oftă Kai. Bine, atunci.

– Crezi că nu am auzit discursul ăsta de la ea?

– Știu că eu l-am auzit. Nu eram sigur dacă și tu.

– Ba da, spuse ea și zâmbi scurt, înainte să reia mersul. Dar bună încercare. Deci, 395. Coridorul coti și intrară într-o încăpere care cuprindea două terminale, pe o masă de ceramică strălucitoare. Unul era folosit de un tânăr, care nu se obosi să ridice privirea, ci rămase concentrat asupra ecranului. Costumul lui maro era uzat la coate și în genunchi, iar încheieturile osoase îi erau încadrate de manșete de dantelă. Era, probabil, ceva obișnuit în lumea alternativă din care venea sau în care urma să plece. Și era totuși într-o stare mai bună decât rochia cenușie, zdrențuită, pe care o purta Irene.

– Uite, spuse Irene, așezându-se în fața celuilalt terminal. Permite-mi un moment și voi găsi cea mai bună cale de a ajunge la punctul de traversare pentru această misiune.

Și pentru a afla tot ce pot despre lumea respectivă, adăugă ea, doar pentru sine. Fusese prea zăpăcită de sosirea lui Kai ca să facă genul de cercetare pe care o dedica, de obicei, unei misiuni. De asemenea, chiar dacă erau puși la curent de Bibliotecarul Rezident, avea să fie util să aibă o idee despre locul spre care se îndreptau.

Kai privi în jur, remarcând lipsa altor scaune, apoi se lăsă în jos și se așeză, cu picioarele încrucișate și spatele lipit de perete, adoptând un aer de răbdare angelică.

Irene se autentifică repede și accesă harta. Traversa spre B-395 se afla la o jumătate de oră de mers. Nu era de mirare că îi fusese trimis Kai și Coppelia nu o chemase pe Irene să se întâlnească. Luă creionul și carnețelul și scrijeli câteva indicații, înainte de a căuta informații despre lumea în sine. Reacția trebuie să i se fi citit pe chip, întrucât Kai se îndreptă și se încruntă spre ea.

– Ce este...?

Irene arătă în grabă spre celălalt tânăr și șopti *Șșș*, ducând un deget la buze într-o manieră cât de evidentă putu.

Kai se uită lung la ea, apoi se relaxă iar, privind în altă parte.

Ea scrise repede câteva informații, apoi împături hârtia și ieși din cont. Se ridică și porni spre ușă.

– Haide, Kai! spuse ea, voioasă.

Kai se ridică elegant și o luă pe urmele ei, cu mâinile în buzunare.

Când ajunseră pe coridor, după o vreme, și se aflară departe de urechi curioase, ea spuse:

– Îmi cer scuze.

– Ah, nu îți face griji, răspunse Kai ridicând din umeri.

Băiatul părea fascinat de lambriurile de fag și de stucaturile de pe tavan.

– Ai dreptate, spuse apoi cu o voce glacială. Nu ar fi trebuit să fac zgomot și să-i deranjez pe alții din treabă. Îmi cer scuze fiindcă am încălcat regulile Bibliotecii...

– Uite ce e, spuse Irene, înainte ca el să poată deveni și mai sarcastic, nu mă înțelege greșit. Nu mă scuz fiindcă respect regulile.

– Păi?

– Nu. Mă scuz pentru că m-am răstit la tine ca să taci, fiindcă nu puteam să discut informații strict secrete în timp ce era altă persoană de față.

Kai mai făcu niște pași.

– Ah, spuse el. Așa este.

Irene consideră că era reacția cea mai apropiată de o scuză pe care o putea primi *ea*, pe moment.

– Destinația noastră se află în carantină, spuse repede. Este prezentată ca având un nivel ridicat de infestare cu haos.

Ceea ce însemna că factorul de risc era dincolo de normal, se gândi ea cu furie. Unde îi stătuse mintea Coppeliei, când îi trimisese acolo? Dacă o lume cu magie activă era în carantină, asta însemna că fusese coruptă de forțe haotice. Magia sa se înclinase prea departe în direcția greșită dintre ordine și dezordine. Așa cum i se spusese, probabil, lui Kai, haosul care corupea lumile echilibrate era un pericol vechi de când lumea, cu potențial letal pentru agenții Bibliotecii. Și era împotriva tuturor noțiunilor reprezentate de aceasta, în calitate de instituție care păstra ordinea. Un nivel ridicat de haos însemna că se puteau aștepta să întâlnească creaturi din Fae, Neamul Frumos, creaturi ale haosului și magiei, care puteau căpăta formă și pricinui dezordine într-o lume atât de coruptă. Iar asta nu însemna niciodată ceva bun.

– Și nu există niciun element de echilibru care să încerce să restabilească ordinea?

– Nu. Ori dragonii nu știu despre această lume alternativă, ori se țin la distanță de ea.

Și ce nu spusese, în timp ce se străduia să își liniștească propriile temeri, era că, fără un element de echilibru, o lume coruptă ar fi putut involua până la haosul primordial. Nimeni nu putea fi sigur unde se afla linia despărțitoare dintre infestarea cu haos și absorbția totală. Iar ea nu voia să afle, cu siguranță.

Kai se încruntă.

– Credeam, adică, așa ni s-a spus în timpul orientării de bază, că dragonii intervin mereu dacă există un nivel ridicat de haos. Că pot readuce o lume pe linia de plutire. Că, pe măsură ce situația se înrăutățește, e tot mai probabil că vor interveni.

– Înregistrările ne spun că nu e nici picior de ei acolo.

Era adevărat, probabil, că dragonilor nu le plăcea haosul, fiind creaturi jurate legilor și structurii. Irene primise aceleași indicații precum Kai. Dar asta nu însemna, neapărat, că aveau să intervină

oriunde se afla haos. Din experienţa sa personală cu lumile alternative, Irene ajunsese la concluzia că dragonii preferau să îşi aleagă cu mare atenţie bătăliile. Poate că Bibliotecarul din lumea aceea ştie mai multe. Se numeşte Dominic Aubrey. A primit o slujbă de acoperire şi face parte din personalul de la British Museum, unde conduce Departamentul de Manuscrise Clasice.

Îşi înclină capul spre Kai.

– S-a întâmplat ceva?

Kai îşi vârî mâinile mai adânc în buzunare.

– Uite, ştiu că ni se spune nouă, ucenicilor, despre cele mai îngrozitoare scenarii, la orientare, ca să nu încercăm ceva prostesc. Şi probabil că se exagerează lucrurile, însă o lume cu un nivel ridicat de haos şi fără dragoni care să încerce măcar să o stabilizeze... sună puţin cam riscant ca primă misiune pentru mine şi pentru...

– Cineva cu grad inferior, ca mine?

– Tu ai zis-o, mormăi Kai, nu eu.

Irene oftă:

– Dacă mai contează, nici eu nu sunt încântată.

– Deci cât de rău este?

Ea se gândi dacă să îşi treacă mâinile prin păr şi să aibă o criză de isterie, ca apoi să se aşeze şi să nu mai facă nimic timp de câteva ore, chinuindu-se să îşi dea seama care ar fi calea de a evita misiunea.

– Au tehnologie bazată pe abur, deşi exista o notiţă care menţiona „evoluţii inovatoare" recente. Infestarea cu haos capătă forma manifestărilor supranaturale legate de folclor, cu ocazionale aberaţii ştiinţifice.

– Adică?

– Ne putem aştepta la vampiri. Vârcolaci. Creaturi de basm care apar din noapte. Probabil şi tehnologia lor va funcţiona în chip neaşteptat.

– Bine, spuse Kai entuziasmat. Nu sunt probleme cu asta.

– Poftim?

– Vin dintr-o lume Gamma, ai uitat? Sunt obişnuit cu magia. Chiar dacă nu o practicam chiar eu, trebuia să ştim cum să înţelegem sistemul, ca să ne ferim de probleme. Magia pare să implice

mereu tabuuri și interdicții. Așa că tot ce trebuie să facem este să ne dăm seama care sunt acestea și să le evităm, în timp ce ridicăm documentul sau cartea. *No problemo.*

Irene încuviință:

– Așadar, un nivel ridicat de infestare cu haos.

Gândul o îngrijora mai mult decât îl îngrijora pe Kai. Poate fiindcă mai avusese experiențe cu infestări cu haos înainte și nu îi plăcuseră deloc.

Haosul făcea lumile să se comporte irațional. Lucruri aflate în afara firii infestau acele lumi, ca rezultat direct. Vampiri, vârcolaci, zâne, mutații, supereroi, dispozitive imposibile... Cu unele tipuri de spirite și magie se putea descurca, dacă se bazau pe reguli și erau fenomene naturale în lumile lor. Alternativa din care tocmai venise avea o magie foarte bine organizată și, chiar dacă nu o practicase, măcar avusese *sens*. Spera că putea face față și dragonilor. Din nou, aceștia erau ceva firesc în ordinea tuturor lumilor conectate, făceau parte din structura acestora și nu încercau să le destabilizeze cu orice preț.

Nu avea idee de unde să înceapă lupta cu haosul. Nimeni nu știa precis cum și de ce izbucnea haosul într-o lume alternativă – sau poate că acele cunoștințe erau mai presus de nivelul ei de salariu. Dar nu era niciodată firesc în acea lume și părea atras de ordine ca să o destabilizeze, modificând tot ce atingea. Crea lucruri care funcționau pe baza unor principii iraționale. Nu era bun pentru nicio lume în care pătrundea și nu era bun nici pentru oamenii din acea lume.

Chiar dacă, e drept, dădea naștere unor opere literare de calitate.

Biblioteca avea un întreg set de carantine pentru infestările cu haos. Dar cea din lumea aceea alternativă era una dintre cele mai dure pe care le văzuse, deși permitea, totuși, intrarea. Nu era deloc bucuroasă că lua un ucenic cu ea, indiferent cât de bine credea el că se poate descurca.

– Păcat că madam Coppelia nu ne-a dat mai multe informații! observă Kai. Și nu mă privi așa! Ne gândim la același lucru, nu? Spun asta doar ca să nu trebuiască să o faci tu.

Irene aproape că izbucni în râs.

– Bine, spuse ea. Suntem de acord în această privinţă. Şi ştim amândoi că situaţia este urâtă şi că nu ne prea cunoaştem. Aşa că va fi periculos şi neplăcut. Dar dacă reuşim să luăm manuscrisul, sunt sigură că va fi top secret şi vom fi norocoşi dacă se va menţiona ceva despre asta în dosarele noastre, fiindcă totul va fi îngropat în arhive.

– Aminteşte-mi de ce am ales slujba asta, mormăi Kai.

– Erau oameni care te luau în cătarea puştii, corect?

– Da, ceva de genul ăsta.

– Şi îţi plac cărţile, continuă ea şi îi aruncă o privire lungă.

El îi zâmbi repede, autentic:

– Da. Asta era.

Ieşiră de pe ultimul coridor şi se treziră deasupra unei săli imense. Ruta lor continua de-a lungul unui pod împletit din fier, cu balustrade frumos decorate, care se arcuiau grandios dintr-o parte în alta, deasupra spaţiilor deschise, încărcate cu cărţi, iar tot felul de scări se răsuceau pe lângă pereţi, întâlnindu-se în diverse puncte.

– Hei! spuse Kai încântat. Am mai fost aici. Erau multe versiuni de „Faust" acolo jos. Arătă spre colţul din dreapta jos al sălii. Comparam versiuni din diverse lumi alternative pentru Maestrul Legis. Era un exerciţiu de pregătire, însă unul din cele bune, ştii?

Irene încuviinţă.

– Ar fi putut fi mai rău. Schalken ne punea să căutăm ilustraţii de mozaicuri cât eram în pregătire. Petreceam prea mult timp cu o lupă şi un scanner, încercând să ne dăm seama dacă existau diferenţe, sau dacă, ăăă – încercă să-şi amintească formularea şi tonul vocii – „există o deviere comprehensibilă, şi totuşi tolerabilă, de la norme, exprimată în lumea aleasă, ţinând cont de variaţiile naturale ale disponibilităţii mineralelor şi culorilor...".

O rundă de aplauze lente o făcu să se întrerupă. Şi ea, şi Kai întoarseră capetele să privească spre capătul îndepărtat al podului. O femeie într-o robă subţire se sprijinea de balustradă, cu pielea palidă ca gheaţa şi părul ca o pălărie întunecată.

Zâmbi.

Irene nu.

3

– Ți-a ieșit de minune, spuse femeia. Deloc surprinzător, ținând cont cât de des a trebuit *tu* să-l asculți spunând-o, până să repeți așa cum trebuie.

– Bradamant! spuse Irene, calmă.

Înregistră, într-un colț al minții, că stomacul i se agita și că i se făcuse rău, însă nu avea de gând să *arate* asta.

– Ce plăcere să te văd! adăugă apoi. Cui îi datorăm prezența ta?

– Îți poți da seama ușor când se enervează, îi spuse Bradamant lui Kai. Devine foarte corectă.

– Nu cred că ne-am mai întâlnit, răspunse Kai. Presupun că ești una dintre colegele lui Irene.

Irene era conștientă că el se afla chiar lângă cotul ei, deși atenția ei era fixată asupra lui Bradamant.

– Întocmai, drăguțule, spuse Bradamant, îndepărtându-se de balustrade. Sunt aici pentru misiunea care ți-a fost alocată, Irene. S-au schimbat planurile.

Părul ei întunecat era tăiat drept și scurt, ca o croială de mătase neagră care-i mângâia pielea.

– Ce? În ultimele zece minute?

– Planurile se schimbă foarte repede, spuse Bradamant fără să clipească. Fii fată bună și dă-o-ncoa!

– Doar nu te aștepți să cred asta.

– Ne-ar face viața mai ușoară amândurora, drăguță.

– Ah?

– Da, zâmbi Bradamant. Aș spune că misiunea ar fi încheiată, pentru început.

– Lăsând orice întrebări privindu-mi competența sau lipsa ei, spuse calmă Irene, ce aș putea să-i spun Supraveghetoarei mele?

Nu avea de gând să își piardă controlul, cu siguranță nu în fața unui ucenic, și nu pentru nivelul acesta de provocare. Dar știa, din experiențe amare, cât de malițioasă putea fi Bradamant. Și mai știa că exista mereu un motiv politic dedesubt.

Bradamant ridică din umeri. Ținuta sa făcu valuri.

– Asta, draga mea, este problema ta. Deși bănuiesc că ai și un dosar model, te vei confrunta cu câteva decenii de muncă grea ca să-ți recuperezi orice statut ai fi avut înainte.

– Stai puțin, spuse Kai. Chiar sugerezi să-i cedăm misiunea?

– Ea sugerează asta, răspunse Irene, nu eu.

– Iau și ucenicul, se oferi Bradamant. Dragul de Kai are un dosar *atât* de bun!

Irene îl auzi pe Kai inspirând surprins.

– Nu va fi necesar, spuse ea. *Eu* nu am niciun motiv să ți-l pasez, deși tu ai un istoric *atât* de bun în privința ucenicilor.

Bradamant strigă printre dinți:

– Calomnie!

Fu rândul lui Irene să zâmbească. Bradamant nu avea decât să-i spună „calomnie" cât poftea, însă faptele fuseseră înregistrate. Femeia nu fusese capabilă să păstreze un ucenic pentru mai mult de o misiune și, de fiecare dată când existase o problemă, ucenicul fusese învinuit. Era vorba despre ghinion dacă se întâmpla o dată sau de două ori, dar devenea un model neplăcut când se întâmpla mereu.

– Nu iese fum fără foc, spuse Irene.

– Tu de unde știi? Ții socoteala, nu?

Bradamant părea excesiv de furioasă și făcu niște pași în direcția lor, țăcănind tare cu tocurile pe pod.

Irene îi zâmbi, cu o expresie cât se putea de indiferentă.

– De ce aș dori să fac una ca asta?

Cealaltă femeie pufni, revenindu-și. Își studie unghiile de la mâini.

– Înțeleg că ai de gând să faci o prostie, atunci.

– Ia-o cum poftești, răspunse Irene. Dar nu îți cedez misiunea și nici ucenicul, iar dacă aș fi genul care să țină șobolani pe post de animale de companie, nu ți-aș da nici măcar *șobolanul*. Clar?

– Foarte, spuse Bradamant cu răceală.

Își aruncă un fald de material peste umeri, cu o mișcare elegantă.

– Să nu te aștepți să mă port frumos cu tine, când va trebui să repar gafele tale, mai târziu.

– Ah, șopti Irene, n-aș putea să sper asta!

Bradamant se întoarse, fără a mai spune un cuvânt. Pașii ei răsunară pe podul de fier și dispăru pe coridorul întunecat de dincolo de el. Tăcănitul tocurilor își spori intensitatea pe o podea de lemn, apoi se lăsă tăcerea.

– Ar fi drăguț să primesc o explicație, spuse Kai.

Nu se străduise să șoptească, așa că vocea sa străbătu cu ecou liniștea.

– Ar fi, aprobă Irene. Se încruntă în direcția coridorului. Aș vrea să-mi dau seama dacă a fost vorba de politică sau de ceva personal.

– Părea că voi două aveți un istoric serios.

– Nu ne înțelegem, afirmă Irene, scurt. Nu ne-am înțeles niciodată. Își face treaba, dar are o reputație. N-ai vrea să lucrezi cu ea. Începu să meargă spre coridor.

– Irene, spuse Kai, și o surprinse într-un mod nedefinit că fusese strigată pe nume așa. Înțeleg că nu o placi...

– Nu o plac deloc, îl întrerupse Irene, păstrându-și mersul calm și măsurat, cu efort, fără să-și *permită* să schimbe vorba. Nu aș vrea ca sentimentele mele foarte neplăcute la adresa ei să mă determine să calomniez o persoană care este eficientă, competentă, chiar *admirată* ca Bibliotecar.

Kai fluieră.

– Nu o suporți.

– Sentimentul este reciproc în așa măsură încât e *posibil* ca ea să fi înscenat totul dintr-un capriciu, ca să mă supere, continuă Irene. Doar că ar fi fost o succesiune de coincidențe puțin probabilă ca ea să fi știut că mă aflu într-o misiune și să ajungă să mă

intercepteze. Ceea ce îmi miroase a politică. Porni pe coridorul întunecat, cu un pas înaintea lui Kai.

– Cine e Supraveghetorul ei?

– Koşcei.

– Ah! făcu Kai, apoi tăcu vreme de câţiva paşi. El, adăugă după aceea. Ştii, mereu am crezut că a ales un nume cam dramatic, chiar şi pentru locul ăsta.

Irene ridică din umeri, bucuroasă de schimbarea subiectului. Era adevărat că ticăloşii din basmele ruseşti nu reprezentau cea mai evidentă sursă pentru alegerea unui nume. Dar propria ei alegere, „Irene", nu fusese dictată de logică. Măcar „Nemuritorul", epitetul de obicei ataşat numelui său, era foarte potrivit pentru un Bibliotecar care ajunsese la vârsta lui.

– Când eram studenţi, unii îşi petreceau ore întregi încercând să aleagă cum îşi vor spune după ce vor fi iniţiaţi. Repetau la infinit „Ce zici de ăsta?" sau „Crezi că Mnemosina sună bine sau e prea evident?" sau „Îmi place Arachne, crezi că merge?".

Kai pufni în râs.

Înaintară, trecând prin încăperi după încăperi pline de cărţi. Chiar dacă existau căi mai rapide (şi non-liniare) de a circula prin Bibliotecă, Irene ar fi avut nevoie de autorizaţie de la un Bibliotecar senior ca să le folosească. În absenţa acestor scurtături, tot ce puteau face ea şi Kai era să meargă şi să fie atenţi la marcaje. În sfârşit, coridorul se deschise într-o cămăruţă a cărei trăsătură dominantă era poarta ferecată de pe peretele opus. Pereţii erau acoperiţi de rafturi cu cărţi, însă afişe mari acopereau unele secţiuni. Acestea conţineau afirmaţii precum „INFESTARE CU HAOS. INTRARE NUMAI CU PERMISIUNE. PĂSTRAŢI-VĂ CALMUL ŞI MENŢINEŢI DISTANŢA. LA VOI MĂ REFER".

Kai îşi puse mâinile în şolduri şi privi afişele.

– Ia zi, spuse el, există oameni pe aici care nu înţeleg o aluzie?

– Tu să-mi spui, răspunse Irene. Ţinând cont de unii oameni pe care probabil i-ai întâlnit în zonă.

Băgă mâna în buzunar şi scoase indicaţiile Coppeliei privind misiunea.

– Înainte să continuăm, spuse Kai mai serios, ce spui despre Koşcei şi Bradamant? Crezi că lucrează pentru el?

Irene se trase de lobul urechii. *E posibil să fim ascultaţi.* Când Kai nu păru să priceapă ideea, trase mai tare.

Sau crezi că...

– Aş prefera să mă gândesc la-asta de partea cealaltă, i-o tăie ea.

S-a ales praful de potenţiala pricepere a lui Kai într-ale infracţiunilor de stradă, cât şi de a pricepe o aluzie, se gândi, apoi adăugă:

– Înainte să tragem concluzii, hai să obţinem instrucţiuni de la Bibliotecarul de acolo.

Umerii lui Kai se lăsară.

– Bine, spuse el, sec. Cum spui tu.

Irene îşi propuse să îşi ceară scuze mai târziu – măcar parţial – şi lovi cu instrucţiunile în poartă. Metalul solid rezonă încet, ca un clopot îndepărtat, apoi răsună iar, până când încăperea se umplu de sunete armonioase.

Kai se apropie, aparent dornic să lase la o parte bosumflarea pentru o clipă.

– Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost un fals?

– Nu ar fi sunat nici pe jumătate la fel de plăcut, răspunse Irene.

Vârî instrucţiunile înapoi în buzunar, apoi se întinse să răsucească clanţa. Aceasta se mişcă uşor, iar poarta se deschise, lăsându-i pe ea şi pe Kai să treacă într-o altă încăpere plină de cărţi, casete de sticlă şi lămpi cu gaz care licăreau.

Camera avea acel aer nedefinit al tuturor colecţiilor de muzeu, totodată fascinant şi uitat. Sub protecţii de sticlă se aflau manuscrise, iar foiţa de aur a miniaturilor şi ilustraţiile străluceau în luminile lămpilor. Un singur document era deschis pe un birou din centru, aproape de un carneţel şi un pix cu aspect modern. Tavanul înalt, cu boltă, avea pânze de păianjen la colţuri, iar praful pândea din fisurile lemnului care acoperea pereţii. Lângă intrare se afla o maşinărie, toată numai mecanisme de ceas, sisteme de acţionare şi fire scânteietoare, cu un dispozitiv arătând ca o imprimantă primitivă şi nişte tuburi de aspirare ataşate.

Kai privi în jur.

– Sunăm undeva, sau...?

– Probabil nu e nevoie, spuse Irene.

Închise poarta în urma lor și o auzi încuindu-se singură. Îmi imaginez că domnul Aubrey a fost deja avertizat. Bibliotecarii care supraveghează Traversările fixe, ca aceasta, nu le lasă nepăzite.

Se auzi un sunet. Câteva tuburi de aspirare de pe dispozitivul mecanic se aprinseră, iar imprimanta începu să se zguduie, scuipând o bandă lungă de hârtie, literă cu literă.

Kai o luă și o citi.

– Bine ați venit! Vă rog să vă simțiți ca acasă, iar eu mă voi alătura vouă...

Imprimanta se opri cu un scrâșnet.

– În scurt timp, sper, spuse Irene.

– Foarte tare! exclamă Kai și începu să se plimbe de colo colo, privind manuscrisele. Uite, aici se pare că e un original din „Lamia" lui Keats, deși nu-mi e clar ce caută la Manuscrise clasice...

– Fiindcă sunt în curs de comparare a manuscrisului cu materialele lui Plutarh, spuse Irene.

Ușa de la celălalt capăt al încăperii se deschisese pentru a face loc unui bărbat de vârstă mijlocie, cu ten închis.

– Bună ziua! Sunt Dominic Aubrey. ***Acțiunea de a vă vedea este o plăcere***, adăugă el, în Limbaj.

– ***Acțiunea de a conversa cu dumneata este o plăcere***, răspunse Irene. Eu sunt Irene, iar el este Kai. Suntem aici pentru manuscrisul Grimm din 1812.

Era conștientă de încruntarea lui Kai și își amintea, din perioada de preinițiere, cât de ciudat i se păruse Limbajul. Ascultătorii nepregătiți îl auzeau în limba lor maternă, dar cu un accent dificil de identificat. Bibliotecarii, firește, îl auzeau drept ce era, ceea ce îl făcea o unealtă ideală pentru verificări, parole și contrasemne. Ca acum.

Dominic Aubrey încuviință.

– V-aș invita să luați loc, dar nu am decât un scaun. Vă rog să vă sprijiniți oriunde găsiți potrivit.

Bărbatul se jucă nervos cu ochelarii, împingându-i înapoi pe nas, apoi își scutură haina de praf. Purta veșminte care păreau

desprinse din standardul victorian, din cele mai comune perioade. Avea o cămașă albă, standard, cu guler țeapăn, și o redingotă, o vestă și niște pantaloni negri. Părul lui drept era prins într-o coadă aranjată, ajungându-i între omoplați.

– Situația s-a, ăăă, modificat puțin de când am trimis ultimul raport.

Irene se sprijini de marginea biroului, făcând un efort să nu pară că judecă, condamnă sau incriminează. Oricât de mult ar fi simțit că asta dorea.

– Înțeleg. Este, în fond, o lume infestată de haos. Poate ne oferiți instrucțiunile de la început?

Irene aruncă o privire la Kai, iar acesta încuviință.

– Prea bine, spuse Dominic, așezându-se pe scaun.

Bărbatul își încrucișă brațele, apoi se aplecă în față.

– Am aflat inițial despre ediția princeps din Grimm după moartea lui Edward Bonhomme, când a fost pusă în circulație, spuse Dominic. Bonhomme era un latifundiar și bibliofil local. Deținea câteva străzi cu magherniță și făcea un profit bunicel de pe urma lor, și își investea banii în cărți. Din nefericire, era cel mai rău soi de colecționar. Nu invita niciodată pe nimeni acasă, nu permitea nimănui să se uite la cărțile sale, le ținea pur și simplu sub cheie și se bucura de ele. Cunoașteți genul?

– A trebuit să vizitez câțiva oameni ca el, fu de acord Irene. Ceva suspect despre moartea lui?

Dominic ridică din umeri.

– A căzut pe scări, și-a rupt gâtul și a fost găsit de menajeră în dimineața următoare. Avea în jur de optzeci de ani, cumpăra cele mai ieftine lumânări de la piață, iar covorul de pe scări era ros. Mulți oameni s-au căpătuit după moartea lui, dar nimeni nu a părut să fi avut un motiv serios ca să-i facă felul. Poliția a tratat cazul ca pe un accident și așa a și rămas.

Irene încuviință.

– Și cartea?

– A apărut la o licitație după moartea lui Bonhomme, cu altele din colecția lui. Din banii obținuți se instituia o bursă în numele lui la Oxford. O mostră clasică de snobism post-mortem.

Dominic făcu o pauză cât să ofteze, apoi continuă:

– În fine. S-a dus repede vorba, iar licitația s-a aprins. A fost cumpărată de lordul Wyndham. Este – era, mai bine zis – mai mult un colecționar de tinichele scumpe, decât un bibliofil adevărat, dar prețul pe carte și interesul societății au transformat-o în ceva dorit pentru colecția sa, așa că a obținut-o.

– Ai spus că *era*.

Irene sesizase fatalismul din vorbele lui Dominic.

– Da. Desigur. Cineva i-a înfipt un țăruș acum câteva zile.

– Țăruș?!

– Era vampir. Au folosit metodele tradiționale. Un țăruș înfipt în inimă, tăierea capului, usturoi în gură... deși, să fiu sincer, să-i lase capul înfipt în balustradă, în fața casei, unde toți oaspeții săi îl puteau vedea, s-ar numi cam exagerat.

– Apoi a dispărut cartea, nu?

– Da, spuse Dominic, cu seninătate. Cum ai ghicit?

Kai ridică o mână.

– Dacă îmi permiteți... Aici, vampirii sunt considerați un lucru firesc în societate?

– Păi, murmură Dominic ridicând un deget. *Să fii* vampir sau vârcolac nu este ilegal, în sine. Să ataci sau să ucizi pe cineva ca urmare a pornirilor vampirice sau lycanice este... Ca de obicei, însă, dacă ai mulți bani treci peste reguli, iar lordul Wyndham avea mulți bani.

Irene dădu din cap.

– Deci a fost ucis – cu un țăruș, mai precis – la o petrecere, și cineva a furat cartea?

– Intriga se complică, spuse Dominic ridicând din nou degetul. O hoață notorie a fost văzută evadând din conac în seara aia. Chiar dacă nu se știe să fi ucis vreodată pe cineva înainte, pare o coincidență cam trasă de păr că se întâmplase să jefuiască taman casa în care lordul Wyndham fusese ucis.

– A fost văzută, spuneți?

– Da, a fost o evadare dramatică. A sărit de pe acoperișul casei ca să se prindă de o scară ce atârna de un zeppelin aflat în trecere.

– Stai! Zeppelin?!

– Fac parte din etosul științific al locului. Zeppeline, raze mortale – care, totuși, nu funcționează foarte bine – și alte instrumente de distrugere. Au și mutații biologice, tehnologie mecanică, spa-uri de întreținere fizică...

Irene îl privi pe Kai. Avea o expresie care combina un interes ascuțit cu o atenție admirativă.

– Ți-am mai spus că nu-mi plac infestările haotice? întrebă ea. Uite de aceea.

– Dar zeppelinele sunt mișto, protestă Kai. Nu puteam folosi așa ceva în lumea mea alternativă, din cauza poluării, dar cred că sunt super. Să fii acolo sus, pe cer, zgâlțâit de vânturi, să călărești curbătura lumii, cu pământurile și mările sub ochii tăi...

– Să cazi de foarte sus, adăugă Irene.

El îi aruncă o privire.

– Îmi cer scuze, îi spuse ea repede lui Dominic. Vă rog să continuați și să ne spuneți despre hoață.

– I se spune Belphegor, zise Dominic, care părea mai degrabă amuzat decât iritat de întreruperile lor. E foarte depravată. Se pare că poartă un costum mulat din piele neagră și o mască aurie.

– Detalii despre mască?

– Cred că oamenii sunt prea ocupați să se uite la costum.

Irene oftă.

– Deci avem o hoață incredibil de fițoasă, care se strecoară peste tot într-un costum din piele neagră și ucide vampiri în timpul liber?

– Eu m-aș înfrunta cu ea, spuse Kai, entuziasmat.

Irene ridică o sprânceană.

– De unde știi că eu nu vreau asta?

– Vrei?

– Confruntările cu hoațe fițoase nu se încheie niciodată bine.

– Ai mai trecut prin asta?

– O dată, spuse Irene, sperând că nu se înroșise prea tare.

– Ah, ești *acea* Irene! spuse Dominic, surprins. Îmi amintesc acum povestea Coppeliei. Nu ai sfârșit prin a avea o luptă în mijlocul unei recepții și...

Irene îl opri:

– Am putea să ne concentrăm pe problema de față, vă rog?

– E o plăcere să văd că iei lucrurile atât de ușor, remarcă Dominic. Unii Bibliotecari juniori ar fi fugit deja spre Traversare și ar fi încercat să renunțe. Dar nu și tu. Nu, îmi dau seama că aștepți misiunea și ești nerăbdătoare să începi.

Zâmbi cu toți dinții.

Irene inspiră adânc.

– O iau ca pe o provocare, spuse ea, sec.

Și să mă ia naiba dacă o las pe Bradamant să se ocupe de asta în locul meu.

Kai ridică o mână.

– Pot să întreb ceva?

– Te rog, spuse Dominic.

– Aveți cumva dosare cu privire la acest loc, pe care le putem studia?

Dominic încuviință:

– Am un set de notițe despre ce se petrece, despre geografie și istorie, tot tacâmul. Am creat și niște identități, atât pentru bărbați, cât și pentru femei, în cazul în care mă vizitează Bibliotecari. Vă voi da câteva și vouă, împreună cu fondurile. Nu vă faceți griji, nu vă las pe uscat. Am vrut doar să văd cum reacționați la situație.

– Sincer, spuse Irene, sună ca un roman gotic ieftin.

– Sincer, răspunse Dominic, asta și este.

Irene oftă.

– Așa. Lordul Wyndham a murit și nu mai este nici măcar nemort. Cartea este, probabil, furată de hoața Belphegor. Și mai e ceva, nu?

– Nu prea, spuse Dominic, parcă scuzându-se. Toate s-au petrecut cu doar câteva zile în urmă, înțelegeți? Ziarele încă fac vâlvă pe subiect. De fapt, dacă vreți să cercetați povestea de acoperire...

– Bună idee! fu de acord Irene. Care este situația de gen aici?

– Femeile sunt în general acceptate în majoritatea profesiilor, exceptând ca soldați în armată. Deseori, ajung în departamente de inginerie. Nu e nimic neobișnuit să existe jurnaliste, deși, deseori, sfera lor de activitate este înalta societate și paginile de scandal, așa că s-ar potrivi perfect.

– Există magie?

– Nu în sine, spuse Dominic, încet, deși avem vampiri, vârcolaci și alte creaturi supranaturale. Am o teorie conform căreia tehnologia din acest loc este, de fapt, o evoluție structurală a ceea ce s-ar fi manifestat în altă parte ca magie direcționată, însă nu o pot dovedi.

Irene încuviință.

– Ai și teorii cu privire la lipsa amestecului dragonilor?

Dominic pufni:

– Este o neînțelegere birocratică tipică privind rezumatul rapoartelor mele. Dragonii nu se amestecă aici fiindcă nu au *nevoie*. Există un nivel ridicat de infestare cu haos, însă există și multe spirite naturale inerente ordinii locale care adulmecă prin zonă – metaforic, vreau să spun – și par să funcționeze ca balast. De fapt, spuse el, entuziasmat, cred că aici există baze pentru un întreg studiu cu privire la felul în care un nivel ridicat de magie dintr-o lume răspunde unei infestări haotice, funcționând în moduri nehaotice. Așa că ordinea firească a lucrurilor este întărită prin tehnologie, cu științe bizare, și în mod supranatural. Ultimul aspect are loc prin intermediul unei structuri ierarhizate de spirite păzitoare și al întăririi fundamentale...

– Dar nu puteți obține fonduri pentru asta? întrebă Irene, cu simpatie, înainte ca el să poată continua.

Dominic lăsă ochii în jos.

– Filisteni, mormăi el.

Kai ridică din nou mâna.

– Deci, teoretic, aceste spirite locale pot reprezenta o sursă bună de informații? Adică, am fost blocat în Bibliotecă în ultimii cinci ani, cunosc teoria, însă nu și cum se pune în practică...

– Bravo! spuse Irene, însă îl văzu pe Dominic încruntându-se aşa că întrebă: E vreo problemă?

– Pot fi periculoase, răspunse Dominic, apoi îşi făcu din nou de lucru cu ochelarii. Nu le-aş recomanda ca opţiune primară. Să fiu sincer, n-am prea avut ocazia să investighez singur lucrurile – sunt sub acoperire, înţelegeţi voi. În calitate de conducător al Departamentului de Manuscrise Clasice, sunt limitat. Probabil aţi putea afla mai multe la un nivel de bază.

Irene încuviinţă.

– Păstrăm opţiunea ca rezervă, atunci. Există vreo actualizare locală a Limbajului despre care trebuie să ştiu?

– Le-am menţionat în raport, preciză Dominic. Nu sunt multe. Vocabularul este suficient de general. Un vampir este aşa cum v-aţi aştepta să fie, cu colţi şi toate cele. De fapt, dacă aşteptaţi puţin, merg să aduc documentaţia şi apoi voi doi vă puteţi pune pe treabă.

Kai îşi privi hainele.

– Îmbrăcaţi aşa? întrebă el.

– Va trebui să pretindeţi că sunteţi turişti barbari din Canada, spuse Dominic, voios. Am ceva haine pentru urgenţe, dar, ţinând cont de împrejurări, puteţi trece drept studenţi, până când vă cumpăraţi ceva care să vi se potrivească mai bine. Veţi avea nevoie doar de nişte mantouri, până când ajungeţi la un magazin. Se ridică, frecându-şi mâinile. Revin imediat. Nu vă faceţi griji.

– Mulţumesc, spuse Irene, înăbuşindu-şi un suspin de uşurare, însă el ieşise deja.

Poate că această plecare bruscă fusese pricinuită de stânjeneală. Ajutarea Bibliotecarilor care veneau în vizită să îşi păstreze acoperirea se presupunea a fi parte din îndatoririle unui Bibliotecar Local. Doar că, de obicei, însemna *mai mult* decât un „Poftim o haină şi pe aici ajungi la cel mai apropiat magazin". Se gândi la scuze de prezentat vânzătorului. *Îmi pare foarte rău, însă tocmai ni s-au furat toate bagajele, chiar când coboram de pe vaporul transoceanic...*

Kai se întinse şi privi în jur, neliniştit.

– Crezi că barbarii canadieni poartă blugi?

– *Sper* că barbarele canadiene poartă pantaloni, spuse Irene, sec. E mai uşor să fugi îmbrăcată în ei.

Kai se întoarse să o privească.

– Ai văzut vreodată o infestare haotică foarte gravă? întrebă el.

– Nu, spuse ea încet. Doar moderate. Dar am auzit lucruri. Cunosc pe cineva care a mers cândva într-una dintre ele. I-am văzut rapoartele.

E ceva care dă dependenţă aici, scrisese el. *Lumea în sine pare mult mai logică şi mai plauzibilă. Am sentimentul că totul are sens şi ştiu că asta e doar fiindcă lumea se schimbă pentru a se potrivi tiparului, însă nu vă imaginaţi cât de comod te simţi.*

Kai pocni din degete sub nasul ei, iar ea clipi.

– Hei! Ai putea măcar să împărtăşeşti la ce te gândeşti, în loc să stai şi să meditezi, închipuindu-ţi că mă protejezi sau mai ştiu eu ce?

– Ai o părere foarte bună despre tine, spuse Irene, încercând să nu se simtă iritată. Prea bine. Îţi aminteşti etapele infestării? Afectivă, intuitivă, prezumtivă şi conglomerativă?

Kai încuviinţă.

– Din ce spuneaţi tu şi Dominic, lumea asta e afectivă spre intuitivă, nu? Aşa că teoria sugerează că este în curs de ţesere, şi apoi ar atinge stadiul în care lucrurile încep să capete modele narative. Aşa că, în loc de ordinea firească a lucrurilor, evenimentele ar începe să prindă ritmul sau logica din poveşti sau ficţiuni. Ceea ce poate fi înspăimântător. Dar trebuie să fie dificil de imaginat, probabil, fiindcă şi în lumile bazate pe logică faptele se pot dovedi mai ciudate decât ficţiunea... Încă nu a acaparat totul, nu?

– Nu. Ceea ce e interesant. Mă face să cred că Dominic are dreptate cu teoria sa că ordinea este închipuită. Mi-aş dori să înţeleg mai mult din ea.

Irene se îndepărtă de birou şi începu să se plimbe, privind absentă feluritele protecţii de sticlă.

– Dacă o lume *ar putea* fi întârziată în acest moment, ca să nu se îndrepte spre haos, ar fi util de ştiut cum, spuse ea mai apoi. Nu ştim câte lumi există, aşa că nu ştim câte pierdem în favoarea haosului. Dar

pierdem suficiente dintre cele despre care știm că există. Iar dragonii nu sunt interesați să discute cu noi despre cum fac *ei* ceea ce-or face.

Kai tuși.

– Nici noi nu suntem interesați să discutăm cu ei despre cum facem *noi* ceea ce facem?

Irene se întoarse să îl privească – nimicitor, spera.

– Crezi că ești primul care a ridicat problema?

– Firește că nu. Dar rămâne adevărat. Nu discutăm.

– Am întâlnit unul, cândva, spuse Irene.

– Despre ce ați vorbit?

– Mi-a complimentat gusturile literare.

Kai clipi.

– Nu sună a conversație care să-ți pună viața în pericol.

Irene dădu din umeri.

– Păi, el a fost cel care *a pus mâna* pe manuscrisul pe care-l vânam amândoi. Vezi tu, era acolo o...

Irene îl văzu pe Kai privind în altă parte.

– Ah, nu mai contează, spuse ea.

Era acolo o cameră plină de lemn și fast, unde am fost escortată de câțiva servitori, și îmi era sincer teamă că urma să fiu ucisă. Îi încălcasem proprietatea. Negociasem cu unul dintre baronii lui pentru manuscrisul acela, fără să-mi dau seama. Fusesem lăsată să mă descurc și mă scufundam rapid.

– Nu am vrut să fiu impertinent, spuse Kai, neconvingător.

Arăta aproape uman. Avea solzi în scobiturile obrajilor și pe dosul palmelor, la fel de fini ca niște pene sau ca niște firicele de păr. Avea gheare, manichiurate cu un luciu de perlă. Avea coarne. Ochii lui erau asemenea unor nestemate pe chip. Pielea lui avea culoarea focului, și totuși părea naturală, iar pielea mea părea pătată și searbădă, prin comparație.

– Nu sunt prea multe de spus, conchise Irene. M-a lăsat să plec.

A discutat cu mine poemele din manuscris. M-a complimentat pentru gustul desăvârșit. Mi-a explicat că nu vrea să mă mai vadă nici pe mine, nici pe vreun alt reprezentant al Bibliotecii, vreodată, încălcându-i teritoriul. Am încuviințat, am făcut o plecăciune și i-am mulțumit pentru amabilitate.

– Pur și simplu?

Nicio limbă pe care o cunosc nu are cuvinte să îl descrie.

Irene încercă să pară nepăsătoare.

– Așa cum am spus, mi-a apreciat gusturile în literatură.

O oră mai târziu, Irene se încheia la jachetă, peste o fustă lungă, iar Kai ședea pe un scaun șubred și citea dosarele. Prăvălia ieftină de haine indicată de Dominic fusese cu siguranță un chilipir, chiar prea mult, și nu se putea spune mare lucru despre ea, în afară de asta. Dacă voiau să se infiltreze în înalta societate, aveau nevoie de haine mai bune. Și de ținute care să nu se bazeze pe mantouri grele.

– Listele astea nu au sens, se plânse Kai. Spun același lucru pe ambele părți ale paginii.

Firește că se uita la paginile de vocabular al Limbajului. Fiindcă nu era Bibliotecar, își vedea limba maternă, în locul acestuia.

– Da, fu de acord Irene. Pentru tine, așa apar. Să fiu surprinsă fiindcă încerci să le citești?

Își aranjă gulerul bluzei, ca volanele să se afle deasupra gulerului jachetei, și deschise ușa dressingului, ca să i se alăture.

– Nu mă poți acuza că încerc, spuse Kai, vesel, apoi o privi din cap până în picioare. Ai de gând să-ți pui chestia aia pe cap? Majoritatea femeilor pe care le-am văzut până acum aveau părul mai lung decât al tău.

Irene privi fără entuziasm mesa ponosită care zăcea pe masă, ca o veveriță întunecată, jumulită.

– Dacă port chestia aia, voi avea mai multe probleme decât fără ea. Voi fi împotriva modei. Să fim recunoscători că nu mai sunt necesare corsetele.

– De ce să fiu și *eu* recunoscător? întrebă Kai, cu o sprânceană ridicată.

– Fiindcă nu trebuie să mă suporți în timp ce port unul, spuse Irene, sec. Acum, fă-mi un rezumat despre ce ai citit. Consideră-l un...

De pe stradă se auzi o bubuitură, urmată de țipete. Se întoarse spre fereastră. Un soi de vânt puternic împrăștia smogul de afară și îl separa în fuioare lungi, cenușii, sfâșiind cerul ca niște gheare.

– Un ce? întrebă Kai.

Se ridică în picioare dintr-un salt ușor, luând o atitudine de superioritate și lipsă de distragere.

– Dezastrul iminent are prioritate în fața testelor, răspunse Irene. Să mergem să vedem ce se întâmplă!

4

Kai coborî scările şi ieşi primul, oprindu-se brusc, cu faţa întoarsă spre cer, privind, la fel ca toţi ceilalţi trecători. Irene, aflată la un pas în spate, ridică şi ea privirea.

Cinci zeppeline atârnau greu pe cerul ceţos, cu elicele tăind norii. Toate arborau aceleaşi culori: albastru-închis şi roşu, dar unul era mai mare decât cele care se poziţionaseră în jurul său. Avea steaguri sclipitoare, cam ţipătoare, aurii, şi se mândrea cu o emblemă laterală.

Irene se căzni să o desluşească, dar nu putu să-şi dea seama ce era.

– Kai, mormăi ea, poţi vedea ce simbol apare pe aeronava aceea?

Kai ridică mâna să-şi ferească ochii şi se încruntă.

– În stânga sus este un vultur, negru cu alb pe auriu. În dreapta sus, o coroană pe dungi diagonale, negru cu auriu. În stânga jos este un scut împărţit vertical, cu alb şi roşu, iar în dreapta, un fel de harpie, din nou în alb şi negru pe auriu. Un corn de vânătoare se află chiar în partea de jos, cu un scut împărţit orizontal, cu roşu şi auriu în centru.

Irene se încruntă, încercând să rememoreze cunoştinţele de heraldică. Fusese în câteva locuri unde se dovediseră importante, dar cu siguranţă i-ar fi rămas în minte, dacă ar fi contat... stai, asta era!

– Sună... de parcă ar fi Liechtenstein.

– Credeam că nu există, spuse Kai, plat.

– Zău că există! îl certă un vânzător de ziare care şedea pe un scaun înalt, uzat, lângă ziarele lui, alături de o tablă, care declara

„CRIMINALUL ÎNGROZEȘTE LONDRA". Sunt cei mai buni constructori de zeppeline din lume, nu?

– Îmi pare foarte rău, spuse Irene. Prietenul meu este din Canada și nu știe mare lucru despre Europa.

– Ah! Păi, bine, atunci, încuviință bătrânul, de parcă acum avea sens. Vrei să cumperi un ziar, frumoaso? Afli totul despre uciderea oribilă a lordului Wyndham.

– Plătește-i, Kai! comandă Irene și luă un ziar. Era din hârtie subțire, ordinară, cu cerneală neagră și groasă, care amenința să îi păteze mănușile.

Kai îi dădu lui Dominic câteva monede.

– Au arestat deja pe cineva? întrebă el.

– Nuuu.

Bătrânul se aplecă în față și își atinse nasul, privind zeppelinele.

– Dar știți ce se spune?

– Că au fost implicați cei din Liechtenstein? ghici Irene, arătând cu ziarul rulat spre zeppelinele de deasupra.

– Păi, vreau să zic, are sens, nu? Cum de au apărut imediat după moartea lordului? Și se spune că ambasadorul lor era prietenul lordului Wyndham. Un prieten foarte apropiat, dacă mă înțelegeți... Bătrânul făcu cu ochiul. Și se mai spune că era și rivalul lui de moarte, și că... se opri ca să verifice prima pagină a ziarului ... țeseau constant intrigi unul contra celuilalt în moduri diabolice.

– Și ambasadorul este vampir? întrebă Irene.

Ar fi fost complet inadecvat din partea ei să-l folosească drept momeală pe Kai, dacă gusturile ambasadorului se îndreptau în direcția aceea. Era genul de lucru pe care l-ar fi făcut Bradamant, își aminti ea.

– Nuuu. Unde ți-ai petrecut ultimii ani, iubire? Nu, face parte din Neamul Spiridușilor. Mereu e nevoie de artiști care să-i facă portretul în ziare, fiindcă nu funcționează aparatele la el – nici măcar treburile alea făcute de genii.

– Neamul Spiridușilor, spuse Irene, cu o senzație neplăcută în stomac.

Erau vești proaste.

Haosului îi plăcea (dacă era cuvântul potrivit) să se manifeste într-o lume în care putea profita de legi lipsite de logică. Vampirii și vârcolacii erau deosebit de vulnerabili la haos. În fond, de ce ar fi fost vârcolacii alergici la argint sau vampirii la usturoi sau la orez dulce, sau la o grămadă de alte lucruri? La fel și în ceea ce privește motivele din spatele vampirilor care se ridicau din morți după trei zile sau din spatele celor mai mulți dintre *Dracula* – în orice caz, ideea era că haosul folosea creaturi care ascultau logic de legi ilogice. Spiridușii, zânele, elfii, yōkai, sau cum s-or fi numit, se aflau printre agenții săi favoriți. Unii dintre ei erau chiar piese de haos însuflețite, care alunecaseră în diverse lumi și căpătau formă din visele și poveștile oamenilor. Dacă în lumea aceasta se manifestau cei din Neamul Spiridușilor și erau acceptați de populație, atunci trebuia să știe. Dominic notase în instrucțiuni că Liechtenstein era un „potențial portal haotic", dar nu intrase în detalii. Irene își dorea s-o fi făcut. Liechtenstein putea fi legătura dintre toate elementele haotice din lumea aceasta, dacă fusese slăbit de prea multe creaturi supranaturale sau din Neam, deși, pe moment, nu erau decât speculații. Totuși, orice agenți care operau din Liechtenstein deveneau deosebit de suspecți.

– Așa, spuse ea vioi, făcând câțiva pași la distanță de bătrân și chemându-l pe Kai cu o agitare a ziarului. Ne despărțim. Vreau să afli tot ce poți despre ambasadorul Liechtensteinului, despre ambasada lui și despre implicarea lui în situația curentă. Eu o să verific locuința lui Wyndham. Ne vedem la hotel, în Russell Square, cel târziu la ora opt. Găsește o cale să-mi trimiți un mesaj, dacă întârzii.

– Stai puțin! șopti Kai. Mă expediezi așa?

– Firește, spuse Irene, fermă, și încercă să-și ignore sentimentele de neliniște. Erai deja competent când te-a recrutat Biblioteca. Nu ne facem niciun bine dacă te țin în brațe tot timpul. *Să nu mai spun că m-aș urca pe pereți dacă ar trebui să operez constant cu cineva care mi se uită peste umăr*. Avem nevoie cât mai repede de informații. Mă bazez pe tine. Ai vreo problemă cu asta?

O privi pentru o clipă, apoi își duse pumnul drept la umărul stâng și făcu o plecăciune oficială.

– Te poți baza pe mine. O să-mi fac partea de treabă.

– Excelent! spuse Irene zâmbind. Atunci, ne vedem în câteva ore.

El zâmbi la rândul său, cu un chip surprinzător de blând, pentru o clipă, apoi se întoarse și se îndepărtă vioi pe stradă, cu umerii drepți, pregătit de acțiune.

Îl cunoștea doar de câteva ore, dar îi inspira încredere. Și trebuia să recunoască: felul în care spusese că își va face „partea" de treabă fusese un mod echilibrat de a exprima lucrurile. Nu fusese o încercare de a face și treaba ei, dar nicio sustragere de la propria parte...

Oare începea să îl *placă*? Nu ar fi fost greu. Kai era o persoană plăcută. I-ar fi plăcut să împartă o misiune cu cineva simpatic; ar fi fost o schimbare în bine.

Irene își acoperi parțial fața cu voalul, ca să-și protejeze gura și nasul de fumul și aburul din aer. Majoritatea celorlalte femei de pe stradă purtau și ele voaluri peste partea de jos a chipului, de la fâșii transparente de mătase pentru cele mai înstărite, la bucăți groase de bumbac sau in pentru cele mai sărace. Bărbații purtau eșarfe ridicate peste gură. Se întreba cum se descurcau vara.

Scană prima pagină a ziarului.

ULTIMELE NOUTĂȚI ÎN CAZUL UCIDERII LORDULUI WYNDHAM.

Corespondentul nostru ne informează că poliția a făcut progrese evidente și se așteaptă la o arestare din clipă în clipă.

Cel mai probabil, poliția era în continuare în ceață. Bun! Ar fi fost dificil să extragă documentul-țintă de la o secție de poliție, dacă reușeau s-o prindă pe hoață și să o închidă.

Irene rulă ziarul, privind strada. Varianta locală de taxi era mică, neagră, părând o combinație între o șaretă de modă veche și o mașină electrică. Cu niște mișcări hotărâte din mână, reuși să facă semn unuia și îndreptă șoferul spre stația de metrou Hyde Park Corner, la câteva străzi distanță de reședința lordului Wyndham.

Reşedinţa lordului Wyndham se afla pe o stradă scumpă, cu faţade de marmură şi jgheaburi curăţate temeinic, lucru neobişnuit în Londra aceasta plină de mâzgă. Locul era întunecat şi pustiu, spre deosebire de casele aflate de o parte şi de alta, ambele luminate în penumbra după-amiezii. Bazându-se pe experienţă, Irene îşi croi drum în spate, spre intrarea servitorilor.

Era încuiată.

Aruncă o privire rapidă în jur. Deşi în mod obişnuit aleea lăturalnică era mult mai circulată decât strada din faţă, nu văzu pe nimeni şi, foarte important, nimeni nu ar fi putut trage cu urechea. Îşi apropie buzele de lacăt şi porunci în Limbaj „Lacăt al intrării servitorilor, închis şi ferecat, deschide-te!"

Mecanismele lacătului tremurară şi se deschiseră, cu o vigoare îmbucurătoare. Uşa se clătină, iar zăvorul se desfăcu, lăsând-o să se deschidă şi să dezvăluie un hol întunecat.

Irene străbătu coridoarele servitorilor, îndreptându-se spre partea principală a casei. Semnele căutărilor poliţiei erau evidente: sertare încă deschise, maldăre de lenjerie de pat aruncate, haine peste tot şi urme de cizme murdare pe covoarele stacojii, luxoase. Locul nu fusese curăţat după „întreruperea nepoliticoasă" a petrecerii. Farfurii şi pahare murdare erau îngrămădite sau lăsate să zacă pe mese lustruite, iar scrumierele erau pline până la refuz cu mucuri de ţigară şi trabucuri.

În ciuda căutării cu o curiozitate oripilată, nu putu găsi nicio cameră secretă de tortură sau care să conţină dispozitive vampirice ciudate. Observă că toate cărţile afişate în fiecare cameră fuseseră şterse de praf, dar cotoarele erau ca noi, fără îndoituri. Aveau acel aer trist, neatins, al literaturii expuse în scop de paradă, însă niciodată *folosită*.

Era extrem de deprimant.

Biroul lui Wyndham era o cameră mare, cu mult prea multe tablouri pseudo-Degas pe pereţi – imagini cu femei în tutu, arătându-şi picioarele. Draperii groase, roşii, se asortau cu covorul stacojiu şi cu lambriurile de lemn întunecat. Paşii ei erau tăcuţi.

Pe biroul din stejar masiv nu erau documente, iar toate sertarele erau încuiate. Le putea deschide mai târziu, dacă era necesar. Un semn adânc marca suprafața biroului, probabil de când i se tăiase capul lui Wyndham. Petele de sânge pătrunseseră în lemn, dinspre linia tăieturii. Nu credea că aveau să iasă. Fotoliul din spatele biroului (din abanos, cu pernuțe de piele neagră – cât de vulgar!) fusese răsturnat, la un moment dat. Fusese repus la loc mai târziu, dar, în mod limpede, zăcuse suficient cât să lase o urmă în covorul plușat.

Sângele pătrunsese și în covor, dar era abia vizibil, o nuanță ușor mai întunecată de maroniu în marea de stacojiu dens, bogat.

Carcasa de sticlă din colț ar fi putut adăposti exemplarul din Grimm, consideră Irene. Era sigilată cu o serie de lacăte complicate, cu ivăre și alarme. Dar era goală.

Irene se întoarse, gânditoare, și privi prin cameră. Wyndham era tipul de om care ar fi avut nevoie de un seif, și ce loc ar fi fost mai potrivit decât propriul birou? Putea paria. Doar că trebuia să-l găsească.

Nicio surpriză: cel mai mare tablou pseudo-Degas ascundea seiful. Înlătură tabloul și examină ușa grea din fier. Un lacăt cu cifru. Ar fi putut să-l deschidă cu puterea Limbii, dar...

Auzi pași care se apropiau cu repeziciune pe scara principală. Era, probabil, un bărbat, fiindcă o femeie nu ar fi pășit așa, nu purtând fustele caracteristice epocii. Dar se presupunea că era pustie casa! Poate un alt hoț? Ce sincronizare perfectă!

Ascunse repede seiful și se retrase în spatele uneia dintre draperiile groase. Nu trebuia să se teamă că ar fi descoperită între faldurile acelea – mai degrabă, că s-ar putea sufoca.

Ușa se deschise, scârțâind puternic. Cu siguranță, intrusul nu se deranja să fie precaut. Așteptă până când auzi sunetul tabloului fiind dat la o parte, înainte să tragă precaută cu ochiul din spatele draperiei.

Bărbatul era cu spatele la ea. Avea o înălțime peste medie, umeri largi și o talie îngustă. Părul lui deschis la culoare, cu o nuanță între argintiu și lavandă, era strâns la spate într-o codiță care i se așeza frumos pe jacheta bine ajustată. Pantalonii lui erau la fel de bine croiți, mulați elegant pe corp. Era o îmbrăcăminte perfectă pentru

vizită, asta dacă gazda nu ar fi fost ucisă. Jobenul său era înclinat într-o parte și purta mănuși din piele de ied, de un cenușiu-palid.

Întinse o mână să atingă delicat mânerul rotund al seifului, apoi o retrase repede, sâsâind furios. Un miros vag de carne arsă se răspândi în aer, chiar și prin mănuși.

Irene lăsă draperia să cadă la loc și se gândi. Cu siguranță, alianța lordului Wyndham cu cei din Neamul Spiriduşilor era mai profundă decât părea, dacă se asigurase că seiful era făcut din fier rece, aşadar împiedicând pe oricine din Neam să îl atingă. Susținea teoria din ziar privind „intriga diabolică" și se potrivea cu ce știa ea despre Neam. Le plăceau relațiile complicate. Nu conta dacă erau iubiți sau urâți, câtă vreme cealaltă persoană avea sentimente puternice față de ei. Suficient de puternice, de exemplu, ca să instaleze un seif complet apărat împotriva celor din Neam. Și dacă fusese capabilă să-și aleagă calea, cu câteva ore în urmă, să fie captivă în biroul unui vampir mort, în compania unui membru din Neam cuprins de furie, nu se prea potrivea cu alegerea.

Apoi, și mai alarmant, îl auzi adulmecând. Nu era felul flegmatic de a-ți trage nasul când erai răcit, ci un fornăit flămând, de parcă ar fi gustat aerul.

– Ah! făcu el, iar vocea i se răspândi în aer precum tămâia. Ieși afară! Ieși de-acolo, șoricel! Sau vrei să vin eu să te caut?

Irene inspiră adânc, își compuse o expresie de nepăsare politicoasă și dădu la o parte draperia.

– Ambasadorul din Liechtenstein, presupun? se aventură ea.

Chipul lui era la fel de frumos cum sugera trupul, dar ochii lui aveau pupila ca de pisică și irisul complet auriu.

– Păi, spuse el, pe un ton fluid ca mierea, ai dreptate. Dar ce fel de șoricel se ascunde în spatele acestor draperii? Ești o șantajistă, șoricel? O spioană? O detectivă? Un șobolan pitit după draperie, care așteaptă doar să fie înjunghiat?[1]

Profită de ocazie să-i servească povestea de acoperire.

[1] Aluzie la Hamlet de W. Shakespeare, Actul III, scena 4 (n. red.).

– Sunt jurnalistă și investighez moartea lordului Wyndham, domnule. Speram să vă pot lua un interviu. Nu am îndrăznit să sper că v-aș găsi atât de repede. Dacă v-aș putea solicita părerea despre situație...

El făcu un pas sinuos spre ea.

– De la ce ziar ești?

– *The Times*, spuse ea.

Exista un *Times* în fiecare lume paralelă pe care o vizitase.

– Și cum de știai că voi fi aici, șoricel? Chipul lui căpătase o expresie de prădător adevărat.

– Firește că nu aveam idee, spuse ea repede, începând să caute în poșetă. A fost o surpriză să vă întâlnesc, domnule! Dar bănuiesc că nu este deloc neașteptat ca, aflând despre moartea sa, să vă grăbiți spre domiciliul său, cu intenția de a vă exprima condoleanțele față de...

Mâna lui o prinse de încheietură.

– Fără arme, șoricel! Nu cred că ne dorim să vină poliția. Nu, va fi o treabă simpatică și calmă și tu îmi vei spune precis ce se petrece...

L-ar fi putut minți. Ar fi putut încerca să se împotrivească. Sau ar fi putut pur și simplu să înlăture mâna aceea rece, elegantă, frumos înmănușată și subțire de pe încheietura ei.

– Luați-vă mâinile de pe mine, domnule! spuse ea, cu o urmă de furie în voce. Sau veți regreta.

El se opri.

– Ești foarte sigură pe tine, afirmă și, pentru prima dată, un strop de altceva decât maliție sau mulțumire de sine i se distinse în voce; poate o umbră de nesiguranță. Mă întreb dacă nu ești ceva mai mult decât pari.

– Nu suntem cu toții? spuse Irene.

– Și este cineva care te susține?

– Cineva cu care nu doriți să vă contrați, răspunse ea.

Acum, înțelesese bănuielile lui. Întâlnise doar membri ai Neamului Frumos mai puțin importanți până acum, dar se definiseră drept „atât de devianți, încât ar fi căzut dacă încercau să

meargă în linie dreaptă". Acesta gândea în termeni de conspiraţii şi agenţi. Ar fi putut juca acel joc la fel de bine ca oricine.

– Dar nu pot să dau nume, adăugă Irene. Nici măcar unui ambasador. Ce pot să ofer este cooperare.

– M-ai intrigat, zise el ridicând o sprânceană, apoi îi eliberă mâna.

Înţelegea genul acela de exprimare. I se transmitea mesajul că i-ar fi putut fi folositoare, iar intriga nu avea nimic de-a face cu asta. Aşa că făcu un semn cu capul spre seif.

– Poate amândoi căutăm acelaşi lucru, domnule.

El încuviinţă scurt.

– Poate. Ei bine? Deschide-l!

– Aveţi combinaţia, domnule?

El îi turnă o serie de cifre, în timp ce ea lucra la mecanismul cifrului. Aşadar, numai fierul îl ţinuse la distanţă. Se întrebă ce ar fi făcut dacă ea n-ar fi fost de faţă – poate ar fi fermecat sau convins vreun trecător de pe stradă sau ar fi adus aici un agent uman, mai târziu.

Degetele lui înmănuşate îi atinseră ceafa, iar ea se înfioră. Are nevoie de mine acum, dar nu va încerca nimic până nu primeşte ce caută, iar cea mai bună cale de a rezolva cu el este să îi ofer ceva mai interesant de vânat...

– Deschide-l! toarse el, de la o distanţă mult prea mică în spatele ei.

Irene deschise uşa seifului şi se mai îndepărtă de ambasador, simţind fizic felul în care atenţia lui se schimbă de la ea la conţinutul seifului.

Nişte teancuri de hârtii se aflau în nişa mare de fier, aşezate frumos. Deasupra lor se afla o carte de vizită, ştanţată cu o mască aurie, semnată cu numele *Belphegor*.

Spiriduşul sâsâi. Încleştă pumnii şi Irene îi auzi mănuşile din piele de ţap rupându-se. Se întoarse spre ea, cu chipul furios.

Să spună „Nu e vina mea" ar fi semnalat că era o victimă. Pe cât de calm putu şi dorindu-şi să fi fost o distanţă de încă nişte metri între ei – de fapt, preferabil, câţiva kilometri – spuse:

– Nu are sens. Dacă Belphegor a furat cartea și a dorit să facă tam-tam de asta, de ce și-a lăsat cartea de vizită în seif și nu pe birou?

El clipi o dată și păru să facă un pas mental înapoi.

– Așa este, spuse, începând să se plimbe prin încăpere. Cartea e importantă aici. Continuă să vorbești, șoricel. Spune-mi ce știi și ce vezi aici. Spune-mi ce știi despre carte. Explică-mi. Fă-mă să te consider prețioasă.

– Erau două facțiuni, sugeră Irene.

Era o teorie la fel de bună ca oricare alta. Era posibil să fie adevărată. Doar că avea nevoie de mai multe informații. Ambasadorul părea și el să se afle în căutarea cărții, așa că de ce nu și alții? Se putea folosi de asta.

– Iar Belphegor nu căuta neapărat cartea, continuă ea. Ar fi putut căuta ceva aflat în seiful lordului Wyndham. Deci, dacă persoana sau persoanele care au furat cartea nu sunt aceleași cu cea sau cele care l-au ucis pe lordul Wyndham? Dacă au așteptat aici, în birou, în timp ce el era amfitrionul petrecerii de jos?

Irene se îndreptă spre caseta de sticlă în care se aflase cartea, apoi adăugă:

– Nu-mi dau seama dacă au luat cartea și apoi l-au ucis, sau invers.

Păi, firește că nu putea decide, fiindcă deducea totul pe loc, sau, mai exact, ghicea la nimereală.

– Dar știm că a fost decapitat pe birou, zise. Apoi, au circulat prin casă și i-au înfipt capul în balustrada din fața ușii principale.

– De ce nu au ieșit pe fereastră? o întrerupse el.

– Nu s-ar fi deschis.

Irene privi zăvorul ascuns în spalet. Fusese sudat. Apoi spuse:

– Probabil una dintre precauțiile lordului Wyndham. În plus, petrecerea era în toi. Ar fi fost suficient de ușor să traverseze casa și să iasă pe ușa din față, dacă ascunseseră capul și dacă puteau să treacă drept musafiri sau servitori.

– Mhm, făcu el, întorcându-se și arătând cu un deget spre ea. Și Belphegor?

– Dacă a evadat prinzându-se de o frânghie atârnată de un zeppelin aflat în trecere, atunci a ieșit prin acoperiș.

El încuviință.

– Și acum ajungem la un aspect crucial, șoricel. Nu întreb despre nume, dar dacă nu-mi spui pentru ce grup lucrezi, voi fi forțat să... Ah, serios, de ce încerc să fac lucrurile să pară mai frumoase? Nu m-aș simți forțat deloc.

Zâmbetul lui era tăios ca un cuțit.

Irene era destul de sigură că putea invoca Limbajul împotriva lui, înainte s-o ajungă, sau putea să-l lovească pur și simplu cu ușa seifului, dar, probabil, nu era suficient. Încercă să-și amintească ce era în dosarul lui Dominic, în care furnizase o listă de societăți secrete dintre cele mai cunoscute.

– Catedrala Rațiunii, domnule, spuse ea, cu greu, parcă lăsând afirmația să fie extrasă forțat.

Era unul dintre grupurile cele mai neutre, mai preocupate de progresul științific general decât de uciderea monștrilor oribili și de eradicarea pericolelor pentru umanitate. Sau de transformarea în pericole pentru umanitate.

El încuviință, de parcă i-ar fi confirmat o ipoteză.

– Prea bine. Șoricel, am un târg pentru tine. Sau, mai degrabă, pentru cei care vă conduc. Amândoi vrem manuscrisul, dar vom ajunge mai repede la el cooperând. Putem aranja o copie. Putem face o înțelegere. Ce spui?

Ceea ce voia Irene să spună era că nu-i plăcea să fie numită *șoricel*. Nici măcar nu era atât de mică. Avea un metru șaptezeci și cinci, o înălțime perfectă pentru o femeie, în majoritatea lumilor. Neam de Spiriduși sau nu, omul era o brută arogantă și supărătoare și l-ar fi făcut să alerge la maraton urmărit de o locomotivă, dacă ar fi putut.

În schimb, spuse:

– Da, domnule.

Apoi își plecă privirea, supusă. Neamul Spiridușilor era atât de obișnuit să creeze scene și drame și nu se așteptau nici pe departe la asta din partea oamenilor și erau mereu mulțumiți când așteptările li se confirmau. Defineau totul în termeni de basm, cu ei în calitate de protagoniști. Jucau roluri – nu, *trăiau* roluri – și

vedeau lumea din jur așa cum le-o dicta filmul mental în care se distribuiseră singuri. El își dorea ca ea să fie un agent supus și insignifiant. Prea bine, avea să joace rolul pentru el și se va folosi de asta ca să termine misiunea, încercând să-și ignore furia și ulcerul incipient.

El îi zâmbi. De data asta, fu mai degrabă un surâs seducător decât un mârâit furios. Fusese suficient de călduros ca să-i poată răspunde, dacă nu ar fi știut că era o simplă mască. Era binevoitor, cumva sugerând întuneric, lumina lumânărilor și apropiere, un icnet, o mână caldă într-a ei, un trup apăsat de al ei...

– Fată bună! Așteaptă o clipă, spuse el, apoi se îndreptă spre birou și începu să deschidă sertare, căutând prin ele după hârtie, o pană și cerneală. Unde le-o fi ținut... a, da!

Lăsă o filă să cadă pe sângele uscat, deschise o sticluță de cerneală violet, înmuie pana în ea și scrijeli repede un mesaj.

– Iată, spuse apoi. Mâine dăm un bal la ambasadă. Aici ai o invitație. Vino cu un prieten, chiar cu un iubit. Găsește-mă și spune-mi ce au răspuns stăpânii tăi la propunerea mea. Și nu uita...

Își lăsă propoziția neterminată.

– Da, domnule? răspunse Irene, politicoasă.

– Ține minte că ți-aș putea fi un stăpân mai bun decât Catedrala Rațiunii.

Îl înconjurase o strălucire, o aură de prezență de parcă lumina care îl înfășura ar fi venit din altă parte, dintr-un loc mai frumos, mai *special*. Ochii lui erau din aur pur, liniștitori, fermecători, atotputernici. Chiar și pupilele de pisică părea acum mai firești decât o pereche de ochi umani. Făcu un pas în față și își puse mâinile pe umerii ei, trăgând-o mai aproape de el.

– Eu pot fi totul pentru tine, micuțo. Te pot proteja și apăra. Vei fi micuța mea adorată, iubirea mea aparte, dulceața mea, drăguța mea, încântarea inimii mele.

Mirosea a mirodenii și a miere. Simțea răceala mâinilor lui prin mânușile sfâșiate și prin materialul hainelor ei.

– Spune că vei fi a mea, murmură el, cu buzele aproape lipite de ale ei.

Semnele de pe spatele lui Irene explodară într-o agonie bruscă, iar ea se trase înapoi, dur, icnind după aer. El făcu un pas spre ea, dar ea ridică o mână și el se opri.

– Aparțin – *Bibliotecii,* o săgetă un gând – Catedralei Rațiunii, scuipă ea. Să mă seduci ca să-mi trădez stăpânii *nu* îi va convinge să formăm o alianță.

– Of, bine, zise ridicându-și degetele la buze și trimițându-i un sărut. Am crezut că merită să încerc. Ne vedem mâine, șoricel. Nu uita. Sau voi veni eu să te caut.

Se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre seif, strângând hârtiile și luând cartea de vizită. Văzu grija cu care el se feri să atingă metalul rece.

– Este doar corespondența noastră intimă, draga mea, îi aruncă el peste umăr. Despre cărți de bibliotecă. Nimic care să te intereseze.

Irene își mușcă limba suficient cât să doară, încercând să-și mențină expresia calmă. Ar fi putut folosi cuvântul „bibliotecă" doar în trecere. Nu însemna neapărat că o suspecta. Sau poate că doar vorbise ca să-i mențină atenția asupra lui și nu la altceva...

Paranoia îi atacase mintea. Unii dintre cei din Neam știau despre Bibliotecă. Cei puternici. Oare acesta era puternic?

Ușa se trânti în urma lui.

Aproape cedase. Fusese mai dificil decât se așteptase, în toate sensurile. Dacă nu ar fi existat conexiunile ei cu Biblioteca, n-ar fi fost capabilă să îi reziste. Și atunci, ce? Gândul o făcu să se înfioare. Mai existaseră situații în care Bibliotecarii fuseseră pierduți în favoarea haosului. Poveștile nu erau liniștitoare. Cazurile nedocumentate, cu atât mai puțin. Și exista o poveste de groază pe care o cunoștea orice Bibliotecar, despre omul care trădase Biblioteca. Nu fusese niciodată prins și *era încă liber.*

Unghiile i se înfipseră în palme, în timp ce se silea să își recapete postura și siguranța. Traversă încăperea să se uite la documentul de pe birou. Era o notă de primire la Ambasada Liechtensteinului, pentru seara următoare, la Marele Bal.

Era semnată *Silver.*

5

– Am aflat totul despre asta, spuse Kai, în timp ce tăia o chiflă în jumătate. Hei, unt adevărat! Grozav!

– Avem noroc că nu este îngheţat pe repede-înainte cu suplimente chimice, spuse Irene.

Le fusese greu să găsească un restaurant care să nu se prezinte drept ceva nou şi special, echipat cu cele mai în vogă dispozitive ştiinţifice de păstrare, îmbunătăţire şi preparare a mâncărurilor servite. Starea care urma ingerării alimentelor nu era nicăieri menţionată.

– E o schimbare bine-venită, spuse Kai, punând cuţitul jos, între două bucăţi de chiflă unsă cu unt. Deci, vrei să începi tu, sau încep eu?

Era limpede că deborda de entuziasmul de a-i spune despre investigaţiile sale. Irene se întrebă cât de discret fusese, în vremurile de răufăcător din lumea lui alternativă, înainte să se alăture Bibliotecii. Îl făcu să tacă până când ospătarul le aduse vinul şi se retrase în umbrele restaurantului. Încercă să nu pară prea amuzată. Cinci ani de studiu forţat îl lăsaseră, se pare, cu suficientă energie încât ar fi putut să alimenteze iluminatul public în aproape întreaga Londră.

– Tu primul, spuse Irene. Vreau toate informaţiile.

– În regulă. Mai întâi, Liechtensteinul este o putere importantă în această lume. Construiesc *cele mai bune* zeppeline, şi cu toţii ştiu asta. Vânzătorul acela de ziare a avut dreptate. Şi vând informaţii, însă nu secrete mari.

– Fără spionaj industrial? întrebă Irene. Fără inginerie inversă a tehnologiei sau încercări de invadare a altor țări?

– Ah, există și un motiv pentru asta.

Kai sorbi din vin.

– Hei, vinul nu e rău, cel puțin nu pentru o bodegă ieftină ca asta.

Irene încuviință.

– Deci care este motivul?

– Cei din Neamul Frumos îi țin la distanță. Mențin siguranța în întreaga țară și își protejează propriile treburi, ceea ce ține departe și spionii industriali sau naționali. Îți amintești partea cu ambasadorul care face parte din Neam?

Kai strânse din buze pentru o clipă, dezgustat, apoi continuă:

– Nu este doar el. Sunt mulți ca el în Liechtenstein. Se înmulțesc acolo sau așa ceva. Este un nod important pentru mizeriile lor. Localnicii îi tolerează. Au fost cumpărați cu tinichele și farmece care le-au luat ochii.

Irene se încruntă. Balul Ambasadei nu avea să-l încânte prea tare pe Kai.

– Ah! spuse ea pe un ton neutru și luă o gură de vin. Deci este normal pentru cei din Neam să facă parte din personalul Ambasadei Liechtensteinului?

Kai încuviință.

– Este un lucru cunoscut, da. Reporterii au încercat să obțină interviuri la porțile Ambasadei. Unul dintre ei a spus că alte popoare care fac afaceri cu țara poartă acum talismane de fier rece, așa de rău stau lucrurile.

– Bine de știut că funcționează, remarcă Irene. Presupunând că funcționează.

– Cred că nu le-ar purta altfel, răspunse Kai. Doar dacă... se opri. Doar dacă Neamul Frumos nu înscenează totul, ca să-și atragă victimele într-o falsă stare de siguranță.

– Și asta este posibil, fu de acord Irene, cu părere de rău.

Ridică o mână ca să-l oprească, fiindcă apăru ospătarul cu supa, și tăcură până când plecă din nou.

– Bun! reluă ea, cu lingura în mână. Continuă!

– Ambasadorul actual deține poziția de opt ani, spuse Kai, luând și el lingura. Se numește Silver sau, cel puțin, așa i se spune. Se pare că nimeni nu îi cunoaște numele real în afara Liechtensteinului, asta dacă i l-o cunoaște careva. Chiar dacă, aparent, singurul lucru care se poate spune despre el este că nimeni nu-i știe numele real ar mai fi ceva...

Kai făcu o pauză și oftă.

– Reporterul cu care am discutat, continuă el, spunea că nu s-a schimbat deloc în ultimii opt ani, exceptând garderoba. Are o reputație caracteristică celor din Neamul Frumos. Seducător, arogant, petrecăreț, susține artiștii.

Irene se gândi puțin.

– Susține și ingineri? întrebă ea.

– Reporterul nu a pomenit nimic despre asta, spuse Kai. De ce?

Irene ridică din umeri.

– Mi s-a părut relevant, ținând cont că ni se spune că această lume favorizează tehnologia și că economia Liechtensteinului se bazează pe aeronave. Apropo, pari să știi multe despre Neamul Frumos.

Kai arăta de parcă s-ar fi gândit dacă să scuipe pe jos.

– *Creaturile* acelea... am avut ceva similar în lumea din care vin eu. Hoți amăgitori, distrugători... își croiesc drum în societate și o dezbină. Destabilizează tot ce ating. Sunt unelte ale haosului. *Sunt* haos. Nu te poți aștepta să fiu de acord cu asemenea lucruri.

– Uite ce, calmează-te! spuse Irene. Ia niște supă. Sunt de acord că sunt ființe malefice. Dar nu ne aflăm aici în vreo campanie de dezrădăcinare. Amintește-ți care este scopul misiunii.

Era surprinsă de vehemența lui; era mai mult decât s-ar fi așteptat din partea unui ucenic. Dar, probabil, cauza era experiența personală. Un incident cu vreun membru al Neamului? Pierderea unui prieten sau a unei persoane iubite?

– Treaba noastră, continuă ea, este să obținem textul și apoi să ne cărăm naibii de aici.

Kai o privi o clipă, apoi coborî ochii.

– Îmi cer scuze pentru purtarea mea inadecvată, spuse el, adoptând dintr-odată un ton formal. Tu ești cea care decide în această misiune, firește. Eu doresc numai să îmi transmit sentimentele față de subiect. Sentimentele extrem de puternice față de subiect.

Irene încercă să se gândească la o cale de răspuns care să nu pară a-l trimite la plimbare. Iar el trecea din nou de la un registru de exprimare la altul: de la formal la informal și invers. Se întrebă dacă remarcase și el. Era, poate, influența Bibliotecii, în comparație cu stilul său de viață dubios de dinainte?

Lăsă gândurile acelea la o parte, spre a le relua ulterior, și se strădui să zâmbească.

– Este în regulă. Serios. Nu ești singurul care a avut probleme cu haosul. Dar nu putem evalua cum să tratăm situația până când nu avem o reprezentare completă. Te rog să-mi spui mai multe despre Liechtenstein și Ambasadă.

Kai îi oferi un zâmbet subțire, însă era, în mod limpede, o îndatorire și nu o plăcere.

– Păi, așa cum intenționam să spun, infestarea cu cei din Neam a Liechtensteinului pare să ajute la ținerea la distanță a țărilor vecine. Poate fiindcă nu sunt siguri de ce ar fi în stare Neamul sau poate fiindcă sunt îngrijorați că s-ar putea extinde spre alte țări. Iar Liechtenstein este o pâine pe care mulți ar dori să o mănânce, și cu mare poftă.

Irene ridică din sprâncene.

– Bine, spuse Kai, agitându-și lingura, este o remarcă dramatică, însă ai observat cât de echilibrată și contraechilibrată este această lume? Dacă iei Liechtensteinul, acolo se află oameni de știință nebuni peste tot. Cei pe care i-am întrebat presupun că există un soi de competiție în acest sens. Știu că sunt doar un ucenic, însă, cu siguranță, influența științei poate reprezenta doar contragreutatea pentru cantitatea de haos provocat de Neam, mai ales în Liechtenstein, nu?

– Sau poate cei din Neam spun povești despre știință, oferi Irene o ipoteză. Sau sunt implicați în povești despre știință. Sau poate că Liechtenstein preia rolul Belgiei în această lume alternativă.

Tata a verificat, la un moment dat, în toate lumile alternative în care a reuşit, şi Belgia părea mereu să fie invadată, să cadă pradă meteoriţilor sau să fie infestată cu ciuperci extraterestre... şi să nu te uiţi acum, însă cineva care tocmai a intrat se holbează la noi.

– Cred că la tine, spuse Kai, încrezător, înclinându-şi lingura cu speranţa deşartă că ar fi putut surprinde o reflexie din spatele lui. Fă ceva straniu şi vezi dacă reacţionează.

– Vine încoace, spuse Irene.

Părea un aristocrat avut, din cap până în picioare, de la vârful jobenului la mantia tivită cu mătase şi la bastonul cu cap de argint (un baston care ascundea o sabie, se gândi ea). Ochii lui erau aţintiţi asupra lui Kai.

– Repede, murmură ea, ai făcut ceva despre care ar trebui să ştiu?

– Cu siguranţă nu. Kai se întoarse şi urmări privirea lui Irene. Stai aşa. L-am văzut la Ambasadă.

– Şi eu pe dumneata, domnule, spuse bărbatul, scoţându-şi jobenul într-o plecăciune scurtă adresată lui Kai, urmată de una adresată lui Irene. Mă pot aşeza la masa voastră?

Kai îi aruncă o privire lui Irene. Ea încuviinţă subtil, iar el se întoarse către bărbat.

– Firește, răspunse. Deşi nu cred că am făcut cunoştinţă?

Un ospătar apăru imediat cu un scaun în plus şi se retrase ducând pălăria şi haina bărbatului.

Acesta se aşeză şi se aplecă în faţă, împletindu-şi degetele.

– Mă gândesc că pot vorbi liber în faţa asociatei dumitale? Întrebă făcând un semn din cap spre Irene. Unele lucruri pe care le am de spus nu sunt tocmai potrivite pentru urechile cuiva care face parte din sexul frumos.

Kai se uită la Irene, pentru o clipă. Ea ezită, apoi îşi privi farfuria, într-o manieră docilă. Trebuia să joace acest rol aici, deşi nu era simplu când avea de pregătit un ucenic în acelaşi timp.

– Te rog să îmi permiţi să rămân, domnule, îi spuse ea lui Kai. Voi lua doar notiţe, ca de obicei.

Kai îi făcu semn din cap, într-o manieră regească, şi se întoarse iar spre oaspetele lor.

– Vă asigur că domnișoara – se opri succint – Winters, aici de față, este de încredere și este asociata mea extrem de prețuită. Puteți vorbi deschis în fața ei, deși aș fi interesat să aflu ce ne propuneți să discutăm.

O parte din mintea lui Irene era surprinsă de brusca eleganță din vorbirea lui Kai. Trecuse din nou la formalismul acela extrem, pe care îl remarcase mai devreme. Și, chiar dacă ea se descurca ușor cu asemenea schimbări lingvistice, ca urmare a experienței din diverse lumi alternative, nu se gândise că el ar fi atât de capabil. Din ce în ce mai straniu, pentru un băiat care pretindea că provine dintr-o lume alternativă cibernetizată, în care fusese delincvent mărunt. Dorea foarte mult să discute despre asta cu Coppelia. Cealaltă parte a minții sale se întreba de ce o numise „Winters" și care ar fi putut fi referința culturală.

Privi musafirul pe sub gene. Se relaxase puțin și se sprijinea de spătar. Avea un profil foarte acvilin, cu un nas bine conturat, ochi umbriți, adânciți în orbite, pomeți înalți și degete lungi, delicate. Era exemplul perfect de protagonist din anumite tipologii de ficțiune polițistă. De fapt, se întreba dacă...

– Prea bine, spuse străinul. Permiteți-mi să mă prezint. Mă numesc Peregrine Vale, al cincisprezecelea Conte de Leeds.

Kai încuviință scurt.

– Kay Strongrock, la dispoziția dumitale. Aș putea să întreb cu ce vă ocupați?

Ospătarul luă castroanele de supă și aduse felul principal pentru Irene și Kai. Mai aduse și un pahar în plus pentru oaspete, umplându-l fără să fie rugat, apoi se retrase iar. Intruziunea îi permise lui Irene să își muște buza și să se abțină din a-l lovi pe Kai pe sub masă, fiindcă tocmai își dăduse seama de unde își lua acesta pseudonimele.

Strongrock - Rochefort. Winters - De Winter[1]. Trebuia să îi explice de ce era o idee proastă să extragă aliasuri din surse

[1] Contele de Rochefort și Milady de Winter sunt personaje ale romanului „Cei trei muschetari", scris de Alexandre Dumas - tatăl (n. tr.).

literare. Dacă persoana de față ar fi citit cartea, i s-ar fi oferit prea multe informații și ar fi început să caute posibili muschetari sau manipulatori misterioși, tip Richelieu[1], în culise.

Chiar dacă, era cazul să recunoască, să fie comparată cu Milady de Winter avea o latură flatantă.

– V-am observat în această după-amiază, domnule Strongrock, începu contele de Leeds. Vă aflați lângă Ambasada Liechtensteinului. Ați sosit când își descărcau zeppelinele. Ați urmărit reporterii și apoi le-ați pus întrebări.

– Domnia voastră pare să fi acordat multă atenție mișcărilor mele, răspunse Kai.

Vocea lui avea o urmă de amenințare.

Contele de Leeds dădu din mână.

– Spuneți-mi Vale, vă rog. În fond, este o întâlnire cât se poate de intimă și mă aflu aici într-o postură neoficială.

Kai ridică din sprânceană și își tăie friptura.

– Da?

– Într-adevăr, răspunse Vale, zâmbind ușor.

În clipa aceea, Irene își aminti unde îi mai văzuse chipul. Luase un ziar mai devreme, ca să-și facă o impresie rapidă despre dinamica politică și temporală actuală. Vale se aflase pe pagina a treia, pozat din profil, pe jumătate întors, nedorind să i se facă fotografii. DETECTIV FAIMOS FACE INVESTIGAȚII LA BRITISH MUSEUM, spunea explicația.

Irene continuă să mănânce, gândind cu furie. Dacă tovarășul lor de masă era într-adevăr un detectiv faimos, care investiga Ambasada Liechtensteinului și lucra cu British Museum, atunci fie aveau un noroc nesperat, fie se găseau într-o mare încurcătură.

– Deci, spuse Kai, lăsând la o parte că nu am remarcat să mă fi urmărit...

– Asta, spuse Vale, încet, este de așteptat când urmăresc eu pe cineva.

Kai se înecă puțin cu vinul.

---

[1] Cardinalul Richelieu este unul dintre antagoniștii din același roman (n. tr.).

– Pardon! Atunci, domnule, de ce mă urmăreaţi? Ce era atât de interesant la activităţile mele?

Zâmbetul lui Vale se subţie şi mai mult.

– Păi, domnule Strongrock, faptul că le oglindeau pe ale mele. Suspectez că investigăm aceeaşi problemă. Să fiu sincer, domnule, dacă urmărim amândoi acelaşi iepure, aş prefera să renunţaţi, ca să nu-l pierdem amândoi.

Kai îi aruncă o privire lui Irene. Limpede ca lumina zilei, ea citi o implorare disperată după ajutor în privirea lui.

– Păi..., spuse el, gânditor.

Irene icni. Fusese puţin teatral, dar, spera ea, nu şi exagerat.

– Domnule Strongrock! Investigaţia noastră este strict secretă! Chiar dacă domnia..., adică, domnul Vale, este un detectiv faimos, am putea cerceta lucruri complet diferite!

Spera ca vorbele ei să transmită mesajul de „avem nevoie de mai multe informaţii" suficient de clar.

Kai îi atinse braţul, liniştitor.

– Asociata mea are dreptate, domnule Vale, spuse el. Operăm în condiţii de strictă confidenţialitate.

– La fel şi eu, domnule, spuse Vale, amabil, fără să pară descurajat. Orice presupuneri mărunte aş face despre voi se bazează doar pe tot ce mi-aţi dezvăluit şi nu pe investigaţii efectuate de mine.

Kai ridică din sprâncene.

– Dar nu v-am dezvăluit nimic, spuse el, cu o clipă înainte ca Irene să-i dea un şut în gleznă.

– Iertaţi-mă dacă afirm că este evident că nu sunteţi din Londra, spuse Vale şi îşi răsuci paharul în mână, privindu-l cu o aroganţă seacă. Nu mă refer doar la nevoia domnului Strongrock de a verifica semnele rutiere când a părăsit Ambasada Liechtensteinului. Niciunul dintre voi nu aveţi accente neaoşe şi, să fiu sincer, nu pot spune că sunteţi de pe Insulele Britanice.

Se încruntă puţin.

– Iar asta e ceva neobişnuit. Poate că domnişoara Winters are o urmă de brutalitate germanică în felul în care întrebuinţează verbele – posibilă urmare a unei guvernante sau a frecventării

unui internat, la o vârstă sensibilă? Domnul Strongrock, pe de altă parte, are accentul și caracteristicile în purtare ale familiilor nobile din Shanghai. Chiar dacă niciunul dintre aspecte nu reprezintă ceva neobișnuit în Londra, ambii sunteți îmbrăcați într-un fel care sugerează o alegere grăbită, de la un comerciant de haine la mâna a doua. De exemplu, mănușile domnișoarei Winters.

Irene își privi mănușile, care se aflau pe masă, incapabilă să se abțină. Știa că nu se potriveau cu rochia, dar nu avusese multe opțiuni în magazin.

– Exact! spuse Vale. O femeie atât de îngrijită precum domnișoara Winters nu ar putea comite o asemenea eroare elementară în vestimentație. La fel, pantofii domnului Strongrock – Kai își târșâi picioarele sub scaun – au fost purtați, înainte de dumnealui, de un bărbat cu obiceiul de a-și lovi scaunul cu partea dreaptă a vârfului pantofului, însă domnul Strongrock nu are acest obicei. Și dacă amândoi ați fi fost în Londra de ceva vreme, cercetând cazul lordului Wyndham, vă asigur că aș fi aflat până acum.

Kai deschise gura, iar Irene își dădu seama că era pe cale să întrebe ceva de genul „Dar de unde ați știut că pun întrebări despre lordul Wyndham?". Se părea că nu fusese învățat despre prima apărare la cursul de Știința întrebărilor provocatoare: ȚINE-ȚI GURA. De data asta, reuși să-l lovească pe sub masă. El închise gura la loc.

– Hm! spuse Vale, în aparență mulțumit. Un schimb de informații ar putea fi util. Dar, pe de altă parte, așa cum a afirmat domnișoara Winters, poate că investigăm două lucruri complet diferite. Cred că am ajuns în punctul în care decidem dacă să avem sau nu încredere unii în alții.

– Așa se pare, spuse și Kai, revenindu-și. Vin?

– Mulțumesc, răspunse Vale, întinzând paharul.

Urmă o tăcere de câteva minute, timp în care Irene plimbă prin minte câteva strategii. Din păcate, mai toate presupuneau ca Vale să părăsească masa pentru scurtă vreme, ca ea să poată discuta repede cu Kai, iar acesta părea un lucru improbabil. Era totodată impresionată și îngrijorată de spiritul lui de observație. Acest gen

de intelect era splendid la personajele fictive, însă, în practică, risca transformarea misiunii ei într-una mult mai complicată.

Din fericire, situația fu întreruptă de strigăte și zgomote puternice, venind din stradă. Persoanele care luau cina își lăsară cuțitele și furculițele și se repeziră spre ieșire. Câțiva bărbați săriră în picioare, cu paharele de vin încă în mâini.

Kai reuși să clipească infinitezimal spre Irene, apoi se întoarse spre Vale.

– Credeți că ar trebui să investigăm, domnule?

– Firește! exclamă Vale, ridicându-se.

Își luă bastonul-sabie, apucându-l nonșalant cu mâna stângă, apoi spuse:

– Doamnă, vă rog să rămâneți pe loc. Domnule Strongrock, dacă doriți să mă însoțiți...

Apoi se îndreptă spre ușă.

– Ce să fac? sâsâi Kai spre Irene.

– Mergi cu el, șușoti ea. Eu voi sta pe loc. Află ce se petrece, dar fii cu mare grijă, e detectiv.

– Mi-am dat seama de asta, mormăi Kai, dar afișă un entuziasm sălbatic când porni în urma lui Vale, dornic de acțiune.

După ce bărbații ieșiră, Irene privi în jur. Nu se strecura nimeni afară din umbră să o răpească, în timp ce atenția lor era distrasă. Bine. Își luă geanta și porni după ei.

Zona de recepție a restaurantului avea niște geamuri mari, care ofereau o priveliște convenabilă asupra străzii de afară. Locul era cuprins de haos. Un centiped mecanic uriaș – ei bine, un fel de insectă segmentată cu multe picioare, pe care Irene nu avea de gând să se apuce să le numere – semăna panică pe aleea îngustă de afară. Văzu o șaretă deteriorată și câteva geamuri sparte. Abia dacă mai rămăsese spațiu pentru ca insecta să se miște, nemaivorbind să se răsucească, așa că dansa câțiva pași în față și câțiva pași în spate, în timp ce antenele frontale păreau să caute ceva sau pe cineva. Din crevasele sale curgea ulei, iar din segmentul pentru cap îi ieșea abur, amestecându-se cu ceața din aer. Remarcă niște oameni care fuseseră deja răniți, iar alții strigau și fugeau în toate

direcțiile. Apoi, firește, se opreau, la o distanță relativ sigură, și priveau curioși ce va face mai departe.

Kai și Vale se aflau în ușă, evaluând situația. Cel puțin Vale arăta de parcă ar fi evaluat-o, iar Kai părea doar uluit.

– Cum naiba a ieșit lucrul acela pe străzi? întrebă el.

Vale pufni.

– Probabil din canalizare. Programul recent de renovare a fost o binecuvântare pentru infractorii din Londra.

– *Vale!* Vocea bubuitoare a creaturii reverberă pe stradă. *Pregătește-te să-ți înfrunți sfârșitul!*

– Ah, spuse Vale, voios, e pentru mine!

Kai păru jignit.

– Poate că ne-a confundat, spuse el. Poate e pentru mine.

– Nu, vă asigur că este pentru mine, răspunse Vale. Dar v-ați supăra să supravegheați partea din spate, în timp ce distrag partea din față? Uneori, au niște termostate scânteietoare cu emisii ridicate localizate acolo.

– Firește, spuse Kai. Nicio problemă.

Irene se sprijini de perete și încercă să nu ofteze. Poate că Vale era o persoană morală, dacă dușmanul său era bucuros să riște vieți nevinovate pentru a-l vâna. Asta, presupunând că nu înscenase întreaga afacere, desigur – însă era și o altă distragere. Cum naiba putea să investigheze, dacă era mereu întrerupt?

Doi bărbați alergau pe stradă: Vale în dreapta, spre capul creaturii, și Kai în stânga, spre spatele acesteia. Irene încercă să decidă pe care să-l urmărească. Kai se afla sub protecția ei, însă urmărirea lui Vale putea furniza mai multe informații.

Chestiunea fu repede rezolvată când centipedul se aruncă într-o întoarcere rapidă, cu ghearele de metal zgâriind pavajul, în timp ce dansa înapoi. Îi apăru capul: era o machetă monstruoasă din oțel, cu mandibule și ochi de sticlă imenși, fațetați, suficient de mare pentru ca un om să șadă în interiorul ei, cu un jet de abur care îi ieșea, în șuvoaie dense, țiuitoare, din fiecare parte. Vale se propti în fața lui, cu sabia scoasă din baston și bâzâind de

electricitate. De fiecare dacă când centipedul își cobora capul ca să-l muște, para, iar scânteile se loveau de pavaj și de pereți.

Cu o viteză ametitoare, țâșni în față, între mandibule, și sări pe partea principală a capului insectei, încercând să își recapete cât de repede echilibrul. Își ridică lama și o izbi într-unul dintre ochii creaturii.

Electricitatea țâșni într-o coloană imensă, scânteietoare. Centipedul scoase un țipăt sâsâit și se zvârcoli pe toată lungimea, cu un segment trăgând după sine un altul și cu aburul pufnind din toate orificiile. O trapă se deschise sub creatură, iar un bărbat într-un costum de protecție negru, unsuros, se rostogoli afară, tușind și scuipând.

Vale sări de pe capul insectei, aterizând într-o fluturare de mantie. Își îndreptă sabia spre bărbat.

– Vorbiți, domnule, sau...

În clipa aceea, atenția lui Irene fu distrasă de cineva care încerca să îi smulgă poșeta de sub braț. Se întoarse și îl văzu pe unul dintre ospătari. Nu, *nu era* unul dintre ospătari. Era un bărbat în ținută de seară, cu un șervet aruncat în grabă peste braț, pozând în ospătar. Ceasul lui era mult prea scump să aparțină unui chelner, iar mustața cenușie, mult prea bine îngrijită. Iar mâna lui, remarcă ea, într-o sclipire de o clipă, avea arsuri subțiri de la electricitate, de la încheietură la buricele degetelor.

Trase din nou. Irene dădu drumul poșetei, reținând bareta și lăsându-l să tragă de ea. Se ghemui pe jumătate, în echilibru pe călcâiul stâng, apoi își ridică piciorul drept într-o pivotare largă și dezechilibră hoțul, care căzu la pământ, înjurând.

Se îndreptă iar, lipindu-și din nou poșeta de trup, și ridică unul dintre scaunele fragile de la restaurant. Era dintr-un material îndoielnic și, în timp ce adversarul ei încerca să se ridice, se rupse foarte ușor când îl lovi cu el.

Bărbatul se împletici înapoi. Ea mai ridică un scaun.

În jurul ei se auziră alte explozii. Înăuntru, oamenii icneau și arătau spre ea și spre așa-zisul ospătar.

Irene încercă să decidă dacă era mai important să-și păstreze acoperirea de secretară neajutorată sau să-l lovească pe hoțul de poșete cu scaunul în cap și să-l ia ostatic. În fond, nu era neapărat implicat într-o conspirație de proporții și putea fi un simplu găinar...

La naiba cu asta! Îl lovi cu scaunul în cap și el se împletici în spate, ca un sac cu cartofi.

Ea lăsă rămășițele scaunului să cadă și își duse mâna liberă la piept, respirând rapid.

– *Eu*... icni ea. Am venit aici în vacanță, iar bărbatul ăsta, *hoțul* ăsta a încercat să-mi smulgă poșeta și nimeni nu m-a ajutat. Nici măcar o persoană nu a venit în ajutorul unei femei lipsite de apărare...

– Dragă domnișoară Winters, îmi pare foarte rău, spuse Vale care intrase din nou în restaurant, vârându-și sabia în baston. Regret că a trebui să suportați atacul unui huligan...

Privi chipul bărbatului încremenit și clipi.

– Să înțeleg că acesta este cel care v-a atacat?

– A încercat să-mi fure poșeta! spuse Irene, pufnind puțin. Am... am reacționat din instinct.

– Voi! făcu Vale pocnind din degete către doi ospătari. Duceți-l pe acest bărbat la cea mai apropiată închisoare, de îndată.

Ce bine este să fii conte și un detectiv notoriu, își spuse Irene, ușor melancolică.

Kai intră și el în restaurant, scuturându-și cenușa și praful de pe haină.

– Păi, pare să fie... Irene! Adică, domnișoară Winters! Ce s-a întâmplat?

Privi de la Irene la Vale și înapoi la Irene, întrebându-se, în mod limpede, dacă totul nu fusese decât o diversiune.

Irene arătă cu degetul spre bărbatul care era târât de ospătari.

– Persoana aceea a încercat să îmi fure poșeta, iar eu m-am opus.

– Sugerez să ne întoarcem de îndată la masa noastră, spuse Vale, coborând glasul. Asta nu face decât să-mi confirme bănuielile.

Cinci minute mai târziu, erau din nou în jurul mesei. Friptura se răcise, însă vinul se putea încă bea. Zumzetul general al

conversației își reluase nivelul inițial, iar Irene era surprinsă de cât de repede păreau să fi uitat oamenii de atacul centipedului. Asta însemna că asemenea lucruri se întâmplau des, ceea ce nu era deloc un gând liniștitor.

– Uitați de discreția mea anterioară, spuse Vale. Și mulțumesc pentru asistență, domnule Strongrock. Dar acest atac asupra domnișoarei Winters nu face decât să dovedească tot ce bănuiam.

– Adică? întrebă Kai, întorcându-se spre Vale.

Irene avu impresia că era ușor posomorât fiindcă ea nu întrebase despre curajul de care dăduse dovadă în confruntarea sa cu centipedul. Își luă notă să obțină toate amănuntele, la un moment dat, eventual când o persoană de contact valoroasă nu era angajată în dezvăluirea unor informații utile.

– Că investigațiile domniilor voastre despre Neam nu au trecut neobservate, șopti Vale, aplecându-se în față. V-am remarcat întrebările de la Ambasadă, domnule Strongrock. Și acum, un bărbat pe care-l cunosc drept agent al Neamului încearcă să fure poșeta domnișoarei Winters. Greșesc dacă bănuiesc că există o legătură?

Kai îi aruncă o privire disperată lui Irene. Ea îi făcu un semn scurt din cap.

– Nu vă înșelați, domnule, spuse cu fermitate Kai. Există o legătură.

– Așa mă gândeam și eu! Vale privi de la unul la altul: Atunci, investigăm aceeași problemă, deși, posibil, din direcții diferite. Eu sunt preocupat, la rândul meu, de Neamul Frumos, domnule Strongrock. De recentele furturi de materiale oculte. Și de Belphegor.

– Belphegor? icni Irene. Faimoasa hoață?

– Întocmai, spuse Vale, încruntându-se. Am bănuieli în privința identității sale. Și, mai mult, cred că toate aceste lucruri sunt legate între ele. Chiar dacă sunteți doar vizitatori în oraș...

Lăsă propoziția neterminată, de parcă se aștepta să fie provocat în deducțiile sale, apoi continuă:

– Chiar dacă nu ați venit de mult aici, ziarele au fost foarte deschise cu privire la furturi. Nu mai poți deschide un ziar fără să citești un nou titlu principal. Ca să fiu direct, asta investigați?

Irene prinse privirea lui Kai şi îi făcu un semn cât se putea de discret. Bănuia că Vale avea să-şi dea seama, dar spera că va interpreta totul drept sugestie, şi nu drept ordinul care era.

– Aveţi dreptate, spuse Kai.

– Atunci, sugerez să ne unim forţele! Asta-i cartea mea de vizită.

Scoase un port-vizit de argint, alese o carte de vizită şi o făcu să alunece peste masă, spre Kai, apoi spuse:

– Vă rog să îmi faceţi o vizită mâine-dimineaţă, ca să putem vorbi mai în largul nostru. Asociata dumneavoastră este şi ea bine-venită, firește.

Îi făcu un semn sec din cap lui Irene, care o făcu să se întrebe cât pricepuse, *de fapt*.

– Vă mulţumesc pentru timpul acordat şi pentru ajutor, adăugă, ridicându-se.

Kai şi Irene se ridicară şi ei. Urmă un amestec rapid de plecăciuni, urmat de ieşirea lui Vale, în trombă, cu ospătarul gonind în urma lui, cu pălăria şi pelerina.

Kai şi Irene se aşezară la loc.

– Îmi pare rău, spuse Kai. Nu l-am remarcat urmărindu-mă, mai devreme.

– Nu îţi face griji, spuse Irene. Bănuiesc că e văzut rareori. Dar cred că ar putea fi foarte folositor.

– Deci am avut noroc? se înveseli Kai.

– Se mai întâmplă, spuse Irene. Din când în când. Acum, termină-ţi vinul şi povesteşte-mi despre centiped.

Deja îşi alcătuise în minte o întreagă listă cu întrebări de adresat lui Kai, între patru ochi. Însă, pe moment, trebuia să se mulţumească cu cea despre centiped.

6

– Așa, spuse Irene, în timp ce își terminau cafeaua. Trebuie să presupunem că acoperirea noastră este compromisă.

– Din cauza lui Vale? întrebă Kai.

– Nu, zise Irene, înclinându-și ceașca și privind zațul de pe fundul ei. Bărbatul care a încercat să-mi înșface poșeta. Dacă lucrează pentru Neam, cred că m-o fi văzut acasă la lordul Wyndham. Și dacă este așa, atunci îmi cunoaște chipul, știe la ce hotel stau, iar acum te cunoaște și pe tine. Trebuie să ne ștergem urmele.

– Dar toate lucrurile noastre sunt în camera de hotel! exclamă Kai. Toate hainele...

– Câte ai cumpărat?

Kai încercă să o privească, dar ochii îi coborâră în ceașcă.

– Îmi construiam mai multe identități, în cazul în care ar fi trebuit să ne mișcăm în cercuri sociale diferite, se scuză el, neconvingător.

Irene îl bătu pe mână.

– Nu te îngrijora. Așa vor fi siguri că ne întoarcem și își vor ocupa o parte din resurse.

Kai oftă.

– Deci, spuse Irene, nerăbdătoare. Măsurile standard.

Acestea erau predate la Bibliotecă, alături de limbi străine și metode de cercetare, dar erau dificil de pus în practică în Bibliotecă. Dar experiența personală a lui Kai ar fi trebuit să însemne că se pricepea la asta.

– Plecăm de aici separat, continuă Irene. Eu plec prima și atrag după mine orice urmăritor evident. E posibil să aibă un singur om de pază. Tu mergi la hotel, ne iei documentele și banii gheață, apoi pleci prin spate. Fă tot posibilul să nu te urmărească nimeni. Ne vedem în fața...

Irene se opri, privindu-și noul ceas mecanic. Nu avea sens să poarte dispozitive electronice, dacă trebuia să ajungă înapoi la Bibliotecă.

– La stația de metrou Holborn, ora unsprezece. La naiba! Nu sunt niciodată sigură dacă prefer lumi care au inventat echivalente pentru telefoanele mobile sau nu.

– Ar face comunicarea mai simplă, observă Kai.

– Dar le-ar fi și mai simplu să ne urmărească, răspunse Irene. Și ar da avantaje oricui încearcă să ne găsească. Bine, ești OK cu instrucțiunile astea?

Kai încuviință.

– Dacă nu ajungi la Holborn?

– Ia legătura cu Dominic, spuse Irene. El te va pune în contact cu Coppelia, iar ea va ști ce să facă mai departe. Dar nu mă aștept să fie necesar.

Kai încuviință. Își ridică ceașca și o înclină cu tristețe, privind zațul de pe fund.

– Nu prea ne descurcăm până acum, nu-i așa?

Irene clipi.

– Ce? De unde ți-a venit ideea asta?

– Păi, cartea a fost furată, suntem urmăriți de dușmani, trebuie să ne abandonăm baza...

– Scoate-ți lucrurile astea din cap imediat! spuse Irene. Te așteptai să putem valsa aici și s-o înșfăcăm imediat?

Kai ridică din umeri.

– Îmi făcusem ideea că ar fi potrivit, în cazul unei misiuni în care a fost implicat un novice.

Irene se aplecă în față.

– În primul rând: Biblioteca nu are niciodată suficiente resurse ca să-și permită să ofere novicilor misiuni „ușoare". Să nu te

aștepți niciodată ca o misiune să fie „ușoară". În al doilea rând: da, manuscrisul a fost furat, dar avem deja câteva piste de urmărit, inclusiv o întâlnire cu un detectiv faimos.

Gândul o făcu să zâmbească. Poate că, uneori, dorințele se adevereau.

– În al treilea rând: nu este o bază, este o cameră de hotel, continuă ea. În al patrulea rând: faptul că suntem urmăriți este o pistă în sine și înseamnă că ne putem folosi de *ei* ca să ajungem la carte. Și, în sfârșit, avem o invitație de participare la balul de la Ambasada Liechtensteinului, care ar trebui să ne intereseze.

Kai înlemni.

– *Ce* avem?

– Ne vedem la Holborn, i-o reteză Irene, ridicându-se și luându-și poșeta.

În fața restaurantului chiar aștepta cineva. Îl remarcă în timp ce-și verifica reflexia în vitrina unui magazin. Strălucirea felinarelor actinice le transforma în oglinzi mai bune decât bucata de sticlă acoperită cu mizerie de muște din camera de hotel. *Nu e mare pierdere.* Urmăritorul era un tip cu aspect obișnuit, cu o pălărie melon ieftină și o redingotă cu poalele și coatele uzate. Nu se prea pricepea la a se face neobservat. Poate că era de fapt treaba colegului care încercase să-i fure poșeta.

La următorul colț de stradă, reuși să arunce o privire în urmă, în timp ce aștepta să traverseze, și îl văzu murmurând ceva în palmele făcute căuș. Le deschise și ceva se lansă afară, zburând în jurul capului său, înainte să se ridice cu un bâzâit mecanic din aripi.

Două străzi mai târziu, bărbatul dobândise întâriri. Irene se opri să-și verifice starea pălăriei în altă vitrină și îl văzu din nou limpede, făcând semn spre trei nou-veniți și arătând spre ea.

Irene înfipse furioasă o agrafă de pălărie la locul ei și se gândi cum ar fi putut să-și piardă urma. Londra aceasta avea o configurație cam ca a tuturor celorlalte Londre și se afla aproape de Soho. Ar fi fost foarte simplu să-și piardă urmăritorii acolo, dar o femeie pe cont propriu ar fi atras genul nepotrivit de atenție

și ar fi durat prea mult să se extragă rămânând incognito. Ar fi putut să intre într-un magazin universal, dar dacă aveau minte ar fi pus paznici în față și în spate, înainte să o caute în interior. De asemenea, erau deja cel puțin patru și mai puteau fi și alții pe care încă nu-i văzuse. Metroul reprezenta o posibilitate, dar nu o investigase încă. Și, chiar dacă mulțimea i-ar fi permis să se ascundă de ei, ar fi fost și acoperirea perfectă pentru un „accident" sau pentru o răpire. Se afla deja la jumătatea Piccadilly, așa că trebuia să înceapă s-o ia înapoi dacă voia să ajungă la Holborn la unsprezece, la întâlnirea cu Kai.

Hm, stai așa! Covent Garden avea, de obicei, un soi de piață, în majoritatea Londrelor alternative, fie pentru flori sau curiozități, fie era o simplă capcană pentru turiști. Chiar dacă nu erau multe tarabe deschise la ora aceea, ar fi fost suficient de aglomerat ca să-și piardă urma. Ar fi trebuit să funcționeze.

Irene ar fi trebuit să prevadă asta: Covent Garden era o piață de extravaganțe tehnologice. Tarabele se clătinau pe picioare reglabile și aruncau raze de lumină din eter-lămpi pendulante. Calea dintre ele era un labirint aflat în continuă schimbare, fiindcă fiecare tarabă încerca să dobândească mai mult spațiu, pe picioarele sale automatizate, săltând și izbindu-se de cele din jurul ei. La fel precum acele alte Covent Garden pe care le văzuse înainte, existau câteva curți deschise și o zonă centrală, cu un acoperiș de sticlă înalt și câteva pâlcuri de magazine permanente. Cafenelele de trotuar adăugau propriile afluxuri de cumpărători în zonă, iar din grilaje și canale țâșneau în mod regulat jeturi de abur.

Intră în mulțime cu viteză, înainte ca oamenii care o urmăreau să se poată apropia. Apoi se lăsă prinsă în vârtejul de gură-cască care orbitau în jurul unui afișaj cu dispozitive mecanice care drenau sângele. (Se gândi că micile ace de oțel nu erau neapărat neplăcute în sine, dar calitatea uleioasă a antisepticelor care se autocoagulau făcea întreaga scenă extrem de scârboasă. Era ceva în felul în care sclipea sub luminile electrice.)

Numărul de bărbați și de femei era cam egal, însă diferența reală era între cei pe care-i bănuia a fi artizani autentici și ingineri,

și toți ceilalți. Primii aveau casete de echipament sub braț sau legate de încheietură. Ceilalți erau rătăcitori care căutau un târg interesant, membri ai elitelor sau gură-cască fascinați. Toate femeile purtau eșarfe sau voaluri împotriva ceții murdare, la fel ca Irene, ascunzându-și gura sau chiar întreaga față. Mulți bărbați aveau eșarfe legate în jurul părții inferioare a feței, în mod asemănător. Întregul loc căpăta, astfel, un aspect dubios, similar cu cel al unei piețe pentru jefuitori de bancă victorieni – o prăvălie suspectă pentru mușterii suspecți.

În apropiere, tarabele animate prezentau carnețele portabile, cu seturi de ustensile autoadezive, și văzu ceasuri de buzunar cu lasere încorporate (aproape cumpără unul pentru Kai). Se mai vindeau și automate Constructa-Kit, lângă gogoși proaspăt prăjite și truse de autotatuare (trebuia doar să adaugi cerneală!), șaluri cu unități de încălzire portabile atașate și...

O lovi ca un bici peste spinare, aruncând-o în genunchi pe pavajul murdar. Simți fiecare centimetru al tatuajului de Bibliotecar arzând, îl simți creionat pe spatele său, la fel de clar ca și cum l-ar fi văzut. Lumea se zgudui în jurul său. Simți gust de bilă în gură și se zbătu să nu vomite.

Cuvintele erau peste tot. Le vedea la standurile de ziare, înotând prin nuanțele de alb ca să se târască pe hârtie. Le vedea pe spatele romanului pe care-l avea vârât în buzunar bărbatul din fața ei, pe anunțurile publicitare tipărite grosolan care fluturau de la fiecare tarabă și pe chitanțele pe care le verifica femeia din stânga ei. Se tipăreau singure pe tot ce era lizibil, într-un cer care se rotea în jurul ei.

FEREȘTE-TE DE ALBERICH!

Oamenii strigau și înjurau, surprinși, alarmați, dând vina pe ingineri și pe tarabagii pentru un efect secundar experimental (și ce spunea asta despre locul acesta, reflectă Irene într-un colț al minții, nu avea sens să se gândească). În unele cazuri, cumpărătorii începură să scuture obiectele afectate, sperând să provoace

ştergerea cuvintelor. Ce mai speranţă! Irene nu mai fusese niciodată victima unui mesaj urgent din partea Bibliotecii, dar ştia că acele cuvinte vor rămâne marcate pentru totdeauna. Era un lucru şocant de făcut pe mass-media tipărite, şi tocmai de aceea era păstrat doar pentru cazurile cele mai disperate. Membrii audienţei le puteau citi, dar măcar nimeni nu ştia ce însemnau cuvintele.

Dacă Alberich era implicat, atunci avertismentul fusese cu adevărat disperat şi necesar.

Se adună, cu un efort care-i încleştă dinţii, şi privi peste umăr, ca să vadă ce mai făceau urmăritorii. La naiba! Se apropiau cu repeziciune. Probabil că hotărâseră să o înşface acum, în loc să rişte să o piardă.

Irene îşi permise un zâmbet maliţios. Supărau un agent al Bibliotecii? O hărţuiau când tocmai primise un mesaj urgent? I se puneau în *cale*? Ah, aveau să regrete asta!

Aşteptă pentru o jumătate de minut până când tarabele care se mişcau se închiseră în spatele ei, blocând calea urmăritorilor. Firește că aveau să se dea la o parte într-o clipă...

Scuipă în Limbaj, suficient cât să ajungă la urechile lor:

– Picioare mecanice ale tarabelor mişcătoare, opriţi-vă, staţi pe loc şi nu vă mişcaţi!

– Poftim? spuse bărbatul de lângă ea. Vorbeai cu mine...

Se întrerupse când, într-un cerc care se lărgea în bătaia vocii lui Irene, tarabele mişcătoare se opriră toate brusc, cu picioarele articulate devenind brusc rigide şi oprindu-se în loc.

Vârtejul mulţimii şi al tarabelor fu aruncat într-o confuzie generală, mult mai dramatică decât incidentul anterior. Oamenii care se pregăteau s-o ia în dreapta se treziră brusc în postura de a o lua în stânga. Mormanele de mărfuri alunecară spre marginile tarabelor şi fură salvate la limită – sau nu, în câteva cazuri, ceea ce contribui la agitaţia generală.

Înainte ca oricine să tragă concluzii periculoase în ceea ce priveşte centrul cercului, Irene ţâşni în faţă şi îşi făcu loc cu coatele

dincolo de câteva pâlcuri de cumpărători nemulțumiți. Auzea scrâșnetul acționărilor și pârghiilor, care se chinuiau cu picioarele mecanice neascultătoare. Fluxul de oameni o purtă în față, ajutând-o să iasă din fundătură și să-și lase urmăritorii în spatele baricadei de tarabe încremenite (și, spera, călcați în picioare de cumpărătorii furibunzi). Irene se îndreptă spre cea mai apropiată deschidere din labirintul de mese și, de acolo, către o alee. După ce-și rearanjă puțin voalul și jacheta, ieși din nou pe stradă, îndreptându-se spre Holborn, de data aceasta fără niciun urmăritor.

Cu fiecare pas, realismul mesajului din partea Bibliotecii i se întipărea în minte. Ferește-te de Alberich! Ferește-te de Alberich! Ferește-te de Alberich!

Nu avea nevoie de așa ceva. Chiar deloc. Se afla deja în mijlocul unei misiuni complicate, cu un novice pe cap, pe deasupra. Îi oferise lui Kai un rezumat optimist ca să-i mențină moralul ridicat, însă asta nu însemna că avea să fie ceva *ușor*.

Și acum, asta.

Alberich era un personaj de coșmar. Era acel Bibliotecar care trădase, scăpase cu viață și se afla încă în libertate. Numele lui adevărat se pierduse de mult și numai numele ales, de Bibliotecar, rămăsese. Se vânduse haosului. Îi trădase pe ceilalți Bibliotecari care lucrau cu el. Cumva, în ciuda vârstei, timpului și trecerii anilor, care ar fi afectat orice Bibliotecar aflat în afara Bibliotecii, încă trăia.

Irene tremura. Își trase șalul mai strâns în jurul umerilor și încercă să-și îndrepte gândurile înapoi la situația curentă, fără să le lase acaparate de un șir de imagini baroce inutile. Ce gânduri stupide! În fond, nu era ca și cum Alberich s-ar fi aflat pe urmele ei în clipa aceea...

... nu?

Mesajul din partea Bibliotecii n-ar fi putut fi falsificat. Trebuie să fi fost trimis de unul dintre Bibliotecarii seniori, probabil de Coppelia. N-ar fi fost trimis dacă n-ar fi fost o urgență, ceea ce însemna că trebuia să presupună că Alberich era în zonă. În cel mai rău caz.

Privi într-o vitrină. Nimeni nu mai părea să o urmărească.

Trebuia să ia legătura cu Dominic, urgent, însă British Library ar fi fost închisă la acea oră din noapte. El era, probabil, acasă, adresa fiind printre hârtiile care se aflau la Kai. Mâine-dimineață ar fi fost mai simplu. Pe moment, ea și Kai trebuiau să găsească un hotel nou și să intre iar sub acoperire.

Irene voia să dobândească o acoperire cât mai sigură, atât de sigură, încât să fie nevoie de o lopată automată, cu abur, ca să o extragă. Trebuia să decidă și ce să îi spună lui Kai. Era prea periculos să îl lase fără nicio idee, nemaivorbind că nu ar fi fost deloc corect, dar, în același timp, nu voia să îl panicheze. În fond, ea însăși era deja panicată. Și o persoană panicată era suficientă. Două ar fi fost o exagerare.

Era posibil să fie suficient de ignorant ca să nu-și dea seama cât de rău stăteau lucrurile. Era posibil să nu fi auzit poveștile de groază care circulau în alcovuri tăcute despre unele lucruri făcute de Alberich.

Mai era posibil, își spuse Irene, ajungând aproape de stația de metrou Holborn, unde Kai aștepta sub un felinar, ca porcii să zboare – ceea ce, măcar, ar fi însemnat șuncă la micul dejun. Ei bine, hotelul, mai întâi. Explicațiile dramatice, după.

7

– Nu vreau să mă plâng, spuse Kai, dar am ajuns într-un hotel ieftin.

– Așa este, aprobă Irene.

Se așeză și începu să-și descheie nasturii botinelor, suspinând ușurată.

– Locul ăsta nu e doar ieftin, ci și murdar! zise Kai, arătând spre tapetul gălbui, scorojit, spre fereastra murdară, spre tăblia uzată a patului dublu, spre oglinda jegoasă a dulapului dărăpănat. Doar nu te aștepți să...

– Kai! spuse Irene, ferm. Ești răsfățat. Ce s-a întâmplat cu istoricul tău dubios, dar folositor? Ce s-a întâmplat cu ideea de băiat de stradă, care se descurcă în asemenea situații? Oare cei cinci ani petrecuți în Bibliotecă te-au înmuiat într-atât?

Kai privi în jur, încrețind nasul.

– Da, spuse, într-un târziu, așezându-se pe marginea patului. Asta s-a întâmplat. Este într-adevăr necesară o acoperire atât de sigură? N-am fi putut, de exemplu, să mergem să ne ascundem la cel mai scump hotel din oraș și să ne pretindem canadieni?

– Nu, răspunse Irene, scoțându-și o botină și începând să o descheie pe cealaltă. Acoperire profundă! Pentru moment, vreau să nu ni se poată da de urmă. Ne spălăm mâine și găsim un loc mai drăguț.

– S-a întâmplat ceva?

– Uf! exclamă Irene, scoțându-și cealaltă botină.

Trebuia să îi spună, nu ar fi fost sigur să îl țină în ceață.

– Există o potențială problemă, recunoscu ea, încet. Nu știu dacă este urgentă.

Kai o privi insistent.

– Am primit un mesaj urgent de la Bibliotecă.

Următoarele câteva cuvinte fură dificil de pronunțat, și chiar mai dificil fu să rămână calmă și rațională.

– M-au avertizat să mă feresc de Alberich. Acum, îmi poți turna niște coniac.

Mâna lui Kai se opri la jumătatea mișcării spre sticlă, aflată pe lista lui Irene de provizii esențiale.

– Stai! murmură el. Când spui „Alberich", te referi la cel care se presupune că...

Se opri, lăsând propoziția neterminată. Iar Irene remarcă, spre neplăcerea personală, că nu îi mai turnă nici băutura.

– Nu, răspunse ea. Nu mă refer la cel care se presupune că, ci mă refer la cel care este. Nu că l-aș fi întâlnit vreodată și, cu puțin noroc, nu vom fi nevoiți nici noi, acum, și va fi doar vorba despre precauție.

Așa spera.

– Acum pot primi coniacul?

– E real? întrebă Kai.

Încă nu primea coniacul.

– E înregistrat la Bibliotecă. Cum ar putea să nu fie real?

Kai era lipsit de expresie.

– Ar putea fi inventat?

Irene scrâșni din dinți.

– Nu. A fost marcat formal pentru Bibliotecă, ținând cont de inițiere și tot tacâmul. De aceea nu se poate întoarce. Ar ști că s-a întors. Dar asta dovedește că este real, că nu este o legendă urbană, precum chestiile acelea legate de țevi și de monstrul cu tentacule.

Aia fusese o legendă la modă în perioada ei de pregătire. Logica era că, dacă încăperile din Bibliotecă puteau fi conectate prin țevi, exista un soi de cisternă centrală, în care locuia un monstru imens, cu tentacule, care mânca Bibliotecari bătrâni. Firește că Ordinul acoperise totul, de la cel mai înalt nivel... Ea și ceilalți ucenici își

petrecuseră ore pline de speranță lovind în țevi și încercând să-și trimită mesaje sau să găsească tentacule.

– Coniac? insistă ea.

Kai își aduse în sfârșit aminte să se ridice și să deschidă sticla. Turnă o jumătate de centimetru într-o ceșcuță de porțelan ponosită și i-o oferi.

– Mersi, spuse Irene, și o dădu peste cap dintr-o dușcă, apoi întinse ceșcuța pentru realimentare. Ceva mai mult, de data asta, te rog.

Kai se uită lung la ea.

– *Sigur* ești bine?

– A fost o seară plină, spuse Irene. Și o să stau trează următoarele ore, studiind listele locale ale Limbajului, pe care ni le-a dat Dominic. Tu poți dormi.

– Dar trebuie să-l anunțăm imediat pe Dominic! În fond, dacă Alberich este aici, se dovedește cât de importantă este cartea! Și trebuie să îl prevenim...

– Cum? se interesă Irene.

Considerase, cu ceva vreme în urmă, că întrebările de tip socratic erau o idee bună, fiindcă (a) îi făcea pe ucenici să gândească singuri; (b) uneori veneau cu idei la care nu s-ar fi gândit nici ea; și (c) îi dădea mai mult timp de gândire cât căutau ei răspunsuri.

– Putem merge la British Library – ah, stai! N-ar fi deschisă la ora asta.

– N-ar fi, încuviință ea, ceea ce ar fi iritant, dacă ar trebui să ne strecurăm înapoi acolo, la un moment dat, ca să ajungem iar la Bibliotecă. Și nu ne-a oferit o adresă de acasă.

Ar fi trebuit să se afle în hârtiile pe care li le dăduse, dar nu o găsise. Ceea ce, îi spusese o voce cicălitoare din minte, fusese neglijent din partea lui Dominic, aproape de neglijarea îndatoririlor, într-un loc atât de periculos. Ar fi putut avea nevoie urgentă de ajutorul lui.

– Putem folosi Limbajul ca să dăm de el, spuse Kai, triumfător.

Irene se gândi la asta.

– Aș putea crea o structură pe care să i-o trimit, ca să-l avertizez, dar ar trebui să călătorească și să-l găsească.

– Magie, spuse Kai.

– Nu e domeniul meu, răspunse Irene. Te pricepi?

– Pot să chem niște spirite, spuse Kai, cu modestie. Dar nu am avut timp să mă prezint celor locale. N-aș vrea să încerc asta decât dacă nu avem altă opțiune.

Irene încuviință.

– Iar Dominic a spus că pot fi periculoase. Așa că o să mergem de dimineață la British Library și o să discutăm cu Dominic în persoană. În orice caz, Biblioteca îl va fi pus la curent, așa ca pe mine. Nu e de parcă l-ar lăsa expus. Nu este un film horror prost.

Îi zâmbi, spera ea, liniștitor.

– Ah! spuse Kai privind dosarul de lângă ușă. Deci, adăugă el, cam cu prea multă ușurință, îmi poți arăta niște cuvinte din Limbajul de aici?

– Aș putea, dar nu ți-ar fi de niciun folos.

Irene puse jos ceșcuța.

– N-ar fi nicio diferență față de interiorul Bibliotecii. Ție ți s-ar părea tot ca vorbirea normală.

– A durut?

Irene clipi la schimbarea subiectului.

– Ce să doară?

– Să fii marcată de Bibliotecă, spuse el, aruncându-se pe spate, în patul care scârțâi sub greutatea lui. E singura cale de a înțelege Limbajul, nu?

– Da, și da.

Fiindcă era evident că el nu avea de gând să i-l aducă, Irene se ridică și traversă camera, ca să ia dosarul.

– Uite ce, zise apoi, ar trebui să dormi. Nu are sens ca amândoi să rămânem treji toată noaptea.

Kai se rostogoli pe burtă, sprijinindu-și bărbia în mâini, și ridică privirea spre ea.

– Irene, spuse el, iar în vocea lui era ceva gutural și mângâietor. Când spui „somn", te referi doar la somn?

Irene îl privi, cu dosarul în mâini, și își ridică sprâncenele.

– Da. Mă refer doar la somn.

– Dar tu și cu mine... noi împărțim un spațiu cam mic, nu crezi?

Se întinse, iar ei i se păru că pantalonii i se mulau atrăgător pe corp.

– Doar nu simți vreun fel de răspundere *loco parentis* față de un novice, nu? Asta este?

– Nu, spuse Irene, scurt. Dar este irelevant, în orice caz.

– Dar...

– Uite ce, i-o tăie ea, înainte să-i vină ideea să se ridice și să o ia în brațe sau ceva asemănător. Kai, îmi placi. Ești extrem de chipeș și sper să rămânem prieteni buni, dar nu ești genul meu.

– Ah! spuse el.

Ea se întoarse, se așeză și deschise dosarul, începând să răsfoiască hârtiile din interior.

– Cum e genul tău? întrebă Kai, plin de speranță.

Irene ridică privirea și observă că își scosese cravata, își descheiase cămașa, dezvelind un triunghi de piept musculos, neted și palid. Își putea imagina cum s-ar simți sub degetele ei.

Ea înghiți.

– Chiar e nevoie să facem asta?

– Nu încerc doar să te flatez, spuse Kai cu o urmă de iritare în glas. Dar îmi placi, cred că ești isteață și îți merge mintea, ești fermecătoare și te respect mult. Și crede-mă când îți spun că sunt *minunat* la pat.

– Te cred, spuse Irene, căutând o cale de ieșire. Sunt convinsă că am petrece o seară minunată. Dar așa nu aș reuși să studiez deloc.

– După ce studiezi... continuă Kai, plin de speranță.

Irene își frecă fruntea cu dosul palmei. Începea să o doară capul.

– Uite ce, apreciez că ești politicos în privința asta, apreciez că ești fermecător și mi-aș dori să fiu mai politicoasă la rândul meu, când te refuz. Dar a fost o zi lungă și încă mai am de lucru și chiar nu ești genul meu. Și, înainte ca asta să continue, genul meu are tenul închis, este primejdios și fascinant, cu o morală îndoielnică. Și da, asta a pricinuit situația cu acea hoață care a fost menționată mai devreme, care a fost deosebit de stânjenitoare atunci. Și încă este. Te rog să mă înțelegi foarte clar că, dacă spui asta mai departe, te *jupoi de viu*. Clar?

Kai o privi cu ochi mari, dezamăgiți.

– Mi-ar fi plăcut să devin partenerul tău, spuse el. Serios! Ți-ar fi plăcut și ție.

– Permite-mi să te informez că sunt o parteneră de pat *deosebită*, spuse Irene, pe un ton ușor plângăreț. Am călătorit prin sute de lumi alternative și am încercat parteneri din multe culturi diferite. Dacă te-aș primi în patul meu, nu ai avea motiv să te plângi.

Kai îi aruncă o altă privire adâncă, din ochii aceia ai lui întunecați și profunzi.

Ea oftă.

– Dar acum avem de găsit o carte, eu am de studiat, și tu trebuie să dormi. Te rog!

Într-un târziu, așa și făcu, iar ea putu să muncească în liniște, gândindu-se doar arareori la ofertele lui tentante și la mușchii lui bine conturați.

Câteva ore mai târziu, în timp ce Kai dormea adânc, Irene lăsă deoparte hârtiile și își frecă tâmplele care o dureau. Tocmai memorase o serie de adverbe diferite pentru felul în care se deplasa o aeronavă și cincisprezece adjective pentru felurile de smog. Avea nevoie de o pauză.

Din păcate, odată cu pauza veniră și gândurile.

Se știa despre Alberich că era aliat cu unii din Neam. Se îndreptase spre ei când devenise renegat. Acum, se presupunea că le dresa diversele facțiuni cu energia unui muzician lunatic, cântând la orgă. Cele câteva rapoarte fragmentate pe care le avea Biblioteca despre el – cel puțin cele accesibile unui junior – sugerau că își căuta nemurirea.

Se uită la hârtii, fără să le vadă. Nemurirea. Biblioteca oferea o nemurire de soi eficientă, sau, cel puțin, o viață permanentă, până când persoana cu pricina se sătura. Câtă vreme un Bibliotecar inițiat, purtător de însemne, se afla *în* Bibliotecă, nu îmbătrânea. Dacă ieșea în lumile multiple, avansa în vârstă, însă procesul se oprea de-ndată ce revenea în Bibliotecă. Ea petrecuse ani întregi în Bibliotecă, în perioada de pregătire. Avea ani de experiență

care nu se citeau pe corpul ei. I se vedeau poate doar în ochi, uneori, însă încerca să nu se gândească la asta.

De aceea Biblioteca funcţiona pe baza ierarhiei. Bibliotecarii juniori operau în lumile divergente, câtă vreme aveau ani de cheltuit. Odată ce îmbătrâneau, se retrăgeau ca să lucreze în Bibliotecă, atât cât considerau necesar, făcând doar excursii ocazionale afară, dacă era musai. Aceia erau oameni precum Coppelia sau Koşcei, care-şi duceau zilele în încăperile nesfârşite, reuşind, în sfârşit, să îşi termine cercetarea aşa cum se cuvine. Unii Bibliotecari trăiau la infinit, până când hotărau că le ajunsese, sau ieşeau în lumile alternative, ca să-şi încheie zilele într-un loc plăcut. Biblioteca plătea pentru asta, indiferent cât era de scump sau de exotic, pe motiv că „nimic nu e prea bun pentru cei care şi-au petrecut vieţile în serviciul Bibliotecii". Firește, Bibliotecarii de aceeaşi vârstă erau cei care votau pentru fondurile alocate pentru asta...

Irene nu avea de gând să înceapă să se gândească la asta deocamdată. Avea în faţă încă mulţi ani de teren. Decenii. Lucruri de făcut. Oameni de cunoscut.

Dar mai exista şi Alberich. El părăsise Biblioteca *cu cinci sute de ani în urmă*. Nu exista nicio cale să mai fie în viaţă prin metodele clasice ale Bibliotecii. Probabil că făcuse un soi de târg cu Neamul, creaturi definite de imposibilitatea lor. Literatura fantastică sau de groază furniza o duzină de idei neplăcute despre felurile în care Alberich îşi păstrase viaţa, deşi unele dintre acestea nu se puteau numi „viaţă".

Şi la ce îi folosea această existenţă continuă? Biblioteca putea folosi cărţi unice pentru a se conecta şi a se lega de lumi alternative. Dar ce putea face altcineva – cineva din afara Bibliotecii – cu acele cărţi-liant? Nu era un domeniu în care să fie încurajaţi Bibliotecarii juniori să speculeze. Cel mai bun răspuns pe care-l putea furniza, în prezent, era: *ceva rău*.

În fond, ce se putea înţelege prin faptul că Alberich *putea influenţa lumi întregi doar deţinând anumite texte esenţiale*...?

Irene se gândi serios la încă o porție de coniac. Totul devenea extrem de complicat. Bradamant dorise să preia misiunea, Neamul era implicat, acum și Alberich... și mai era și Kai.

Privi la forma lui somnoroasă. Nu sforăia, ci respira blând și regulat, ca o reclamă la perne deosebit de confortabile. Și reușise să adoarmă tocmai în poziția care-i cerea să-l mângâie pe frunte sau să-l trezească sărutându-l.

Cât despre acea modificare de personalitate, de la golan de stradă la semiaristocrat – se purtase cu detectivul ca un adevărat gentleman! Și interesul pentru garderobă, seducție și aventură nu se prea potrivea cu tânărul care i se prezentase drept cel mai recent student al Coppeliei. Ceva nu era în regulă. Coppelia *trebuia* să fi remarcat.

Irene își dădu seama că bătea darabana pe documentele de pe masă. Încercă să se oprească. Obiceiurile erau periculoase și o puteau ucide.

Oare interesul lui Bradamant pentru Kai fusese suspect?

Irene avea propria poveste cu Bradamant, pe care, cu siguranță, nu avea să o discute în fața lui Kai, pe la spatele lui Kai sau în orice loc în care Kai ar fi putut să o audă. Femeia era un șarpe veninos. Nu, era o afirmație nedreaptă față de șerpi. Cândva, Irene fusese studenta lui Bradamant și știa perfect despre ce vorbește. Obișnuiește-te să fii o capcană vie, să ratezi orice laudă și să ți se impute toată vina. Apoi, petrece-ți ani de zile ca să-ți recuperezi statutul în cercetare, după pata pe dosar cauzată de refuzarea ordinului unui Bibliotecar mai în vârstă de a te lua într-o misiune.

Cu un efort, încetă să mai lovească hârtiile.

Era doar trei dimineața. Auzea clopotele bisericii și bătăile ceasului, ajungând la urechile sale prin ceața de afară. Încă o oră de studiu, apoi putea dormi, în timp ce Kai stătea de pază. Era suficient de paranoică să-și dorească să existe pază, oricât de improbabil era ca Alberich sau altcineva să îi găsească aici.

Paranoia era unul dintre puținele obiceiuri care meritau păstrate.

La ora opt, în dimineața următoare, porțile comune ale British Museum și British Library se deschiseră. Irene și Kai se alăturară

mulțimii care intra. Din fericire, nimeni nu avea chef de vorbă la ora aceea. Oamenii își țineau privirile lipite de ghete, priveau în gol sau se îngropau cu încăpățânare în carnețele.

Departamentul Manuscriselor Clasice era deschis, însă biroul lui Dominic Aubrey, nu. Ușa era încuiată cu lacăt și posibil zăvorâtă și pe dinăuntru, din câte își dădea seama Irene. Nu-și amintea să fi remarcat un zăvor când intrase, dar poate îl ratase.

– Să sparg lacătul? întrebă Kai, când (nu pentru prima dată) se îndreptară după ce se uitaseră lung la el și se străduiseră să facă pe studenții plini de speranță, chiar la timp ca să zâmbească personalului în trecere.

– Fac eu asta, spuse Irene. E posibil să fi pus niște alarme împotriva spargerii de natură fizică sau magică a lacătelor, dar nu și împotriva Limbajului.

Se opri.

– Dă-te înapoi!

– Ce? întrebă Kai, făcând totuși ce i se spusese.

– Alarmele sunt una, dar capcanele sunt ceva diferit.

Ignoră expresia bruscă de neplăcere a lui Kai (serios, ar fi trebuit să fie recunoscător pentru excelenta educație) și se așeză repede într-un genunchi. Apoi, informă ușa în Limbaj că toate sigiliile și zăvoarele care se aflau pe ea se desfăcuseră, toate lacătele se deschiseseră și orice alarmă sau capcană dispăruse.

Se deschise încet, când își puse mâna pe clanță. Îi făcu semn lui Kai să intre repede după ea și închise ușa în urma lui.

Camera era exact la fel ca ieri. Lumina soarelui de dimineață pătrundea filtrată prin ferestre, difuză din cauza ceții, și strălucea asupra foiței de aur și reflectată în casetele de sticlă. Ușa Bibliotecii era securizată cu un lanț și un lacăt mare, iar lanțul trecea atât prin mâner, cât și printr-o verigă de metal care era fixată în perete. Ar fi fost inutil să împiedici pe cineva să vină din partea cealaltă, fiindcă puterea Bibliotecii ar fi învins, însă era suficient de eficace să oprești oamenii să încerce din partea aceasta.

– Irene! spuse Kai, deranjat.

– Da?

– Dacă ușa a fost zăvorâtă de partea asta și dacă ușa Bibliotecii a fost de asemenea încuiată cu lacăt tot de partea asta, cum a putut cineva să părăsească încăperea?

– Bună observație! spuse Irene. *Încurajează modelele de gândire utile.* Trebuie să existe o ușă secretă undeva. Sau a plecat prin magie.

– Deci poți folosi Limbajul ca să găsești ușa secretă?

Irene se așează pe scaunul din spatele biroului. Era clar că îi aparținea lui Dominic Aubrey. Cedă cu ușurința folosinței îndelungate, cu un singur geamăt grațios, și mirosea a tutun prizat și a cafea.

– Nu tocmai. Test surpriză! Spune-mi de ce.

– Ah, dar nu e corect... începu Kai, apoi îi văzu expresia și tăcu, începând să gândească. Bine, spuse el, după o clipă. Scuze. Cred că m-am prins. Tot ce se află în raza de acțiune a Limbajului reacționează, doar dacă ordinul sau fraza nu specifică altceva. Deci, dacă spui tuturor lucrurilor de aici să se deschidă...

Irene încuviință.

– Atunci aș sfârși deschizând casetele, sertarele, dulapurile de pe peretele de acolo, lacătul de pe ușa Bibliotecii și, foarte posibil, poșeta mea, portofelul tău și ferestrele. Este o sugestie rezonabilă, dar nu o s-o fac decât în lipsa oricărei alte opțiuni. Acum, spune-mi de ce nu voi folosi nici magia.

Kai se gândi, apoi ridică din umeri.

– Pentru că Dominic e posibil să fi pus alarme pe orice ușă secretă, care ar exploda când folosești magia să o găsești?

– De fapt, nu, spuse Irene, sprijinindu-și coatele pe birou. Pentru că nu mă descurc bine la magie.

– Ce? Dar oricine poate face magie!

Ea ridică din sprâncene.

– Serios! spuse Kai. Trebuie că glumești. Magia e unul dintre cele mai simple lucruri. Chiar și... fratele meu mai mic putea comanda spiritele mai puțin importante și invoca elementele. Doar nu-mi spui că...

Rămase fără cuvinte, în mijlocul frazei, cu aspectul cuiva care tocmai își dăduse seama că rostise cuvintele nepotrivite.

Irene remarcase și ea.

– Fratele tău mai mic, repetă ea, încet.

– Irene, eu...

– „Dacă aș fi avut familie", mi-ai spus.

Își amintea conversația din Bibliotecă, fiindcă uitarea era ultimul lucru pe care un Bibliotecar cu pregătirea încheiată îl putea face. Amintirile erau la fel de importante precum cărțile și aproape la fel de importante precum indexarea corectă.

– Kai, mi-ai ascuns unele lucruri și m-ai mințit în privința altora. Știu și eu asta, o știi și tu.

Își dorea să-și poată trece mâinile prin păr în felul în care o făcea el acum, dar era Bibliotecarul mai în vârstă, iar el era ucenicul ei și nu-și putea permite să arate slăbiciune. Trebuia să rămână stăpână pe sine. Îi plăcea și nu îi plăceau mulți oameni, așa că nu voia să îl acuze. Nu voia să îl... gonească.

– Vrei să vorbim despre asta?

El se ridică și se postă în fața ei, părând dintr-odată foarte înalt, și totuși fragil.

– Nu pot, răspunse.

– Ba poți, îl corectă Irene. Dar se pare că nu vrei.

– Irene, îți jur că nu are nimic de-a face cu situația curentă. Pe numele meu, pe onoarea mea și pe strămoșii mei, îți jur.

Să spună *din câte știi* era răspunsul evident, dar ar fi însemnat să-și bată joc de lupta și sinceritatea lui evidente. Era sincer, Irene putea băga mâna în foc pentru asta.

Firește, nu însemna că avea și dreptate. Sau că nu era un idiot.

Ea oftă.

– Îți accept cuvântul și nu mai întreb altceva, decât dacă situația curentă o va cere. Dar va trebui să-i spun Coppeliei despre asta, Kai. Nu pot ține secret.

– Mă așteptam, răspunse Kai. Ridică privirea și o îndreptă cu noblețe spre perete. Știu că m-ai fi raportat, fiindcă...

– Asta, presupunând că nu știe deja, spuse Irene, gânditoare.

Kai tresări.

– Nu poate ști, spuse el, pe un ton de speranță disperată, mai degrabă decât de convingere autentică.

– Dacă remarc ceva ciudat în două zile, atunci probabil că a remarcat și ea, în cinci ani, spuse Irene ridicându-se și bătându-l pe Kai pe umăr. Relaxează-te și hai să găsim ușa secretă! Eu verific dulapurile de pe peretele ăsta, tu verifici rafturile de pe acela.

Îl auzi pe Kai mormăind în spatele ei, în timp ce traversă să verifice rândurile de dulapuri. Erau pline de pagini prinse cu grijă, frânturi de poezie, penițe, pene, mașini de scris și alte obiecte felurite, care, în mod clar, nu mai fuseseră șterse de praf de câțiva ani. Lacătele dulapurilor erau bune, însă lemnul era uscat și fragil. Orice hoț serios (cum fusese și ea, nu o dată) ar fi spart pur și simplu rama sau ar fi tăiat sticla, fără să se chinuie să spargă lacătul.

Kai strănută.

– Ai găsit ceva? strigă ea, fără să se întoarcă să vadă.

– Numai praf, răspunse el și strănută din nou.

Irene se așeză în patru labe ca să verifice marginea de dedesubt a dulapurilor, căutând semne că ar fi fost mutate. Dacă asta nu ducea nicăieri, urma să uite de confidențialitate și să cerceteze sertarele biroului lui Dominic. Nu se aștepta ca el să fi păstrat ceva incriminant sau important aici, dar putea, cel puțin, să le ofere adresa lui de acasă. Dacă nu, puteau verifica la administrația British Library. Dacă nu...

Kai strănută iar.

– Dacă e chiar atât de mult praf, strigă ea, atunci orice uși secrete ar trebui să fie evidente.

– Nu e doar praf, spuse Kai, apoi făcu un pas și se opri, după care mai făcu un pas. E ceva în camera asta care miroase ciudat.

Irene renunță la dulapuri și se ridică în picioare, scuturându-și fusta.

– Ce este?

Kai adulmecă.

– Nu sunt sigur. Ceva picant. Sărat. Ceva din zona asta...

Se plimbă de-a lungul rafturilor, adulmecând iar.

Ea îl urmări, fascinată de noua abordare privind găsirea ușilor secrete.

– Gata! Kai se aplecă și arătă spre dulăpiorul de la capătul rafturilor. Jumătate de duzină din volumele *Grădinii parfumate rezumate pentru cei tineri* erau așezate deasupra lui, dar ușa dulăpiorului era accesibilă, chiar dacă încuiată.

– Să văd, spuse Irene, așezându-se din nou în genunchi ca să verifice. Hm! Arată ca un dulăpior normal. E ceva ciudat cu lacătul?

– Nu că aș putea vedea, răspunse Kai, alăturându-i-se la nivelul solului. Vrei să-l deschizi tu, sau încerc eu?

– Ah, lasă-mă pe mine! Irene se aplecă și comandă lacătului să se deschidă, în Limbaj. Ușa nu se deschise.

– Asta e interesant, spuse ea.

– Cum de *nu* se deschide? întrebă Kai.

– Cea mai simplă explicație este că a fost sigilată prin altă metodă, pe deasupra lacătului, îl lămuri Irene. Ceva care nu este la vedere, astfel încât eu să nu știu unde este și să nu-i pot porunci să se deschidă. Sau... parcă spuneai că poți mirosi ceva. De care parte a dulapului este mai puternic mirosul?

Kai îi aruncă o privire care sugera că nu se afla acolo ca să adulmece pentru ea, dar se conformă, după o clipă.

– Aici, răspunse el, atingând panoul din dreapta al dulăpiorului.

– Aha!

Irene îl înconjură, ca să vadă mai bine, apoi atinse cu grijă colțurile și modelul gravat.

– Hm! făcu ea. Da. Așa cum am crezut. Când o ușă nu este o ușă?

Kai o privi.

– Când e un fals, spuse Irene, triumfătoare. Aici!

Apoi Irene apăsă colțurile de sus simultan și întreaga latură a dulăpiorului se deschise dintr-o balama ascunsă.

– Așa, făcu ea. Acum...

Irene ar fi spus mai multe, dar o lovi un miros puternic de oțet și se dădu înapoi, în genunchi, încercând să-și facă vânt cu mâna în fața nasului.

– Destul de brutal, spuse Kai. E o metodă a Bibliotecii de a păstra documentele?

– Nu una de care să fi auzit eu.

Irene își recăpătă autocontrolul și extrase conținutul dulăpiorului. Era un singur vas canopic, în stil antic egiptean.

– Hai să vedem ce e aici!

– Ar trebui? întrebă Kai.

– Kai, spuse Irene, cu blândețe. Dacă Dominic chiar voia să țină ușa asta secretă, n-ar fi ascuns-o și apoi să întârzie la muncă, știind că ne vom băga nasul.

– De dragul informării, spuse Kai, toți Bibliotecarii sunt așa când vine vorba de lucruri personale?

Irene nu consideră necesar să-l învrednicească cu un răspuns. În plus, avea să învețe. Misiunea unui Bibliotecar să caute cărți pentru Bibliotecă devenea, după câțiva ani, o chemare de a afla tot ce se întâmpla în jur. Nu era nici măcar vorba despre curiozitate personală. Era o nevoie de cunoaștere simplă, impersonală, incontrolabilă. Ajungeai să te obișnuiești cu ea. Scoase capacul în formă de cap de șacal stilizat de pe vasul canopic.

– E ceva aici, spuse ea.

Kai uită de scrupule și se aplecă mai aproape.

– Ce este?

– Un fel de piele.

Irene își suflecă mânecile și o scoase afară. Era mai mare decât părea, o treabă delicată, subțire, cu niște elemente atașate. O scutură, ca să-și dea seama de lungimea și forma ei, apoi îngheță, oripilată. În spatele ei, îl simți pe Kai încremenind, șocat, la rândul lui.

Era o piele umană integrală, într-o singură bucată, cu o singură tăietură în față, de la bărbie până la vintre.

Era pielea lui Dominic Aubrey.

8

Kai se retrase, șuierând încet, ridicându-și mâinile în față ca pe niște gheare. Pielea zăcea acolo, pe podea, flască și umedă, pătând cu oțet scândurile lustruite.

Irene înghiți, agățându-se de mirosul de oțet, ca să-și țină greața sub control. Trăsăturile lui Dominic Aubrey erau foarte diferite, așa. Chipul aplatizat era recognoscibil, însă îi lipseau forma, spiritul și căldura prietenoasă care-l animaseră cu doar o zi în urmă.

– Este un soi de fals? întrebă Kai.

Irene o întoarse. Însemnul Bibliotecii i se reliefa pe spate, într-o țesătură complexă de înfloriturі. Era inconfundabil, Limbajul nu putea fi falsificat, chiar dacă încerca cineva să îl copieze. Simți însemnul de pe propriii umeri tresărind, parcă din simpatie.

– Nu, spuse ea, amorțită. Este reală. Dar nu este *posibil* pentru cineva să își scoată pielea astfel... Adică, ar putea fi posibil să-ți îndepărtezi pielea, dacă iei în considerare texte mai curajoase, însă nu ai putea scoate însemnul Bibliotecii și să supraviețuiești.

– Alberich! spuse Kai.

Irene nu trebuia să-l întrebe la ce se referea.

– Cu siguranță, este posibil, fu de acord. Chiar probabil. Dar există și Neamul, la care trebuie să ne gândim, și mai pot fi implicate și alte facțiuni. Da. Va trebui să raportăm asta.

Kai oftă adânc, ușurat.

– Îmi era teamă că vei spune că trebuie să investigăm singuri asta.

– Nu fi ridicol! spuse repede Irene. Colecționăm noi opere de ficțiune, dar nu ni se cere să imităm cele mai prosteşti părți ale lor. *Şi să sperăm că nu primim ordine să investigăm povestea asta fără niciun sprijin.* Să le luăm pe rând. Ascundem din nou chestia asta, apoi deschid uşa spre Bibliotecă.

Clanța uşii exterioare începu să se mişte.

Irene abia dacă avu timp să se gândească: *Dar ştiu că am încuiat-o!* Îndesă în grabă pielea şi vasul în spatele uneia dintre mesele de expoziție şi se ridică să le ascundă vederii cu ajutorul fustelor.

Kai reuşi să facă doi paşi spre uşă, înainte să se deschidă complet.

O tânără înaltă se afla în uşă, strângând nişte cărți la piept. Îi privi pe amândoi.

– Îmi pare foarte rău, spuse Irene, repede. Domnul Aubrey nu a ajuns încă. Cum te putem ajuta?

Femeia se uită lung la amândoi.

– Pardon? spuse ea, încet. Cine sunteți?

Părul ei şaten era ondulat în dezordine la spate şi plin de praf şi avea urme de praf pe fusta cenuşie şi pe jachetă.

– Am venit să prevenim infestarea cu rozătoare, inventă Irene, pe loc. Avem grijă de toate încăperile, căutând semne de infestare. Spuneți-mi, domnişoară...

Irene se opri, invitând un răspuns.

– Todd, răspunse femeia. Rebecca Todd. Mi-a spus să vin în dimineața asta pentru manuscrisul „Lamiei". Strânse mai tare cărțile.

– Ar trebui să ajungă curând, spuse Irene. Mă scuzați, dar nu vă pot invita să aşteptați înăuntru, fiindcă trebuie să utilizăm nişte substanțe chimice periculoase, în timp ce căutăm... gândăcei de umezeală, lepisme. Vă supărați dacă aşteptați afară, pe coridor? Ieşim într-un minut.

– Firește, spuse domnişoara Todd. Dacă domnul Aubrey ajunge şi nu ați terminat, îl anunț eu.

– Mulțumesc, spuse Irene, zâmbind.

Aşteptă până când domnişoara Todd părăsi camera, apoi oftă uşurată.

– Lepisme? mormăi Kai.

– Taci, spuse Irene. Plecăm înainte să-şi dea seama.

Îngenunche iar, evitând balta de oţet în continuă creştere, şi îndesă repede pielea înapoi în vas.

– Câh! făcu ea. Trebuie să mă spăl pe mâini. Iau asta cu noi. Poate Coppelia sau unul dintre ceilalţi vor şti ce semnifică. Îi pasă vasul lui Kai. Ţine tu asta.

– Chiar trebuie? întrebă el dezgustat.

– Trebuie să deschid uşa.

Irene se îndreptă spre uşa Bibliotecii. Îşi amintea că văzuse lanţul ultima dată, dar crezuse că nu era folosit, poate fiind eliberat de propria lor călătorie prin uşă. Era, cu siguranţă, mai mult de impact decât de folos, posibil pentru a descuraja pe cei din exterior să îl utilizeze. Şi firește, oricine ca Irene putea să folosească pur şi simplu Limbajul.

– Lanţ, deschide-te! spuse ea, atingând lacătul cu mâna.

Nu explodă, ci plesni. Se deschise ca o crizantemă şi apoi se lipi de palma ei, întinzându-i-se pe piele într-o bandă metalică fierbinte, albă. Dar nu degaja doar căldură. Prin durerea ascuţită, Irene simţi o răutate activă şi o voinţă deliberată. Dincolo de toate, în timp ce aproape îşi pierdea cunoştinţa, prinse o urmă de lumină, care se întunecă şi ea, în final.

– Irene, spunea Kai, însă ea căzuse în genunchi şi nu mai avea spaţiu în minte pentru a-i înregistra cuvintele sau expresia. Sau orice altceva, exceptând durerea cumplită care-i radia dinspre palmă în susul braţului. Irene!

Însemnul de pe spatele ei se trezi la viaţă, rezistând automat forţelor haotice invazive conectate la lacăt. Ordinea şi haosul se luptau acum pentru autoritatea asupra trupului ei şi era mult prea târziu să recunoască o capcană pusă pentru cineva capabil să folosească Limbajul, chiar dacă lucrurile deveniseră atât de clare acum.

Simţi că ardea ceva. Era rochia ei. Materialul era atât de inflamabil:

– Eliberează-mă! icni ea.

Dacă ar fi putut rupe legătura fizică dintre ea şi lacăt sau forţele care îl acţionau, ar fi putut fi suficient să îi permită să recapete controlul şi să-şi încheie purificarea.

Kai își strânse degetele în jurul încheieturii ei și trase încercând să nu atingă lacătul.

Lacătul era înțepenit în mâna ei. Nu putea nici măcar să schimbe poziția în care-l ținea, fiindcă degetele ei erau blocate în jurul a ce mai rămăsese din el, într-un spasm de care nu se putea elibera. În agonie, îl recunoscu drept o capcană alimentată de haos. O ființă umană normală, care nu purta sigiliul Bibliotecii, ar fi fost deja aspirată în ceva aflat la marginea posibilului. Sau ar fi fost transportată, cu toată viteza, către ceva care nu putea exista în această lume alternativă și ar fi fost pur și simplu distrusă. Deși o ființă umană obișnuită nu ar fi declanșat capcana...

Simți că își pierde cunoștința.

Pentru moment, sigiliul Bibliotecii o salva, dar asta nu putea rezista multă vreme. Cele două forțe antagonice ar fi consumat-o ca pe o siguranță cu tensiune scăzută, dacă nu putea întrerupe cumva conexiunea.

– Irene! îi strigă Kai în ureche, de parcă volumul ar fi făcut o diferență. Pot să te bag eu în Bibliotecă? Ar ajuta?

Ea clătină viguros din cap.

– Nu, icni.

Nu putea pătrunde în Bibliotecă în așa hal.

– Sunt contaminată... nu pot...

Încercă să se gândească la informații care ar fi ajutat-o să se descurce, însă își putu aminti doar că se numea „principiul Babelfish", ceea ce nu o ajuta deloc. Și durerea devenea *insuportabilă*...

Apoi găsi o soluție. Dar dacă ușa Bibliotecii nu era sursa care alimenta capcana, era pierdută.

– Întrerupe conexiunea mea cu ușa... rupe lanțul!

– Da, spuse Kai, trăgând lanțul și încercând să smulgă bucla cu aspect fragil ce îl ținea prins de perete, prin forță brută. Se mișcă, însă insuficient, iar el scoase un cuțit din mânecă, încercând să desprindă verigile. Una se desprinse cu un pocnet brusc, slăbită de forțele care se scurgeau spre lacăt. Apoi, lanțul se rupse, iar el îl trase prin ce mai rămăsese din lacătul original.

Odată lanțul rupt, circuitul de putere se întrerupse, iar lacătul se deschise și căzu pe podea din mâna lui Irene. Ea îngenunche, respirând cu icnete care erau pe jumătate suspine, incapabilă să își privească încă mâna și să analizeze răul făcut.

– Irene? îl auzi pe Kai. Ce naiba a fost asta? Ești bine? Cum l-ai declanșat?

Ridică privirea spre el și îl văzu ca prin ceață. Poate de aceea i se părea că plutește prin fața ochilor ei.

– A fost o capcană, încercă ea să explice. Creată pentru a reacționa la Limbaj și a lega utilizatorul, folosindu-se de ușa Bibliotecii ca de o sursă de energie. De aceea nu a mai funcționat când ai rupt lanțul. Era foarte eficientă din punct de vedere energetic.

Urechile îi țiuiau.

– Kai? Auzi ceva? Sunt lepismele?

– Irene, spuse Kai și se propti într-un genunchi, lângă ea. Ești bine?

Irene își privi mâna. Degetele i se înroșiseră, la fel și palma.

– Ah! spuse ea, înțelegând. Kai... Cred că sunt...

Țiuitul se întețea.

– Cred că trebuie să mă întind puțin.

– Irene!

Lumea alunecă într-o parte. Îl simți prinzând-o și totul se întunecă.

Când lumina reveni, fu un proces lent și confuz, printr-o ceață de fum și o urmă de mirosuri ciudate. Era sprijinită într-un unghi ciudat, cu fustele așezate cu grijă ca să-i ascundă gleznele. Spătarul unei canapele îi intra în umeri și capul îi era înclinat într-o parte. Avea pălăria încă prinsă în agrafe de păr. Cineva îi împinsese o pernuță sub obraz. Era din păr de cal. O înțepa.

Pe sub gene intuia o cameră care fusese supusă unei curățenii nemiloase de cineva care credea în așezarea lucrurilor în teancuri mari. Cărți. Documente. Haine. Sticlărie. Un prinzător-de-vise din fire de sârmă și abanos se întindea la fereastră, răsucindu-se lent într-o adiere de abur și ceață. Pereții erau încărcați de cărți, iar cineva atârnase tablouri și schițe în fața lor și încărcase părțile

superioare ale rafturilor cu obiecte mici. Locul gemea de... lucruri. Era surprinsă că mai avusese loc pe canapea.

Acum, mâna nu o mai durea atât de rău. Cineva o înfăşurase în ceva umed şi în bandaje şi îi fusese aşezată în poală, ca un obiect străin. Mişcă un deget, înăbuşindu-şi un ţipăt, şi fu încântată să vadă că încă funcţiona.

– Irene! spuse Kai, din spatele ei, mult prea tare. Te-ai trezit?

– Da, murmură ea, dar te rog să nu strigi.

Se ridică în capul oaselor, reuşind să trântească pernuţa din păr de cal pe jos.

– Scuze. Unde suntem?

– În apartamentul meu, se auzi deodată vocea lui Peregrine Vale. Domnul Strongrock v-a adus aici, acum o oră. Domnişoară Winters, aţi fost victima unui atac cumplit. Vă simţiţi în stare să vorbiţi?

Irene îşi duse mâna teafără la cap.

– Îmi pare foarte rău. Am o durere groaznică de cap, spuse ea, fără să fie în întregime fals, şi nu ştiu ce se petrece. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că am atins clanţa aceea, care era prinsă în...

– A fost un fel de şoc electric, interveni Kai, proptindu-se într-un genunchi, lângă ea şi privind-o în ochi. Nu am ştiut ce să fac. Am vrut să te duc undeva în siguranţă, până ne dădeam seama ce să facem mai departe, Irene. Singura persoană despre care ştiam că o putem considera de încredere era Contele de Leeds, aici de faţă...

– Vă rog, îl întrerupse Vale, spuneţi-mi Vale. Titlul nu este important. Ce *este* important acum este să localizăm şi să arestăm monştrii care au instalat acea capcană letală.

– Păi, eu... Irene încercă să se gândească ce să spună mai departe. Eu...

Vale ridică o mână, impunător.

– Niciun cuvânt! Sunt conştient că domnul Strongrock, aici de faţă, este subordonatul dumitale.

– Ah! spuse Irene.

– Era evident, continuă Vale. Semnalele dumitale către el la restaurant, capacitatea dumitale de a te descurca în luptă, precum şi lipsa lui de comunicare în timp ce erai fără cunoştinţă, toate

acestea declară limpede că dumneata eşti la comanda misiunii. Domnişoară Winters, ştiu că ai obiective proprii, însă te rog – fac apel la dumneata – să ai încredere în mine. Cred că scopurile noastre sunt congruente şi că ne putem ajuta reciproc.

– Atunci, Kai ţi-a spus... Irene lăsă intenţionat propoziţia neterminată.

Nu asta voise. Bărbatul era complet străin. Oricât de impresionante erau abilităţile lui şi chiar dacă se potrivea profilului nobilului şi părea să înţeleagă principiile *noblesse oblige* suficient de bine, exista totuşi un risc. Întotdeauna exista un risc. Se presupunea că ea trebuia să manipuleze, nu să fie manipulată.

O durea mâna şi asta îi distrăgea atenţia.

– Nu mi-a spus nimic, spuse Vale, iar Kai încuviinţă. A apărut într-un taxi la uşa mea, cu dumneata fără cunoştinţă, în braţele sale, şi a cerut adăpost până când te trezeşti.

Irene îşi dădu la o parte şuviţele de păr de pe frunte. Nu era necesar să pretindă că simte durere sau confuzie.

– Nu cred că noi suntem cei care păstrăm secrete, domnule Vale. Atacul asupra dumitale de seara trecută a fost prea sincronizat ca să fie o coincidenţă.

Fusese o bănuială a ei, dar îşi atinse ţinta, fiindcă pleoapele lui tresăriră uşor. Ea îl privi.

– Cred că toate astea – crima, furtul cărţii, Belphegor – reprezintă mai mult decât un act determinat de lăcomie. Când ne-am întâlnit, seara trecută, aţi menţionat „furturile de materiale oculte". Aceasta nu este singura carte care a dispărut, nu-i aşa?

Vale se aruncă într-un alt fotoliu.

– Aşa este, domnişoară Winters. Ah, stai jos, Strongrock. Ca să fiu sincer, am nevoie de oameni în care să am încredere. Neamul Spiriduşilor are contacte la orice nivel al societăţii. Duşmanii mei au şi mai multe. Voi doi sunteţi străini de Londra şi, deşi nu aveţi legături evidente cu Neamul, nu aveţi pe nimeni care să vorbească în numele vostru sau în favoarea voastră. Eu pot avea motive să cred că sunteţi de încredere...

Vale se încruntă, apoi continuă:

– Nu. Lăsați asta deoparte, pe moment. Îmi voi explica participarea la această poveste și atunci, poate, îmi veți explica și voi.

Irene își privi mâna. Își dorea să poată rupe bandajele, ca să vadă cât era de rău – spera să nu fie o accidentare permanentă. Era acea dorință infernală care însoțea orice rănire, să vrei să vezi cum „arăta" în orice secundă din zi, de parcă ai fi putut să constați dacă situația era mai bună sau mai rea. Și dacă devenea mai rău? Dacă se rănise pe viață? Nu putea suporta ideea de a fi invalidă... însă investigația ar fi întrerupt cursul mărturisirilor lui Vale, iar ea avea nevoie de informații de la el.

– Vă rog, spuse ea încet, ridicând privirea de la mână și încercând să se oprească din zgândăritul bandajelor. Vă rog, continuați.

Vale își încrucișă degetele.

– Când m-am prezentat drept Contele de Leeds, a fost suficient de precis, însă nu este un titlu pe care mă preocup să-l folosesc des. Asocierile întunecate ale orașului Leeds și ale Conților săi există încă din vremea regelui Edward, din secolul al XIV-lea. M-am separat de familia mea în... în condiții nu tocmai plăcute și nu îmi doresc alte legături cu ei. Tatăl meu este mort, iar eu nu pot fi dezmoștenit, dar nu am niciun interes în proprietățile, pământurile și secretele familiei.

– De aceea locuiți în Londra? întrebă Kai.

Irene îi strecură o privire. Se aplecase în față, cu o expresie de interes pur, dar avea niște riduri dezaprobatoare pe chip. Gura lui aproape căpătase o formă acuzatoare.

Vale încuviință.

– Familia mea nu este interesată să mă vadă, iar sentimentul este reciproc. Speră să nu mă însor, caz în care titlul va trece la fratele meu, Aquila. Totuși, cu o săptămână în urmă, am primit o scrisoare de la – ezită puțin – de la mama mea.

Cuvintele ieșeau cu dificultate, însă Vale continuă:

– Dorea să mă avertizeze cu privire la un furt care avusese loc și să mă întrebe, ca detectiv, dacă nu ca fiu...

Tăcu pentru o clipă, privindu-și degetele de parcă ar fi fost pătate.

– Să mă întrebe dacă nu vreau să preiau investigația.

– Şi obiectul furtului? întrebă Irene, cu delicateţe.

– O carte, spuse Vale. Era un jurnal de familie, adică nu o operă tipărită, ci o colecţie de note scrise de mână şi studii, referinţe la ierburi şi la poveşti.

– Poveşti... repetă Kai, încet.

Vale încuviinţă.

– Veţi înţelege de ce sunt intrigat de crima asupra lordului Wyndham şi de dispariţia cărţii sale. Ţinând cont de alte furturi care s-au petrecut, sugerează o escaladare a evenimentelor. Niciunul dintre celelalte furturi nu au implicat crima. Cât despre explozia de seara trecută, de la Operă...

– Ce explozie?! spuse Irene, ciulind urechile.

– Ah, încă nu aţi citit ziarul de dimineaţă, spuse Vale. Incidentul prezintă urme ale activităţii societăţilor secrete. Câteva pivniţe au fost dărâmate, însă fundaţiile par să fi rămas întregi. Poliţia nu mi-a solicitat asistenţa – Irene aproape auzi un „încă" nerostit –, aşa că mă voi descurca numai cu rapoartele publice.

– Dar ce vă face să credeţi că are legătură cu furturile? întrebă Kai.

– Două lucruri, spuse Vale. Mai întâi, momentul. S-a petrecut în aceeaşi noapte după ce aeronavele au sosit în convoi din Liechtenstein. Nu cred că e nevoie să vă reamintesc asta. Îşi ridică privirea din contemplarea degetelor. Şi apoi...

Vale ezită din nou, înainte să continue.

– Familia mea a fost implicată într-o anumită societate. Iar aceştia cred că totul se leagă de pierderea cărţii lor. Acelaşi grup s-a întâlnit în subsolurile Operei.

– Sunteţi foarte grijuliu să nu spuneţi pe nume societăţii, domnule Vale, comentă Irene.

– Într-adevăr, spuse Vale.

– Sunt în legătură cu Neamul Spiriduşilor? încercă ea.

Vale râse, cu un hohot surprins.

– Draga mea domnişoară Winters! Arată-mi o societate care *nu* are legături cu Neamul! Presupun că nu-ţi vin prea multe în minte.

– Şi legătura sa cu Liechtensteinul? continuă ea.

– Ah! Acum am ajuns în miezul problemei, spuse Vale încruntat. Ar fi trebuit să vă ofer ceai. Îmi cer scuze. Întotdeauna uit de lucrurile astea. Dar, în orice caz, din câte am auzit, Neamul Spiriduşilor din Liechtenstein este în mod clar neafiliat cu... să le spunem „Societatea". Aşa că sosirea ambasadorului, chiar înainte ca Societatea să fie lovită aşa, este remarcabilă prin sincronizare.

– Crezi că *eu* am provocat explozia? întrebă Kai. Sau Societatea? Sau ei au fost ţintele exploziei?

– Posibil, zise Vale fluturând din mână. Posibil. Ce este sigur e că merită investigat. Şi acum, domnişoară Winters, domnule Strongrock, fiindcă mi-am jucat rolul şi v-am spus de ce sunt implicat în toate astea, mă aştept să procedaţi la fel.

Se lăsă în faţă, pe scaun, cu genele plecate, iar Irene se întrebă cât din ce le vorbise fusese o cacealma bine construită. *Aveţi încredere în mine. V-am spus totul. Serios. Acum, e rândul vostru.*

– Dacă e să progresăm, încrederea trebuie să fie reciprocă.

Irene îşi ridică mâna teafără, înainte să poată deschide Kai gura.

– Mai întâi, domnule Vale, aş vrea să îmi răspundeţi la încă o întrebare.

– În limita raţionalului, sunt la dispoziţia dumitale, spuse Vale.

– De ce simţiţi că puteţi avea încredere în noi? întrebă ea.

Cu siguranţă, şi-ar fi dorit să coopereze. Ar fi făcut lucrurile mult mai uşoare, poate ar fi adus chiar succesul misiunii, spre deosebire de şansele aproape nule de până atunci. Dar ar fi putut fi o capcană.

Putea să fie însuşi Alberich. De unde să ştie? Simplul gând o făcu să înghită în sec şi îi provocă pulsaţii dureroase în mâna bandajată.

– O întrebare corectă, acceptă Vale. Voi fi sincer cu voi. Am câteva daruri din moştenirea familiei. Unul dintre ele este – ei bine, nu tocmai previziunea, dar o capacitate de a spune când se va petrece un lucru important în viitorul meu. Am folosit asta în avantajul meu în câteva cazuri, deşi nu e un lucru pe care să îl discut cu publicul. Când l-am întâlnit pe domnul Strongrock ieri, am *ştiut*, într-un fel pe care mă tem că nu vi-l pot descrie, că urma să fie important în viaţa mea în viitorul apropiat. Am avut aceeaşi

senzație când te-am cunoscut, domnișoară Winters. Evaluând personalitățile voastre, am ales să presupun că veți fi aliații mei, mai degrabă decât inamicii mei. Sper că nu mă veți dezamăgi.

Irene îl privi pe Kai pentru o clipă. El ridică din umeri, neutru. Dar nu era decizia lui, oricum. Nu era o democrație și nu era un partener cu drepturi egale. Decizia, riscurile și potențialul dezastru îi aparțineau ei, în totalitate.

Povestea lui Vale era închegată și avea sens, ceea ce era mai mult decât se putea aștepta, dat fiind cursul evenimentelor. În plus, Irene avea senzația că putea avea încredere în el. *Voia* să aibă încredere în el. (Ar fi trebuit ca acel simplu fapt să o facă bănuitoare?). Și nu spunea nimeni că trebuiau să îi spună totul. Și era vorba doar despre o misiune, în fond. Ei puteau lăsa această lume alternativă în urmă, iar el nu putea să îi urmărească. Nu aveau să fie repercusiuni. Și, ei bine – dacă *ar fi fost* Alberich, atunci ar fi fost deja morți. Exact ca Dominic Aubrey.

Luă o decizie și se aplecă în față, ca să-i întindă mâna teafără.

– Domnule Vale, vă sunt recunoscătoare pentru cele spuse. Cred că putem coopera.

Vale zâmbi scurt și îi strânse mâna.

– Mulțumesc. Atunci, poate-mi spuneți câte ceva despre voi?

Irene îl privi pe Kai.

– Deja ați spus destul de limpede că nu credeți că suntem englezi.

– Într-adevăr, spuse Vale, clar. Nici canadieni.

– Ah, spuse Irene, și își reformulă repede următoarea afirmație. Reprezentăm o... societate. Veți înțelege dacă nu o numim, sper.

Zâmbetul lui Vale era puțin amar.

– Dacă puteți garanta pentru bunele sale intenții, ar fi suficient.

– Pot garanta pentru lipsa amestecului său, spuse Irene, cu grijă. Căutăm un singur lucru: cartea care a fost furată de la lordul Wyndham. Am ajuns aici cu intenția de a o cumpăra (*ar fi fost o opțiune*), doar ca să aflăm că omul, ăăă, vampirul, fusese ucis, iar cartea, furată. Acum, vrem să o recuperăm. Dacă putem descoperi împreună adevărul din spatele furturilor de cărți și al exploziei, ei bine, ar fi cel mai bun final dintre toate.

Și, se gândi ea, *Biblioteca ar putea fi interesată și de celelalte cărți. Cu excepția celei care aparținuse familiei lui Vale. Pe aceea își puteau permite să o înapoieze, iar el ar fi apreciat asta.*

– Și dușmanul tău? Vale făcu un semn spre mâna bandajată a lui Irene.

– Avem doar un nume, spuse Irene. Probabil era suficient de sigur să îl menționeze. Alberich.

Vale clătină din cap.

– Nu cunosc niciun „jucător" în Londra cu numele ăsta. Dar, pentru moment, da, cred că putem coopera.

– Mă scuzați, spuse Kai.

Irene se întoarse să îl privească. Făcea un mare efort să se abțină.

– Pot să discut cu domnișoara Winters, între patru ochi, pentru o clipă?

– Desigur, spuse Vale ridicându-se. Voi aduce niște ceai. Asta dacă... Societatea voastră bea ceai?

– Întotdeauna, spuse Irene.

9

– E o idee proastă, spuse Kai, de îndată ce uşa se închise în spatele lui Vale.

– Ascult, spuse Irene, începând să tragă de bandaje, şi sunt atentă, iar dacă strig, este pentru că mâna mea este într-o stare mai proastă decât credeam. Continuă!

– De ce ai încredere în el? întrebă Kai.

– Nu am.

Irene nu ridică privirea de la bandajele înfăşurate strâns.

– Nu în totalitate. Dar cred că spune adevărul despre familia lui şi despre darul lui. Nu sunt sigură nici că are el încredere în *noi*.

– Şi mai e ceva, adăugă Kai. Cum putem avea încredere în cineva care şi-ar putea trăda familia?

Irene lăsă bandajele în pace şi îl privi. Îşi încleştase pumnii în poală, atât de strâns, încât îi vedea toate oasele mâinii, iar vinişoarele albastre dinspre încheietură se distingeau clar sub pielea lui extrem de palidă.

– Nu ştim toată povestea, spuse ea. Nu ştim ce au făcut, ca să-l convingă să plece. Dacă...

– Dar i-a părăsit!

Kai aproape că ţipa. Se controla cu greu şi se ridică în faţa lui Irene, apoi continuă:

– Dacă s-a contrazis cu ei, într-adevăr, ar fi trebuit să le rămână alături şi să încerce să-i schimbe din interior. Să-i părăsească, să plece aşa, să-şi nesocotească părinţii – cum se pot justifica toate astea?

Irene își privi din nou mâna, parțial fiindcă nu dorea să îi fie remarcată expresia. Oare nu își dădea seama cât de mult dezvăluia despre el însuși sau nu îi păsa? Acel gen de deschidere era, în felul său... atrăgătoare.

– Abia dacă-mi văd părinții, spuse ea, întrebându-se de ce propria ei voce era atât de scăzută.

– Dar nu i-ai sfidat și nu i-ai lăsat baltă, murmură Kai lăsându-se în genunchi și privind-o în ochi. Le-ai respectat tradiția. Au fost Bibliotecari și asta faci și tu. Nu vreau să spun că ar fi trebuit să își iubească familia, nu dacă, într-adevăr, erau malefici, însă nu ar fi trebuit să îi părăsească. Nu poți avea încredere într-un bărbat care a procedat așa.

– Nu spun că ar trebui să avem încredere în el, zise Irene. Spun că trebuie să cooperăm.

Simțea că îi este foarte frig și nu era sigură dacă era din cauza mâinii, a șocului de mai devreme sau a propriilor cuvinte.

– Pentru a servi interesele Bibliotecii, aș lucra cu criminali, cu hoți, cu revoluționari, cu trădători sau cu oricine mi-ar oferi cele necesare. Înțelegi, Kai? Este important. Întinse mâna teafără ca să-i atingă obrazul.

– Sunt jurată Bibliotecii. Pot să fac alegeri într-o anumită măsură, dar, în final, să duc Bibliotecii cartea pe care o dorește este datoria și onoarea mea, și asta este tot.

– Ai fost vreodată forțată să alegi între Bibliotecă și propria onoare? întrebă Kai.

– Kai, răspunse Irene, Biblioteca este onoarea mea. Și, dacă ești însemnat de ei, atunci va deveni și a ta.

Simți că zâmbește întunecat.

– Dar mi-ai spus deja că nu ai familie în viață, nu? Deci nu poate fi vorba să faci o alegere.

Kai nici măcar nu tresări, ci se uită urât la ea.

– Confunzi lucrurile. Ar trebui să existe o cale de a găsi cartea noastră care nu presupune să ne aliem cu o creatură lipsită de onoare, trădătoare de familie, așa ca asta. Irene, te rog! Hai să refuzăm acum! Nu avem nevoie de genul ăsta de ajutor.

Irene încercă să găsească o cale de a-l face să înțeleagă. Poate că se exprima în termeni prea abstracți pentru a-l face să înțeleagă situația de față – dar, la naiba cu toate! – trebuia să se confrunte cu dileme morale el însuși, într-o zi. Dacă își dorea cu adevărat să devină Bibliotecar. Dacă supraviețuia.

– Lăsând la o parte problematica moralei sale, spuse ea, nu ne aflăm într-o situație pozitivă. Dominic Aubrey a murit. Există un dușman în oraș, foarte probabil Alberich, poate și alții. Suntem împiedicați să ne retragem direct și, deși aș putea să deschid o cale de întoarcere...

– Ai putea? o întrerupse Kai. Cum adică „ai putea"?

Irene ridică mâna bandajată.

– Vreau să spun că aș putea fi contaminată cu haos. Trebuie să aflu. Ar trebui să îmi revin în câteva zile, dar, în prezent, nu sunt capabilă, probabil, să deschid o cale spre Bibliotecă. M-ar ține la distanță în același fel în care ar ține orice a fost pătat de haos. Așa că nu dispunem de o cale convenabilă de scăpare.

– Ah! exclamă Kai mușcându-și buza.

De fapt, era mult mai puțin sigură decât dorea să recunoască de câtă vreme i-ar fi putut lua să acceseze din nou Biblioteca. Nu era ceva pe care să-l mai fi experimentat înainte. Cunoștea teoria, dar era primul ei caz de contaminare reală. Numai să se gândească la asta îi făcea rău. Își dorea liniște și pace și o șansă de a-și privi mâna, plus o bibliotecă mică, în care să poată face niște teste.

Din nefericire, se lupta cu un subordonat nervos, cu principii foarte radicale, pe care trebuia să-l calmeze. Nu era locul unui lider să se sprijine, tremurând, pe umărul unui junior, mărturisindu-și nesiguranța. Nu era nici măcar în postura de a sugera că s-ar putea afla într-o poziție fără apărare și că ar fi trebuit să fie recunoscători pentru orice aliați pe care i-ar fi putut dobândi. Era treaba unui lider de a proiecta ideea de ținere sub control a situației, încurajând totodată subordonații să dezvolte abilități de luare a deciziilor. Asta, presupunând că luau deciziile corecte.

Să fii lider era al dracului de dificil.

Misiunea se transforma într-una dintre cele mai neplăcute pentru Irene, asta incluzând una care implicase gnomi malefici din subteranele Belgiei (Ce naiba era cu Belgia?), și alta care solicitase ca o căruță de plăci de ambră să fie transportate de-a curmezișul Rusiei. Nici măcar cea cu hoața nu se compara.

– Ar ajuta dacă am afla mai multe despre familia lui? propuse ea. Dacă aflăm că nu sunt chiar atât de răi cum îi înfățișează el, putem reevalua câtă încredere îi acordăm.

Kai clatină din cap, indecis.

– Nu e nicio diferență. Ar trebui să-i refuzăm oferta.

– Asta, spuse Irene, încet, nu este o opțiune.

Se priviră pentru o clipă. Buzele lui Kai erau strânse laolaltă, ochii săi – întunecați de furie, așa cum stătea acolo, privind-o urât. În clipa aceea, văzu în el ceva aproape inuman, ceva feroce, poate ținând de elementele primare. Pentru prima dată, se gândi că ar putea să-i nesocotească ordinele.

În final, el fu cel care lăsă ochii în jos.

– Cum poruncești, spuse el.

Dar nu sunt de acord rămase nerostit, nefiind nici măcar necesar.

Irene mai întâlnise Bibliotecari care încercau să-și controleze subordonații folosind tactici superficiale, care țineau de gen. De exemplu, Bradamant. Nu îi plăcuse. Nu avea de gând să înfățișeze lucrurile într-o lumină bună pentru Kai, înmuindu-se acum sau bătând din gene spre el.

– Ai luat și lucrurile noastre când m-ai scos din British Library? întrebă ea.

– Da, răspunse el, rigid. Atât dosarul cu documente, cât și vasul cu... cu pielea.

– Sunt impresionată, spuse Irene. Trebuie să fi fost dificil să te descurci și cu ele, și cu mine.

Kai ridică din umeri, dar ea avu impresia că era încântat.

– Am găsit o valiză mai mare în încăpere și am reușit să vâr în ea vasul și dosarul. Îi spunem lui Vale despre ele?

– Nu, zise Irene, repede. Nu e nevoie să știe. S-a mai întâmplat ceva în timp ce mă scoteai de acolo? Urmăritori, atacuri, orice?

– Nimic demn de menționat, spuse Kai, arogant. Ți-am înfășurat fața în voal, te-am sprijinit de umărul meu și ți-am înconjurat talia cu brațul, apoi te-am ghidat, și ți-am repetat continuu că nu ar fi trebuit să bei atât de mult gin cu o seară înainte. Nimeni nu ne-a aruncat o a doua privire.

– Ce gândire eficientă! spuse Irene, sec. Bravo! Bună treabă! Și ai ales bine locul în care să ne ascundem.

– Dacă aș fi știut atunci ce știu acum... mormăi Kai, dar nu la fel de mohorât ca mai devreme.

– Ai făcut tot ce ai putut, pe baza informațiilor de care dispuneai, spuse Irene.

Începu din nou să tragă de bandaje.

– Ești sigură că e bine ce faci? întrebă Kai. Nu cred că vrei să se infecteze.

– Vreau doar să văd cât de rău este...

O bucată de bandaj se dădu la o parte, dezvelind un strat de pansament înmuiat în unguent. Bucățele de piele rănită se vedeau la margini, roșii, supurând. Un fior de durere îi străbătu mâna, iar Irene își înăbuși o tresărire.

– În regulă, spuse ea printre dinții încleștați. Cine s-a ocupat de asta?

– Eu, răspunse Kai. Capcana aceea ți-a jupuit pielea de pe mână atât de curat, de parcă ar fi dat jos o mănușă. Îngenunche din nou și începu să îi înfășoare bandajul la loc. Vale mi-a dat antiseptic și bandaje, iar eu am făcut niște vrăji de vindecare, dar te rog să încerci să nu-ți folosești mâna prea mult.

Atingerea sa fu atentă și precisă, iar degetele sale, uscate și calde, când îi mângâiară încheietura.

– În mod normal, aș spune că îți poți scoate bandajele în câteva zile, dar nu știu nimic despre contaminarea cu haos.

– Asta pot verifica ușor, spuse Irene, cu încredere. Camera asta are suficiente cărți ca să încerc să evaluez rezonanța de bază.

Kai privi în jur, spre rafturile încărcate.

– Nu ar trebui să te afli într-o bibliotecă adevărată pentru asta?

Irene ridică din umeri, apoi făcu o grimasă de durere, când mișcarea îi răsuci mâna în strânsoarea lui Kai.

– Scuze, spuse ea, iar el o privi dezaprobator. Nu tocmai. Ar trebui să fiu într-o bibliotecă adevărată ca să deschid un pasaj, dar o cameră cu cărți este suficientă pentru a-mi reafirma conexiunile. Firește, trebuie să existe multe cărți în ea...

Zâmbi pentru o clipă, amintindu-și mirosul de celuloid vechi și de aer lipsit de praf.

– De fapt, continuă ea, orice stoc semnificativ de cunoștințe sau ficțiune poate fi pus în funcțiune. Am făcut asta, cândva, într-un depozit de filme, o arhivă de programe vechi de televiziune. Nu era nici măcar o carte în zonă, ci doar role de film și date pe calculator, însă asemănarea scopului și a funcției a fost suficientă.

– Continuă, o îndemnă Kai, nerăbdător. Fă-o!

Irene era agitată, acum că se ajunsese aici. Vorbise cu suficientă naivitate despre contaminare, și chiar dacă știa ce spunea teoria pe această temă – că va trece, dacă-ți păstrai bunul-simț, dacă evitai alte expuneri și dacă te țineai departe de Bibliotecă până erai „curat" –, nu trăise niciodată fenomenul pe propria piele.

– Cred că vei dori să te îndepărtezi de pereți, spuse ea.

– Nu sunt deloc aproape de pereți, explică el.

– A, bine. OK!

Inspiră adânc, își umezi buzele uscate și invocă Biblioteca cu numele și rangul său de Bibliotecar, rostind cuvintele în Limbajul care le descria. Spre deosebire de substantive și de alte părți de vorbire, cuvintele care descriau Biblioteca sau Limbajul în sine se numărau printre puținele aspecte ale Limbajului care nu se modificau niciodată.

Bandajele care îi acopereau mâna se aprinseră. Rafturile de pe pereți se cutremurară și gemură, sărind din parte în parte și scârțâind asemenea copacilor pe timp de furtună hibernală, iar cărțile se rostogoliră, căzând cu zgomot pe podea. Ziarele și teancurile de notițe, aruncate într-o parte, foșniră și se mișcară, târându-se pe podea câte o fracțiune de centimetru, îndepărtându-se de ea asemenea unor molii strivite. Stiloul de pe birou tresări și se

rostogoli și el peste carnetul deschis pe care se sprijinise, lăsând o dâră de cerneală în urma sa.

– Ce naiba..., intră Vale valvârtej, ducând o tavă pentru ceai smălțuită. Ce crezi că faci...?

– Scuze, îl întrerupse Kai, luând urciorul de lapte de pe tavă.

O apucă pe Irene de încheietură și îi cufundă mâna cu bandajele în flăcări.

Urmară un sâsâit și un pufnet de aburi și mâna ei ieși din vas.

– Mersi, spuse Irene, încercând să își recapete ritmul respirației.

Mâna o durea de parcă ar fi fost înțepată de viespi și apoi lăsată la soare.

– Îmi pare foarte rău pentru lapte, dar oricum beau ceaiul simplu.

Era conștientă că bătea câmpii, însă trebuia să spună ceva ca să explice. În plus, o *durea* mâna.

– Cărțile mele! exclamă Vale, oripilat, privind în jurul său. Notițele mele! Eu... Eu...

Rămase pe loc, cu tava tremurându-i în mâini și privind-o cu furie:

– Domnișoară Winters, *te rog să te explici*!

Irene se gândi la câteva lucruri. Se gândi să leșine. Se gândi să pretindă că fusese un atac magic. Se gândi să renunțe la Vale și să iasă pur și simplu pe ușă afară. De asemenea, se mai gândi, cu un icnet de regret, cum s-ar fi simțit dacă pe podea ar fi fost împrăștiate cărțile *ei*. În sfârșit, spuse:

– Îmi pare rău, domnule Vale. Am încercat ceva și a mers prost.

Vale așeză tava pe cel mai apropiat colț de masă neocupat, trântind-o în mod evident.

– A... mers... prost..., repetă el, cu răceală.

– Da, spuse Irene, scoțându-și mâna din urcior. Îmi pare foarte rău.

De pe degetele ei picura lapte.

Vale lovi cu degetele suprafața tăvii.

– Pot să te întreb dacă vor mai fi lucruri care să meargă „prost" în viitor?

– Cred că e puțin probabil, spuse Irene, plină de speranță. Îmi pare teribil de rău. Aș putea să primesc niște bandaje curate?

Vale o privi lung.

– N-am mai văzut-o făcând asta înainte, interveni Kai. A fost un accident.

– Un simplu accident, fu de acord Irene. Chiar îmi pare cu adevărat foarte rău.

– Sunt convins de asta, scuipă Vale. În fine. Bandaje.

Trânti ușa în urma lui, după ce părăsi încăperea.

– Ce înseamnă asta? întrebă Kai. Cărțile! Hârtiile!

– Înseamnă că sunt contaminată, spuse Irene repede, cu voce scăzută. Nu putem ajunge în Bibliotecă până când nu mă purific. Și nu pot folosi Limbajul așa cum trebuie.

Kai se holbă la ea.

– Ai un calm impresionant în condițiile date.

– După ce ți-a luat mâna foc, lucrurile capătă o perspectivă diferită, spuse Irene.

Orice cuvinte erau bune, orice o ținea departe de panică. Nu își putea permite să se panicheze. Era contaminată cu haos, *îmbolnăvită* de asta, și nu putea decât să spere că avea dreptate, că în timp avea să treacă. Dar acum trebuia să își păstreze cumpătul și să ia decizii.

Kai doar o privi câteva secunde, apoi se întoarse să se uite urât la ușă.

– Nu cred că Vale a înghițit gălușca.

– Aș spune că este o dovadă suficient de concludentă că are nevoie de ajutorul nostru, spuse Irene.

Vale intră înapoi, cu un lighean cu apă și niște bandaje.

– Departe de mine gândul la critică, spuse el, dar să dai foc părții afectate nu este o formă obișnuită de tratament pentru o mână rănită. Deși am auzit că laptele este bogat în calciu.

Kai îi aruncă lui Vale una din privirile lui consternate.

– Luați în derădere acțiunile domnișoarei Winters, domnule?

– A, deloc, spuse Vale. Voi petrece următoarea jumătate de oră să culeg cărțile care, dintr-un motiv necunoscut, au ajuns pe podea, și te voi lăsa pe dumneata să te ocupi de mâna ei. Doar dacă domnișoara nu dorește să contribuie cu ceva.

– De fapt, spuse Irene, doresc. Dar pot s-o fac în timp ce Kai îmi bandajează mâna, dacă nu vă supărați.

Din fericire, să se uite la mâna ei îi oferea scuza de a nu se uita la Vale. Știa că se înroșise. Dintre toate lucrurile ridicole care i se puteau întâmpla, nu fusese deloc o mișcare calculată ca să-l impresioneze.

Kai pufni, apoi se așeză lângă ea și începu să-i scoată bandajele murate.

– Continuă, spuse el. La ce te gândești?

În afară de incapacitatea ta de a contacta Biblioteca răzbătu clar din tonul lui.

– Cred că suntem cu toții de acord că Ambasada Liechtensteinului este implicată în... *au, ai grijă!*... asta, spuse Irene, încleștându-și pumnul liber.

– Scuze, spuse Kai, mai degrabă formal decât ca o scuză serioasă. Nu te mai mișca!

– Aș fi de acord, răspunse Vale, ridicând niște cărți de pe podea și ștergându-le cu tandrețe de praf. Mai ales ținând cont că lordul Silver a oferit o sumă foarte mare pentru cartea aceea, prin reprezentant, când a fost pusă la licitație. Interesant, nu credeți?

Irene încuviință. Era foarte interesant.

– Atunci, sugerez să mergem în seara asta la Balul Ambasadei, spuse ea, ferm.

– Ce? exclamă Kai, oripilat. Să ne amestecăm cu... adică, serios? Îți dai seama de pericolul la care ne expunem?

– Domnul Strongrock supraevaluează situația, observă Vale, dar nu e posibil, în orice caz. Sunt de acord că merită investigat, însă nu vom putea intra. Treaba aceea este pe bază de invitație și, chiar dacă eu aș putea intra deghizat, nu sunt convins că puteți face același lucru.

– Sunt de acord că Neamul e probabil implicat, spuse Kai, dar trebuie să existe o cale mai bună de a-i investiga. Fiindcă asta nu va funcționa.

– Ba da, spuse Irene, va funcționa. Fiindcă am o invitație.

– Excelent! exclamă Vale.

– Și, adăugă ea, am nevoie de o rochie nouă.

– Și de o mână nouă? întrebă Kai, printre dinți.

Irene reuși să îi surprindă privirea.

– Ai încredere în mine, spuse ea.

– O, dar am! răspunse Kai. Doar că se întâmplă să cred că este unul dintre cele mai nesăbuite, inumane și periculoase pentru suflet planuri despre care am auzit, de când... Nu mai contează. Sunt la ordinele tale. Dar invitația aceea ar fi bine să fie pentru trei persoane.

– Ne descurcăm, spuse Irene cu calm, încercând să-și păstreze cumpătul și aparențele.

10

Irene se dădu înapoi și îl privi pe Kai la bufet. Era ceva fascinant în dedicarea pură și concentrată pe care o acorda caviarului: părea să ridice, cumva, granulele micuțe și negre, la un nivel divin, sfânt chiar. Curbura încheieturii sale, în timp ce așeza caviarul pe un triunghi de pâine prăjită, era ultimul răcnet în materie de eficiență elegantă. Firește, mai erau și alte motive să privească. Datorită recomandărilor lui Vale, Irene purta o rochie verde-închis, însă Kai... ei bine, Kai reușea să poarte ținuta de seară cu un stil personal care lui Irene îi stârnea invidia și care o făcea să-i pară rău că nu acceptase oferta lui din seara anterioară.

Nu era treaba *ei* că el avea un asemenea aer de putere inerentă, sau eleganța unui nobil, combinată cu un aer cumva înduioșător de rebeliune...

Asta o punea pe gânduri. Când îl întâlnise pentru prima dată, el purta o jachetă de piele și blugi, asortate cu o atitudine de băiat de cartier. Dar, odată stabiliți aici, își schimbase stilul și limbajul la fel de eficient ca orice spion (iar acesta era un gând reconfortant), devenind de o politețe mai voioasă, care o înmuiase. La bal, se schimbase iar, fără ezitare. Ea luă o gură de vin din paharul pe care-l ținea în mâna stângă. Era alb sec, adecvat pentru bufetul în mare parte bazat pe specialități din pește.

Încă avea încredere în el. Entuziasmul acela – felul viguros și vesel în care i se oferise seara trecută – și chiar și lipsa lui de acceptare

a unui curs al acțiunilor care i se păruse riscant, ambele i se păreau sincere. Oricine și *orice* era, era sincer și era de partea ei.

Nu putea fi un Bibliotecar inițiat. Nu ar fi fost atât de dispus să împartă patul cu ea, dacă ar fi trebuit să își ascundă însemnul obligatoriu al Bibliotecii. Era un lucru pe care machiajul nu îl acoperea, așa cum știa Irene din proprie experiență. Și nu credea nici că era o creatură haotică. Neîncrederea în tot ce ținea de Neam părea foarte reală. Un spirit al naturii, poate? Dar, din lecturile sale, spiritele non-umane nu preferau *deloc* să ia formă umană. Și, din nou, exista o singură variantă semnificativă. Se uită la ceafa lui Kai și se gândi la tot ce știa despre dragoni, dorindu-și să știe mai multe.

Existau dragoni care arătau... ca niște dragoni. Mai erau însă și dragoni care puteau adopta o formă parțial umană. Întâlnise unul dintre ei și simțise o mândrie atât de inconștientă de propria existență, încât devenea grațioasă. Simțise că era vorba despre o creatură aparte, în mod clar nu umană. Nu avea aceeași senzație în privința lui Kai, cu excepția demnității lui. Iar Kai arăta uman. Era imposibil de chipeș, însă uman. Dar i se spusese că dragonii pot căpăta și acea formă, dacă doreau. Irene se simți jignită la gândul că supraveghetoarea ei știuse – dacă era adevărat. Atunci, de ce nu spusese nimic și de ce îl voia Bradamant?

– Șoricelul meu, cred, spuse o voce din spatele ei. Ce drăguț din partea ta că ai venit!

Irene se stăpâni suficient cât să nu-și verse vinul, dar fu cât pe ce. Și nu fusese atât de copleșită de a-și privi ucenicul încât să uite să vegheze mulțimea. Doar că nu îl văzuse venind. Se întoarse și îi făcu o reverență, aruncând o privire scurtă spre chipul lui, înainte să-și coboare ochii.

– Lord Silver, spuse ea, neștiind dacă merita sau nu titlul, dar bănuind că avea să-i facă plăcere.

Era îmbrăcat la fel de formal precum Kai, cu un ordin militar nedefinit pe piept, iar părul lui deschis la culoare îi drapa liber umerii.

– Mulțumesc pentru invitație, adăugă ea.

– Ai ales, într-adevăr, cei mai interesanți însoțitori, spuse el pe un ton mai degrabă amuzat decât periculos. Dar apreciez. L-aș fi invitat eu însumi pe Leeds dacă m-aș fi gândit mai bine.

– Nu mi-am dat seama că vă înțelegeți atât de bine, domnule, spuse Irene.

– Nu ne înțelegem, răspunse el, iar buzele i se curbară într-un surâs intim. Chiar deloc.

Irene se ridică din reverență.

– Balul pare să fie unul de succes, spuse ea, pe un ton neutru.

Silver privi în jur, cu un zâmbet posesiv. Luă o farfurie de pe bufet, o umplu cu o porție generoasă de pateuri cu carne de crab și i-o oferi.

– Sper să fie, murmură el. Am invitat elita societății. Lorzi, doamne, autori, ambasadori, escroci, jefuitori de morminte, perverși, vrăjitori, curtezane, oameni de știință duși cu pluta și făuritori de păpuși. Desigur, și câțiva fluturași sociali inocenți, însă, în general, am primit note politicoase de refuz din partea părinților sau invitații de a fi bătut cu biciul.

– Invitații? se aventură Irene.

– Note care îmi propuneau să fiu biciuit în fața clubului meu, dacă mă apropii numai de fetele lor...

Irene înghiți nervos. Era o glumă? Ar fi trebuit să se atingă de pateuri?

– Unii ar numi asta o amenințare, domnule.

– Amenințare? întrebă Silver, privind-o cu o uimire autentică în ochi. De ce aș crede una ca asta?

Nu l-a putut privi în ochi în timp ce îi răspundea. Dacă era o mostră de gusturi ale Neamului, nu avea de gând să insiste.

– Probabil sunt oameni cu un orizont foarte limitat, domnule. Clar.

El o bătu cu afecțiune pe umăr. Mănușile lui erau din piele albă de ied, și le simți moi pe piele, simțindu-i și căldura cărnii prin ele. Era mai degrabă o scânteiere întâmplătoare de putere, așa cum un rechin își afișează aripioara, decât o încercare de a o seduce, însă o primi din plin.

Kai se afla în continuare lângă caviar, dar o privea cu ochii îngustați, la fel de atent ca un șarpe. Irene clătină ușor din cap, avertizându-l să stea la *distanță*. Vale părea plictisit și vorbea cu un bărbat adus de spate, care purta un monoclu cu ramă de alamă înfipt în ochiul drept, în cealaltă parte a sălii.

Sala în sine era suficient de mare să poată cuprinde o sută cincizeci de oameni, fără probleme. Avea mese-bufet pe margini și chelneri care circulau în tăcere. Săbii și lănci de mărimi neverosimile atârnau pe pereți, decorate strălucitor, cu steaguri ale Liechtensteinului deasupra. Un cvartet de coarde alesese o melodie ușoară și deloc deranjantă. Întreaga sală era cuprinsă de o senzație neplăcută, un soi de apăsare și de lipsă de aer ca într-o seră, chiar dacă temperatura era perfect normală. Irene se întrebă dacă toți cei prezenți ascundeau secrete, ceva care le afecta fiecare cuvânt și fiecare acțiune.

Chiar și eu, se gândi ea, ironic.

Silver o atinse din nou pe umăr.

– Revin, spuse el, încet. Nu pleca.

Între o clipire și următoarea, dispăru.

Irene puse paharul jos, înainte să fie tentată să mai bea din vin. Trebuia să existe o cale de a o ademeni pe Belphegor sau pe oricine ucisese vampirul și furase cartea. Iar dacă balul mustea de suspecți din înalta societate, așa cum bănuia ea, aici era locul perfect pentru a strânge informații.

După câteva conversații ce au durat aproximativ cincisprezece minute, ajunsese la ambasadorul din Yoruba – un bărbat cu aspect blând și cu un cap mai înalt decât ea. Purta un fel de veșmânt de ceremonie, cu brățări de aur care cântăreau mai mult decât rochia ei. Se întrebă cum îl făcuse Silver să vină.

– Deci, vedeți, minți ea, plină de candoare, scriu un articol despre personalitățile marcante din lumea literară. Voiam să-i iau un interviu lordului Wyndham, însă decesul lui tragic...

Lăsă propoziția în aer, cu efect dramatic.

– Nu am știut că lordul Wyndham era o personalitate literară, spuse ambasadorul.

– Nu în această calitate. Părea însă foarte la curent cu noii scriitori. Am auzit că a fost protectorul unora dintre ei.

– Ah! spuse ambasadorul, înțelegător. Știam doar despre colecția lui.

Fiindcă Irene inventase totul despre actele sale de mecenat în favoarea tinerilor scriitori, nu fu surprinsă.

– Era frumoasă, fu de acord. Și se pricepea atât de bine să pună altor experți din domeniu cărți la dispoziție. Nu ca alți bibliofili, care adună totul și apoi se bucură în privat.

Ambasadorul privi în jur, apoi se aplecă în față.

– Despre morți, numai de bine, spuse el, pe ton scăzut, dar cred că îl apreciați cam mult pe domnul acela. Era mai degrabă lăudăros. Era în firea sa, înțelegeți? Așa sunt vampirii, nu pot rezista. Am cunoscut și unii foarte plăcuți, firește, adăugă el, în grabă.

– A, desigur, fu de acord Irene, repede și fără sens. Cred că aveți dreptate, Excelența voastră. Sunt foarte mândri de avantajele lor.

– Întocmai, spuse aprobator ambasadorul. Sunt bucuros că gazda noastră nu a invitat niciunul aici, acum. Solicită mereu să li se ofere mâncare într-o manieră invazivă: sângele, venele deschise, toate lucrurile acelea. Cam îți taie cheful de conversație.

Irene încuviință, ascunzându-și iritarea că Silver nu invitase vampiri. I-ar fi plăcut să pună întrebări câtorva. De fapt, de ce nu îi invitase Silver, dacă îi plăcea compania lor? Sau chiar și dacă erau dușmani? Din ce spusese Silver despre lista de oaspeți, să invite o jumătate de duzină de vampiri antagoniști părea exact genul de lucru pe care l-ar fi făcut.

– Face lucrurile mai simple pentru toți, spuse ea.

– Și suntem scutiți de protestatarii la adresa sporturilor sângeroase.

Ambasadorul luă un pahar nou de vin de la un chelner aflat în trecere.

– Dar, fiind jurnalistă, probabil ați luat deja câteva interviuri unora ca ei! adăugă el, hohotind.

– Îmi place să cred că fiecare parte are mereu ceva de spus, îl calmă Irene. Dar, cu privire la laudele lordului Wyndham... ah, pardon.

Vale se îndrepta spre ei, cu o expresie de urgență în mișcări.

– Vă rog să mă scuzați pentru o clipă, Excelență, zise ea.

– Desigur, spuse ambasadorul. Despre interviul acela...

– Voi contacta ambasada, domnule, răspunse Irene și se retrase cu o nouă reverență politicoasă.

Vale o conduse înapoi spre bufet (oare avea să se îndepărteze vreodată de el?) și făcu un adevărat spectacol din a-i oferi niște tartine.

– Domnișoară Winters, trebuie să avem grijă, mormăi el. Unul dintre contactele mele îmi spune că va fi un atac aici, la ambasada Liechtensteinului, în această seară.

Irene își suprimă un suspin. Câte fațiuni erau implicate în treaba asta? Cum să conducă o investigație rațională, cu genul acesta de întreruperi?

– Cine va ataca? întrebă ea, abia șoptind. Și am putea folosi asta ca o diversiune ca să cercetăm ambasada?

Vale o privi pe sub sprâncenele coborâte.

– Domnișoară Winters, asta este o sugestie de infractor!

– Dar este și foarte practică, răspunse ea, amintindu-și că era, în *fond*, detectiv particular.

Deși nu părea să fie complet contrariat. Poate că era fiindcă o sugerase ea și nu el, ceea ce-l obligase să critice.

– Pfff, făcu apoi, îndesându-i somon pe farfurie. Ca răspuns la prima întrebare, protestatarii fac parte din Frăția Fierului. Sunt notorii pentru atitudinea anti-Neam, așa că le stă în fire.

– Credeți că ar merita să avertizăm personalul ambasadei? întrebă ea.

Vale clătină din cap.

– Se așteaptă deja la una ca asta. Am verificat mai devreme și și-au luat toate precauțiile: arme anti-zeppelin, farmece, în fine. Dar aveți grijă, domnișoară Winters. Acum, dacă mă scuzați, trebuie să discut cu doamna aceea care tocmai a intrat.

Doamna în chestiune era, în prezent, invizibilă în mijlocul unui escadron de admiratori, așa că Irene îl privi pe Vale traversând sala și încercă să-și ascundă farfuria supraplină în spatele unui castron cu supă.

– Se petrece ceva, îi zise Kai, de lângă umăr.

Irene aproape că vărsă supa.

– Serios? spuse ea, printre dinți.

– Absolut! răspunse Kai. Permite-mi să-ți ofer niște clătite.

Luă o farfurie curată și începu să așeze și mai multă mâncare pe ea, apoi adăugă:

– Trebuie să mănânci mai mult, fiindcă va ajuta procesul de vindecare.

– Trebuie și să fiu în stare să merg fără să mă răstorn, spuse Irene, privind tot mai neliniștită cum adăuga el și niște aperitive cu carne de crab. Sau să dansez.

Kai se apropie mai mult.

– Ai aflat ceva? șușoti el.

Irene se gândi la lucrurile pe care le aflase deja.

– Cred că Silver așteaptă ceva. Sau pe cineva. Părea tensionat. Dar este distras de musafirii lui plini de bani.

Îl vedea în partea cealaltă a sălii de bal, vorbind cu o pereche de femei voluptuoase, îmbrăcate în negru, care se țineau reciproc de după umeri, în mod evident deja aproape bete.

– Am mai vorbit cu niște oameni, continuă Irene. E straniu că Silver nu a invitat niciun vampir. Mă întreb dacă atacul asupra lui Wyndham a fost, mai degrabă, antivampiri, decât anti-Neam, și mi-ar plăcea să-i mai pun lui Vale niște întrebări despre familia lui și despre conexiunile ei cu vampirii. Ah, și Vale crede că va avea loc un atac asupra ambasadei, comis de o societate anti-Neam numită Frăția Fierului și... ah, Kai, *te rog*, fără smântână...

– Ai nevoie de ea ca garnitură potrivită la clătite, spuse Kai, ferm.

– Tu ai aflat ceva? spuse Irene.

– Nimic clar, spuse el, încet. Și, ei bine, *nu am încercat* să vorbesc cu nimeni dintre cei din Neam prezenți aici. Nu cred că ne-ar spune ceva util.

– Mda, fu de acord Irene, pe ton neutru. Dar ai aflat orice de la oricine altcineva?

– Femeia aceea din colț.

Kai îi aruncă o privire. Era vorba despre o femeie mai în vârstă, rujată, pe jumătate sufocată de o perucă albă, bogată, și îmbrăcată într-o combinație de satin alb cu negru, dungat, strânsă în corset și foarte decoltată.

– Este foarte bine informată. Și *chiar* face parte din lumea literară, nu este doar de decor, așa cum era lordul Wyndham.

– Cum se numește?

– Domnișoara Olga Retrograde, răspunse Kai. Bătrâna domnișoară Olga Retrograde. Mi-a repetat-o de câteva ori.

Îndreptându-se spre ea, Irene se întreba cum arăta tânăra domnișoară Retrograde.

– Ai face bine să ne prezinți. Cu ce se ocupă?

– O curtezană ieșită la pensie, spuse Kai, mai degrabă sec.

– Ah, măcar nu va presupune că îmi caut de lucru, spuse Irene, voioasă. Of, Kai, nu te uita așa la mine!

Mulțimea se dădu la o parte, iar Irene văzu, în sfârșit, cine intrase în încăpere.

Era Bradamant.

Era perfectă, asemenea unei fotografii alb-negru. Gâtul ei subțire se ridica dintre faldurile de mătase în nuanțe de cenușiu-închis ale corsetului său, ca al unei lebede, iar trena rochiei i se unduia în spate cu o eleganță fluidă, lină.

Kai se încruntă, când Irene se întrerupse în mijlocul propoziției, și îi urmări privirea.

– Ce? sâsâi el. Ea? Aici? Cum?

– Sunt patru întrebări excelente, spuse Irene, printre dinții încleștați. Doamne, poartă o rochie Worth! Trebuie să fie o rochie Worth!

Kai se întoarse să o privească lung.

– Ce contează rochia? întrebă el. Este foarte eficientă în ascunderea armelor sau ce?

– Nu, scuipă Irene. Doar că este una dintre cele mai bune rochii de la unul dintre cei mai buni croitori ai timpului, sau care o fi echivalentul în această lume alternativă. Cerule, nu doar că apare aici ca să încerce să-mi fure misiunea de sub nas, dar are

tupeul s-o facă purtând ceva care strigă „Sunt aici! Toată lumea să se uite la mine!". Adică, cine sare dintr-o lume alternativă în alta doar ca să colecționeze haine și să fie cea mai bine îmbrăcată de la petrecere?

– Irene, spuse Kai, mă strângi prea tare de braț!

Irene trebui să se oprească din scrâșnit.

– Un Bibliotecar se presupune că ar fi subtil, mormăi ea. Că ar duce treaba la bun sfârșit. Nu că s-ar face remarcat... ah, scuze.

Își luă mâna de pe antebrațul lui Kai și îl privi cum își netezește, siderat, cutele de pe mâneca jachetei.

– Ăăă, făcu apoi simțind că roșește. Îmi cer scuze.

De fapt, voia să strige „Cum îndrăznește?!", până când începeau să tremure candelabrele. Dar nu putea.

– Poate că are informații importante și dorea să stea de vorbă cu tine, spuse Kai.

– Dar de unde să știe că suntem aici? Stai..., se încruntă Irene. Dominic Aubrey i-ar fi putut spune – oare a intrat în lumea aceasta înainte ca el să moară?

– Sau poate a fost implicată? spuse Kay, încet, terminându-i parcă gândurile.

Ea rămase tăcută pentru o vreme, meditând la posibilități.

– Nu este posibil, spuse, într-un târziu. N-o cred în stare de așa ceva.

În același moment, mulțimea se mișcă iar și Bradamant întoarse capul spre sala de bal și, pentru o clipă, privirile li se întâlniră. Atunci, Irene citi ceva ce nu se așteptase pe chipul lui Bradamant: șoc.

– Nu se aștepta să dea peste noi aici, murmură ea.

Bradamant își reveni aproape imediat și se întoarse, cu o tresărire minusculă de dispreț a umărului, să îl copleșească pe bărbatul de lângă ea cu atenție. Era un tip slab, cu părul alb, la vreo optzeci de ani, cu pieptul atât de încrustat cu medalii și ordine militare, încât era de mirare că nu se răsturna.

– De ce nu mă prezinți tu domnișoarei Olga Retrograde? îi spuse Irene lui Kai, creându-și o expresie care spera să pară un zâmbet plăcut.

Avea să-și dea ea seama ce se petrecea. Și de data asta nu voia să mai fie calul de bătaie, momeala sau unealta lui Bradamant.

Nici de data asta, și nici altă dată.

– Foarte bine, spuse Kai, privind spre Bradamant peste umărul lui Irene. Dar ce *caută* aici? Știu că a spus că voia misiunea...

Chipul lui se lumină, de parcă i-ar fi venit brusc o idee.

– Dacă este superioara ta, poate că are învoirea să cooperezi la această misiune. Asta ar simplifica mult situația cu contaminarea.

– Este posibil, spuse Irene, încet, ca să-și dea timp să se gândească și să găsească un răspuns conform căruia *nu ar fi fost* cazul.

Nu era sigură că ar fi fost capabilă de ascultare fizică, dacă era cazul. Disprețul său față de cealaltă femeie era mult prea adânc.

– Dar, dacă este cazul – cât de grijuliu, cât de condiționat –, atunci ar trebui să aibă un fel de amuletă din partea Bibliotecii și mi-ar arăta-o. Nici măcar nu a încercat să mă găsească încă, așa că sunt în dubiu.

– Am încredere în tine, spuse Kai și îi atinse mâna scurt, liniștind-o. Am încredere în tine, Irene. Aș vrea să-mi spui de ce nu ai tu încredere în ea.

Ar fi putut spune „Este o chestiune privată", dar ceva din interiorul ei îi spunea că el merita mai mult. Așa că spuse:

– Este ceva personal, iar, dacă vrei într-adevăr să știi, îți pot spune mai târziu. Nu o face un Bibliotecar mai rău, doar îi strică imaginea ca persoană. Dar mai târziu. Bine?

Kai încuviință, apoi ajunseră.

– Domnișoară Retrograde? spuse el. V-o prezint pe prietena mea, domnișoara Winters.

Irene făcu o reverență scurtă.

– Domnișoară Retrograde, ce plăcere să vă cunosc!

– Și eu pe tine, draga mea, spuse femeia mai în vârstă.

De aproape, chipul ei era încărcat de ruj, vopsea albă și aluniță false. Merita un premiu pentru stăruința de a-și ascunde ridurile,

dacă nu pentru arta de a fi reușit. Rochia sa o fi avut un corset rigid și o fi fost învechită, însă materialul era de bună calitate, iar diamantele de pe degetele ei păreau autentice.

– Înțeleg că nu ești de pe la noi, spuse femeia.

Kai îi servise probabil povestea de acoperire cu Canada.

– A, nu, răspunse Irene. Dar lucrez ca jurnalistă pe cont propriu, în prezent...

– Ba deloc, o întrerupse domnișoara Retrograde.

Irene închise gura, înainte să o caște prea tare.

– Pardon? spuse ea, repede.

– Draga mea, continuă domnișoara Retrograde, este treaba mea să cunosc toți membrii celei de-a patra puteri în stat din Londra. N-aș fi ratat o fată inteligentă, cum pari tu să fii.

Irene i-ar fi aruncat lui Kai o privire veninoasă, de genul „în ce m-ai băgat și de ce nu mi-ai spus mai multe", însă ar fi fost o trădare prea evidentă.

– Sunt foarte nouă pe scena asta, răspunse ea, repede.

– L-am urmărit pe Silver, spuse domnișoara Retrograde, aplecându-se spre ea, în scârțâit de os de balenă.

Ochii ei ca niște mărgele se concentrară în orbitele lor puternic fardate.

– Ți-a vorbit și aș vrea să știu de ce, murmură ea.

Irene bănuia că nu avea să funcționeze dacă făcea pe nevinovata. Simți brațul lui Kai încordându-se sub mâna ei, în timp ce aștepta (spera ea) să îi spună în ce direcție să sară.

– Mă tem că asta depinde de ce doriți să știți, răspunse ea, într-un târziu, lăsând amuzamentul să i se șteargă de pe chip.

– Aș putea să te recompensez pe măsură, răspunse domnișoara Retrograde, mângâind cu policarul unul dintre inelele sale de diamant, în mod sugestiv.

Irene ridică o sprânceană. Se auzi un zgomot de pe coridorul exterior, ca niște căzături și izbituri, însă nu își luă ochii de la femeia mai în vârstă. Dacă Frăția Fierului, sau cine o fi fost, ataca, spera ca altcineva să se ocupe de asta.

– Ah, fie, spuse femeia, dulceag. A fost o mișcare murdară, recunosc. Hai să trecem la afaceri! Ia loc, domnișoară! Spune-i gărzii tale de corp – nu sunt proastă, tinere – să ne aducă mai mult vin. Apoi putem sta de vorbă.

În clipa aceea, aligatorii pătrunseră în sală.

Irene mai văzuse aligatori numai la grădina zoologică. Își amintea de ei ca de niște chestii leneșe, asemănătoare cu buștenii, întinse peste „formațiuni de stâncă" din ciment sau moțăind în bălți nămoloase.

Creaturile care invadară încăperea se mișcau cu o viteză tulburătoare. Dacă erau bușteni, atunci buștenii pluteau pe un fluviu în plină revărsare. Unii dintre ei aveau în jur de cinci metri. Boturile lor se deschideau și se închideau, în timp ce avansau. Unul dintre ei își încleștă fălcile de piciorul unui chelner și se rostogoli în lateral. Bărbatul strigă și se prăbuși. Piciorul lui se desprinse între colții aligatorului, ca o aripioară de pui, iar sângele împroșcă podeaua lustruită. În înghesuială, înainte ca presiunea mulțimii să devină insuportabilă, Irene observă dispozitivele metalice prinse de craniile creaturilor, dar și inserții metalice înșurubate de gheare.

Invitații și chelnerii țipau și fugeau spre celelalte uși, în timp ce aligatorii continuau să se reverse prin intrarea principală. Câțiva invitați trăgeau cu arme pe care le ținuseră ascunse, un amestec de revolvere și pistoale cu fascicule laser, însă majoritatea încercau doar să se salveze. Mirosul de sânge era pătrunzător, cu iz de cupru, și se ridica deasupra melanjului de parfum și mâncare.

– Nu vă fie teamă! strigă Silver, sărind pe o masă plasată convenabil și aterizând pe un platou cu stridii. Puterile neamului meu

vor distruge aceste creaturi și le vor trimite înapoi în mlaștinile de unde au ieșit!

Fabuloasă exprimare, pe timp de criză! remarcă Irene.

– Feriți-vă!

Silver ridică o mână. În jurul degetelor i se încolăciră flăcări care țâșniră apoi să lovească aligatorii cu limbi de bici de un portocaliu arzător.

Se stinseră. Acela era cuvântul. Flăcările leșinară și dispărură, de parcă ar fi fost stropite cu apă rece, permițând aligatorilor să înainteze nestingheriți.

– Infern! înjură Silver. Au armuri de fier rece! Johnson! Pușca mea pentru elefanți!

Oricât de mult i-ar fi plăcut lui Irene să rămână și să privească ce urma, i se păru o idee mai bună să părăsească sala, înainte să fie călcată de mulțime sau înșfăcată de aligatori.

– Repede! îi trânti lui Kai. Ajut-o pe domnișoara Retrograde...

– Pe bătrâna domnișoară Retrograde, dacă se poate, tânără doamnă, interveni femeia, ridicându-se. Dacă știam, îmi aduceam pistolul.

Fură împinși și înghesuiți, dar le rămase suficient spațiu ca să se miște liber, câtă vreme rămâneau în siguranță, lângă pereți.

– Asta se petrece adesea la baluri? întrebă Kai.

Părea pe jumătate fascinat de haos, pe jumătate oripilat. Erau suficienți chelneri și petrecăreți care țipau și fugeau ca aligatorii să nu îi ajungă măcar timp de câteva minute. Spera că Bradamant era capabilă să-și poarte de grijă.

Bătrâna domnișoară Retrograde plescăi din limbă:

– Oamenii ar trebui să știe la ce să se aștepte de la o petrecere organizată de lordul Silver, spuse ea. Acum... *ce* se petrece acolo?

Evadarea părea blocată, iar oamenii se întorceau fugind în sală. Prin acea larmă, Irene auzi strigăte cum că porțile exterioare erau încuiate.

– Asta îmi miroase a conspirație, observă Kai.

– Este, spuse Irene. Frăția Fierului?

– Într-adevăr e mirosul lor, adulmecă bătrâna domnișoară Retrograde. Ați remarcat fierul rece de pe ghearele aligatorilor? Este cea mai simplă cale de a anula vrăjitoriile Neamului. Mă tem că lordul Silver nu poate face nimic în seara asta.

– Dar subordonații săi nu vor încerca să îl salveze? întrebă Kai, apoi aruncă o privire gânditoare spre armele de pe pereți.

Bătrâna domnișoara Retrograde ridică un umăr îngropat în falduri.

– Câțiva, poate, însă ceilalți se gândesc la avansare, așa că nu vor salva pe nimeni până când nu e prea târziu. Vreunul dintre voi doi se pricepe la aligatori? Faceți pregătire împotriva lor în Canada?

– Să încerc eu ceva, spuse Irene, făcând un pas în față.

Un aligator își întoarse capul și partea superioară a corpului. Un ochi se roti, concentrându-se asupra ei.

Irene înghiți în sec. Nu era momentul să cedeze fricii care-i strângea stomacul. Nu era momentul să se gândească la faptul că toate cunoștințele sale despre aligatori se datorau cărților de Rudyard Kipling. (Sau aceia erau crocodilii?) Era momentul să-și aducă aminte că era Bibliotecar și că avea răspunderea să-l protejeze pe Kai.

Își înăbuși dorința de a-și încrucișa degetele, ridică o mână și arătă spre cel mai apropiat aligator, poruncindu-i, în Limbaj, să își încleștezе picioarele și să rămână pe loc.

Aproape funcționă.

Cuvintele îi ieșiră clar din gură, însă ceva din aer, sau care se afla încă în trupul ei, le suci și le devie ținta. Simți rănile de pe mână deschizându-se iar, sub bandaje, și văzu urme de stacojiu care îi pătrundeau prin mănușă.

Picioarele aligatorului se blocară; asta fu în regulă. O privi reptilian, cu o ură rece, în timp ce alunecă pe podeaua lustruită, direct spre ea, ca un proiectil încărcat cu moarte, cu fălci imense (care se căscau tot mai mari).

Fălcile acelea aveau un efect hipnotizator. Ar fi trebuit să fugă, dar imaginea o ţinu pe loc, până când crezu că numărase fiecare dintre dinţii care se apropiau.

– La naiba! spuse Kai şi o prinse de talie, aruncând-o pe masa cea mai apropiată.

Irene reuşi să se stabilizeze cu mâna teafără, trăgându-şi fustele la o parte dintr-o oală de supă aburindă, iar aligatorul alunecă pe sub masă. Faţa de masă albă se undui când animalul intră pe o parte şi ieşi pe cealaltă, continuându-şi alunecarea de-a lungul podelei, până când se izbi cu botul de perete. Rămase acolo, deschizând şi închizând gura şi rostogolindu-se, cu coada bătând pământul, părând incapabil să îşi flexeze picioarele.

– Mă tem că nu funcţionează, îl informă Irene pe Kai.

– Păi, e destul de evident!

Kai îi oferi braţul bătrânei domnişoare Retrograde.

– Doamnă, dacă doriţi să vă urcaţi pe masă...

– Şi tu ce ai de gând, tinere? întrebă femeia.

Irene ştia ce *voia* Kai să facă. Era evident din felul în care-şi îndreptase umerii şi din chipul tensionat. *Unul dintre cele mai importante aspecte ale conducerii este să nu dai ordine care nu vor fi ascultate*, îşi aminti ea.

– Ia o sabie de pe perete, Kai, spuse ea. Găseşte-l pe Vale şi ajută-l, dacă are nevoie. Fă ce poţi ca să rezolvi situaţia. Eu mă pot proteja şi singură.

Kai ridică fruntea, iar în ochi avea o bucurie periculoasă.

– Eşti sigură că asta doreşti? întrebă el.

– Sunt perfect capabilă să mă ţin departe de câţiva aligatori, confirmă Irene, cu răceală.

Mai ales dacă rămânea sus, pe masă, gândi, însă completarea ar fi stricat efectul.

– Nu cred că se pot căţăra, spuse.

– Sper că nu, adăugă şi bătrâna domnişoară Retrograde, apoi îl bătu pe Kai pe umăr. Accept ajutorul, tinere. Voi doi îmi puteţi spune de ce vă prefaceţi că sunteţi canadieni mai târziu.

Kai o prinse pe bătrâna domnișoară Retrograde de cot, se aplecă să-și așeze cealaltă mână sub pantoful ei și o ridică pe masă, cu un efort abia sesizat.

– Mai târziu, promise el și fugi.

Se îndrepta spre un steag care atârna foarte jos, creând o tentație irezistibilă lângă o pereche de săbii decorate, aflate la trei metri deasupra podelei.

În sală, Irene văzu bărbați și femei urcându-se pe mese, însă unele cedau în cursul acțiunii. Avusese un noroc chior că în colțul lor de încăpere se mai aflau doar puțini oameni, așa că mesele nu erau atât de pline. Se părea că nu era una dintre acele lumi alternative în care Imperiul Britanic impusese o tradiție a întâietății femeilor și copiilor. Era o situație de supraviețuire a celor mai apți, iar aligatorii aveau să-i înșface pe cei mai slabi.

Din punctul ei de observație, privi în jur, remarcând-o, în sfârșit, pe Bradamant. Ea se aruncase, atletic, pe o masă liberă și tocmai țintise cu un platou plin cu midii între fălcile unui aligator, cu o mișcare fluidă. Aligatorul se opri, mormăind și clătinând din cap, în timp ce Bradamant își netezi poalele rochiei și privi în jur.

Privirile lor se întâlniră. Pentru o clipă, se măsurară din colțuri opuse ale sălii, apoi Bradamant se întoarse, cu un gest scurt al capului și un zâmbet subțire. Scană mulțimea, în mod clar căutând pe altcineva. Irene simți un gust amar în gură. Era încă atât de îngrijorată de Bradamant, că trebuia să vadă mai întâi unde se afla și să se asigure că era bine? Până unde mergea interesul pentru o colegă Bibliotecar?

Și unde era Vale? Cu o tresărire vinovată, caută prin mulțime după el, reușind, într-un final, să îl găsească din priviri. Fusese înghesuit într-un colț de doi aligatori și se apăra cât de bine putea cu o tavă de argint. Firește că trebuise să-și lase sabia la ușă. Nu părea într-o situație avantajoasă.

– Kai! strigă Irene întorcându-și privirea ca să-l găsească.

Kai reușise să se urce pe steag, aproape suficient de sus ca să atingă spadele.

– Ajută-l pe Vale! adăugă Irene. Acolo!

După încruntarea lui, Kai îl văzuse pe Vale luptându-se pentru supraviețuire, chiar mai bine decât ea. Prinse bățul stindardului între picioare, întinse ambele mâini și apucă mânerele celor două spade. Apoi, pur și simplu își dădu drumul jos. Săbiile ieșiră din suporturile lor, cu un scrâșnet metalic, iar Kai căzu cei trei metri, răsucindu-se frumos în aer și aterizând pe ambele picioare.

– Vale! strigă el, suficient de tare ca să fie auzit peste mulțimea zgomotoasă.

Oamenii se dădură la o parte când strigă, iar el aruncă una dintre spade. Aceasta descrise un arc înalt prin aer, răsucindu-se deasupra mulțimii într-o sclipire de oțel. Vale o prinse din zbor. Aruncarea fusese echilibrată perfect spre a-i plasa mânerul între degete. Apoi, despică dispozitivul metalic de pe craniul unui aligator, cu o lovitură feroce.

Irene expiră, fără să-și fi dat seama că își ținuse respirația. Se părea că atât Kai, cât și Vale aveau reflexe de luptă minunate, neapreciate anterior. Să dobori un centiped robotizat gigantic părea simplu, dacă te uitai la ei.

Kai strigă ceva într-un dialect chinezesc pe care Irene nu-l recunoscu, poate un strigăt de luptă sau o înjurătură, și se aruncă în luptă. Înjunghie un aligator, închizându-i fălcile cu o singură împunsătură de spadă, chiar înainte ca animalul să muște un chelner.

Irene se dădu mai încolo pe masă, încercând să se gândească la un plan. Aligatorii nu arătau niciun interes pentru grămezile de mâncare împrăștiată pe jos. Și, deși nu era expertă în psihologie reptiliană, animalele ar fi preferat, în mod normal, belșugul de mâncare, în locul invitaților înarmați de la cină, cuprinse fiind sau nu de febra hrănirii. Așa că, poate, dispozitivele de metal care bâzâiau, prinse de capetele lor, erau cele care le controlau reacțiile – o teorie care părea născută în urma observării agresorului lui Vale.

Aligatorul al cărui dispozitiv de metal fusese distrus de Vale se retrăsese și, în prezent, rătăcea fără țintă. Părea promițător. Dacă puteau dezarma toți aligatorii, ei bine... s-ar fi confruntat cu o turmă de aligatori normali. Ceea ce nu era prea mult, dar tot era

ceva, mai ales că nici magia Neamului și nici Limbajul nu funcționau. Dar Bradamant...

Irene țopăi pe masa pe care se afla, cu poalele rochiei în mână. Bradamant se afla la o masă și o fâșie de podea infestată cu aligatori distanță. Masa nu reprezenta o problemă. Fâșia de podea, da, și oamenii mureau acolo.

Nu avu timp să se gândească. Era liber în stânga. Liber în dreapta.

– Rămâi acolo! țipă un domn mai în vârstă, în spatele ei. La dracu', fato, te sinucizi! Așteaptă o clipă și ajunge poliția...

Nu. Nu putea aștepta. Încercă să-și dea seama de ce, fiindcă toate țipetele, toate urletele și toate zgomotele de carne sfâșiată erau irelevante pentru misiunea ei de a recupera cartea, pentru datoria ei de Bibliotecar. Ar fi putut sta deoparte. Dar, în timp ce încerca să se izoleze de toate zgomotele nesemnificative, se trezi acționând. Se desprinse de acel bărbat și sări pe podea, alergând spre cealaltă masă.

Un bărbat zăcea sub ea, rostogolit sub un fald de față de masă căzută. Sângera din abundență, ceea ce însemna că încă trăia.

Irene se urcă pe masă, doar vag conștientă că rochia i se murdărea de sânge și somon.

– Bradamant! strigă ea, cu voce ridicată ca să răzbată prin perdeaua de zgomote.

– Da?

Bradamant se apropie, pe masă, dând la o parte alte persoane, prin simpla forță a personalității sale. Părul ei rămăsese perfect, iar rochia îi era pătată doar la tiv.

– Sper că ai ceva util de spus.

Irene își înghiți ostilitatea.

– Am o idee, dar am dificultăți cu Limbajul. Am nevoie de ajutorul tău.

Pentru o clipă, se întrebă dacă Bradamant avea să pună condiții, însă cealaltă femeie nu ezită deloc.

– La ce te-ai gândit?

Irene arătă spre candelabru – candelabrul elegant, imens, luminat electric.

– Dispozitivele de pe capetele aligatorilor sunt specifice și discrete. Folosește Limbajul ca să chemi electricitatea asupra lor. Dacă nu îi ucide, măcar le va deregla sistemele de control.

Bradamant își întoarse capul pentru a urmări gestul lui Irene.

– E posibil să ucidă și o parte din invitați, dacă sunt în contact cu ei, spuse ea, pe un ton neutru.

Irene nu se gândise la asta. Dură doar o clipă să și-i imagineze pe Vale sau pe Kai cu lamele săbiilor înfipte într-un aligator.

– Atunci, fii precisă! se răsti ea. Sau vrei să găsesc eu vocabularul potrivit?

Bradamant se îmbățoșă.

– Nu cred că voi avea nevoie de ajutorul tău pentru asta.

Tonul ei sugera că totala incompetență a lui Irene ar fi făcut inutil orice gen de asistență.

Irene ar fi trebuit să îi dea pace, însă îi veni un gând spontan.

– Când ai venit de la Bibliotecă?

– Nu avem timp pentru discuția asta, declară Bradamant. Dă-te deoparte și lasă-mă să lucrez!

Irene se dădu la o parte și scană mulțimea, în timp ce Bradamant se pregătea. Silver fu cel mai ușor de remarcat. Găsise o țepușă decorativă și era ocupat să străpungă un aligator cu ea, de la beregată la coadă. Vale și Kai erau spate în spate, înconjurați de jumătate de duzină de aligatori. Nimeni altcineva nu mai era atacat atât de în forță. Nu își amintea nimic din notițele lui Dominic Aubrey despre Frăția Fierului. Erau, în mod cert, anti-Neam, fiindcă își potcoviseră aligatorii cu fier rece și înscenaseră acest atac. Dar nu se gândise că asta îi făcea și anti-Vale. Dimpotrivă, de fapt. Vale, cu siguranță, nu era un admirator al Neamului, iar invitația sa aici era mai degrabă în calitate de adversar decât de prieten al lui Silver. Oare aligatorii erau direcționați specific? Sau pur și simplu atacau acei oameni care opuneau mai multă rezistență?

Irene se întoarse din nou spre Bradamant, când cealaltă Bibliotecară strigă un șir alert de ordine în Limbaj. Din fericire, oamenii din jurul ei erau prea preocupați de aligatori ca să îi dea atenție.

Candelabrul se cutremură pe loc, apoi se sparse, iar prismele sale zăngăniră și explodară în norișori de praf cristalin. Electricitatea se răspândi în arce vizibile, ca niște fulgere, îndreptându-se spre dispozitivele electronice atașate de aligatori. Reptilele începură să se agite și să se tăvălească, cu cozile lovind în cercuri largi, în timp ce fălcile li se deschideau și li se închideau.

Irene privi ușurată cum Vale și Kai se ferira de aligatorii care îi înconjuraseră.

– Bună treabă! îi spuse ea lui Bradamant.

Aceasta pufni, cumva reușind să sugereze că să fi spus „Firește" era mult sub demnitatea ei.

– Nu-mi dau seama de ce nu te-ai fi descurcat singură.

– Contaminare cu haos, răspunse Irene, ezitând, în vreme ce aligatorii își încetiniseră mișcările spasmodice, care se transformau în zvârcoleli ca de vierme. Ușa către Bibliotecă a fost sabotată din partea asta. Credem că a fost Alberich...

– Stai așa! făcu Bradamant, apucând-o de umăr.

Ceva din culoarea obrajilor săi dispăruse.

– Adică Alberich este *aici*?

– Da, răspunse Irene, direct. N-ai primit vestea?

Expresia de pe chipul lui Bradamant era grăitoare. Cu întârziere, Irene puse lucrurile cap la cap.

– Ești aici fără autorizație, așa-i? Ai venit aici, chiar dacă este o lume în carantină și e misiunea mea...

– Și tocmai v-am salvat pe tine și pe ucenicul tău de la a fi serviți de aligatori la cină, se răsti Bradamant. Îmi ești datoare! Vreau toate detaliile despre Alberich și prezența lui aici. Acum!

– Dar de ce ai venit? întrebă Irene, ignorând solicitarea, în timp ce se asigura că era încă suficientă nebunie în jur ca să le acopere conversația.

Ea și Bradamant nu erau singurele persoane care se aflau pe mese. Mulți alții așteptau să fie absolut siguri că aligatorii erau morți, înainte să coboare iar.

– Vreau să spun, la petrecere, completă Irene. Nu doar în această lume.

Bradamant păstră tăcerea, pentru o clipă. În ochi i se citi, parcă, o urmă de ruşine, însă Irene nu era sigură că era cauzată de faptul că furase misiunea unui alt Bibliotecar sau de jena de a fi fost prinsă.

– Trebuia să investighez Frăţia Fierului, spuse ea, în final.

– Felicitări! răspunse Irene, arătând cu capul spre aligatori. I-ai găsit. Se presupunea că trebuia să vă întâlniţi aici sau a fost o coincidenţă fericită?

– Eşti insolentă în seara asta! spuse Bradamant încet, pe un ton ameninţător.

– Ah, şi nu crezi că am motiv?

Irene avea suficient control să-şi menţină tonul scăzut al vocii, dar nu suficient cât să împiedice cuvintele să iasă.

– Dacă ai ceva – *orice* – de-a face cu nebunia asta curată...

– Aş zice că Alberich este mai important decât daunele colaterale în rândul civililor, spuse Bradamant, iar ochii ei scânteiau. N-ar trebui să-mi dai raportul, în loc să iroseşti timpul cu oamenii ăştia?

– Ai avut ceva de-a face cu asta? repetă Irene.

– Nu, răspunse Bradamant. Dacă asta te ajută să îmi dai un răspuns.

Irene privi iar la aligatorii pe moarte. Nu avea încredere în Bradamant, dar nu putea refuza să o avertizeze.

– Ieri mi s-a spus să mă feresc de Alberich, printr-un mesaj direct din partea Bibliotecii. Azi-dimineaţă, Kai şi cu mine am mers să discutăm cu Dominic Aubrey, în punctul de intrare din Bibliotecă. Nu l-am găsit acolo, dar i-am găsit pielea rulată pe fundul unui urcior cu oţet şi o capcană haotică pe uşa Bibliotecii.

Bradamant clipi lent.

– Dominic Aubrey este mort? De-a binelea?

– Da, răspunse Irene. Mă rog, probabil. Ţinând cont de alternative. Când ai ajuns aici? L-ai văzut când ai venit? Dacă ne putem da seama când l-a ucis Alberich şi a pus capcana...

– Irene!

Kai şi Vale le înconjuraseră pe nepusă-masă. Vale avea câteva tăieturi, însă Kai era neatins. Îşi întinse mâinile spre Irene.

– Dacă doreşti ajutor... la fel şi Bradamant, fireşte...

– Fireşte, spuse Bradamant, pe un ton dintr-odată mai dulce. Trecu pe lângă Irene, cu o unduire din şolduri, şi îşi aşeză mâinile într-ale lui Kai, permiţându-i să o ajute să coboare.

Kai aruncă o privire de martir spre Irene, peste umărul lui Bradamant. Spunea, mai limpede decât cuvintele: „Nu puteam s-o las să cadă în rămăşiţele de hering, nu?"

Irene oftă. Îşi semeţi bărbia, se aşeză pe marginea mesei şi îşi făcu vânt, aterizând în picioare pe podea. Rochia ei era oricum ruinată.

– Mă bucur să constat că voi, domnilor, sunteţi întregi, spuse ea, sec.

Simţea privirea insistentă a lui Vale asupra ei, a lui Kai şi a lui Bradamant, şi încercă să o ignore. Nu exista niciun motiv să aibă vreo opinie despre situaţie.

Uşile se deschiseră brusc. O trupă de bărbaţi în uniforme vag militare intrară înăuntru, bulucindu-se, cu puşti pe umeri. Erau conduşi de un bărbat cu ten măsliniu, care purta mustaţă şi turban, dar şi o eşarfă lată, verde, de-a curmezişul uniformei. Îşi îndreptară puştile spre aligatori şi începură să îi împuşte, ignorând faptul că sărmanele reptile abia se mai mişcau.

– Ah, spuse Silver, din spatele lui Irene, în sfârşit, poliţia! Inspectorul Singh e la fel de motivat ca întotdeauna.

Luă mâna lui Irene între ale sale.

– Fata mea dragă, eşti rănită, adăugă el.

Irene era conştientă că atât Kai, cât şi Vale se holbau la Silver într-un fel ucigător. Îşi dori să fi avut la dispoziţie măcar cinci minute ca să primească nişte răspunsuri de la ei şi de la Bradamant, înainte să apară Silver.

– E o zgârietură, spuse ea, repede, încercând să-şi sustragă mâna. Domnule, fără îndoială că inspectorul Singh va dori să discute cu dumneata...

– Iar tu trebuie să mă prezinți frumoasei tale prietene, spuse Silver, cu ochii la Bradamant, strângând mâna lui Irene cu o fermitate dureroasă.

Irene o privi pe Bradamant, care înclină scurt din cap, iar buzele i se curbară într-un zâmbet plăcut.

– Lord Silver, spuse Irene, pe un ton oficial, ea este prietena mea, Bradamant. Nu aveam idee că va fi la petrecere, însă, firește, mă bucur mult să o văd.

Și sper să cadă și să-și înfigă mutra într-o farfurie cu somon.

– Bradamant, acesta este lordul Silver, membru al Neamului din Liechtenstein, care vizitează Anglia...

– ...și care ar fi venit mult mai devreme, o întrerupse Silver, lăsându-i mâna și făcând un pas în față, ca să ia degetele elegante ale lui Bradamant într-ale sale, dacă aș fi știut că aveam să găsesc aici o asemenea frumusețe. Cum mi-a putut scăpa o nestemată ca tine? Doamna mea, te rog să-mi faci hatârul să spui că pot avea onoarea de a te cunoaște mai bine?

Irene recunoștea o ocazie când o vedea ridicându-se și implorând sub nasul ei. Începu să se dea încet înapoi, când Silver ridică mâna lui Bradamant la buze.

Nările lui fremătară. Mirosi mâna lui Bradamant, iar ochii îi sclipiră într-o nuanță de galben complet neomenească.

– Cunosc mirosul ăsta! scuipă el. Belphegor! Te-am prins, în sfârșit!

12

– Poftim? spuse Bradamant, dar atitudinea ei era greșită. Era una de negare, nu de lipsă crasă de înțelegere.

– Poftim? spuse Vale, pe un ton foarte diferit, făcând un pas în spate.

– Imposibil! spuse Irene, fără prea multă speranță că ar putea fi crezută.

– Te-aș acuza și pe tine, șoricel, spuse Silver, dar erai de față când am deschis seiful și știu că ai fost la fel de uimită ca mine. Ar trebui să te bucuri că ne-am identificat unul dintre dușmani. Femeia aceasta este Belphegor. Este vinovată de furtul unei cărți foarte valoroase de la lordul Wyndham și poate pentru uciderea lui. Am recunoscut mirosul ei de pe cartea de vizită pe care a lăsat-o în seif. Johnson! Biciul meu!

Un bărbat slab și palid, îmbrăcat în cenușiu, făcu un pas în față și îi întinse lui Silver un bici răsucit.

– Este o greșeală enormă, spuse Bradamant, cu fermitate. Vă cer să mă eliberați.

Silver o privi periculos, cu buzele răsucindu-se ca să dezvelească dinți nefiresc de albi.

– Belphegor, nu ai idee în ce te-ai băgat. Dă-mi cuvântul tău că-mi vei înapoia cartea și mă voi gândi dacă-ți dau drumul. Pe moment, cel puțin.

– Hei! spuse tare Irene. Se apropie poliția. Nu vrem să audă discuția noastră.

Toată lumea tresări și se întoarse să-l vadă pe inspectorul cu eșarfă verde mărșăluind spre ei. Purtarea lui mai că striga hotărâre, iar zâmbetul lui transmitea o satisfacție îngrijorătoare.

– Inspectorul Singh, murmură Vale în urechea lui Irene. A venit din Imperiul Indian de două luni, într-un schimb oficial de ofițeri dintre forțele polițienești. Nu i-au plăcut cei din Neam de acolo și nu îi plac nici cei de aici. Va folosi orice oportunitate să își vâre nasul.

– Obiectăm față de asta? murmură Irene, ca răspuns, la fel de încet.

Bradamant încerca să-și desprindă încheietura din strânsoarea lui Silver, cu siguranță nedorind să folosească Limbajul în fața lui, dar el o ținea mai departe fără efort.

– Asta depinde de ce îi putem oferi, spuse Vale, cu ochii la Bradamant.

Irene se putea gândi la câteva feluri în care ea, Kai și Bradamant ar fi putut ieși din situația actuală, însă puține dintre ele implicau păstrarea lui Vale ca persoană de încredere, cu atât mai puțin pe Silver. Să fie vânați ca niște infractori ar fi complicat prea mult lucrurile. Iar ea trebuia să știe ce știa și Silver despre carte și de ce o voia.

– Dacă lui Singh nu îi plac cei din Neam, spuse ea, atunci nu va accepta identificarea ei ca Belphegor de către lordul Silver. Am putea obține mai multe informații de la ea mai târziu, dacă o ajutăm acum.

– Este prietena ta, așa ai spus, murmură Vale cu răceală.

– Nu ar fi trebuit să fie aici! aproape că scuipă Irene, frustrată. Și nu am știut nimic despre faptul că ar avea această identitate.

Inspectorul se opri și își plecă ușor capul spre Silver. Nu era o plecăciune, în mod absolut. Doar o scurtă încuviințare.

– Bună seara, domnule!

Avea un accent pronunțat, mai degrabă de Oxford decât Panjab, sau alte accente indiene pe care le recunoștea Irene.

– Înțeleg că ați întâmpinat probleme minore în această seară.

– O problemă minoră? spuse printre dinți Silver, arătând spre aligatorii morți și spre cadavrele omenești, dar încă ținând încheietura lui Bradamant în cealaltă mână. Asta numești dumneata „problemă minoră"?

– Pentru dumneata, domnule, spuse cu răceală inspectorul Singh. Sunt sigur că a fost mult mai grav pentru nefericiții implicați în asta, iar oamenii mei se ocupă de victime. Aș fi recunoscător dacă m-ai putea informa cu precizie despre ce s-a întâmplat.

În timp ce Silver îi povestea, pe un ton melodramatic, însă cu detalii deosebit de precise, Irene inspiră adânc, de ușurare. Nu văzuse cine controlase electricitatea care îndepărtase amenințarea aligatorilor. O remarcă pe Bradamant relaxându-se puțin.

– ...și asta e tot, conchise Silver. Mă poți informa când mai dispui de amănunte.

Se întoarse cu spatele la inspector.

– De fapt, domnule, spuse Inspectorul Singh, cunoaștem identitatea agresorilor.

Toată lumea îl privi lung.

– Frăția Fierului, spuse, apoi întoarse o pagină a carnețelului său, luând notițe în mod deliberat, înainte să continue. Firește, domnule, suntem foarte interesați cu privire la motivul pentru care v-au atacat petrecerea astfel.

– Ah, spuse Bradamant, cred că am eu un răspuns la asta.

Toată lumea o privi.

Ea plecă privirea cu timiditate, bătu din gene și luă o gură scurtă de aer, care-i făcu decolteul să se ridice într-un fel impresionant.

– Căutau o carte despre care credeau că se găsește aici. De fapt, cred că acest atac a fost o distragere...

Ochii lui Silver se măriră. O împinse pe Bradamant în brațele inspectorului Singh, înăbușindu-și o înjurătură (ea se împiedică), și fugi spre ușă, cu Johnson la doi pași în urma lui.

– Păi, spuse inspectorul Singh, așezând-o pe Bradamant înapoi pe picioare. Mă tem că trebuie să vă cer să veniți cu mine la secție. Avem câteva întrebări.

Bradamant își frecă mâna pe care o strânsese Silver, cu amprentele degetelor lui stacojii pe pielea ei palidă.

– Aș putea să discut afară cu prietena mea, Irene, inspectore? Dacă ești drăguț?

– Firește, doamnă, spuse Inspectorul Singh, fără să facă nici măcar un pas în spate.

Bradamant îi luă lui Irene mâna nebandajată între ale ei, înainte ca Irene să poată reacționa. Foarte repede, însă în Limbaj, cu voce scăzută, spuse:

– Mă leg cu numele, cu jurământ și cu cuvânt că voi găsi cartea, ți-o voi aduce înainte să mă întorc la Bibliotecă și te voi consulta mâine-dimineață, dacă sunt liberă s-o fac, despre ce se întâmplă mai departe.

Reveni la engleză, continuând să vorbească încet:

– Dar, acum, trebuie să faci ceva în privința Spiridușului ăluia.

Inspectorul Singh încremeni, uitându-se la ele pe sub sprâncene întunecate. Firește: pentru el, trebuie să fi sunat de parcă Bradamant vorbise în limba lui maternă. Irene încercă să-și înăbușe dorința de a se simți bine când Bradamant ar fi trebuit să explice asta, pe lângă toate celelalte.

– Firește, spuse ea, în engleză. Ne vedem. Te rog să ai grijă.

Totuși, Bradamant se legase în Limbaj. Nu putea încălca asta. Ar fi putut scăpa de spiritul precis al jurământului. Într-adevăr, Irene se putea gândi la câteva feluri de a-l fenta, primul fiind că „a aduce cartea" nu era totuna cu „a-ți da cartea". Dar, chiar și așa, tot însemna aducerea cărții mult mai aproape decât se afla acum. Și, ca să fie complet sinceră, era aproape mult prea extenuată ca să-i mai pese. Pe moment, jurământul trebuia să fie suficient.

Bradamant încuviință și se întoarse spre inspectorul Singh.

– Sunt la dispoziția dumitale, domnule, spuse ea.

– Poate ar trebui să ne gândim să plecăm, sugeră Vale. Doar dacă nu doriți să mai discutați cu lordul Silver, domnișoară Winters?

Irene se gândi la cum ar fi fost să-i explice lucruri lui Silver.

– Ce idee minunată! fu ea de acord, entuziasmată. Kai, dacă nu îți vine în minte ceva neterminat, ar fi un moment bun să plecăm.

Kai își șterse sabia cu o bucată nepătată de față de masă și o așeză pe masă.

– Sunt complet la dispoziția ta, spuse el. Unde mergem?

Apoi, Irene își aminti că nu aveau camere de hotel. Minunat! Încă ceva de clarificat.

Neplăcerea trebuie să i se fi întipărit pe chip, fiindcă Vale făcu un pas înainte, aproape zâmbind.

– Permite-mi să vă ofer ospitalitatea camerelor mele pentru această noapte, domnișoară Winters. Am câteva dormitoare în plus și asta va permite prietenei dumitale și inspectorului Singh să vă găsească mâine-dimineață.

Inspectorul Singh încuviință, iar Irene își revizui opinia despre relația lui cu Vale. Cu siguranță, cei doi erau obișnuiți să lucreze împreună. Trebuia să rețină asta.

Încercă să-și amintească precis unde se afla India în istoria acestei lumi alternative. Devenise un partener comercial independent al Marii Britanii, și nu o colonie (din păcate, nu datorită lipsei imperialismului britanic), iar cele două Imperii încă păstrau legături strânse. Asta explica accentul lui Singh.

Kai făcu un pas înainte și îi oferi lui Irene brațul său. Ea îl luă, dintr-odată conștientă de oboseala ei și de confuzia din jurul ei. Aerul era încărcat de mirosul de sânge. Cadavrele acopereau podeaua, alături de aligatori uciși – membre retezate, torsuri însângerate, chipuri care țipau. Unii încă suspinau pe la colțuri. Alții ieșeau în șir din încăpere, vorbind cu polițiștii sau doar bând. Doar câteva dintre mese mai erau încă în picioare. Unele fuseseră dărâmate sau se prăbușiseră sub greutatea oamenilor care se înghesuiseră pe ele. Podeaua atât de frumoasă fusese maltratată de gheare și împușcături și înecată în sânge.

Era atât de mult sânge.

– Te simți bine? întrebă Kai, încet.

Poate ar fi existat o vreme în care Irene ar fi spus *Nu, deloc*, și ar fi închis ochii câteva minute. Dar nu acum, și cu siguranță nu sub ochii lui Bradamant. Înghiți și încercă să nu respire mai mult aer decât necesar.

– Mă descurc, spuse ea scurt. Mulțumesc.

– Pelerina dumitale, domnișoară Winters, spuse Vale, și i-o puse pe umeri.

Trebuie să fi fost extraordinar de distrasă, fiindcă el o luase fără ca ea să observe.

Își spuse să fie mai atentă și o îndosarie alături de notele care-i solicitau mai multă precizie, mai puțin stres și mai puțină înclinație să se ghemuiască și să plângă pe umărul cuiva.

Inspectorul Singh își lovi călcâiele unul de celălalt, într-o jumătate de plecăciune, și se îndepărtă de Bradamant, rămânând la o treime de metru de ea. Bradamant nu privi înapoi, urmându-l.

Afară, pe treptele Ambasadei Liechtensteinului, era o turmă de fotografi, reporteri și părți interesate. Vânzătorii de stradă vindeau chiar și castane prăjite, gogoși și alune glazurate. Aromele lor se amestecau cu mirosul rochiei pătate de sânge și Irene trebui să facă eforturi să nu vomite.

– Ai văzut-o pe bătrâna domnișoară Retrograde plecând? întrebă Kai.

Irene clătină din cap.

– Am văzut-o în viață, la final, dar nu am văzut-o plecând. Presupun că ne poate fi de folos, dacă știe ceva.

Vale se opri brusc, privind în jos spre ea.

– Bătrâna Domnișoară Retrograde? Domnișoara *Olga* Retrograde?

– Aceasta era doamna în chestiune, spuse Irene. Este ceva ce ar trebui să știm în privința ei, domnule?

– Doar că este cea mai mare șantajistă a societății din Londra, spuse Vale. Doamna are reputația că știe lucruri. Partea proastă este că tot ce știe e rareori avantajos pentru altcineva decât pentru ea. Cât despre faptul că o cunoașteți...

– A fost prima dată când ne-am întâlnit, spuse Irene, în grabă.

Felul în care Vale își curbase buza îi arăta limpede opinia despre doamna cu pricina.

– Și-a dat seama că nu suntem canadieni, adăugă Irene.

Vale pufni și se întoarse să facă semn unui taxi.

– Crezi că vom avea probleme? murmură Kai.

– Suntem, probabil, oamenii cel mai puțin în pericol să aibă o problemă cu ea, răspunse Irene, la fel de încet. În fond, cu ce ne poate șantaja?

Kai râse.

– Așa este.

– Aici! strigă Vale.

Unul dintre taxiurile care se adunaseră răspunsese chemării lui cu brațul ridicat.

Trebuiră să dea din coate până ieșiră din mulțime, evitând reporterii cu carnețele și aparate foto. Vale trase oblonul peste fereastră, când se așezară.

– Te aștepți să fim urmăriți? întrebă Irene.

– Este posibil, domnișoară Winters, răspunse Vale. În apărarea mea, voi spune că nu sunt tocmai necunoscut părții criminale a Londrei, și nici ea mie. Dar, fiindcă nu am încercat să-mi ascund identitatea, acum putem să ne întoarcem direct la apartamentele mele.

Irene încuviință, așezându-se înapoi. Compartimentul pentru pasageri al taxiului avea două banchete late, îmbrăcate în piele, una în fața celeilalte. Structura sa de bază era similară cu cea a unei trăsuri, însă era alimentată electric și nu trasă de cai, fiind construită din metal și nu din lemn. Mai fusese în trăsuri și era ciudat să se afle în ceva atât de asemănător cu una, fără să audă zgomotul copitelor.

– Cu privire la *prietena* dumitale, spuse Vale, aplecându-se și sprijinindu-și coatele pe genunchi, în vreme ce taxiul se zdruncină la o curbă. Crezi că acuzațiile lui Silver cu privire la identitatea ei sunt adevărate?

Lui Irene i-ar fi plăcut să îi întâlnească privirea și să nege fără să tresară, însă nu credea c-ar fi funcționat. Se întrebă cât de mult dedusese Vale despre Bradamant, doar din scurta lor întâlnire. Era genul de lucru la care se aștepta din partea lui.

– Aș vrea să știu și eu, spuse, într-un târziu. Nu m-aș fi gândit că va fi în Londra – *sau în lumea aceasta alternativă* – suficient cât să fi făcut una ca asta. Și nu pot să îmi dau seama *de ce* ar fi făcut-o!

– Este o tehnică suficient de obișnuită, spuse Vale, auster, să creezi un model de furturi, pentru a acoperi unul singur. Dacă plănuia să fure cartea aceea, este posibil să fi fost făptașa din spatele acelor furturi, ca să-i ascundă importanța.

Irene se gândi la idee. Părea incomod de plauzibilă.

– Dar de ce ar fi trebuit Bradamant să ascundă furtul? spuse ea cu voce tare.

În fond, chiar Bradamant ar fi putut părăsi lumea alternativă, imediat după ce furase cartea. Dar voia cartea pentru ea sau o căuta pentru Bibliotecă? *Se afla* aici fără autorizație... Sângele lui Irene îngheță. Oare Bradamant trădase Biblioteca?

Kai se afla doar la un pas în spatele ei.

– Dar dacă încerca să își ascundă furtul de *noi*, ca și de autorități... începu el.

Vale se încruntă. Ridică o mână ca să-l întrerupă pe Kai.

– O clipă, domnule Strongrock. Birjar! Lovi cu capătul bastonului acoperișul trăsurii. Birjar! De ce o luăm pe aici?

Irene ridică oblonul. Nu putea recunoaște clădirile pe lângă care treceau, dar se aflau cu siguranță pe o stradă principală.

– Cred că mergem mai repede, începu ea, apoi icni, șocată, când o putere haotică țâșni pe lângă geam. Reuși să-și retragă degetele la vreme, înainte să le poată atinge. De partea cealaltă, Kai se dădu înapoi de la geamul lui, lovindu-se de Vale.

– Birjar! strigă Vale. Ce se petrece?

Taxiul sălta, când prinse iar viteză.

– Numele meu este Alberich, se auzi o voce de sus, limpede peste zgomotul roților și scrâșnetele trăsurii. Îți sugerez să îți întrebi prietenii ce înseamnă asta, domnule Vale.

Irene era conștientă că probabil pălise, dar era prea ocupată să încerce să nu tremure de teroare pură, ca să se deranjeze și cu asta. Nu putea să facă față... pur și simplu nu putea... mâna ei era încă infectată... acesta era Alberich, *acel* Alberich, cel care fusese alungat de Bibliotecă, chiar nu avea cum să facă față...

– Susține-o pe domnișoara Winters! îl instrui Vale pe Kai, apoi lovi portiera cu o putere care ar fi trebuit s-o deschidă.

Nu se deschise. Portiera rămase pe poziții, iar pereții taxiului se îndoiră odată cu ea, de parcă ar fi fost o piesă continuă a structurii taxiului. Vale se trânti înapoi pe locul său, aruncat de propria lui forță, și își înăbuși o înjurătură.

– Mă tem că voi, Bibliotecarii, ați devenit o neplăcere, spuse vocea.

O voce masculină, își notă Irene, cu acea parte a creierului care era capabilă să mai facă și altceva decât să tremure și să încerce să se ascundă. Fără accent. Precisă. Ceva în rotirea sa era vag familiar, de parcă mai auzise pe cineva vorbind la fel.

– Am nevoie de cartea aceea pentru propria colecție. Ar fi păcat să vă pierd și pe dumneavoastră, domnule Vale, așa că o să vă dau drumul după ce oprim.

Cineva de pe strada din fața lor strigă, plonjând din calea trăsurii care prinsese viteză.

– Nu cred, spuse Vale, cu răceală.

Întoarse bastonul în mâini și lovi cu capul de argint în geam. Sticla încasă lovitura fără să se spargă sau măcar să se crape.

– A sigilat taxiul.

Irene forță cuvintele să iasă, aproape țipând ca să acopere zgomotul roților pe dalele de piatră.

– Magie haotică, completă mai apoi. L-a legat cumva într-un tot coerent, ca nimic să nu poată intra sau ieși... trebuie să distrugi totul ca să distrugi o parte.

– Foarte precis, spuse vocea. Deși nu este rezistent la aer și nici la apă. Un paradox logic pe care mă tem că nu veți avea timp să îl apreciați.

– Râul, spuse Kai, abia auzit, și conștientizarea capătului de drum se citi și în ochii lui Vale.

Gândurile lui Irene îi circulau cu repeziciune prin cap. *Trebuie să fie ceva ce pot să fac. Chiar dacă Limbajul nu funcționează pentru mine, aș putea folosi suficient ca să ne salvăm? Dar dacă taxiul în sine este contaminat cu haos, iar Alberich la fel, poate îmi vor anula oricum puterile Bibliotecii...*

– Adio! spuse Alberich.

Trăsura se zgudui iar și se repezi într-un ultim sprint spre râu.

– Împreună! strigă Vale. Cu suficientă greutate, putem să o forțăm să se răstoarne...

Se aruncă într-o parte a cabinei și, o clipă mai târziu, Irene și Kai i se alăturară, zbătându-se împreună în acel spațiu strâmt, își recâștigară echilibrul, se înclinară iar...

– Da! exultă Kai.

Și atelajul căzu în râu.

13

Trăsura nu se scufundă cu eleganță în apă, asemenea unei lebede care moare, ci lovi suprafața râului cu o zdruncinătură teribilă, care o aruncă pe Irene în Kai, pe Kai în Vale, și pe Vale în perete.

Forța este egală cu masa ori accelerația, se gândi Irene, ametită. Ar fi trebuit să se gândească la o cale de ieșire, însă gândurile sale se speriaseră ca niște iepuri. Nu *voia* să gândească.

Trăsura se răsuci și începu să se scufunde, rostogolindu-se în timp ce râul trăgea de ea. Cei trei se apucară automat de mânere și banchete, înghesuindu-se în colțuri, până când vehiculul se opri pe o parte. Apa neagră a Tamisei acoperi ferestrele și chiar dacă nu le luă toată lumina, cei trei cu greu se mai puteau vedea între ei.

– Protocolul obișnuit în aceste situații este să așteptăm până când ne scufundăm complet, apoi să deschidem un geam, ca să echivalăm presiunea apei, și să înotăm la suprafață, declară Vale.

Irene simți controlul din vocea sa, peste scârțâitul trăsurii și zgomotul curgător al apei.

– Dar, continuă Vale, dacă persoana aceea a sigilat trăsura, ținând cont că nu am putut să sparg geamul mai devreme, această tactică s-ar putea dovedi ineficientă.

Corect. Trebuia să-i explice lui Vale despre Alberich. De altfel, îi datora mai multe explicații. Dar ce rost mai avea, dacă oricum aveau să moară – cumva, asta înlătura nevoia oricăror justificări. Totuși existau și alte metode de a scăpa de explicații, dar Irene

evita din nou subiectul. Iar apa își întețea apăsarea și aveau să moară cu toții...

Nu doar că ne vrea morți. Vrea să murim de teamă, în întuneric, lent. Nu vrea doar să ne dea la o parte, ca să poată continua nestingherit. E răutate, pur și simplu.

Îi mai fusese teamă. Îi fusese atât de teamă, încât se ghemuise într-un colț, fără să vrea să vorbească, darămite să mai acționeze. Dar acum, altceva se trezise înăuntrul ei.

Nu am de gând să tolerez asta.

– Atunci, va trebui să găsim o cale de a o deschide, spuse Irene, forțându-se să se aplece în față. Ce poate face un om, un altul poate desface.

Rostind cuvintele, totul părea posibil și asta îi dădu putere.

– Dar nu-i poți atinge magia! spuse Kai. Când te-a infectat înainte, aproape că te-a ucis!

Ea își dori să fi avut timp să gândească totul, cu calm, să planifice, să mediteze.

– Așteptați! spuse ea, scoțându-și mănușa de pe mâna rănită și arătând cu degetele spre geam. Am o idee!

– Poți să explici? o invită Vale, tensionat.

– Am fost atacată de aceleași forțe pe care le-a folosit mai devreme, spuse Irene, simțind apa rece pătrunzându-i în pantofi și în șosete, înconjurându-i gleznele. Dacă le-aș putea identifica și alunga, s-ar rupe legătura, iar noi am putea înota departe de aici.

– Prea bine, spuse Vale, așezându-se mai bine pe banchetă.

Poate că numai lumina slabă o făcea pe Irene să creadă că încerca să se îndepărteze de ea cât mai mult posibil. Avea să rezolve lucrurile mai târziu. Să le explice mai târziu. Acum, trebuia să se asigure că avea să existe un *mai târziu*.

Irene își ținu degetele la un centimetru distanță de geam și se concentră – departe de apă, de întuneric, de cei doi bărbați care

se aflau închişi alături de ea aici, şi într-o lume în care limba structura realitatea.

Era clar că Alberich controla şi folosea forţele haotice. Forţele haotice trebuiau să fie, aşadar, discrete şi identificabile. Dar nu avea cuvinte în Limbaj pentru aceste forţe şi nu putea controla decât ce putea numi sau descrie.

Totuşi, se putea numi şi descrie pe ea *însăşi*.

Nu era un lucru pe care Bibliotecarii să-l facă adesea. Ah, firesc că dacă aveai un picior stâng rupt, puteai încerca să spui „Tibia mea stângă nu este fracturată, de fapt, ci complet întreagă". Dar chiar dacă tibia ta ar fi ascultat, muşchii tăi ar fi fost mai departe suciţi, şi orice rană ai fi avut, încă deschisă. Dacă nu puteai numi fiecare lucru care necesita numire, probabil ai fi sfârşit cu o rană pe jumătate vindecată, care ar fi reprezentat o problemă mai mare decât să o laşi să se vindece în mod normal. Erau unii Bibliotecari care ştiau să aleagă acel nivel de amănunte şi erau foarte căutaţi, dar Irene nu era unul dintre ei.

Dar o persoană, mai ales un Bibliotecar, putea fi numită şi descrisă holistic, ca o entitate. Ea purta însemnul Bibliotecii în carne, iar numele ei era în Limbaj. Dacă putea folosi asta suficient, deliberat, nu ar fi existat spaţiu pentru forţele haosului în interiorul ei. Fără acel impediment, şi-ar fi putut accesa, în sfârşit, puterile de Bibliotecar.

Nu era ceva pe care să-l mai fi încercat. Şi totuşi, nu mai fusese infestată în aşa hal, înainte. Doar moartea iminentă ar fi putut-o forţa să se joace cu tehnici periculoase, netestate, pur teoretice, fiindcă, altfel, poate s-ar fi gândit la asta mai devreme.

Viaţa ei era mult prea plină de experienţe de învăţare.

Înainte să-şi piardă curajul, contură cuvintele cu buzele, abia auzit, rostind în Limbaj:

– Eu sunt Irene. Sunt Bibliotecară. Slujesc Biblioteca.

Însemnul îi ardea spatele, în timp ce îşi impunea voinţa. Dar se simţea cumva la distanţă de durere, de parcă s-ar fi putut

scutura de ea și i-ar fi putut cere să dispară. Într-o clipă, își dădu seama că ar fi fost un dezastru. Ce simțea în interior era un conflict între autodefinire și contaminare. Nu își putea permite să ignore asta. Trebuia să accepte totul.

Dar *durea*. Își auzi respirația oprindu-se, un sunet ciudat pentru urechile ei.

– Irene? spuse Kai, cu o voce îngrijorată.

Era prea întuneric ca să îl vadă, acum.

Cu un șuvoi de neoprit, puterea haotică o străbătu și ieși din ea ca voma după o mâncare stricată. Încercă să nu se gândească la bufetul de mai devreme (somon, scoici, crab, supă, creveți în sos) și nu reuși. I se revărsă din mână, opărindu-i degetele în valuri de umbră care se răsuciră în aer – și, ca orice lucru viu, căută adăpost ori ceva care să-i semene.

Sări spre geam, arcuindu-se prin cantitatea redusă de aer, și se izbi de el. Irene apucă să se întrebe dacă ar trebui să se îndepărteze de geam abia în momentul în care se spărgea.

Și nu doar geamul.

Întreaga trăsură se dezmembră. Mai întâi geamul, care crăpă în cioburi de sticlă, apoi secțiuni din trăsură care se desprinseră unele de celelalte, de parcă ar fi fost doar o machetă prost lipită. Abia dacă avu timp să simtă cioburile de sticlă intrându-i în brat, înainte ca apa să pătrundă în interior, ca o lovitură de ciocan. Și, surprinzător de limpede în întuneric, văzu chipul lui Kai, care arăta ciudat de hotărât. Gura i se mișca, spunea ceva.

Urmară câteva secunde de panică, înainte să-și dea seama că putea respira.

Toți trei pluteau împreună la fundul râului, într-un vârtej continuu de apă întunecată. Era un curent *vizibil* care se mișca în râu, separat de restul apei. Și ceva mai curat. Rămășițele distruse ale trăsurii erau deja invizibile în noroiul de pe fund, la distanță de ei. Deasupra, dincolo de suprafața apei, felinarele sclipeau în sfere cețoase de alb și portocaliu. Kai plutea la câțiva pași în fața ei și a lui Vale, dar apa râului îi umpluse urechile și nu îl putea auzi.

Vale o apucă de mânecă. Rosti ceva care era, probabil, *Ce se petrece, domnișoară Winters?*

Partea bună, își spuse Irene, era că probabil se simțea mai bine, dacă revenise la a i se adresa cu „domnișoară Winters". Ridică din umeri, cât de evident putu, făcând semne liniștitoare. *Totul e sub control*, îi răspunse ea.

Vale nu păru să o creadă, ceea ce era păcat, fiindcă acum era sigură că lucrurile reveniseră sub control. Cel puțin, nu mai erau în pericol să se înece.

Nu, problema reală era complet diferită. Acum, era sigură ce era Kai cu adevărat. Un spirit al râului s-ar fi preschimbat în apă, ca să-i salveze, iar un spirit al naturii, sau de alt tip, ar fi încercat să convingă râul să îi ajute, dar un singur soi de ființă ar fi dat Ordine unui râu.

Kai era dragon. Ce naiba ar trebui să facă ea în cazul ăsta?

Și alesese să se dezvăluie ca să îi salveze. Nu pe el însuși, fiindcă, probabil, ar fi reușit pe cont propriu. Ci pe ei. Pe ea și pe Vale. Era un angajament din partea lui Kai care o făcea să se întrebe dacă ar fi fost capabilă să îl onoreze. Nu îi plăcea să aibă obligații față de alți oameni. Puteau duce la situații... complicate.

Șuvoiul curentului se îndreptă spre țărmul îndepărtat și apoi îi ridică pe toți trei din apă, ridicându-se într-un arc întunecat. Fură așezați cât se poate de ușor pe partea docului, pe podeaua de plută. Câțiva cerșetori, care-și încălzeau mâinile la un foc micuț, rămaseră pe loc, privind amorțiți cum apa se revărsa pe pavaj și se întorcea înapoi în râu.

O buclă a râului era încă ridicată, curbându-se în direcția lui Kai. Nu era chiar ca un șarpe: capul avea trăsături cvasiumane, și parțial de dragon (da, iarăși). Mai era și ceva de leu, cu coama udă și plină de buruieni și noroi. Ochii îi sclipeau galbeni ca lampioanele de ceață, arzând sub sprâncene groase. Spiritul era la fel de contaminat precum apa, corpul lui fiind întrepătruns de fragmente de gunoi și dungi alungite de murdărie. Un miros greu de ulei și alge se răspândea dinspre el, umplând docul cu aburi groși.

Kai îl privi în față și îl salută cu o înclinare scurtă, precisă a capului.

– Serviciile tale au fost recunoscute, spuse el, ferm. Întoarce-te, cu mulțumirile mele și cele ale familiei mele.

Spiritul râului își înclină capul, într-o unduire lungă, care-i străbătu trupul, apoi se dădu înapoi și se sparse în râu, într-o spumă de apă neagră. Ochii lui fură ultimul lucru care se făcu nevăzut în undele râului, dispărând lent, în loc să se închidă, vizibili pentru o clipă lungă sub apa neagră.

Vale făcu un pas în față.

– Ce a fost asta? întrebă el, șocat. Ce ai *făcut*? Ce ai adus în Londra mea, domnule?

Kai se întoarse, mârâind, cu ochii de o nuanță neomenească de albastru, feroce și periculoși precum flăcările.

– Ce a fost asta, domnule...

– Se afla sub ordinele mele, spuse Irene, pășind între ei.

Nu putea permite lucrurilor să degenereze într-o ceartă cu strigături. Mai mult, simțea ceva arhaic și furibund în interiorul lui Kai – dragonul de sub pielea umană se afla acum foarte aproape de suprafață. Trebuia să îl distragă repede, să îi dea canale familiare cu care să lucreze și să-i oferte lui Vale o țintă – ea însăși – pe care să nu o poată distruge fără să-și zdrobească propriile reguli privind obiceiurile și bunele maniere.

Îl privi pe Vale cu fermitate, refuzând să îi arate vreun strop de teamă, de teroare sau, spera ea, de agitație.

– Am promis să vă ofer mai multe informații, domnule, și le veți avea, dar sugerez să ne întoarcem mai întâi la dumneata acasă. Domnul Strongrock a acționat la ordinele mele de a ne *proteja* și de a ne *salva* pe toți.

Fusese o minciună micuță, pe jumătate, dacă era să se gândească, deoarece Kai știuse, cu siguranță, că ar fi vrut să îi protejeze pe toți.

– Și nu e timp să ne certăm, continuă Irene, când trebuie să ne luptăm împreună cu un inamic atât de puternic.

Vale o privi pentru o clipă, apoi îi făcu un semn din cap, aproape o reflexie a salutului lui Kai către spiritul râului.

– Prea bine, domnișoară Winters. Ne vom întoarce la mine acasă. Nu pot decât să am încredere în voi, bănuiesc, la fel ca înainte.

Asta începă, așa cum, fără îndoială, și intenționase. Zâmbi cât de frumos putu, apoi se întoarse spre Kai.

– Putem vorbi mai târziu, spuse ea încet, sau putem vorbi acum, dar, indiferent, știu ce ești și nu contează.

– Te consideri foarte importantă, răspunse Kai la fel de încet, însă mult mai înverșunat, dacă crezi că nu contează.

Era foarte diferit de manipularea lui Vale. Acolo, trebuise să își ascundă teama, ca să-l convingă să aștepte informații. Aici, cu Kai, trebuia să își arate controlul și nepăsarea sau, o simțea adânc în suflet, avea să-l piardă în favoarea naturii sale adevărate.

Nu-și putea permite asta. Avea o răspundere față de Bibliotecă. Și avea o răspundere față de el.

– Mai ești ucenicul meu? îl întrebă ea, direct. Sunt încă mentorul tău?

Nimic mai mult. Legătura loialității și legătura încrederii. Orice altceva trebuiau să descâlcească mai târziu.

El o privi și ceva neomenesc i se reflectă în ochi.

– Crezi că îmi poți porunci?

– *Da*, spuse ea în Limbaj.

Cuvântul atârnă între ei, în aer. Apoi, Kai închise ochii, îi redeschise, iar acum erau de un albastru omenesc, dur, fără a mai fi străini.

– Atunci, cred că încă mă aflu la ordinele tale, spuse el, reușind să zâmbească ușor.

– Domnișoară Winters, domnule Strongrock, aici! strigă Vale.

Se îndreptase spre punctul în care se termina docul și începeau casele și reușise, cumva, să cheme o trăsură. Când Irene îl urmă pe Kai în interior, căznindu-se cu rochia și pelerina înmuiate de apă, nu se putu abține să nu vadă că el era complet uscat. Nu părea corect. Dar era un lucru liniștitor asupra căruia se putea concentra. Așa, putea fi nervoasă pe un lucru simplu și nu tremura sub teroarea celor tocmai întâmplate.

14

– Aș aprecia explicațiile, acum, domnișoară Winters, spuse Vale, reumplându-le ceștile cu ceai.

Avuseseră loc multe băi fierbinți și bandajări de răni. Chiar și Kai, neatins de apa murdară a Tamisei, trebuise să se curețe după eforturile de la recepție și sângele de aligator care le însoțise. Cât despre Vale și Irene, erau murați și murdari. Șoferul mormăise inteligibil despre curățarea trăsurii, chiar și după un bacșiș generos din partea lui Vale.

Irene s-ar fi bucurat să mai poată rămâne câteva ore bune în cadă, dar nu se simțise în siguranță să-i lase pe Vale și pe Kai singuri, de vorbă, pentru multă vreme. Temperamentul lui Kai era încă sensibil, iar Vale ar fi putut pune o întrebare mai periculoasă decât credea. Cu un sentiment virtuos de autosacrificiu, se scosese cu forța din baia care i se alocase, se înfășurase în halatul gros de flanel pe care Vale i-l împrumutase, își prinsese părul într-un turban și ieșise să li se alăture celorlalți doi, în biroul lui Vale, la ceai și interogatoriu.

(Nu întrebase de ce Vale avea un halat de femeie în plus în garderobă. Probabil era destinat victimelor feminine ale infracțiunilor, care se udaseră până la piele. Totuși, nu credea că îi aparținea vreunei asociate apropiate. În primul rând, nu mai fusese folosit de luni bune și, în al doilea rând, orice femeie care încerca să flirteze nu ar fi preferat un halat făcut din flanel gros. În al treilea rând, Vale nu îi oferise nicio *altă* piesă de vestimentație

feminină. Iar Vale nu îi acordase acel gen de atenție pe care chiar și cel mai politicos dintre bărbați i l-ar fi acordat unei femei îmbrăcate în haine complet ude. O împinsese spre cada cu apă fierbinte la fel de viguros ca pedagoga de la vechea ei școală cu internat. Nu că ar fi vrut să i se ofere genul acela de atenție, oricum...)

Irene sorbi din ceai. Lapte. Două cuburi de zahăr – potrivit pentru oamenii care trecuseră printr-un șoc.

– Ar trebui să vă avertizez că este un scenariu ușor... halucinant, spuse ea, încercând să se gândească cum să explice cel mai bine sau, dacă nimic nu funcționa, cum să mintă.

Vale ridică din umeri. Halatul *lui* de baie era din mătase, roșu cu negru. Avea părul încă umed, pieptănat frumos și strălucind întunecat, în lumina lămpilor.

– Nu pot obiecta până nu aud.

Undeva, în mijlocul confuziei, găsise timp să își reașeze cărțile, după dezordinea pe care Irene o provocase, și grămezi ordonate de literatură pe jumătate sortate se aflau în jurul scaunului său, ca niște copii răbdători.

Kai sorbea din propriul ceai (fără lapte, fără zahăr, negru și posomorât) și îi privea. Emana, în continuare, senzația de distanță. Purta ceea ce era, în mod evident, al doilea cel mai bun halat al lui Vale, cu aceleași culori și același model, dar mai uzat în coate și cu mici urme de arsură care stricau broderia manșetelor. Gura lui Kai era o dungă încăpățânată.

– Domnul Strongrock și cu mine suntem agenți ai unei biblioteci, începu Irene. Este cunoscută adesea drept Biblioteca Invizibilă printre cei care au auzit de ea, fiindcă le este ascunsă multora.

– Un nume destul de rezonabil, recunoscu Vale. Unde se află? Nu prea cred c-ar fi în Londra.

Fiindcă nu am auzit eu despre ea, nu se mai obosi să adauge.

– Ah! Acum, aici intervine partea mai puțin plauzibilă, spuse Irene. Vă este familiar conceptul de „lumi alternative"?

Vale puse jos ceașca, cu o privire care analiza, mai degrabă decât să nu creadă, direct.

– Teoria a fost emisă de unii dintre filozofii și oamenii de știință mai înclinați spre metafizică. Chiar dacă eu nu *cred* neapărat în ea, trebuie să recunosc că are o anumită cantitate de plauzibilitate inerentă. Asta înseamnă, folosind o sintagmă, că „are sens" ca anumite puncte cruciale din istorie să fi creat lumi alternative, în care lucrurile să fie diferite.

Irene încuviință. Felul acela de a privi lucrurile avea să fie suficient, pentru moment.

– Eu și domnul Strongrock suntem agenți ai unei biblioteci care există între lumile alternative. Sarcina noastră este să strângem cărți pentru Bibliotecă din toate aceste lumi, pentru a le păstra. Aruncă o privire încărcată de sens spre rafturile sale pline cu cărți. Trebuie să recunoști că, pentru un cititor avid ca dumneata, sau ca mine, și asta „are sens".

– Hm! Argumentul dumitale ar atinge orice bibliofil, domnișoară Winters. Ar trebui să înțeleg că vă aflați aici în căutarea unei anumite cărți?

Irene încuviință iar.

– Exemplarul din Grimm pe care lordul Wyndham l-a avut înainte de moartea sa. Dar se pare că nu suntem singurii care îl caută.

Vale ezită o vreme.

– Foarte bine. Pot să postulez o bibliotecă interdimensională, care vânează cărți rare. Pot accepta că agenții ei au puteri neobișnuite.

Vale îl privi pe Kai, apoi continuă.

– Odată ce se acceptă conceptul de bază drept posibil, evenimentele de azi devin – ei bine, nu tocmai inexplicabile. Am multe întrebări, însă una în particular mă intrigă și sper că-mi veți putea oferi un răspuns solid. De ce doriți să găsiți „Basmele" lui Grimm? De ce nu ultimele descoperiri științifice?

Irene zâmbi. Partea aceasta o încălzise mereu pe dinăuntru. Se aplecă în față, la rândul ei, punând jos ceașca.

– Domnule Vale, chiar dacă toate lumile alternative există și chiar dacă se ghidează după legi *metafizice* diferite, legile lor *fizice* sunt aceleași. Fierul este fier, radiul rămâne radiu, praful de pușcă este praf de pușcă și, dacă scapi un obiect, va cădea conform legii

gravitației. Descoperirile științifice sunt aceleași în lumile alternative și, chiar dacă sunt, indubitabil, importante, nu le prețuim la fel de mult ca pe munca creativă. Pot exista o sută de frați Jakob și Wilhelm Grimm, într-o sută de lumi diferite, și de fiecare dată se poate să fi scris un set diferit de povești. Spre asta se îndreaptă interesul nostru.

Vale clipi.

– Dar, în cazul acesta, puteți importa descoperirile din alte lumi! Puteți aduce mai mult decât simpla ficțiune – tehnologii, noi miracole ale științei. Nu aveți idee despre binele pe care l-ați putea face acestor – își aminti noțiunea – lumi alternative ipotetice.

– N-ar funcționa, spuse Kai, privindu-și ceașca.

– Ce încearcă să spună colegul meu, spuse Irene, răbdătoare, e că s-a încercat, însă, în primul rând, Biblioteca nu dorește să devină publică. În al doilea rând, nu putem introduce material pentru care nu există infrastructură. Asta s-ar întâmpla dacă am încerca să introducem descoperiri pe care știința voastră curentă nu le poate susține și, ca rezultat, descoperirea nu ar prinde rădăcini. Ar fi probabil considerată un fals, în scurtă vreme. De asemenea, vă rog să vă gândiți. Care ar fi pericolele cu care s-ar confrunta o persoană care încearcă să introducă niște cunoștințe complet noi în această lume? În această țară?

Vale încuviință încet, cu o expresie posomorâtă.

– Îți înțeleg punctul de vedere, spuse el. Dar nu părea convins.

– Și, în cele din urmă, spuse Irene, puțin stânjenită că trebuia să evidențieze asta, toți care suntem legați de Bibliotecă suntem oameni care am ales acest mod de viață fiindcă iubim cărțile. Niciunul dintre noi nu și-a dorit să salveze lumi. Nu că obiectăm față de asta...

Ridică din umeri, luând din nou ceașca cu ceai.

– Vrem cărți. Iubim cărțile. Trăim cu cărțile. Cineva care s-a alăturat Bibliotecii doar ca să încerce să se folosească de ea pentru beneficiul propriei lumi... presupun că poate fi etic, însă nu acesta este scopul Bibliotecii.

– Atunci care este scopul Bibliotecii? întrebă Vale.

– Să salveze cărți, spuse Irene, cu fermitate.

Cuvintele erau atât de automate, încât nici măcar nu fu nevoită să se gândească. Își petrecuse întreaga viață cu ideea. Dar cuvintele acestea nu i se mai păruseră niciodată goale de conținut. Se concentră asupra argumentelor.

– Să salveze lumile create, spuse din nou. În timp, dacă lumea lor alternativă originală le pierde, le putem înapoia exemplare, ca să nu se piardă. Și, între timp, Biblioteca există și rezistă.

– De ce a plecat Alberich, atunci? întrebă Vale.

Irene amuți. Nu se așteptase să ajungă atât de repede aici. Puținul pe care-l știa despre Alberich era suficient de rău ca să fie *bucuroasă* să-l considere un mit. Nu prea voia să se gândească la el ca la o persoană reală, cu motivații potențial terifiante. Apoi, clipi.

– Stai puțin! De unde ai știut?

Vale făcu semn cu o mână a lehamite.

– Foarte simplu. Tipul este, în mod limpede, un dezertor din organizația voastră. Ținând cont de ce știu despre ea de la tine, motivele lui sunt fie avantajul personal, fie niște principii cuprinzătoare care sunt în conflict cu propria voastră misiune declarată – care este cea de a salva cărți și de a nu interveni în treburile altor lumi. Dar, dacă ar fi vorba despre un avantaj personal, de ce vă obosiți să vânați și să asasinați alți Bibliotecari? Dacă voia bani, faimă sau aventuri, probabil că alți Bibliotecari nu i s-ar fi pus în cale, câtă vreme nu ar fi împiedicat cercetările voastre după cărți specifice. Și ce carte specifică ar fi atât de importantă pentru el, dacă ar fi urmărit un câștig propriu? Așa că, poate, are un plan mai măreț, care presupune să nu vă amestecați. Asta i-ar cere să fie motivat de o putere personală sau să aibă un scop despre care să creadă că este mai important decât goana Bibliotecii voastre după cărți. Propriul dumitale răspuns confirmă asta – de ce agenții Bibliotecii ar simți altfel o groază atât de mare față de un simplu agent fără căpătâi?

Irene își spuse, cu amărăciune, să nu îl mai subestimeze niciodată pe Vale. Îl ignoră pe Kai, care își foia degetele în poală, cu un aer de nonșalanță arogantă. *Bine. Presupun că ar trebui să fiu bucuroasă că starea lui de spirit se îmbunătățește.*

– Alberich a părăsit Biblioteca acum o vreme, spuse ea, șoviitor. Nu dispun de permisiunea de a accesa toate informațiile privind motivele lui.

Sau orice informații, dincolo de minim.

– Deci... acest Alberich reprezintă o amenințare continuă. S-a mai întâlnit cu voi înainte?

Irene clătină din cap.

– Nu, slavă Cerului! Am auzit de el, firește, toată lumea aude despre el...

– Până și eu am auzit de el, adăugă Kai, fără să fie de prea mare folos.

– Kai este mai mic în rang, spuse Irene, înainte ca Vale să solicite clarificarea afirmației. Și știu că ideea unui Bibliotecar malițios, în libertate, poate suna ca un zvon. Este genul de zvon care se trece mai departe, din generație în generație, ca să sperie novicii. Dar au existat povești despre lucruri care li s-au întâmplat oamenilor cunoscuți.

– Lucruri? întrebă Vale.

– Oamenii au murit, răspunse Irene, sec. Iar bucăți din ei au fost trimise înapoi.

– De aceea Dominic..., începu Kai, apoi se opri, o fracțiune de secundă prea târziu.

– Nu știu, răspunse Irene.

Se întoarse iar spre Vale.

– Ce încearcă să spună Kai este că Bibliotecarul care ar fi trebuit să fie staționat local, în această lume, a fost, se pare, ucis și mutilat. Am aflat asta chiar înainte ca eu să declanșez capcana de care am pomenit – o capcană pusă folosind forțe haotice. Aceste forțe sunt ceva folosit de Alberich.

Nu își putu ascunde dezgustul din voce.

Vale încuviință.

– Deci *haos*... înseamnă ce am numi noi „magie"?

Irene încercă să se gândească la cum să îi explice. Plănuise să treacă foarte repede peste partea asta, ținând cont de aparenta antipatie a lui Vale față de magie.

– Nu tocmai. Conform modelului nostru cosmologic – iată, fusese plină de tact și evitase să spună „așa cum funcționează lucrurile, de fapt" – există forțe legitime și haotice active în toate lumile. Uneori, capătă formă fizică, apărând ca entități sau personificări ale ordinii și dezordinii, dacă preferi. Forțele legitime susțin rațiunea și legile firii. Forțele haotice susțin imposibilitatea și lucrurile care sunt clar iraționale sau în neorânduială. De exemplu, dragonii sunt forțe legitime, iar Neamul susține haosul. Fapte versus ficțiune, dacă preferi.

Vale înțepeni, asemenea unui ogar care prinde mirosul.

– Așadar, lordul Silver este un susținător al haosului?

Irene încuviință.

– Această lume este puternic afectată de haos. Silver este, cu siguranță, cel puțin unul dintre cei din Neam cu rang mai mic, care, de obicei, sunt restricționați într-o singură lume alternativă. Nu știu dacă este unul dintre cei de rang înalt, dar sper să nu fie, sincer. Aceste creaturi au chiar și puterea de a se deplasa între lumi. Dar nu au nimic de-a face cu Biblioteca.

Irene vru să fie totul cât mai limpede, așa că repetă:

– Nu ne asociem cu ei.

– Doar când obțineți invitații la petreceri, spuse Vale, sec.

– Vreau cartea, răspunse Irene, pe un ton plat. Și el la fel, se pare. La fel și Alberich. Trebuie să știu la cine este. Dacă Silver sau Alberich o au deja, n-ar căuta-o. Odată ce o am, domnul Strongrock și cu mine vom pleca din această lume și nu vă vom mai deranja.

Vale încuviință:

– Prea bine.

Din nou, avu senzația unei confruntări amânate până când dispunea de muniție suficientă. Poate că Vale dorea să o aducă în fața justiției. Sau poate doar își dorea să viziteze Biblioteca.

– Deci, spuneți-mi, continuă el, când a fost ucis Bibliotecarul staționat aici, unde și cum?

Irene îl privi pe Kai.

– Păi, trebuie să fi fost cândva între ieri-seară și azi-dimineață, fiindcă l-am văzut prima dată aseară, când am venit din Bibliotecă. Intrarea se află în British Library, adăugă el, ezitant.

– Serios? spuse Vale, gânditor.

– Și, când ne-am întors în dimineața asta, ca să vorbim cu el...

Irene nu-și termină propoziția, dorindu-și să nu fie nevoită să treacă mai departe.

– Avem motive să credem că murise deja, posibil de câteva ore.

– De ce? întrebă Vale. I-ați găsit trupul?

– I-am găsit pielea, spuse Irene. Într-un urcior cu oțet.

Kai se întinse și îi atinse încheietura. Știa că era inadecvat să arate slăbiciune, însă i se păruse reconfortant.

Vale se sprijini de spătar.

– Înțeleg, spuse el. Trebuie să fi fost un șoc zdravăn pentru dumneata, domnișoară Winters.

Irene își aminti de mirosul înțepător. Stomacul i se strânse.

– Da, spuse ea. A fost. Îmi pare rău, mă tem că mi se pare dificil să fiu pe cât de nonșalantă ar trebui. A fost prietenos, bun, de ajutor, pur și simplu *amabil*...

– Și sunteți siguri că era persoana voastră de contact? sugeră Vale.

Irene încuviință, șovăitor. Și-ar fi dorit să nu fie nevoită să vorbească despre asta.

– Toți Bibliotecarii au un semn pe trup, spuse ea. Arată ca un tatuaj cu cerneală neagră. Nu poate fi îndepărtat.

Vale se gândea serios dacă să-i ceară să-l vadă pe al ei, dar, după o clipă de ezitare, trecu mai departe. Faptul că ea nu se oferise să i-l arate fusese probabil un indiciu suficient că nu trebuie să insiste.

– Și, dacă pot fi sincer, capcana care a fost pusă ar fi putut să te ucidă?

Irene încercase să evite să se gândească la asta. Avea suficiente moduri productive de a-și ocupa mintea, în afară de felul în care aproape murise în ultimele câteva zile.

– Da, spuse ea. Dacă domnul Strongrock nu mi-ar fi rupt legătura cu ea, s-ar fi putut întâmpla. M-ar fi scos din funcțiune și m-ar fi lăsat neajutorată, cu siguranță. Și...

Irene se încruntă, fiindcă mintea ei simți ceva important.

– Lăsați-mă să mă gândesc, continuă ea. Alberich ar fi știut că eu voi atinge ușa și nu domnul Strongrock, fiindcă doar eu pot

accesa Biblioteca. Chiar dacă supraviețuiam, știa că infestarea cu haos m-ar fi împiedicat să revin în Bibliotecă. De asemenea, ar fi știut că efectul urma să dureze doar câteva zile.

Vale încuviință. În ochi i se aprinse o scânteie.

– Pare logic, spuse el, cu mai multă căldură decât înainte. Să presupunem că Alberich al dumitale...

– Nu este nici pe departe *al meu*, se răsti Irene.

Vale pufni:

– Alberich, atunci. Să presupunem că se aștepta să-și încheie planurile în câteva zile, moment în care n-ar mai fi contat dacă luai sau nu legătura cu Biblioteca. Fiindcă era încă prin preajmă astăzi, dorind să ne ucidă, planurile respective nu pot fi încă finalizate, mai ales fiindcă încerca să ne dea, sau, mai degrabă, să te dea la o parte din drum.

– Pare plauzibil, spuse Kai, ieșind din dispoziția lui de autosuficiență. Dar, dacă nu are cartea, și dacă *noi* nu avem cartea și dacă Silver nu are cartea și dacă Frăția Fierului este răspunzătoare pentru aligatori, așadar, încă în ofensivă, atunci nici ei nu au cartea... Ridică din umeri. *Cine* are cartea?

– Nu-mi place să pierd din vedere posibili vinovați fără dovezi ferme, murmură Vale. Dar nu prea văd motive pentru care Frăția Fierului ar fi interesată de o carte cu basme. Tind mai degrabă spre paradigme tehnologice. Dacă ar fi fost unul dintre carnețelele pierdute ale lui Leonardo da Vinci, ar fi fost cu totul altceva. Dacă mă gândesc bine... O privi pe Irene. De ce Alberich al dumitale ar dori să fure o carte de basme? De ciudă?

– Poate că este ceva neobișnuit la exemplarul acesta, propuse Kai. Poate că este ceva ascuns în cotor sau un mesaj codificat...

Irene clătină din cap.

– Nu cred. Motivul pentru care cred că Biblioteca o vrea este fiindcă ar conține ceva ce alte versiuni din „Basmele fraților Grimm" din alte lumi alternative nu conțin. Adică, o poveste nouă sau mai multe. Nu ar avea sens să o colecționeze dacă ar fi la fel cu cele din alte lumi. Dar, dacă Alberich o vrea? Habar nu am ce vrea Alberich.

Își dădu seama că începea să miorlăie și se sili să se concentreze.

– Nu poate fi pentru că există o conexiune semnificativă între carte și această lume. Nu este suficient de individuală pentru asta. Există prea multe alte versiuni ale cărții Grimm. Genul acela de conexiune necesită o carte foarte specifică, relevantă pentru acea lume alternativă.

Mâna o înțepă, iar ea o frecă nervos, apoi încercă să se oprească, înainte să își facă mai rău. Cu siguranță, Bradamant nu ar fi aprobat ce urma să spună, iar mentorul său, Coppelia, i-ar interzice să dea glas bănuielilor.

Dar Coppelia nu ar fi putut prevedea nimic din toate astea, nu?

– Uneori, informații despre Bibliotecă se scurg afară, spuse ea, lent. Nu doar în conversații ca aceasta. Bibliotecarii sunt remarcați sau vorbesc prea mult. Sau poate e lucrătura Neamului. Nu e tocmai ceva în care să fi fost instruită.

Se opri ca să-și traducă gândurile într-o teorie care să aibă sens și pentru Vale.

– Și, adesea, când se întâmplă așa, informațiile sunt înregistrate în opere de... ăăă, ficțiune.

Kai clipi, fluturând din gene, fără să se miște.

– Am auzit despre asta, spuse el.

Pentru ea, cuvintele lui au venit ca o confirmare. Învățăceii nu aveau de unde să știe astfel de lucruri. Niciodată nu li se spuneau. Doar Bibliotecarii ce purtau sigiliul complet al Bibliotecii primeau instrucțiunile de bază în această privință. Irene însăși era o Bibliotecară completă, chiar dacă nu foarte experimentată, și chiar și ea avea puține noțiuni despre asta. Kai „auzise" despre asta, așa că trebuie să fi fost de la alți dragoni și nu de la Bibliotecari.

– Într-adevăr, spuse ea, cu o voce calmă. Și chiar dacă există vreun secret ținând de Bibliotecă în această carte, atunci se poate explica de ce Alberich este atât de dornic să o dobândească. La fel și Silver. Unii dintre cei din Neam știu despre Bibliotecă și sunt interesați de ea. Dacă Silver crede că există un secret în carte, chiar și doar pentru că alții încearcă să pună mâna pe ea, asta ar face-o irezistibilă pentru unul ca el.

Kai se încruntă.

– Dar, dacă este un secret atât de mare, de ce să trimiți – scuzele mele pentru asta, Irene –, dar de ce să trimiți un Bibliotecar fără experiență să o recupereze? De ce să nu trimiți unul sau mai mulți experți?

– Asta ar putea susține de fapt teoria domnișoarei Winters, spuse Vale, gânditor. Ca să nu atragă atenția lui Alberich, superiorii voștri ar fi putut decide să trimită pe cineva care nu avea idee despre importanța cărții. Cineva care nu ar fi părut alegerea evidentă pentru misiuni cruciale.

Irene consideră că nu era momentul să facă o criză sau comentarii cu privire la statutul ei de Bibliotecar. Mai ales că Vale avea dreptate.

– Dar, din nefericire, Alberich a aflat oricum, își continuă Irene ipoteza. Și, dacă mă gândesc bine, asta explică prezența lui Bradamant. Unul dintre Bibliotecarii seniori s-o fi gândit că nu mă voi descurca și a decis să o trimită pe ea.

Apoi făcu un efort să adauge:

– Are mai multă experiență decât mine, în fond.

Și mai era și Kai. În aparență, doar un ucenic, însă, de fapt, dragon. Sau, probabil dragon. Trebuia să discute cu el între patru ochi. Nu avuseseră ocazia de la incidentul de la râu. Dacă ar fi *știut* Coppelia despre asta, atunci alocarea lui în misiune era un sprijin mult mai consistent decât păruse inițial.

Vale încuviință.

– Deci, dacă asociata dumitale, Bradamant – alt nume de cod, bănuiesc?

– Cu toții le avem, încuviință Irene. Era mai simplu decât să încerce să-i explice procesul de alegere a numelor la Bibliotecă.

– Prea bine. Asociata dumitale, Bradamant, a ajuns aici înaintea voastră și și-a creat o identitate ca hoața Belphegor. O lucrătură inteligentă. Trebuie să fi plănuit să-și ascundă furtul acestei cărți anume printre furturile altor cărți. Un ac în carul cu fân, cum s-ar spune. Presupun că ar fi pregătită să înapoieze cartea?

Irene se gândi la asta. Teoria lui Vale avea sens și era cu un pas înainte față de unde ajunsese ea. (Se întrebase mereu, sau chiar visase cu ochii deschiși, cum o fi fost să lucreze cu detectivi

faimoși, și nu doar să citească despre ei. Era mai iritant decât crezuse). Șansele erau ca Bradamant să țină cărțile – în fond, dacă misiunea ei particulară avea succes, le putea dona Bibliotecii.

– O pot întreba, propuse ea. Misiunea actuală este clar mai importantă decât celelalte cărți.

– Dar este misiunea *noastră*, se amestecă Kai.

Irene oftă. Trecuse bine de miezul nopții. Fusese o zi foarte plină. Era groaznic de ostenită.

– Uite ce e, Kai. În prezent, cel mai important lucru este să ținem cartea aia departe de Alberich. Dacă el o dorește, este crucial să nu o obțină. Iar al doilea cel mai important lucru este să ajungem la Bibliotecă. Recunosc că nu va arăta bine în dosarul meu dacă eșuez. Dar, dacă se ajunge acolo, nu-mi pasă dacă o aduc eu, dacă o aduci tu sau dacă o aduce Bradamant, care-și asumă toate laudele și își petrece următorii zece ani dându-mi cu tifla. Iar dacă asta înseamnă să îi promit cartea, în schimbul înapoierii celorlalte cărți lui Vale, atunci o voi face.

– Foarte nobil, spuse Kai, dar nu ne rezolvă problema originară. Unde este cartea?

– Cred că asta putem descoperi când doamna Bradamant se va afla aici, pentru interogatoriu, spusè cu voioșie Vale. A fost de acord să vină să te vadă mâine, nu? Și dacă Singh nu îi dă drumul, atunci putem merge s-o chestionăm în închisoare.

Irene încuviință. Vru să continue, când Vale ridică o mână.

– Încă ceva. Când ai menționat „legături semnificative" și „cărți specifice unei lumi alternative", ce ai vrut să spui?

Lua-l-ar naiba! Irene sperase să treacă peste acele aspecte, fără prea multe detalii. Prea târziu își dădu seama că nu ar fi trebuit să pomenească despre asta de la bun început. Cât de prostesc din partea ei!

– Unele cărți au o conexiune semnificativă cu o lume alternativă din care vin, spuse ea, fără tragere de inimă. Ajută la ancorarea Bibliotecii în acea lume. Biblioteca este o forță stabilizatoare, așa că ajută și la protejarea de influențe haotice, precum Neamul.

Era doar jumătate de adevăr. Cealaltă jumătate – posibilitatea ca acele cărți cu o conexiune semnificativă cu o lume alternativă

să poată afecta acea lume în sine, să o poată chiar schimba – era doar o teorie la nivelul ei din Bibliotecă. Era o teorie pe care își dorea tot mai mult să o cerceteze în detaliu, dar pentru care nu avea timp, în prezent. Era, de asemenea, ceva ce nu avea de gând să îi spună lui Vale. O fi fost cinică, dar Irene suspecta că, dacă i-ar fi spus, nu ar mai fi existat nicio modalitate de cooperare cu el în vederea obținerea cărții. Ar fi fost prea preocupat de ce ar fi însemnat asta pentru propria lui lume. În fond, declarase limpede că nu avea încredere în intențiile Bibliotecii.

– Și lumea mea?! se năpusti Vale asupra cuvintelor ei. Ce cărți sunt „semnificative" aici?

– Nu știu, domnule.

Îl văzu pe Vale dornic să obiecteze, dar clătină din cap.

– Nu, vă rog, credeți-mă, domnule Vale. Nu ni se spune. Nu ne spun asta. Sunt informații periculoase.

El se sprijini de spătar, cu o expresie flămândă și nesatisfăcută.

– Și nu ești curioasă, domnișoară Winters? Nu vrei să știi?

– Sugerați că aș avea un soi de curiozitate academică pentru acest aspect? spuse Irene, scurt.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Kai aplecându-se în față.

– V-am mai spus că interesul nostru este pentru cărți și nu pentru...

Căută cuvinte care să-i transmită mesajul cu suficientă forță:

– Nu în forțele care pot schimba lumile.

– Da, domnișoară Winters, spuse Vale, sec. Exact asta *mi-ați spus*.

Acuzația nerostită că ar fi mințit – sau simpla presupunere – o lovi ca o palmă peste față. Nu ajuta că, într-un fel, era adevărat. Își plecă privirea și nu putu să îi răspundă. Cel mai rău dintre toate era că, pentru prima dată în mulți ani, „facem asta ca să salvăm cărțile" era o afirmație prea măruntă, iar să alegi să nu știi mai multe părea copilăros.

– Și totuși, poate exista un motiv bun să nu știți, continuă Vale, vorbind peste capul ei plecat. Poate de teamă că acest Alberich ar putea afla. Poate că membrii seniori ai Bibliotecii

refuză să vă spună, chiar dacă ei știu răspunsul. Și poate că refuzați să îmi spuneți mie, pentru propria siguranță sau pentru a mea.

Vocea lui era blândă. Nu o merita.

– Trebuie să fie foarte frustrant, domnișoară Winters.

Tot nu se putea convinge să ridice privirea.

– Dacă era important, spuse ea, mi-ar fi spus.

– Sau poate e prea important ca să-ți spună, ripostă Vale. La fel ca în cazul sugestiei că ar conține informații secrete cartea, lucru despre care am discutat mai devreme. Nu avem suficiente informații pentru a ști cu siguranță ce este adevărat. Dar un lucru e sigur. Nu putem permite ca această carte să cadă în mâinile lui Alberich.

– Acceptați asta? întrebă Kai, cu chipul luminându-i-se.

– Oi fi eu bănuitor, răspunse Vale, dar sper că nu sunt și prost. Și-a făcut deja destul de clară poziția față de mine, în fond.

Irene inspiră adânc.

– Dacă nu aveți nicio obiecție, ar mai fi un lucru pe care aș vrea să-l fac înainte să dormim.

– Care anume?

Irene zâmbi. Se simțea bine să știe că se afla din nou în puterea ei, acum că infestarea cu haos îi ieșise din sistem și că Vale avea suficientă încredere în ea. O ajuta să se simtă mai puțin rușinată de sine.

– Este posibilă conectarea unui spațiu potrivit cu Biblioteca. Privi din nou biroul lui Vale. Practic, asta înseamnă că trebuie să existe un număr rezonabil de cărți sau alt tip de mediu de stocare. Nu permite trecerea, dar... poate transforma zona într-un soi de anexă a Bibliotecii, iar asta ar interzice creaturilor haosului să pătrundă în ea. Sau, mai specific, va împiedica pătrunderea lui Alberich. Dacă își dă seama că am supraviețuit...

– Ah, ce gând minunat! Va fi nevoie de „magie" pentru asta?

– Numai de forța inerentă a Bibliotecii înseși, spuse Irene, sperând că pe un ton liniștitor.

Nu voia să intre în chestiunea Limbajului. Deja spusese mai mult decât suficient pentru o seară unei persoane din exterior.

– Probabil nu veți remarca nimic, adăugă ea.

– De ce colegul vostru care a fost ucis nu a făcut asta? întrebă Vale. Sau a făcut-o?

– N-ar fi rezistat, răspunse Irene. Trecuse deja prin asta, la pregătirea de bază. Problema cu declararea unei zone în simpatie cu Biblioteca este că funcționează doar câtă vreme nimeni nu ia cărți din ea. Biroul dumitale va fi suficient de sigur, fiindcă nu va lua nimeni cărți de aici în seara asta. Domnul Aubrey n-ar fi putut proceda la fel în British Library. Protecția ar fi căzut în clipa în care cineva scotea o carte din ea.

– Ah! făcu Vale sprijinindu-se de spătar. Prea bine. Puteți începe, domnișoară Winters.

Nu dură mult. Invocă doar Biblioteca, în Limbaj, în cel mai scurt mod posibil, care putea fi folosit fără nicio daună Vorbitorului sau împrejurimilor. Cu cât era mai *precisă* definiția, cu atât mai mult rău ar fi făcut tuturor lucrurilor din jur, scuturându-și împrejurimile în conformitate lingvistică. Declarând numele neabreviat al Bibliotecii, un singur cuvânt ar fi îndepărtat tot ce nu era Biblioteca.

Așa că Irene folosi vreo șase propoziții. Simți anclanșarea coerenței, pe măsură ce sincronizarea avea loc, și, odată cu ea, un sentiment de confort. Își recăpăta stăpânirea de sine.

– Straniu! spuse Vale și își frecă rădăcina nasului, încruntat. Am crezut că voi simți ceva mai mult de atât.

– Ce ați simțit? întrebă Irene, curioasă.

– Ceva ca o durere de cap, ca o presiune ridicată înainte de furtună, spuse Vale ridicând din umeri. Nu am talent pentru asemenea vrăjitorii. Un alt motiv pentru certurile cu familia mea.

Irene fu pe cale să spună „dar nu se poate numi magie", însă hotărî că nu merita să riposteze. Era foarte curioasă cu privire la cearta lui Vale cu familia sa, însă nu era momentul să își vâre nasul.

– Ar trebui să-l țină pe Alberich la distanță, și asta e tot ce contează, sublinie ea.

– Excelent!

Vale își frecă mâinile și se ridică, din nou într-o postură oficială.

– Atunci, pentru moment, sugerez să dormim cu toții, adăugă el. Informațiile de la doamna Bradamant sunt necesare pentru orice ipoteze noi. Asta dacă nu aveți posibilitatea să o contactați prin vreo metodă ocultă... adăugă el, plin de speranță.

– Îmi pare rău, spuse Irene. Nu am nicio legătură specifică pe care să o pot folosi ca să o contactez.

– Conexiunea cu Biblioteca? sugeră Vale. Ar funcționa autonom sau ar putea fi utilizată ca punct focal pentru altă vrajă?

– N-ar funcționa, spuse Kai. Conexiunea e cu Biblioteca și nu cu alți Bibliotecari și întrece vrăjitorii mai mărunte. Irene și Bradamant sunt asigurate contra farmecelor și micilor vrăji ale Neamului fiindcă sunt conectate în mod direct la o putere superioară. Asemenea farmece ar fi la fel de mărunte precum praful de stele în lumina soarelui.

Vale ridică din sprâncene.

– Dar nu și tu? întrebă el, acordându-i lui Kai mai multă atenție prietenească de când cu incidentul cu spiritul râului.

– Eu sunt încă ucenic, răspunse Kai, zâmbind, în timp ce se ridica și îi oferea lui Irene brațul, ca să o ajute. Pentru moment, nu am nicio conexiune. Ce puteri am sunt ale mele și ale familiei mele.

– Ale... familiei tale? întrebă Vale, pe un ton ca o invitație să continue.

– Există un dezacord temporar cu privire la viitorul meu, spuse Kai. Sper să îi conving.

Irene suspecta că era mai mult decât atât. Dragonii – sau, fie, singurul dragon pe care-l întâlnise – păruse să tolereze Biblioteca, văzând-o ca pe un fel de excentricitate omenească. Păruse notabilă doar pentru interesul său admirabil față de ficțiune, și cu siguranță nu ca perspectivă de viață pentru copiii săi. (Pui? Ouă? Urmași? Nu deținea vocabularul necesar.) Acum, era evident de ce pretinsese Kai că familia sa era moartă; înțelegea de ce spusese minciuna, ținând cont de secretul său mai important. Ce nu știa era cum avea el să soluționeze situația sau cum avea s-o rezolve Biblioteca pentru el.

Dar, din nou, dacă Coppelia știa despre adevărata natură a lui Kai, poate că mai existau dragoni în Bibliotecă. Poate că era o

Alianță Secretă (genul acela de lucruri necesita majuscule). Poate că, în adâncurile Bibliotecii, se aflau dragoni străvechi, care-și făceau somnul în...

... și ea urma să devină paranoică, dacă mai continua așa.

– Sunt de acord că somnul ar fi o idee bună, spuse ea, făcându-i atât pe Vale, cât și pe Kai să îi arunce priviri îndurerate.

Nu aveau decât să aibă o reuniune altă dată sau după ce mergea ea la culcare. Dragonii puteau fi aroganți, în general, însă acesta păruse înclinat spre a fi prietenos, chiar extrovertit, și posibil romantic. Era mult mai detașată. Semidetașată. Creierul îi era suficient de obosit ca gândurile ei să facă niște conexiuni stupide.

– Detest să solicit un pat, domnule Vale, dar...

– Firește, spuse Vale, cedând cu grație. Patul din camera pătrată a fost deja pregătit pentru dumneata. Mă tem că domnul Strongrock va trebui să se descurce pe canapeaua asta. Menajera mea a scos niște pături. Le voi aduce imediat.

În clipa în care ieși din cameră, Kai se întoarse spre Irene.

– Deci?

– Deci ce?

El își încrucișă brațele, în defensivă, ridicându-se cât era de înalt.

– Mă așteptam să vrei să vorbești despre... na, știi tu. Cu siguranță ai ghicit.

Se gândise cum să se descurce în situația dată. Trecuse prin câteva scenarii diferite în minte și niciunul care începuse cu „explică-mi de ce ești dragon" nu se încheiase bine. Era mândru. Ea cunoștea sentimentul.

– Nu, răspunse ea. Nu îți pun nicio întrebare.

Kai rămase pe loc, ca o statuie frumoasă (într-un halat la mâna a doua, cu manșete uzate), clipind spre ea. Ploaia se făcu auzită în fereastră, timp de câteva secunde, înainte ca el să vorbească din nou:

– Nu?!

– Încrederea mea în tine nu s-a schimbat, spuse ea, punându-și mâna nebandajată pe încheietura lui. Cred că, dacă ar fi contat, dacă ar fi fost important, mi-ai fi spus. N-ai fi pus în pericol misiunea de dragul orgoliului tău. Dar, când vine vorba despre

problemele tale personale – ale tale și ale familiei tale – nu am de gând să-mi bag nasul.

– Irene, înghiți el. E foarte generos din partea ta.

– Nu e mare lucru, spuse ea, întorcându-se.

– Mă face să mă simt ca naiba, spuse el, adresându-se spatelui ei.

Ah, vinovăția! Asta era ce simțea și Irene, pentru ce îi spusese și pentru ce *nu* îi spusese lui Vale și pentru felul în care-l manipulase pe Kai. Își putea spune că se purtase așa cum fusese necesar într-o situație periculoasă, dar știa perfect că el își mărturisise natura ca să-i salveze viața, iar ea... îi dăduse ordine și le întărise relația de superior și ucenic. Toate sentimentele ei de justiție naturală o încurajau să mărturisească ceva în schimb, dar nu era sigură ce ar fi putut spune.

Și acum, îi oferea o nouă șansă de a-l manipula. Cu niște condiții, Irene ar fi încurajat bucuroasă vinovăția lui, sperând să îl facă să scuipe toate detaliile, dar să se afle în mijlocul unei misiuni nu era una dintre ele. *Nu sunt o persoană amabilă,* se gândi ea, *dacă mă gândesc numai la misiune și deloc la responsabilitățile față de el.*

– Ce vrei să spun? întrebă ea, întorcându-se să îl privească. Sunt recunoscătoare că ne-ai salvat viețile. Mulțumesc.

– Iei lucrurile mult prea calm, murmură Kai, trecându-și o mână prin păr. Ar trebui să ceri răspunsuri, să fii furioasă...

– Credeam că ai spus că mă cunoști, spuse ea arătând cu un deget spre el. Uite. Până acum – până acum, numai *azi* – m-am confruntat cu descoperirea pielii unui Bibliotecar senior, cu căderea într-o capcană de energii haotice, cu atacul unor aligatori, cu o întâlnire cu Alberich însuși și cu o încercare de a fi înecați în Tamisa. Și tu ai tupeul, insolența – își putea auzi vocea ridicându-se, și, în clipa aceea, nu îi păsa – să te aștepți să-mi arunc mâinile în aer și să fug în cercuri mici, doar fiindcă ești dragon?

Kai făcu gesturi disperate de calmare cu mâinile.

– Credeam că mă vei interoga! Încercam să mă gândesc ce să-ți spun!

– Păi, nu am de gând să te interoghez, spuse ea, coborându-și glasul. Așa că poți să te calmezi. Te face să te simți mai bine dacă

îți spun că, mai târziu, vom bea o cafea și-ți voi pune o grămadă de întrebări personale?

Da, putea să anticipeze asta. Ar fi anticipat *cu plăcere* asta.

O surprindea că, într-adevăr, anticipa momentul.

El oftă:

– Măcar gândul ăsta mă va ține treaz, presupun.

– Kai, făcu Irene aruncându-i o privire. Chiar așteptai cu nerăbdare să-mi spui totul?

Kai încercă să-i întâlnească privirea într-un mod decisiv.

– Nu e ca și cum aș mai fi făcut asta înainte, mormăi el.

– Vorbim mai târziu, spuse ea. Promit.

Se întoarse și îl văzu pe Vale în ușă, cu un braț de pături.

– Întrerup ceva? întrebă el, politicos.

– Deloc, spuse Irene, cu fermitate, și trecu pe lângă el cu câtă demnitate fu în stare să găsească.

El și Kai nu aveau decât să își petreacă noaptea discutând, dacă doreau.

Spera că Bradamant nu va apărea cu vreo urgență decât *după* micul dejun.

15

Kai și Vale se treziseră amândoi înaintea lui Irene, iar ea îi găsi luând micul dejun împreună. Stânjeneala din ziua anterioară părea să se fi risipit, iar cei doi discutau acum suficient de amical. Păreau să se simtă bine vorbind despre politică (o reținere pentru toți bărbații întregi la minte), investigații pe care le condusese Vale înainte (deși, în general, nu implicaseră cărți), zeppeline și metoda corectă de eliminare a centipedelor gigantice.

Irene scoase zgomotele adecvate, aferente unor „bună dimineața" și „da, am dormit foarte bine, mulțumesc de întrebare", precum și „te rog să îmi dai marmelada", în timp ce lua loc. Apoi, se lăsă inundată de cafea, până când se simți mai umană, lăsând bărbații să își reia conversația. Mâna ei era mult mai bine, chiar dacă era încă bandajată. Ploaia de seara trecută se oprise și cerul care se întrezărea pe geam era – ei bine, cât de senin se putea, ținând cont de smogul omniprezent. Razele soarelui pătrundeau prin el. Fără îndoială, la țară, păsărelele ciripeau. Lucrurile nu erau atât de rele.

Se întrebă dacă ar putea ajunge să-i placă această lume alternativă.

Ușa se trânti la parter și două perechi de picioare se auziră grăbindu-se în sus pe scări.

– Ah! exclamă Vale, folosind un șervet ca să-și curețe firimiturile de pâine prăjită de pe degete și dând la o parte lingura și oul

pe care le folosise pentru a demonstra cele mai interesante aspecte ale controlării unui zeppelin. Ăsta e Singh. Îi cunosc pasul. Fără îndoială, doamna Bradamant îl însoțește.

Irene își umplu din nou, cât putu de repede, cana cu cafea și încercă să ignore senzația unei apocalipse iminente. Fusese o dimineață atât de plăcută!

– S-au trezit devreme, comentă ea.

– Păi, Singh este mereu bine-venit aici pentru micul dejun, spuse Vale, voios. Mai ales dacă lucrez la un caz care îl implică.

Poate că de aceea Singh îi permisese lui Bradamant să se întâlnească aici cu ei, în loc să o țină la secție. Irene se întrebă, nervoasă, dacă existase vreun soi de comunicare între Vale și Singh seara trecută, după ce se culcase ea. Își îndreptă spinarea și zâmbea deja plăcut, când Singh și Bradamant își făcură apariția. Bradamant reușise cumva să se îmbrace pentru dimineață, arătând aranjată și imaculată într-un cenușiu-porumbiță cu manșete și jabou violete, și avea o umbrelă vârâtă sub braț. Singh, în spatele ei, purta aceeași uniformă ca în seara anterioară, dar mustața și barba lui fuseseră pieptănate, după aspectul lor proaspăt. El purta o servietă neagră, burdușită, care arăta de parcă ar fi trecut prin ea un număr serios de investigații.

– Ah! exclamă Singh, cu ochii la masa pentru micul dejun.

– Dragul meu Singh, spuse Vale, sărind în picioare și apucând ibricul de cafea, trebuie să discutăm. Doamnelor, domnule Strongrock, vă rog să ne scuzați. Domnișoară Winters, vă rog să vă invitați prietena să ia micul dejun. Revenim într-o clipită.

Cu un salt, îl trase pe Singh afară din cameră, luând și cafeaua și abandonând-o pe Bradamant.

– Ai dori niște pâine prăjită? spuse Kai, amabil, ridicându-se.

– Absolut!

Bradamant își adună fustele și se așeză pe canapea, lângă Irene.

– Gazda noastră este, de obicei, înclinată spre asemenea momente dramatice?

– Cred că a dorit să îi explice ceva inspectorului Singh, răspunse Irene.

Senzația de apocalipsă iminentă se înrăutățea. Îi pasă pâinea prăjită și untul, apoi continuă:

– Sunt prieteni vechi și fără îndoială că au dorit să discute fără să aibă spectatori. Mi se pare rezonabil.

– Absolut!

Bradamant își scoase mănușile, luă un cuțit și întinse unt pe pâine.

– Ce avem să ne spunem unii altora cât timp sunt ei în altă cameră?

Irene își verifică lista mentală de limbi și aplicabilitatea lor la această lume alternativă. N-ar fi fost exclus ca Vale să asculte această conversație. Rusia Imperială cucerise China și Japonia cu o vreme în urmă, în lumea prezentă, așa că șansele erau reduse ca Vale să știe limba japoneză. Totuși, Bradamant știa și, ținând cont de premise, probabil și Kai.

– *Seara trecută i-am spus lui Vale lucrurile de bază despre Bibliotecă*, spuse ea direct, în japoneză.

Pâinea prăjită se crăpă și se rupse în mâna lui Bradamant.

– *Ce ai făcut?*

Irene îi întoarse privirea.

– *Am fost atacați de Alberich pe drum încoace.*

Decise să lase contribuția lui Kai la o parte.

– *Ne-a prins într-o trăsură*, reluă apoi, *ne-a aruncat în râu și ne-a lăsat să ne înecăm. Am reușit să scăpăm, dar, după aceea, a trebuit să îi dau lui Vale o explicație.*

Acum, recunoscu nodul din stomac și nesiguranța din minte. Era reacția nervoasă pe care o căpăta mereu când îi dădea raportul lui Bradamant, în urmă cu câteva decenii, când era ucenică și Bradamant era mentorul ei pe teren. Cumva, se părea că nu reușise să treacă încă peste senzația respectivă și nici nu știa cum.

Bradamant nu fusese genul care să țină la formalități, în timp ce Irene raporta. Nu, șezuseră mereu împreună, privindu-se, pe cât de confortabil ar fi putut cere cineva. Și, de fiecare dată când Irene încercase să explice ceva, greșise. Întotdeauna.

Bradamant se gândi la răspuns, căutând lacune.

– Ai fi putut să-i servești o istorie despre o societate secretă, spuse ea. *Asta i-am spus eu inspectorului Singh.*

Irene avea de gând să răspundă din nou la modul negativ și să spună ceva de genul „Nu m-am gândit că ar funcționa", sau „Nu am găsit o cale de a face totul să sune convingător", când simți privirea lui Kai asupra ei. Înțelegea, cu siguranță, ce își spuneau ele. Se uita la ea cu – îi luă o clipă să identifice impresia – încredere, dar și așteptându-se să poată rezolva lucrurile. Trebuia să merite încrederea aceea.

Își reveni, înșfăcă strâns cana de cafea și se întoarse să o privească pe Bradamant în ochi.

– Am luat decizia de teren că Vale ar fi mai util și mai cooperant dacă ar ști adevărul sau o parte din adevăr, spuse ea. *În acest loc și în acest moment, nu sunt un curtean care prezintă o opinie unui rege, ci un general care se presupune că se va ocupa de probleme pe măsură ce apar, spre binele Bibliotecii. Vale este un bărbat foarte inteligent, bine informat cu privire la situația curentă și pregătit să remarce discrepanțele. Alberich se referise deja la Bibliotecă și am fost obligată să-mi folosesc abilitățile pentru a ne elibera din capcană.*

Cu coada ochiului, îl văzu pe Kai relaxându-se puțin și sprijinindu-se de spătar.

– O poveste incompletă ar fi sporit neîncrederea lui Vale. Avem suficienți dușmani aici și acum, deja... Belphegor.

Bradamant pufni:

– Acțiunile mele au fost un răspuns valabil la situație.

– Mai ai cărțile?

Bradamant ezită o clipă. Era posibil să își dea seama ce urma să sugereze Irene.

– Da. Unele sunt rarități, știi. Ar fi apreciate de alți Bibliotecari.

– Nu mă îndoiesc. Ai avut întotdeauna un gust desăvârșit. Dar e posibil să fie necesar să returnezi cărțile furate proprietarilor, pentru a ne asigura cooperarea lor.

Bradamant puse jos felia de pâine prăjită și se uită la Irene.

– Nu ai autoritatea de a-mi ordona să fac asta. Sau ai de gând să mă trădezi noilor tăi prieteni?

– *Nu fi ridicolă!* spuse Irene și încercă să ignore vocile din mintea ei care afirmau că da, asta i-ar fi convins, cu siguranță, pe Vale și pe Singh că era de partea lor, iar Bradamant ar fi putut evada cu ușurință din orice închisoare. *Presupun că ai fost trimisă de unul dintre superiorii noștri. De ce?*

– *Ca să găsesc exemplarul din Grimm*, răspunse Bradamant. *Și da, permite-mi să te asigur că dispun de ordine de la unul dintre superiori în acest sens.*

Irene încercă să nu-și arate ușurarea. Bradamant era încă loială Bibliotecii. Un număr de posibilități neplăcute tocmai fuseseră excluse. Chiar dacă exista un soi de dispută internă în Bibliotecă, cu privire la cine ar fi trebuit să aducă nenorocita de carte, măcar nu trebuia să-și facă griji că Bradamant ar fi putut lucra cu Alberich.

– *Este posibil ca ținta noastră să fie una dintre acele cărți, care este legată de întreaga lume alternativă, spuse ea. Că Alberich o dorește ne arată cât de importantă este. Iar tu ai putea ști despre misiunea mea doar de la cineva cu rang foarte înalt. Cu siguranță că acești factori fac o prioritate absolută pentru noi să colaborăm pentru a găsi cartea și a o aduce Bibliotecii. Sau ai un alt scop?*

Bradamant își curăță degetele de firimituri. Pâinea prăjită zăcea în farfuria ei, răcindu-se.

– *Cu siguranță, prioritatea mea este să aduc cartea, răspunse ea. Dar nu-mi dau seama de ce ar fi vrut Alberich să te omoare. Doar nu ai cartea.*

– *Și tu o ai?* întrebă Kai, pe un ton foarte oficial.

Dar nu era adresarea cuiva inferior către cineva superior, ci a cuiva cu o autoritate în sine, către un egal dintr-un alt domeniu.

După mutra lui, își dăduse seama de asta o secundă prea târziu.

Bradamant nu păru deranjată. Îi oferi un zâmbet delicat, iar Irene se întrebă dacă oricine nu o cunoștea ar fi recunoscut privirea calculată din ochii ei.

– *Dacă o aveam*, spuse ea, *nu aș fi aici, acum.*

– *Cred că am putea profita de pe urma unei alianțe*, spuse Irene. *Sau anulăm totul și rămânem fiecare pe cont propriu.*

Bradamant se gândi la asta, ștergându-și degetele iar și iar, până când nu mai rămase nici urmă de firimituri pe ele. Într-un final, spuse:

– *Sunt de acord. Deocamdată.*

Irene încuviință. Se întoarse spre ușă.

– Puteți intra, domnilor, strigă ea.

Ea ar fi tras cu urechea dacă lucrurile ar fi stat invers, în fond.

Vale deschise ușa și i-o ținu lui Singh. Ambii arătau puțin cam iritați, Singh mai mult decât Vale – însă, își aminti Irene, cine știe ce îi spusese Bradamant seara trecută? Existau câteva lucruri mai rele decât să crezi că știi totul despre secretele aflate în joc, și apoi să afli că ți-a fost servită o țesătură plauzibilă de minciuni.

Vale se așeză din nou pe fotoliul lui. Singh îl privi pe Kai într-un fel care sugera că *el* ocupa de obicei scaunul confortabil pe care ședea Kai, apoi trase scaunul cu spătar înalt din spatele biroului. Dădu la o parte un teanc de ziare și se așeză pufnind, începând să-și consulte carnețelul.

– Am discutat situația cu inspectorul Singh, aici de față, spuse Vale. A devenit limpede că suntem cu toții pe urma aceluiași lucru. Câțiva membri ai Frăției Fierului au fost interogați aseară... prin cooperarea doamnei Bradamant, și s-au stabilit câteva lucruri interesante.

– Pot să întreb ce ați aflat? spuse Irene, aruncându-i o privire lui Kai, care părea nerăbdător să afle veștile.

Inspectorul Singh o privi cu aceeași neîncredere pe care i-o arăta lui Bradamant. Ce bine!

– Vă aduceți poate aminte de explozia din urmă cu câteva nopți, din subsolurile Operei?

– Mă tem că știu doar câteva lucruri de bază despre asta, spuse Irene. A avut vreo legătură cu Frăția Fierului?

Inspectorul Singh încuviință:

– Da, doamnă. S-au întâlnit acolo și, din păcate, explozia a ucis o parte dintre membrii lor de seamă.

– Din păcate? întrebă Kai. Dar dacă acești oameni sunt niște criminali...

Inspectorul Singh clătină din cap:

– Reacția dumitale este firească, domnule, dar trebuie să înțelegeți că ne-am infiltrat, parțial, în aceste societăți. Știm cine le conduce, domnule Strongrock, și cine este la putere. Avem idee despre partea în care vor sări în situații de criză, chiar dacă nu le putem aduce vreo acuzație. Deocamdată, adăugă el, pe un ton profetic. Rezultatul nefericit al acestei istorioare a fost că o femeie despre care știm foarte puține conduce acum societatea. Marele Baros, cred că i se spune. Iar această femeie este, să spunem, o necunoscută. Mie nu-mi plac necunoscutele, domnule Strongrock. Nu îmi umplu carnețelul și nici nu merg la închisoare, așa cum ar trebui.

– Vreți să spuneți, Inspectore, interveni Irene, că această „necunoscută" are legătură cu întâmplările de seara trecută, de la Ambasada Liechtensteinului?

– Foarte corect, domnișoară Winters, spuse inspectorul Singh.

Își rearanjă buzele într-un zâmbet subțire, bănuitor, apoi adăugă:

– Acum, din ce mi-a spus domnul Vale, aici de față, sunt înclinat să mă întreb dacă această femeie are vreo legătură cu persoana pe care o cunoașteți drept „Alberich". Asta ținând cont că unul dintre scopurile expozeului de seara trecută, circul cu aligatori etcetera, a fost să fie cercetate camerele lordului Silver, în timp ce el era ocupat cu altele.

– Căutând o carte, precizează Vale.

– Într-adevăr, încuviință inspectorul Singh. Asta a confirmat interogatoriul nostru. O carte foarte specifică. Aceeași carte care a fost furată recent de la lordul Wyndham de către o anume hoață. Sau, mai bine, s-a crezut că a fost furată?

Îi aruncă o privire lui Bradamant. Chipul său era suficient de inexpresiv, însă ochii lui foarte întunecați păreau foarte furioși.

Bradamant păru să se facă mică. Dacă ar fi avut o batistă, fără îndoială că ar fi ținut-o la ochi și ar fi suspinat plină de curaj. Dar așa, buza de jos îi tremura, iar ochii îi deveniseră rotunzi și umezi.

– Dacă Irene v-a spus despre Bibliotecă, spuse ea, atunci nu mai am nimic de adăugat. Recunosc că am luat – Irene îi admiră omisiunea grijulie a cuvântului „furat" – niște cărți, pentru a face dispariția exemplarului din Grimm mai puțin vizibilă. Dar, cu

siguranță nu l-am ucis pe lordul Wyndham. De ce aș fi vrut asta? Nici măcar nu îl cunoșteam.

Irene ridică o mână, ca să atragă atenția lui Vale și lui Singh.

– Vă supărați dacă îi pun lui Bradamant câteva întrebări, domnilor? Ca să completez o parte a poveștii.

– Deloc, domnișoară Winters, spuse Vale.

La rândul său, Singh încuviință scurt. Irene se întoarse spre Bradamant.

– Am văzut o carte de vizită în seiful lui Wyndham. Era ștanțată cu o mască de aur și semnată cu numele Belphegor. Tu ai fost?

Bradamant oftă:

– Da. Eu. Aveam planurile casei de la o persoană de contact locală...

– Acest Dominic Aubrey? o întrerupse Vale.

Bradamant o privi pe Irene, parcă spunând „Văd că ai trădat toate secretele noastre locale", apoi încuviință.

– El și Wyndham fuseseră cunoștințe, o vreme. Cred că Aubrey a fost mai degrabă indiscret în cele spuse lordului Wyndham, dar asta e altă problemă.

La fel cum ai fost și tu cu Vale, era mesajul nerostit.

– În orice caz, continuă Bradamant, am intrat prin acoperiș, în timp ce Wyndham se afla la petrecere, la parter. A fost ușor, prin comparație, să dezactivez alarmele casetei în care-și ținea cartea...

– Ah, nu mai spune! mormăi Singh.

– Și, după ce am luat cartea, am lăsat cartea de vizită în casetă, înainte să plec, din nou prin acoperiș. Nu știu cum a ajuns în seif, ridică ea din umeri.

– La ce oră se întâmpla asta? întrebă Singh.

– Cam pe la unsprezece și jumătate, răspunse Bradamant. Petrecerea era în toi. Nu m-am așteptat să urce nimeni în biroul lui Wyndham.

Singh încuviință. Se întoarse spre Irene.

– Conform specialiștilor noștri în criminalistică, lordul Wyndham a fost ucis cândva între miezul nopții și unu noaptea.

Este dificil de spus, cu vampirii, însă faptul că i-a fost găsit capul pe balustrada exterioară la ora unu ne dă o idee vagă despre perioadă.

Irene nu era sigură dacă ar fi trebuit sau nu să fie o glumă.

– Înțeleg, spuse ea, neutru. Așadar, cine a pus cartea de vizită în seif? Lordul Wyndham însuși?

– Pare cea mai probabilă ipoteză, fu de acord Vale. Bărbatul... îmi cer scuze, vampirul a fost decapitat în biroul său. Unii dintre oaspeții de la petrecerea sa au spus că a urcat la miezul nopții, spunând că merge să pregătească o surpriză.

Kai încuviință.

– Deci, când a intrat și a descoperit că dispăruse cartea, s-a hotărât să păstreze cartea de vizită a lui Belphegor pentru mai multe investigații. Deși pare un gest de o atenție exagerată să o fi pus în seif, în loc să o lase într-un sertar al biroului. Dar apoi a fost atacat?

– Așa este, spuse Singh. De către membri ai Frăției Fierului. Am informații de la agenți de-ai noștri. Credem că se prefăcuseră a fi oaspeți. Pur și simplu i-au retezat capul, au ieșit foarte firesc, l-au înfipt în balustradă și au plecat.

Irene se încruntă.

– Dar, atunci, uciderea lui Wyndham s-a petrecut înainte de explozia de la Operă și de modificarea în lanțul de comandă al Frăției. Există o legătură?

Singh și Bradamant schimbară o privire.

– Este o întrebare foarte interesantă, domnișoară Winters, spuse Singh. Dar, deocamdată, sunt mai interesat să aflu unde se găsește cartea furată de doamna Bradamant.

Bradamant îl privi cu o expresie împietrită.

– Era un fals.

Începură cu toții să vorbească, mai ales cu replici gen „Ce?" și „Ești sigură?".

– Și știu că era un fals, spuse Bradamant, întrerupându-i, fiindcă, atunci când i-am dus-o superiorului meu, s-a uitat la ea și apoi mi-a explicat că nu este interesat de facsimile. Mai ales de cele cărora le lipseau părți relevante.

– Ce părți relevante? vru să știe Irene.

Era destul de sigură cine trebuie să fi fost respectivul superior. Bradamant răspundea direct în fața lui Koșcei, exact cum Irene răspundea în fața Coppeliei. Posibilitatea implicării altcuiva și a unor ordine date de altcineva lui Bradamant... nu era imposibilă, dar era prea improbabilă. În clipa aceea, principiul pornirii de la cel mai evident răspuns părea cel mai bun plan.

– Ți-a spus asta? adăugă ea.

– Nu, spuse Bradamant, cu amărăciune.

Pentru o clipă, chipul ei transmise emoții autentice: furie, ciudă și o curiozitate pură, stăvilită.

– Am avut puternica impresie că e mai bine să nu știu.

Irene enumeră perioade și date în minte.

– Atunci, când ne-ai întâlnit pe mine și pe – aproape că spuse „Kai" – domnul Strongrock, în drum spre misiunea noastră, a fost după ce descoperiseși că era un fals?

– Da, încuviință Bradamant.

Ia uite cât de sinceră și deschisă sunt, spunea zâmbetul ei vag, iar expresia ei era din nou sub control.

– Credeam că, adăugă ea, dacă vă pot intercepta pe drum, pot încerca să găsesc cartea adevărată fără amestecul vostru, îmi scuzați formularea.

– Firește, spuse Irene, plat.

Era conștientă de cei trei bărbați care ascultau.

– Deci, după aceea, ai decis să vii din nou aici, oricum?

– Aveam avantajul de a cunoaște deja locul, spuse Bradamant. Nu mă așteptam să lucrați atât de repede.

Irene privi în jur. Cumva, cei trei bărbați aveau un comportament similar, oricare ar fi fost reacțiile lor la aceste noi informații. Poate era un soi de poză aristocratică, o siguranță inerentă că lumea avea să coopereze cu necesitățile lor.

Își dori să fi împărtășit această impresie.

– Wyndham este candidatul evident la crearea falsului, fiindcă înregistrările arată că a fost posesorul inițial al cărții, spuse Vale. Inspectore Singh, dacă...

– Firește, spuse Singh și trase un teanc de hârtii afară din servietă. Funcționarii și motoarele diferențiale de la Yard au comparat înregistrări privindu-l pe lordul Wyndham din ultimele sale săptămâni de viață. A dobândit cartea doar acum două săptămâni și jumătate, la o licitație a lucrurilor care aparținuseră regretatului domn Bonhomme. Și a fost autentificată drept originală de către casa de licitații, ceea ce a rezultat într-un preț remarcabil stabilit pentru ea.

Vale încuviință.

– Am reușit să dau de urma unuia dintre licitatorii în numele lordului Silver, prin avocatul pe care-l angajase. Putem fi siguri că a fost și el interesat.

– După licitație, s-au înregistrat amenințări, continuă Singh. Rezultatul a fost punerea sub pază a cărții. Deci, dacă a comandat falsul, aceasta a fost perioada.

– Ar fi fost posibilă confecționarea atât de rapidă? întrebă Irene, uimită.

Vale se sprijini de spătar.

– Există fix trei falsificatori în Londra, în prezent, care ar fi putut, spuse el. Și chiar și lor le-ar fi luat măcar două săptămâni.

– Așa este, fu de acord Singh. Și o livrare a venit de la unul dintre ei...

– Matthias? îl întrerupse Vale, ridicând o mână.

– Nu. Levandis, spuse Singh, cu aroganță.

– Credeam că Matthias a fost cel cu care a avut afaceri înainte, se împotrivi Vale.

– E posibil ca tocmai de aceea să fi ales să nu apeleze la el, de data asta, spuse Singh. În orice caz, unul dintre oamenii noștri îl supraveghea pe Levandis în acea perioadă – afacerea Severn, pe care o cunoști – și el a confirmat că făcea excursii zilnice la Wyndham. Servitorii sunt de acord că venea, însă crezuseră că era un muncitor care făcea niște modificări ale lambriurilor din birou. Ei pot confirma că acolo își petrecea zilnic timpul. I-a trimis o livrare finală lui Wyndham cu trei zile înainte de crimă, și nu a mai trecut pe acolo după aceea.

Vale încuviință.

– Convenabil.

– Uneori, suntem norocoși, fu de acord Singh. Nu am putut stabili ce se petrecea la acea vreme, dar, ținând cont de treaba asta...

– Așteptați! spuse Kai, încruntându-se. Presupunând că Wyndham a comandat un fals, pentru orice motiv, și apoi l-a afișat, ce a făcut cu originalul?

– Nu i l-a dat lordului Silver, spuse Irene, meditativă, aducându-și aminte de întâlnirea din biroul lui Wyndham. Văzu buzele lui Singh strâmbându-se într-o expresie de dezgust. Silver căuta prin biroul lui Wyndham și prin seif și cred că adulmeca după carte. Poate că Wyndham intenționase să i-o dea sau i-o promisese.

– Dacă Silver este implicat, pot exista numeroase motive pentru care Wyndham să fi comandat un fals, fu de acord Bradamant. Dacă într-adevăr cartea avea o valoare atât de mare, Wyndham o fi vrut să o pună la adăpost, comandând un fals. Sau poate că a folosit-o ca momeală, pentru ca Silver să încerce să o fure. Știm că Neamului îi plac lucrurile pe care nu le poate avea. De asemenea, la momentul respectiv, ei aveau o relație foarte apropiată, chiar dacă antagonică – ziarele au făcut mare caz pe tema asta. Poate că Wyndham a dorit să se dea mare împrumutându-i lui Silver cartea adevărată sau i-a promis-o în virtutea unui favor. Sau poate că a vrut să-l tragă pe sfoară cu falsul. Este imposibil să aflăm fără să-l interogăm pe Silver.

Sau poate că falsul a fost menit pentru Alberich, se gândi Irene. Unde apărea Alberich în povestea asta? Și, dacă era cazul, de ce nu avea deja cartea?

– Lordul Silver era, cu siguranță, cel mai bine-cunoscut aliat și cea mai apropiată persoană de contact a lui Wyndham, spuse Vale, dar și unul dintre cei mai notorii dușmani.

Vale făcu gura pungă, dezaprobator:

– Relații de Neam. Dar, în acest caz, cartea poate fi încă acasă la Wyndham.

Singh clătina din cap.

– Dacă așa este, domnule, atunci e foarte bine ascunsă.

Irene suspecta că „domnule" se datora prezenței persoanelor din exterior.

– Am căutat peste tot după decesul lordului Wyndham. Am găsit numeroase obiecte și documente interesante, care s-au dovedit edificatoare în alte privințe, însă exemplarul din Grimm nu se afla acolo, adăugă Singh.

– Poate că este *foarte* bine ascuns, spuse Kai, plin de speranță.

– Am pus la treabă cei mai buni căutători, domnule Strongrock, spuse Singh, pe un ton care tranșa subiectul.

– Așadar, cartea adevărată nu se află la reședința Wyndham, reiteră Irene, gândind cu voce tare, iar falsul furat de Bradamant n-ar fi putut fi creat, dacă Wyndham nu ar fi avut cartea adevărată. Creația ar fi durat minim două săptămâni. Așadar, a fost mutată în acea perioadă sau copiată înainte să ajungă? Se întoarse spre Singh. Putem confirma că adevărata carte a ajuns în casa lui Wyndham imediat după licitație și că a rămas acolo, afișată, până când a fost furată?

Singh încuviință:

– Putem. Și după ce a ajuns, mărturiile servitorilor confirmă că adevărata carte – sau o copie foarte reușită a ei – s-a aflat în biroul lui Wyndham în fiecare zi, tot timpul, doamnă. Servitoarea care o ștergea de praf a fost foarte hotărâtă în afirmații. Lordul Wyndham dorea să fie întreținută în condiții perfecte.

– Prea bine. Așadar... fie adevărata carte, fie o copie excelentă, s-a aflat mereu la vedere, însă este clar că Bradamant a furat falsul. Iar adevărata carte nu ar fi putut fi îndepărtată până ce falsul nu era gata. Dacă falsul a fost gata doar la câteva zile înainte de uciderea lui Wyndham, ținând cont că licitația a avut loc la puțin peste două săptămâni înainte de crimă, iar falsul ar fi durat două săptămâni – atunci adevărata carte trebuie să fi fost luată din casă în acele ultime câteva zile. Asta dacă nu se află acolo, acum.

– O teorie interesantă! murmură Vale, iar Irene își stăpâni cu greu o roșeață de mândrie.

Este drăguț să ai parte de un vis cu ochii deschiși care devine realitate. Și este și mai bine când e pe merit.

– Dar de ce să nu o țină în casă?

– Exista un risc de furt, poate de către altcineva decât Belphegor, sugeră Singh. Poate că seiful lui era intangibil pentru cei din Neam, fiind din fier rece, însă hoții umani l-ar fi putut deschide.

Îi aruncă lui Bradamant o privire plină de înțeles.

– Dacă adevărata carte nu a fost ascunsă foarte bine și a ieșit la lumină, asta ar fi arătat că exemplarul afișat de Wyndham era un fals – oricare ar fi fost motivul pentru acest subterfugiu. Mă întreb ce punea la cale... În final, făcu un semn spre Irene: Sunt de acord cu teoria dumitale, doamnă. Deși nu înseamnă că trebuie să presupunem că lordul Wyndham a manipulat singur cartea, ci poate i-a transmis-o unui agent sau unei terțe părți, ca să se ocupe de asta.

– Să începem cu asta ca ipoteză de lucru, spuse Vale, nerăbdător. În acele trei zile, unde a fost plecat? Și când ar fi putut duce o carte cu el? Cât de mare este cartea, de fapt?

– Este o carte mare, cu coperte groase, spuse Bradamant, schițând forma în aer, cu mâinile. Este legată în piele și ilustrată. Are, poate, cam cincisprezece centimetri pe douăzeci. Este imposibil de ascuns sub o haină bine croită. Dar poate fi dusă cu ușurință într-o servietă.

– Excelent! spuse Vale. Asta ne limitează posibilitățile. Lordul Wyndham nu era amator de haine. Ce ne puteți oferi, în cazul acesta, Inspectore?

– O clipă, vă rog, domnule, spuse Singh, răsfoind hârtiile. Am câteva declarații aici de la valetul lordului Wyndham, privindu-i plecările și venirile din ultimele zile înainte de deces. Am reușit să construim programul domnului, în timp ce stabileam cine ar fi putut dori să îl ucidă. Nu a ieșit prea des în acea perioadă, așa că probabil vom putea elimina un număr de posibilități.

Tensiunea apăsa încăperea. Secundele treceau chinuitor de lent. Irene se gândi să sugereze ca toți să ia câte o hârtie și să verifice separat. Apoi, hotărî că era o idee stupidă. Apoi, se gândi iar. Apoi, văzu cum mustața și barba lui Singh tresar, în timp ce el mormăia ca pentru sine și întorcea paginile.

Cu un efort, privi spre fereastră, în loc să se mai uite cum citește Singh. Vremea de afară încă părea frumoasă – pentru lumea aceasta, în orice caz – cu nori înalți și soare din plin. Capcana de vise pe care o remarcase mai devreme se profila întunecată pe cerul palid.

Se întrebă ce fel de vise o fi avut Vale, ca el, sceptic și adept al logicii, să agațe o capcană de vise la fereastră.

– Ah! spuse Singh, într-un târziu. Cred că am găsit ceva.

16

— Cu o zi înainte să fie ucis, lordul Wyndham a făcut o vizită la bancă, spuse Singh. Nu a fost programată. Se pare că nu a putut fi văzut imediat şi a depus nişte plângeri, ceea ce a făcut ca unii martori să îşi amintească de vizita lui doar când i-am interogat. Niciuna dintre declaraţii nu a confirmat că ar fi avut o servietă, însă nici că nu ar fi avut. Ar fi fost, însă, un obiect firesc pe care să-l ducă un domn care-şi vizita bancherul.

– Serviciile cărei bănci le folosea? întrebă Bradamant.

– Lloyds, răspunse Singh, încruntându-se. Trebuie să dobândim un mandat de percheziţie dacă dorim să aruncăm o privire în cutia sa de valori, domnule. Asta va dura cel puţin câteva ore şi ar fi mai uşor dacă am avea dovezi pe care să le prezentăm judecătorului.

O tăcere posomorâtă se lăsă în încăpere.

– Firește, nu ar fi imposibil, adăugă Singh. Dar asta ne-ar ajuta să obţinem mandatul ceva mai repejor.

– Dacă Frăţia Fierului s-ar afla în spatele atacului de ieri-seară asupra Ambasadei, iar ei caută la rândul lor aceeaşi carte, ar putea încerca să fure cutia de valori de la Lloyds, aruncă Irene, plină de speranţă.

Singh păru dezamăgit de intervenţia ei.

– Am spus „dovezi", doamnă. Nicidecum conjuncturale.

– Prea bine! spuse Vale plesnind din palme. Inspectore, îți sugerez să te pui în mișcare, iar dacă domnul cu pricina a ascuns cartea în altă parte, putem cerceta posibilitățile în timp ce așteptăm. Există un alt loc plauzibil sau măcar posibil?

– Mai există un aspect, spuse Singh și reveni la una dintre paginile anterioare din vraful său de documente. Se pare că lordul Wyndham dona cărți, în mod regulat, diverselor muzee din Londra. De obicei, erau cărți pe care le colecționase anterior, însă nu mai prezentau interes pentru el sau asociații săi.

Irene tresări la simpla menționare a ideii. Să *doneze* cărți?

– Cât de frivol! spuse ea, în cele din urmă.

– Mai altruist decât să le păstreze pentru sine, o corectă Vale. Te rog să continui, inspectore.

Singh își foșni hârtiile, suficient cât să sublinieze că ținea situația sub control.

– Cu două zile înainte de uciderea lordului Wyndham, a trimis o cutie de mici dimensiuni, conținând asemenea cărți, către Muzeul de Istorie Naturală. Ierbare, bestiare, cărți de genul ăsta. Oamenii mei au cercetat aspectul, în timp ce investigam ce se petrecuse înainte de crimă. Funcționarul cu care am discutat a spus că nimeni nu apucase să deschidă cutia. Vă rog să nu vă uitați așa la mine, doamnă. Este un lucru obișnuit ca persoanele sus-puse să facă donații către muzee. S-ar putea să treacă luni întregi până când cineva se va uita la aceasta, doar dacă nu li s-a semnalat în mod aparte că ar putea exista ceva important acolo.

Kai se încruntă.

– Sugerați că a ascuns cartea originală în cutia cu donații? Nu ar fi fost extrem de riscant? Dacă o singură persoană ar fi găsit-o, cartea ar fi fost pierdută. Cutia sa de valori de la bancă pare o probabilitate mult mai mare.

– Nu, chiar văd logica din spatele acțiunii, îl contrazise Bradamant. Dacă există un registru al acestor donații, ar putea dura și un an până să deschidă cineva cutia, iar el ar fi putut-o cere înapoi dacă trebuia să i-o prezinte lui Silver – sau oricui altcuiva, adăugă ea, gânditoare.

– Păi, domnul era vampir, fu de acord Vale, așa că s-ar potrivi anumitor aspecte viclene ale caracterului său – chiar dacă, probabil, nu este frumos să vorbim *nemorții* de rău.

Se opri, dar nimeni nu râse.

– Există alte căi prin care cartea ar fi putut fi strecurată afară din casă, inspectore?

– Cu siguranță, domnule, spuse Singh, precaut. Însă neplauzibile. Mi-am pus oamenii să verifice temeinic pivnițele. Nu există nicio legătură cu sistemul de canalizare sau cu subteranul. Firește, dacă avea încredere în vreun servitor, atunci avem parte de o nouă serie de posibilități. Dacă este cazul, atunci am face bine să ținem sub observație piața neagră, să vedem dacă apare. Sau am putea verifica felul în care o caută Frăția Fierului – dacă și ei caută cartea aceea nenorocită.

Irene și Bradamant schimbară o privire, iar Irene nu putu decât să ghicească la ce se gândea cealaltă femeie. Dacă trebuiau să recurgă la pieptănarea pieței negre sau la relaționarea cu membrii societăților secrete, atunci era mai bine ca Bradamant să se despartă de grup. Ar fi putut folosi orice contacte își crease ca „Belphegor", mai degrabă decât să se afle că lucra cu Singh și Vale. Firește, Bradamant ar fi putut găsi astfel cartea și deveni cea care o duce la Bibliotecă. Așadar, ce era mai important pentru Irene: să găsească ea însăși cartea sau să se asigure că este găsită? Știa care *ar trebui* să fie răspunsul, dar nu însemna că îi și plăcea.

Vale și Singh se priviră și ei, gânditori. Apoi, Vale sări în picioare.

– Atunci, cred că se anunță o vizită la Muzeul de Științe Naturale. Doamnelor, domnule Strongrock, mă gândesc că vă pot convinge să ne însoțiți. Inspectore, te așteaptă vreun taxi jos? Ne poți lăsa acolo, în drumul tău spre obținerea mandatului.

Singh îi privi pe Bradamant, Irene și Kai cu un entuziasm nu tocmai susținut, însă reuși să își controleze expresia.

– Dispun de unul, domnule, dar cred că vom avea nevoie de încă unul, dacă nu dorim să le expunem pe doamne unei apropieri prea vădite.

– Aș prefera să nu mai amânăm, interveni Irene.

Ardea de nerăbdare. Cutia de valori de la bancă o fi fost posibilitatea mai evidentă, însă dacă se înșelau?

– Inspectore, crezi că ai fost urmărit până aici? întrebă ea.

Singh se încruntă.

– Nu pot nega această posibilitate, doamnă. Nu că i s-ar părea straniu cuiva. O mulțime de oameni de la Yard vin să îl vadă pe domnul Vale, și încă frecvent.

Vale se apropie de fereastră și privi spre stradă.

– Nu-mi dau seama dacă te-au urmărit pe tine, Inspectore, sau dacă mă țin pe mine sub supraveghere, raportă el, însă Jimmy Părosu' din Gașca Nebună de la Whitechapel îmi supraveghează ușa din față.

– Cred că este mâna lordului Silver, răspunse Singh pe când își strecura hârtiile înapoi în servietă. Frăția Fierului ar refuza să aibă de-a face cu vârcolacii.

Vale se gândi pentru o clipă.

– Păi, cu traficul londonez de la ora aceasta a dimineții, chiar dacă se îndreaptă spre muzeu, tot ar trebui să ajungem acolo înaintea lor. Înșfăcă o haină de pe cuierul supraîncărcat, și-o aruncă pe umeri și își luă pălăria și bastonul. Să mergem!

Kai sărise în picioare, cu un entuziasm sporit, și era ocupat să-și găsească propria haină și pălărie, ceea ce-i permise lui Irene să o înghesuie pe Bradamant în pasaj, pentru niște vorbe între patru ochi.

– Ce-i? întrebă încet Bradamant.

– Care sunt semnele de identificare pentru carte?

Văzu că Bradamant vrea să spună ceva și îi făcu semn să renunțe.

– Uite ce, spuse Irene. Ai spus că ai fost deja păcălită cu un fals. Dacă superiorul tău te-a trimis înapoi și te afli aici cu *permisiune...*

Văzu ochii lui Bradamant îngustându-se de furie.

– Atunci nu te-ar fi trimis înapoi fără să-ți ofere niște metode de identificare a obiectului original. Chiar ai de gând să riști pierderea cărții fiindcă nu ești pregătită să împărtășești asta cu mine? O carte care ar putea fi atât de importantă pentru această lume?

Privirea lui Bradamant era otravă pură.

– Nu mă grăbi, spuse ea. Mă gândesc.

– Gândește-te repede! spuse Irene. Vale va veni după noi imediat.

– Povestea a optzeci și șaptea, spuse Bradamant. Povestea pietrei din Turnul Babel. Dacă este prezentă, atunci cartea e autentică.

– Mersi, spuse Irene. Își luă pălăria cu voaletă și o îndesă pe cap, fixând-o cu o agrafă.

Bradamant păru dornică să spună ceva, dar, cu un efort vizibil, reuși să se rețină. Își ajustă pălăria, apoi trecu pe lângă Irene, strigând dulce:

– Venim!

Câteva secunde mai târziu, se înghesuiau cu toții într-un taxi și se îndreptau spre Muzeul de istorie naturală. Din câte își amintea Irene despre geografia londoneză, se afla la cel puțin jumătate de oră – chiar mai mult, dacă traficul era aglomerat. Singh mormăise instrucțiunile șoferului și nu i le strigase suficient de tare să fie auzit pe stradă, iar acum ședea posomorât într-un colț. Kai, Vale și Singh erau cu toții strânși pe un loc, în timp ce Irene și Bradamant împărțeau locul de vizavi, încercând să nu arate prea mult confort.

– Știi cu cine trebuie să discutăm când ajungem acolo, inspectore? îl întrebă Vale pe Singh.

Singh încuviință.

– Am numele de data trecută. Este profesorul Betony și, chiar dacă nu o puteți găsi, atunci biroul ei se află în Departamentul de criptologie de la parter. Cu puțin noroc, veți intra și ieși înainte ca oricine v-ar urmări să se prindă. Putem stabili, astfel, dacă este sau nu cartea aici. Iar eu voi dobândi, între timp, mandatul.

Singh îi aruncă lui Bradamant una dintre privirile sale plate:

– Apoi, tânăra domniță aici de față ne poate înapoia celelalte cărți din posesia sa, spuse el.

Bradamant se înroși, coborî privirea, se jucă puțin cu bareta poșetei. Era perfectă în rolul de tânără inocentă, care poate fi dusă în ispită de un anturaj nepotrivit și care dorește numai să se

revanșeze. Irene trebui să îi admire reprezentația, mai ales ținând cont că, probabil, Bradamant fierbea de furie împotriva ei.

– Ești adesea trimisă în asemenea misiuni de acea Bibliotecă a dumitale, domnișoară Winters? o întrebă Vale pe Irene.

Încercase ca întrebarea să sune nonșalant, însă ea intui curiozitatea profundă din cuvintele sale.

– Aceasta este ceva mai... dramatică decât majoritatea, spuse ea, puțin ușurată fiindcă Vale o întrebase pe ea și nu pe Bradamant.

Și era perfect adevărat. Fusese în zeci de misiuni în care doar intrase în lume, cumpărase repede un exemplar al cărții cu pricina și plecase, fără ca nimeni să remarce măcar. Și existaseră cel puțin zece misiuni în care fuseseră implicate mici ilegalități, însă niciuna nu inclusese urmăriri pe străzi, personalități periculos de flamboaiante sau aligatori cyborgi.

– Cândva, spuse ea mai departe, când eram în Franța – sau în una dintre Franțe, fiindcă existau multe versiuni ale Franței – încercam să dobândesc un exemplar dintr-o carte de alchimie scrisă de cineva pe nume Michael Maier, veche de câteva sute de ani. Se numea...

Irene se încruntă încercând să-și amintească.

– Ceva despre cele nouă triade și conținea cântece intelectuale despre regenerarea phoenixului sau ceva similar, continuă ea. Acolo, am ajuns să fiu implicată într-un grup de Templieri și nevoită să plec în grabă. Cam cu cinci minute înainte ca ei să spargă ușa, dar nu era nevoie ca Vale să știe partea *aceea*.

– Și a mai fost și treaba cu hoața, spuse Bradamant, mieros.

Irene simți că i se încordează mâinile în mănuși. Se sili să rămână calmă.

– Da, fu de acord. Și asta.

Kai se aplecă în față.

– Care a fost treaba cu hoața? întrebă el.

Bradamant zâmbi plină de simpatie și de înțelegere, parcă fără să judece.

– Ah, s-a întâmplat când eram mentorul lui Irene, când a început să lucreze pe teren. Încercam să găsim o carte care fusese

furată de o hoață notorie. Toată lumea știa cine era. Cei mai buni ofițeri de poliție din oraș îi supravegheau fiecare mișcare și totuși nu o puteau prinde. Iar când Irene și cu mine am încercat să o investigăm, ei bine...

Bradamant zâmbi din nou, îngăduitoare.

– Doamna în chestiune era fermecătoare, spuse ea. Și nu e ca și cum m-aș fi aflat în cine știe ce pericol, în timp ce Irene era, să spunem, *prinsă* cu ea. Am reușit, oricum, să găsesc cartea, deci totul s-a terminat cu bine.

Irene își privi genunchii și își mușcă limba. Nu fusese deloc așa, nici pe departe, însă aceea era povestea pe care o știa toată lumea. Bradamant o răspândise, cu voioșie, în toată Biblioteca, murmurând toate detaliile și tot ce spusese Irene atunci – sau ar fi putut spune acum – ar fi făcut-o să pară că ar căuta scuze. Lumea alternativă cu pricina avusese niște standarde sociale foarte specifice. Furtișagurile erau privite ca niște delicte minore, chiar dacă erau ilegale, însă comportamentul imoral era un lucru care putea distruge în întregime reputația unei femei. Bradamant pusese la cale întreaga istorie, aranjându-i lui Irene o identitate de hoață pe cont propriu, sugerând că, poate, femeia ar fi putut fi convinsă să îi cedeze cartea, și chiar stabilind o întâlnire. Apoi, jefuise efectiv casa femeii, în timp ce Irene încercase, cu sinceritate, să o convingă. Irene fusese cea lăsată apoi să dea explicații și să inventeze scuze pentru ce se întâmplase cu locuința, obiectele și reputația celeilalte femei...

Scăpase din acea misiune cu o furie amarnică și durabilă împotriva lui Bradamant și cu hotărârea de a nu face niciodată așa ceva unei persoane care avea încredere în ea. *Niciodată.*

Dacă încerca să obiecteze acum, ar fi fost la fel ca înainte. Ar fi părut că inventează scuze pentru ceva care fusese, probabil, vina ei. Ar fi părut vinovată și măruntă.

Ar fi părut o copilă.

– Da, fu ea de acord, cu un zâmbet la fel de plăcut ca al lui Bradamant. Totul e bine când se termină cu bine.

Kai privi de la Irene la Bradamant și înapoi.

– Firește, este prima dată când lucrez cu domnișoara Winters, spuse el, cu o fracțiune de secundă prea repede. Speram să fim trimiși să aducem niscai poezie, la un moment dat. Apreciez mult poezia. Tata și unchii mei au crezut mereu că este foarte importantă pentru oricine pretinde că are cultură.

– Hm! făcu Singh aplecându-se, cu o figură foarte interesată. Poemele epice sau formele mai scurte?

Conversația se transformă, spre încântarea lui Irene, într-o dezbatere privind poezia, care dură mai toată călătoria. Ea păstră tăcerea, în mare parte, fiindcă era mai obișnuită să o dobândească și nu să o citească. Bradamant pledă în favoarea stilurilor elisabetane, și, din fericire, această lume alternativă avusese o Elizabeth. Vale avea o fețe pentru poeții persani, deși pronunță numele acestora suficient de prost ca Singh să se chircească. Însuși Singh refuză să considere demn de atenție orice era mai scurt decât un poem epic, iar Kai, deloc surprinzător, prefera modelele clasice chinezești, salutând din trecere construcții precum sestina și villanelle.

Dură o clipă ca să-și dea seama că aprecia discuția. Chiar dacă nu participa prea intens, se simțea bine. Își spunea părerea, avea parte de un schimb sincer de opinii, se afla...

Printre egali, îi oferi completarea un colțișor al minții, în ciuda încăpățânării de a nu recunoaște un adevăr nedorit. *Discuți despre un interes comun, fără să îți faci griji despre trădare sau despre pierderea lor, și îți place. De când nu ai mai făcut asta?*

Privi în jur, la expresiile diferite, interesate, ale însoțitorilor săi și se simți de parcă i-ar fi cunoscut de ani buni. Era ridicol... dar nu neplăcut.

Traficul devenise de la iritant la abominabil, iar înaintarea taxiului lor încetinise la pas, cu hurducături ocazionale la semafoare.

– Nu există niciun risc să ne-o ia înainte, nu? întrebă Irene, stresată.

– Puțin probabil, doamnă, răspunse Singh. Pentru asta, ar trebui să știe încotro mergem. Și există prea multe locuri în care am putea merge, ca să fie siguri.

– Există un lucru despre care m-am întrebat, spuse Kai. Știu că dispuneți de motoare diferențiale și de mecanisme de calcul, însă nu am văzut încă niciun dispozitiv de comunicare la distanță. Acum eu...

Kai observă căutătura lui Irene.

– Adică nu au fost cercetate astfel de lucruri?

Vale oftă.

– Alt aspect al tehnologiei avansate din lumea voastră alternativă, domnule Strongrock? Au existat, într-adevăr, cercetări pe marginea subiectului, dar s-a dovedit unul prea pasibil de interferențe demonice. Chiar dacă au existat unele succese cu diverse forme de apărare întemeiate teologic, în mare, domeniul nu este foarte propice investigațiilor. Cu siguranță, ar fi nesigură punerea unor asemenea obiecte în mâinile maselor.

– Dar cum comunică piloții de zeppelin cu solul? întrebă Irene.

Vale pufni, iar Singh făcu o față dezgustată.

– Prin magia Neamului, răspunse Vale. Un alt motiv pentru care Liechtensteinul are o influență atât de puternică în industria zeppelinelor. Cred că tot ei construiesc și mașinării pentru submarine, dar, firește, cantitatea mare de fier reduce eficiența magiei.

Irene încuviință și își dori ca o parte dintre aceste aspecte să se fi regăsit în pachetul de informații furnizat de Dominic Aubrey. Neglijase complet acest subiect: în dosar era cuprins foarte mult material despre situația curentă fără legătură cu magia, însă puține amănunte despre Neam, despre implicațiile lor politice sau despre planurile lor în privința dominației mondiale – fiindcă Neamul avea întotdeauna un plan în acest sens. (Era mult mai dramatic așa, în fond.) Era posibil ca Dominic să o fi crezut pe Irene capabilă să evite amestecul celor din Neam, deși, ținând cont de relația dintre Wyndham și Silver, ar fi fost foarte puțin probabil. Oare cineva o fi îndepărtat o parte a informațiilor din pachet? Și dacă da, cum și când?

Își mai dorea și să fi stat lângă Kai, ca să îl poată lovi în gleznă fără să fie prea evident. Discuțiile de genul „De ce nu ați introdus acest gen de tehnologie în lumea voastră alternativă?" nu aveau niciodată un rezultat pozitiv. Deseori, existau motive rezonabile pentru care tehnologia nu fusese adoptată, și doar întrebând

deschideai cutia Pandorei. Alteori, când pur și simplu nu fusese inventată și când introduceai, cu adevărat, un concept complet nou în acea lume alternativă, o puteai da în bară cu probleme precum fuziunea la rece. (Nu că ea ar fi fost vreodată implicată în *așa ceva*, însă circulau povești.)

Taxiul se opri brusc, iar șoferul se aplecă prin despărțitură.

– Mă scuzați, domnule, mă tem însă că, din cauza traficului foarte aglomerat de azi, va mai dura zece minute până să ajung la treptele muzeului – cu toate că îi puteți vedea pereții de aici. Dacă nu vă deranjează, domnule, împreună cu prietenii dumneavoastră ați putea considera mai ușor să mergeți pe jos până acolo.

– Cu siguranță! exclamă Vale, deschizând portiera și privind spre șofer. Așteaptă-ne aici! Nu va dura mult. Iată!

Îi aruncă o monedă. Mișcările sale erau alimentate de o energie nerăbdătoare, pe măsură ce se îndreptau spre posibile acțiuni.

– Pentru străduință, adăugă mai apoi.

Kai o ajută pe Irene să iasă din taxi, strângându-i puțin mai tare încheietura.

– Aproape am ajuns, murmură el.

Bradamant tuși cu înțeles. Cu o privire apologetică, Kai îi dădu drumul lui Irene și se întoarse să o ajute și pe Bradamant să coboare.

Străzile erau foarte aglomerate, iar mașinile se deplasau lent, acompaniate de țipete de tot soiul. Aerul era încărcat de smog. Irene își lăsă voaleta peste față și se apropie de zidul muzeului, ca să permită oamenilor să treacă. Ceilalți i se alăturară, așteptându-l pe Singh, care discuta cu șoferul. Peretele era pătat cu un maroniu murdar în urma deceniilor de fum și smog care-l pătrunseseră. Clădirile din jur erau construite din cărămidă veche și marmură, fiind la fel de pătate de smog. Mulți dintre cei care se grăbeau încoace și încolo duceau serviete cu cărți. Din câte își amintea din geografia unora dintre Londre, exista o universitate prin apropiere, așezată la distanță confortabilă de muzeu.

Cu coada ochiului, surprinse un zeppelin care trecea pe deasupra și ridică privirea. Câteva zeppeline mai mici se adunaseră pe

acoperișul muzeului, având atârnate de ele steaguri cu numele acestuia. Când se uită iar spre stradă, văzu și altele, pe alte acoperișuri.

– Ah! spuse Vale, urmărindu-i privirea. Niște mașinării splendide, nu-i așa? Și cu mult mai rapide decât un taxi, însă, din păcate, nu la fel de ușor de controlat. Unul dintre cele mici pot traversa dus-întors Canalul, fără să aibă nevoie să realimenteze.

– Canalul? întrebă Irene. Muzeul le folosește pentru asemenea drumuri?

Vale încuviință.

– Pot transporta obiecte mici, în special rarități. Înțeleg că majoritatea muzeelor mari au câteva, în zilele noastre. Și, firește, riscul de furt scade considerabil.

Privirea lui îngustată se opri asupra lui Bradamant, pentru o clipă, și se încruntă la spatele ei. Se părea că nu uitase și nici nu iertase vreun detaliu referitor la hoațe.

– Dacă dumneata ești dintr-o lume alternativă, spuse Vale, întorcându-se iar spre ea, cum e acolo?

Irene îl observă pe Kai dându-se mai aproape, ca să poată auzi. Problema era că nu dispunea de un răspuns potrivit.

– Era... Ei bine, este doar o altă lume. Tehnologia era ceva mai controlată decât aici. Nu erau atât de multe zeppeline și nici vampiri sau vârcolaci. Părinții mei mă luau cu ei la Bibliotecă adesea, însă îmi petreceam multă vreme și la internat. Acesta se afla în Elveția și era foarte bun pentru studiul limbilor străine.

Nu avea de gând să pomenească despre alte lucruri care se învățau acolo. Școala se mândrea cu faptul că absolvenții erau pregătiți pentru orice, iar unele părți ale acelei lumi fuseseră foarte periculoase.

– Am mai vizitat și alte lumi cu părinții mei, adăugă Irene zâmbind. Uneori, când erau în misiune și nu considerau că ar fi periculos. Am și ajutat din când în când. Și au fost anii de la Bibliotecă, deși acolo nu erau mulți copii. Dar a trebuit să cresc mai ales în afara ei.

– De ce? întrebă Vale. Cu siguranță, ar fi fost mai bine pentru dumneata să rămâi acolo și să fii educată fără pericole decât expusă la ele?

Irene știa că se aventurează într-un teritoriu primejdios. Existau lucruri pe care n-ar fi trebuit să i le spună, pentru propria lui siguranță.

– Timpul trece diferit în Bibliotecă, răspunse ea, într-un târziu. Părinții mei au vrut ca eu să cresc natural. Cel puțin, moderat. Și, dacă doream să devin o Bibliotecară folositoare, trebuia să știu cum să funcționez în afara locului cu pricina.

– De aceea se recrutează mai degrabă din afară, decât copii de Bibliotecari? întrebă Kai.

Irene încuviință.

– De aceea... Și pentru că, să fiu sinceră, cred că Bibliotecarii nu prea își doresc copii, și chiar și așa, nu există garanții că vor alege și ei să devină Bibliotecari. Cred că eu sunt prima de câteva generații, sau așa ceva.

Prinse o mișcare cu coada ochiului. Bradamant se întorcea deja, însă insuficient de repede ca să-și ascundă expresia de pe chip. În ochi i se citise o invidie distrugătoare. Irene nu credea că o mai remarcase la cealaltă femeie, înainte... sau da? Încercase să uite atât de multe alte lucruri despre Bradamant și eșuase lamentabil.

Singh se îndreptă spre Vale, după ce își încheiase conversația purtată pe ton scăzut cu șoferul de taxi.

– Voi trimite taxiul înapoi după voi, domnule, după ce mă lasă pe mine la Old Bailey. Nu ar trebui să dureze mult să vedeți dacă puteți găsi cartea.

Irene își stăpâni nerăbdarea. Era o ușurare imensă să știe că, în jumătate de oră, s-ar fi putut îndrepta spre Bibliotecă, însoțită de Kai, cu Bradamant în... of, nu voia să se gândească în mod *conștient* la Bradamant căzută în dizgrație. În fond, toată lumea mai rata din când în când. Chestii în genul hoațelor fițoase. În fine.

Poate într-o oră. Nu voia să fie prea optimistă.

În interiorul muzeului, clădirea se lărgi într-o sală asemănătoare unei catedrale, cu o cupolă înaltă, prevăzută cu ferestre, iar

podeaua era acoperită cu mozaic. Un schelet de diplodocus privea osos de deasupra capetelor vizitatorilor și o mamă a cărei voce suna hărțuită își implora odorul să nu încerce să i se cațăre pe picior. O statuie de marmură albă de la capătul scării din sala principală supraveghea întreaga scenă, părând să aprobe cu demnitate. Era cam singura piesă de marmură fără pete de smog pe care o văzuse Irene în această Londră alternativă.

Probabil că era suficient de interesant, însă, din păcate, ducea lipsă de cărți.

Cu siguranță, Vale știa pe unde să meargă și îi conduse pe una dintre scări în sus, prin câteva săli mai mici cu exponate și apoi pe lângă o colecție diversă de animale împăiate, plante împăiate și, posibil, depuneri minerale împăiate (nu avu timp să verifice). Apoi, se grăbiră pe o altă scară în jos și printr-o rețea de coridoare și mai dezlânate și mai înghesuite, care părea să fie locul în care se muncea cu adevărat. Lângă pereți erau stivuite lăzi, multe având notițe atașate de ele, care spuneau „DESCHIDE-MĂ AZI". Singurele lucruri care nu erau murdare sau prăfuite erau plăcuțele de alamă cu nume de pe ușile birourilor. Acestea străluceau aproape cu disperare, de parcă ar fi încercat să compenseze pentru praful din jur.

– Am ajuns, spuse Vale, oprindu-se în fața unei uși care părea să aparțină profesorului Amelia Betony, doctor în Divinitate. Aceasta era persoana căreia îi fusese adresată lada. Să vedem dacă putem elimina posibilitatea. Deschise ușa, fără a se mai obosi să bată.

În interior, biroul cu tavan jos era mai mare decât se așteptase Irene. Măsuța din colț era plină de plicuri și pachete nedeschise, iar masa mare din mijlocul camerei era acoperită cu oase, borcane de lipici și dispozitive de măsurat. Aerul mirosea a praf și a solvent care se usucă. Apoi, un tânăr intră pe o ușă laterală, cu o cană de ceai aburind în mână. Rămase pe loc, clipind în direcția lor.

– Domnul Ramsbottom, presupun? spuse Vale, făcând un pas energic în față. Secretarul profesorului Betony?

Tânărul încuviință și se uită la Vale, iar ochii săi se măriră, recunoscându-l.

– Ah, îmi pare foarte rău, dar doamna profesor este în Egipt, în expediție, dacă doreați să o consultați în privința unui caz.

– Din fericire, cred că și dumneata ne poți fi de folos, domnule Ramsbottom, spuse Vale. Suntem aici ca să cercetăm problema unui pachet care se prea poate să se fi pierdut.

Ramsbottom privi cu vinovăție spre grămezile de corespondență care se acumulaseră pe măsuța din colț.

– Căutăm o ladă de la lordul Wyndham, spuse Vale.

Irene simți cum Kai se încordează de încântare, privindu-l pe Ramsbottom cu suspiciune, ceea ce probabil îl stingherea pe tip, care părea agitat.

– Probabil că a fost livrat acum vreo cinci zile, continuă Vale.

Oare trecuse chiar atât de puțin de la moartea lui Wyndham, de când ajunseseră Irene și Kai? Părea să fi fost cu mai mult timp în urmă, se gândi Irene.

– Ah! spuse Ramsbottom, îndreptându-se spre măsuță. Își abandonă cana și alese un registru. De fapt, cred că-mi amintesc de acel pachet.

– Serios? întrebă Vale.

Ramsbottom încuviință.

– Avea instrucțiuni aparte. Vă rog, ăăă, doamnelor, domnilor, cu siguranță că doamna profesor Betony vă va răspunde la orice întrebare, de îndată ce revine.

Privi din nou, cu vinovăție, grămada de corespondență.

– Dar are o aversiune deosebită pentru cei care îi citesc scrisorile și, când a plecat, mi-a spus că dacă pe o scrisoare sau pe un pachet nu se specifică explicit că ar trebui deschis...

– Lada, omule! se răsti Vale, făcând un pas în față. Ce s-a întâmplat cu ea?

– Ah, păi... Ramsbottom își răsuci gulerul. Nota care o însoțea preciza că, dacă profesorul Betony nu se întoarce să o deschidă în trei zile de la primire, atunci subordonatul său, adică eu, trebuie să se ocupe de toate acțiunile necesare în privința conținutului.

Irene înghiți în sec. Într-o parte, o văzu pe Bradamant albindu-se. În cealaltă, auzi respirația răgușită a lui Kai. Probabil fusese un

ultim joc al lui Wyndham, în cazul în care nu putea să-şi ridice cartea nepreţuită... *Anticipându-şi* moartea? Ca un alt pas în orice relaţie ar fi avut cu Silver? Ca un complot deliberat împotriva lui Silver, ca acesta să nu pună mâna pe carte sau ca să o ascundă de altcineva?

– Pachetul conţine un schelet de *Archaeopteryx*, continuă Ramsbottom, tot mai agitat, şi încă un pachet, de trimis mai departe.

Aici, se opri, brusc.

– Şi unde anume? se interesă Vale.

Ramsbottom şovăi.

– Este un aspect confidenţial, domnule Vale, şi, deşi vă cunosc legăturile cu poliţia, eu... ăăă... asta este..., nu îşi încheie el ideea, incapabil, în aparenţă, să rostească „Nu vă voi spune".

– Domnule Ramsbottom, spuse Vale făcând un pas în faţă. Fireşte că nu voi insista. Dar v-aş fi recunoscător dacă m-aţi putea asigura că nu vor exista dificultăţi în urmărirea pachetului, dacă acest lucru se va dovedi necesar.

– Evident! exclamă Ramsbottom, părând nespus de uşurat, şi lovi cu degetul un registru albastru. Aici sunt toate detaliile cu privire la destinaţia pachetului.

În clipa aceea uşa aflată de cealaltă parte a încăperii se dădu la perete, iar Silver păşi prin ea, urmat de servitorul său cu aspect fad şi de o jumătate de duzină de bărbaţi păroşi, îmbrăcaţi în costume ieftine şi purtând pălării de proastă calitate.

– În sfârşit! declamă el, arătând dramatic cu degetul. Acum te-am prins, draga mea inamică!

Arăta spre Bradamant.

17

– Poftim? spuse Bradamant, transformând repede cuvântul în: Dar, vai, cum de ne-ați găsit atât de repede?

Silver râse voios. Părul lui, desfăcut peste umeri, flutura într-un vânt care, cumva, părea să sufle în jurul lui și să îi învolbureze veșmintele, însă nu se atingea de un fir de păr de-al haimanalelor dubioase, păroase, care se înghesuiau în spatele lui și căscau privirile la ansamblul încăperii. Hainele lor erau murdare și neîngrijite, contrastând cu eleganța lui Silver, și cu toții aveau sprâncenele unite.

– Ha! se umflă în pene Silver, arătând cu bastonul spre nefericitul Ramsbottom, care încerca să se ascundă într-un colț. Tu! Dă-mi imediat cartea, și vei fi recompensat dincolo de orice închipuire!

– Ai grijă, Silver! spuse Vale.

Strânsoarea sa pe sabie nu mai era la fel de nonșalantă ca acum câteva minute.

– Nu vrei să ai martori la acțiunile tale ilegale, nu? întrebă el.

– Acțiuni ilegale? făcu Silver, întorcându-se către servitorul său. Johnson! Am comis eu vreo ilegalitate?

Johnson își privi ceasul.

– Nu în ultimele trei minute, domnule.

Silver se întoarse înapoi spre Vale.

– Iată! Fiți sigur că nu comit nicio ilegalitate. Îi promit doar slujbașului aici de față că, dacă îmi va da cartea pe care o caut, va fi răsplătit dincolo de orice închipuire.

– Păi, dacă nu este ilegal..., spuse Ramsbottom, cu jumătate de gură.

Ochii săi îl urmară visători pe Silver, privindu-i fiecare gest, fiecare respirație. Irene își amintea de farmecul pe care Silver încercase să îl arunce asupra ei, în biroul lui Wyndham.

– Dragul meu domn, spuse Bradamant, cu un tupeu de care Irene nu era foarte sigură că ar fi reușit să-l dovedească, încă nu ne-ați explicat cum ați reușit să ne urmăriți până aici.

Făcu un pas spre stânga, forțându-l pe Silver să-și îndrepte atenția în altă parte decât spre Ramsbottom, dacă voia să-și țintească privirea asupra ei.

Silver făcu un gest vag din mână.

– În cel mai simplu mod. Am angajat urmăritori. Știind că nu pot să dau de urma unui agent al Bibliotecii – ah, m-ați păcălit o dată, însă nu și a doua oară! –, am abordat-o pe bătrâna domnișoară Olga Retrograde.

Irene și Bradamant schimbară iute o privire șocată. Era un lucru ca Silver să știe despre existența Bibliotecii – mulți dintre cei din Neam și dintre dragoni știau, la fel cum știa și Biblioteca despre ei –, însă să o declare atât de tranșant și de față cu martori era îngrijorător, sugerând că, în curând, nu vor mai exista martori. Și cum de știuse Silver, în orice caz? Ce văzuse? Cât de *multe* știa despre Bibliotecă?

Între timp, Vale păru șocat:

– Ai apelat la ea?

– Așa s-a nimerit, răspunse vag Silver. În mod normal, este mult prea sordidă ca să fac mai mult decât să o invit la petrecerile mele. Nu cred că dorești să comentezi în această privință, nu, dragul meu detectiv? Dintr-o perspectivă, să spunem, ăăă, *familială*?

Vale păru să se înfurie și mai tare, dacă era posibil.

– Nu am nimic de spus despre ea, scuipă el.

– Atunci, permite-mi să clarific eu lucrurile, spuse Silver, cu o imensă satisfacție. Încercările sale de Viziune s-au dovedit inutile, după ce ți-ai părăsit reședința, în dimineața asta. Dar a prins indicațiile furnizate taximetristului. De acolo, a fost doar problema ajungerii la muzeu mai întâi și a solicitării supușilor mei, aici de față, să te localizeze. Le zâmbi haimanalelor hirsute.

– Cunoaștem mirosul domnului Vale, mormăi unul dintre ei, cu limba ieșindu-i din gură în mod neliniștitor. Cu toții îi cunoaștem mirosul. Mulți dintre noi ar dori să aibă o discuție intimă cu domnul Vale, pe o alee întunecată.

– Haide, haide! spuse Silver. Sunt convins că veți avea șansa voastră cât de curând, asta dacă domnul Vale nu își sfătuiește asociata din partea Bibliotecii să îmi îndeplinească cerințele.

Îi zâmbi tulburător lui Bradamant.

Irene simți exagerarea, șuvoiul arzător de dorință de sclav și adorație pasionată și simți semnul de pe spate arzându-i asemenea gheții, ca reacție. Mai simți și o ușurare bruscă, fiindcă se părea că Silver nu o recunoscuse pe *ea* drept agent al Bibliotecii. Era încă incognito.

Mâinile lui Ramsbottom îi căzură pe lângă corp, iar el renunță la orice încercare de a fi de ajutor, pentru a se uita la Silver cu o fascinație mută. Vale nu părea afectat. Irene era tentată să privească în spate și să vadă ce face Kai, însă, ca dragon, trebuia cu siguranță să fie imun la orice ar fi aruncat Silver asupra lui. Sau, cel puțin, așa spera.

Silver credea că ar fi putut găsi cartea acolo. Trebuia să se poată folosi de asta în vreun fel. Măcar Bradamant intrase în joc și îl ținea pe Silver ocupat.

– Dar cum ai știut că vin din partea Bibliotecii? întrebă Bradamant, dându-se și mai spre stânga.

Una dintre haimanale făcu un gest în față, ca s-o prindă, însă Silver clătină din cap.

– Nu, adversara mea merită să știe măcar atât. Cât de ușor m-ai păcălit, draga mea! Am fost distras de servitoarea-șoricel de acolo, cu rochia ei anostă – făcu semn spre Irene – și de furturile tale

iscusite. Cum să-mi fi dat eu seama că tu erai mintea strălucită din spatele tuturor planurilor? Doar după ce le-am pus pe toate cap la cap ți-am văzut adevărata față.

Irene era împărțită între ușurarea că nu se concentra la *ea* și o cantitate de iritare fiindcă, se părea, era o servitoare cenușie, nedemnă de atenția lui. Era chiar atât de puțin remarcabilă? De ce nu avea el un deget îndreptat spre Irene, declarând-o pe *ea* o minte strălucită? De fapt, de ce susținea Silver că ar fi existat o minte strălucită în spatele tuturor acțiunilor?

O parte din ea era conștientă că era o atitudine incredibil de stupidă, o reacție la farmecele sale de membru al Neamului sau așa ceva. Era același lucru care o făcea să vrea să se bosumfle sau poate să-și descopere un umăr, sau să respire adânc sau să îl facă să o remarce cumva. Să o atingă cu mâinile acelea lungi și frumoase, apăsându-și trupul...

Așa!

Un gând dintr-un cotlon al minții sale încerca să îi atragă atenția. *Asta e problema la interacțiunile cu cei din Neam.* O voce de instructor de la Bibliotecă, vorbindu-le unor cadeți, în timp ce ei luau notițe (sau încercau să depășească, pe furiș, intrigile din romane celebre), zumzăia în timp ce picăturile de ploaie se izbeau de geamul care dădea într-un pătrat părăsit, de piatră cenușie, plin de tarabe goale. *Ei văd totul în termenii dramei lor personale. Dacă nu aveți grijă, vă vor atrage după ei. De fapt, reprezintă o problemă și un risc în toate lumile alternative infestate de haos...*

– Înțeleg, spuse Bradamant, prefăcându-se umilă în fața acuzațiilor lui Silver. Atunci, știi totul.

– Totul! declară Silver. Nu sunt surprins că Aubrey a chemat întăriri de la Bibliotecă, dată fiind miza, însă acum va trebui să recunoască faptul că a eșuat. Competiția noastră prelungită a luat sfârșit!

Irene clipi, șocată. Nu. Nu. Nu era corect. Dacă Silver îl cunoscuse pe Dominic Aubrey și dacă aflase că era agent al Bibliotecii, atunci Dominic ar fi trebuit să știe că Silver reprezintă o amenințare. Dar Dominic nu rostise nici măcar un cuvânt

despre Silver ca inamic personal și nici nu îi avertizase în privința lui. Nici măcar nu menționase existența lui Silver...

... și de ce încuviința Bradamant? Ce știa?

– Aubrey m-a avertizat în privința dumitale, spuse ea, dar nu cred că m-a pregătit suficient.

Nu, cu siguranță era imposibil. Nu exista niciun motiv imaginabil ca Dominic să o avertizeze pe Bradamant, însă nu și pe ea sau pe Kai. Cu siguranță ar fi putut lua legătura, fiindcă singura ușă spre Bibliotecă se afla în biroul lui Aubrey. Dar nu existase niciun semn că ar fi schimbat acest gen de informații. Firește că Dominic ar fi putut avea propriii binefăcători în Bibliotecă, dornici ca Bradamant să găsească prima cartea. Era perfect plauzibil și nici măcar ofensator. Dar să le ascundă deliberat amenințarea reprezentată de Silver nu era doar o scăpare, ci o *trădare*. Dacă se întorcea și le spunea superiorilor, Dominic și-ar fi putut pierde postul.

Oare Bradamant mințea? Gândurile îi răpăiau în minte asemenea unor taste de computer. Tensiunea din încăpere creștea, pe măsură ce Silver își cântărea următoarea replică dramatică, Vale și Kai își schimbau poziția, în spatele ei, iar vârcolacii gâfâiau și așteptau semnul de atac.

Nu. Nu se potrivea. Fie, poate că Bradamant și Silver puteau fi aliați secreți, înscenând o ceartă pentru a o convinge. Dar asta ar fi însemnat prea multă paranoia. Așa că, dacă Dominic știa despre Silver și îl considera suficient de important să o avertizeze pe Bradamant, însă nici nu i-l menționase lui Irene, a doua zi, când știa că Irene se află într-o misiune confirmată, ce însemna asta? Ce se schimbase?

Se gândi la scurta ei întrevedere cu Dominic Aubrey. Felul în care folosise Limbajul era ciudat de învechit. Și apoi, mai fusese și dispariția/jupuirea lui, care-i lăsase intact tatuajul Bibliotecii, însă nici urmă de trup. Și cum opera Alberich în această lume alternativă? Alberich, care trăise suficient ca să devină o legendă chiar și printre Bibliotecari... dar nimeni nu știa cum, și nimeni nu știa măcar cum arată.

Începea să aibă o idee, una care-i repugna, însă care şi răspundea la multe întrebări. Să furi pielea şi identitatea cuiva se menţiona în tratate obscure despre folclor, însă nu era ceva la care să se aştepte să fie real. Nu *voia* să fie real.

Silver se îndreptase spre Vale şi îşi agita ameninţător bastonul.

– Wyndham voia cartea doar datorită informaţiilor pe care i le oferisem eu. Apoi, a crezut că se poate târgui pentru ea. Cu mine! Dacă Frăţia Fierului n-ar fi scăpat de el, ar fi trebuit s-o fac chiar eu... Dar încă nu e totul pierdut, draga mea!

Aşadar, Frăţia Fierului îl ucisese pe Wyndham. Presupunând că Silver avea dreptate, asta oferea un răspuns. *Bine*, se gândi Irene, *măcar s-a micşorat cercul asasinilor neidentificaţi care zburdă prin împrejurimi.*

Silver mai făcu un pas în faţă, zâmbind copleşitor. Irene simţi din nou aerul vibrând de o dorinţă reprimată.

– Dă-mi cartea şi voi fi de acord cu orice îţi doreşti! spuse Silver.

Lângă măsuţă, Ramsbottom părea gata să zică tot. Mâna lui se îndreptă spre registrul albastru.

Kai fu cel care acţionă. Sări ca un leopard, se aruncă pe măsuţă şi înşfăcă registrul din mâinile lui Ramsbottom. Aruncă registrul către Irene, iar acesta se rostogoli prin aer, în foşnet de pagini.

– *Luaţi-l!* strigă Silver.

Irene îl prinse.

– Înapoi, doamnelor! se răsti Vale şi, cu o răsucire rapidă a mâinii, îşi scoase sabia din baston.

Oţelul luci în lumina arzătoare a lămpilor, stârnind o ploaie de scântei.

– Lord Silver, controlează-ţi câinii! strigă Kai care-l lipise pe Ramsbottom de perete, intervenind între el şi slujbaşii mârâitori ai lui Silver.

Ce bine, Kai ţinea oamenii în civil departe de pericol! Servitorii lui Silver se făceau tot mai păroşi, cu fiecare clipă. Irene vedea peticele de blană cenuşie şi neagră de pe mâinile lor, unghiile care se lungeau, maxilarele care se îngroşau de dinţii răsăriţi...

– Haide!

Bradamant o apucă pe Irene de guler și o trase spre ușă.

Teroarea animalică pură la gândul de a fi sfâșiată în bucăți de jumătate de duzină de lupi mari se pronunță în favoarea fugii. Explicațiile mai puteau să aștepte.

Se năpusti pe coridor, în urma lui Bradamant. Dacă fugeau spre dreapta, ar fi îndreptat urmărirea spre vizitatorii muzeului, iar asta n-ar fi fost doar discutabil din punct de vedere moral, ci i-ar fi împiedicat să mai calce vreodată în muzeu.

Irene își vârî registrul sub braț, își ridică poalele rochiei și sprintă la stânga. Auzi un blestem înfundat, când Bradamant o urmă.

Două intersecții mai târziu, se opri într-un loc în care se încrucișau două coridoare. Locul era ca un bârlog de iepure. Aerul dinspre dreapta mirosea mai proaspăt, ceea ce sugera o cale de ieșire spre parter sau, cel puțin, un soi de ieșire în caz de incendiu, însă pasajul dinspre stânga era mai bine luminat. Pasajul din față nu era recomandat de nimic.

– Mergi mai departe, îi porunci Bradamant, oprindu-se să își recapete ritmul respirației. Vârcolacii sunt chiar în spatele nostru...

Dar podeaua li se scutura deja violent sub picioare. Simți de parcă ar fi trecut un metrou pe dedesubt, însă îngrijorător de aproape de suprafață. Apoi, podeaua din față făcea o buclă în sus, lent, și ceva cu gheare, întunecat, își sfâșie drum prin ea. Se târî prin pasaj, într-o izbire vastă de mecanisme și în zăngănit de metal. Era întru totul oțel uns cu ulei, cu excepția capului, acoperit de sticlă de o parte și de cealaltă, pentru a crea doi ochi mari, transparenți. Cu siguranță, avea același model de bază precum creatura cu care Kai și Vale se luptaseră cu două seri în urmă, însă era mai mică și mai rapidă.

– Ce-i asta? întrebă calmă Bradamant, iar cuvintele abia i se auziră în zgomotul de lemn care se despica, de metal care scrâșnea și de urlete îndepărtate.

– Cred că este Frăția Fierului, răspunse Irene. Probabil l-au urmărit pe Silver.

– Ah, dar totul devine ridicol! comentă Bradamant. Pe unde o luăm?

Capul robotului insectoid pivotă, concentrându-se asupra lor. Se deplasă cu pas articulat pe coridor, către ele, cu ghearele atașate de fiecare segment al corpului târându-se și lăsând tăieturi adânci în lemn. Partea de sus îi zgâria tavanul, dând jos pânze de păianjen a căror țesere durase, probabil, secole la rând, și lăsând în urmă o dâră lungă de tencuială albă.

– La dreapta! îi strigă Irene lui Bradamant, fugind în direcția respectivă.

Deja învârtea vocabularul prin minte: cuvinte pentru mecanisme, articulații, pedale, oțel, sticlă, piulițe și șuruburi. Dar exista șansa ca acel mecanism să decidă să îi urmărească pe Silver și vârcolacii săi, și nu pe ele, și ar fi fost păcat să îl distrugă.

– Nu va merge, să știi, spuse Bradamant, ajungând-o din urmă și depășind-o. Chiar crezi că nu ne va mai urmări pe noi?

– Merită încercarea, gâfâi Irene.

Se întoarse și privi peste umăr.

Automatul de fier se opri brusc, într-un zăngănit de pași cu scârțâieli, când ajunse la intersecție. Cu un huruit, capul se întoarse spre pasajul în care alergau Bradamant și Irene. Umerii începură să i se miște în urma lui, pregătindu-se să poarte corpul prin pasaj, ca pe un tren.

Irene și Bradamant schimbară o privire.

– Eu mă ocup de mecanisme și tu de articulații? propuse Irene.

– Da, răspunse Bradamant. O clipă doar, să blocheze intersecția.

Robotul reuși să facă o jumătate de întoarcere. Ghearele sale scrijeliră podeaua, iar arcurile interioare se redresară. Lentilele imense montate pe capul său le reflectară pe cele două femei, ca în oglindă. Dacă erau, de fapt, ferestre, era imposibil de văzut cine se afla în spatele lor.

– ***Mecanisme, blocați-vă!*** strigă Irene, făcându-și vocea să ajungă cât mai departe. ***În cap, în trup și în orice parte care mă aude – mecanisme, stați pe loc!***

Robotul se opri, cu un scârțâit oribil de articulații și mecanisme blocate. Chiar și urletul îndepărtat al vârcolacilor fu acoperit. Cablurile și sârmele se tensionară și se rupseră. O gheară se

roti în spate, se agăță în podea și plesni. Un fragment de oțel zbură, ciupind peretele cu un zgomot metalic, care se auzi chiar și peste gălăgia mașinăriei care se distrugea din interior.

Ambele femei se întoarseră și fugiră pe coridor, departe de lucrul acela, trecând de birouri și camere de depozitare închise. Aerul se umplu de praf, de miros de ulei și de metal încins. O parte a minții lui Irene se întrebă dacă întâmplarea va ajunge pe prima pagină a ziarelor din ziua următoare. Probabil. Asta nu îi plăcea. Un Bibliotecar bun trebuia să citească prima pagină, nu să *ajungă* pe ea.

– Acolo! arătă Bradamant, fără să fie necesar, spre o scară din fața lor.

Se repeziră în direcția ei, Bradamant luând o curbă largă pe lângă balustradă și aproape lovindu-se șold în șold cu Irene. Ușa de la baza ei se deschidea spre parter, dezvăluind o cameră plină de scoici și corali. Câteva grupuri de familii se întoarseră să le privească dezaprobator.

Irene afișă un zâmbet de gheață, își scutură praful de pe rochie și apucă mai strâns registrul atât de prețios. În spatele ei, Bradamant șopti ceva lacătului. Irene nu își dădu seama ce, dar avea cadența Limbajului.

Spera că vor avea la dispoziție câteva minute înainte ca vârcolaci, membri ai Neamului sau ai Frăției Fierului ori alți vânători de cărți să le ajungă. Irene observă un birouaș de cealaltă parte a încăperii și surprinse privirea lui Bradamant.

– Acolo! sugeră ea, făcând semn cu bărbia.

– Absolut! fu de acord Bradamant.

Cele două se îndreptară cu pompă într-acolo, traversând încăperea. Înconjurară casete de sticlă pline de anemone de mare uscate, polipi fragili și alte obiecte în culori țipătoare, care s-ar fi simțit, probabil, mai fericite sub apă. Cu un semn politicos din cap spre un bărbat mai în vârstă, care își croia drum cu ajutorul unui premergător, Irene încercă repede clanța biroului.

– Este încuiată, dragă? se interesă încetișor Bradamant.

– Nu, răspunse Irene, cu voce scăzută. De fapt, această uşă este deschisă.

Rulă Limbajul în gură, iar clanţa se deschise sub apăsarea ei, permiţându-le, ascultătoare, să intre.

– Nu-i rău deloc, spuse Bradamant, închizând uşa în urma lor.

Se uită în jur după o cheie, nu o văzu, şi mormăi:

– Broască, închide-te!

Broasca se închise la loc.

Irene privi prin încăpere. Cu siguranţă, era biroul unei persoane importante: atât masa, cât şi scaunele erau mai noi decât cele de la parter, piesele de artă şi diagramele agăţate pe pereţi erau înrămate şi nu era nici urmă de praf.

– Să nu pierdem vremea, spuse ea, îndreptându-se spre masă.

Se aşeză şi deschise registrul.

– Poate intra cineva din clipă în clipă, adăugă apoi.

– Draga mea Irene, spuse Bradamant, ridicând mâinile ca să-şi ajusteze părul şi pălăria, n-oi fi eu capabilă să ţin piept unei haite de vârcolaci şi unuia furios din Neam, însă pot să mă ocup fără probleme de un funcţionar al muzeului. Mai ales că e supraponderal.

– Supraponderal?

Rânjetul superior al lui Bradamant i se distinse în voce.

– Nu trebuie să fiu un mare detectiv, aşa ca Vale al tău, ca să mă uit la scaunul pe care şezi şi să îmi dau seama că, de obicei, e ocupat de un bărbat foarte gras.

– Ah! spuse Irene, uşor afectată.

Doar fiindcă avea propriile gusturi în materie de ficţiune nu însemna că îi plăcea să fie luată peste picior în privinţa lor. Răsfoi paginile, căutând înregistrări datate cu două zile în urmă. *A ajuns acum cinci zile, apoi, după încă trei, l-a trimis la...*

– Ah! exclamă din nou, găsind data. Hm... Au fost multe pachete de distribuit. Doamna profesoară Betony primeşte o grămadă de corespondenţă.

Urmări cu degetul până în josul paginii, căutând o menţiune despre lordul Wyndham.

– Am găsit, adăugă. Pachet de la lordul Wyndham, retrimis...

– Lui *Dominic Aubrey, British Library!* spuse Bradamant, șocată, citind peste umărul lui Irene.

– Evident! exclamă Irene lovind masa cu palma. Ai spus-o chiar tu: Dominic a fost foarte indiscret în cele povestite lui Wyndham, iar Wyndham se temea ca Silver să nu îl atace sau să nu încerce să fure cartea. Practic, un seif din fier rece ar fi ținut cartea în siguranță față de orice hoț, nu doar de cei din Neam, însă Silver a știut să o caute acolo. Dacă Wyndham dorea să ascundă cartea de Silver și dacă știa, mai mult sau mai puțin, ce era Dominic sau, cel puțin, dacă era sigur că Dominic era dușmanul Neamului și al lui Silver mai ales... Wyndham trebuie să fi expediat pachetul înainte de moartea lui, după ce făcuse o copie – cea furată de tine.

Îi era teamă că devenea incoerentă și inspiră adânc.

– Probabil se aștepta să recupereze mai târziu cartea de la Dominic, spuse Irene și, dintr-odată, toate temerile sale anterioare în privința lui Dominic reveniră. Dar asta înseamnă...

O durere vie o înjunghie în gât, ascuțită ca o înțepătură de viespe. Ar fi exclamat, șocată, însă cuvintele îi deveniseră încurcate în gură, iar buzele îi amorțiseră. Se lăsa pe spate în scaunul larg, cu gândurile limpezi, însă cu trupul amorțit și pierdut, incapabilă să articuleze un cuvânt.

– Asta înseamnă, preluă Bradamant, ștergându-și agrafa de pălărie de haina lui Irene, înainte de a o vârî înapoi la loc, că nu mai am nevoie de tine.

18

– Ce f-f-f-aci? se bâlbâi Irene, abia putând rosti cuvintele în engleză, darămite în Limbaj.

– Mă asigur de succesul misiunii, răspunse Bradamant. Nu mi-am încălcat promisiunea. Ţi-am promis că, dacă găsesc cartea, ţi-o voi aduce înainte de a mă întoarce la Bibliotecă. Voi face asta după ce o iau din biroul lui Dominic Aubrey. Dar voi face asta după bunul plac şi după cum consider. Între timp, nu mai doresc să te amesteci.

– Nesă...ită! mormăi Irene. *Nesăbuită*!

Trebuia să-i spună lui Bradamant ce bănuia despre Alberich, însă atacul tocmai făcuse asta imposibil.

– Nu-ţi face griji, spuse Bradamant şi îşi vârî o şuviţă rătăcită înapoi sub pălărie. Este un derivat de curara. Ar trebui să-ţi revii cam în jumătate de oră. Probabil nu îţi va afecta respiraţia sau bătăile inimii. Zâmbi maliţios. Sau poate da. Nu e ca şi cum l-aş fi testat foarte *des*, în fond. Înveseleşte-te, dragă Irene! În curând, vei fi liberă de toate aceste griji iritante cu privire la Bibliotecă şi la misiunea curentă şi te vei putea concentra la prietenii tăi de aici. Poate vei primi o misiune mai adecvată talentelor tale, de exemplu să colectezi hârtie igienică.

Irene o privi urât, chinuindu-se să articuleze cuvinte. Idioato, nu îţi dai seama că eram pe punctul de a-ţi spune ceva important?

Ar fi fost momentul oportun pentru a-şi folosi abilităţile telepatice, doar că, din câte ştia, erau pur fictive.

Bradamant se aplecă să ia registrul.

– Nu sunt oarbă, să știi, spuse ea. Mi-am dat seama că mă urmărești. Ți-am remarcat mârâielile pe tema hainelor frumoase, care-mi plac. Te-am văzut cu nasul pe sus față de interesul meu pentru reușita misiunii și pentru disponibilitatea de a minți ca să duc treaba la bun sfârșit. Faptul că... îți displac? Da, cred că este o alegere bună de vocabular. Nu mi-ar plăcea să spun că mă disprețuiești, însă nu mă placi deloc.

Suspectez că Dominic Aubrey nu este cu adevărat Dominic Aubrey, încercă Irene să transmită din priviri. Cred că Alberich l-a înlocuit cu câteva zile în urmă. Cred că bărbatul acela amabil pe care l-am cunoscut eu și Kai era de fapt ceva antic și malițios, care purta pielea lui Dominic Aubrey. Și mai cred că singurul motiv pentru care nu a găsit cartea încă este că nu știa cine sunt oamenii cu care se afla în legătură Dominic Aubrey. Și, esențial de fapt, este că nu i-a verificat corespondența.

– Încearcă să treci peste asta, zâmbi Bradamant spre Irene. Unii dintre noi nu sunt copiii răsfățați ai unor părinți norocoși, care să-și petreacă zilele fiind tratați ca niște îngerași. Unii dintre noi sunt recunoscători fiindcă au plecat din locuri mai rele decât îți poți imagina *tu*.

Pe chip îi apăru o umbră.

– Apreciem ce ni s-a oferit, continuă femeia, și am face orice, dar *orice*, să ducem treaba la capăt. Tu poți să te joci cu marele tău detectiv cât poftești, Irene – ah, să nu crezi că nu mi-am dat seama și de asta! Știu cine-ți dorești să devii. Dar mai știu și cine *sunt* eu. Voi sacrifica pe oricine și orice trebuie sacrificat pentru a îndeplini țelul misiunii. Dacă ai înțelege asta și dacă ai fi o Bibliotecară *așa cum trebuie*, ai face la fel. Poate, cândva, vei înțelege.

Ești pe cale să îi cazi în brațe. Irene simți lacrimile arzându-i colțurile ochilor. Într-acolo te îndrepți, fără nici cea mai mică idee.

– Încui ușa în urma mea, spuse Bradamant, amabilă. N-ar trebui să dea buzna niciun vârcolac câtă vreme ești neajutorată.

Sper să-ți muște nasul, se gândi Irene, răzbunătoare.

– Să nu mă consideri răutăcioasă, spuse Bradamant, apoi se opri. De fapt, chiar așa să mă consideri. Gândește-te că sunt o cățea răutăcioasă, care îți va fura misiunea, gloria și, posibil, ucenicul, dacă nu l-ai răsfățat prea mult. Crezi ce dorești. Dar..., se aplecă în față și o mângâie pe obraz.

Irene nici măcar nu simți atingerea lui Bradamant pe piele.

– Gândește-te că sunt o cățea care-și face treaba, încheie Bradamant. Se îndreptă spre ușă. Să nu mă cauți. Te caut eu.

Ușa se încuie în urma ei.

Irene se holbă la masa goală din fața ei, zăcând pe scaun ca o păpușă stricată. Nu își putea întoarce capul și nu avea concentrarea musculară necesară să strige. Simți gust de amărăciune și disperare.

Poate că greșise când o legase pe Bradamant cu un jurământ în Limbaj, se gândi ea, în toată confuzia. Poate că această trădare o ajunsese fiindcă nu avusese încredere în integritatea lui Bradamant.

Sau poate că Bradamant chiar era o *ticăloasă*.

Simți o împunsătură de vinovăție. Da, trebuia să recunoască, îi plăcuse să lucreze cu Vale. Nu era vorba doar despre o fixație pentru marii detectivi. (Îi plăcuseră întotdeauna poveștile cu Sherlock Holmes. Și seriile cu Watson. Și cele cu Moriarty.) Dar Vale era mai mult decât un mare detectiv. Era un bărbat iritabil, care-și mărturisise separarea de propria familie, dar care fusese gata să îi ajute, când îi ceruseră asta. Avea o generozitate și o politețe copleșitoare. Fusese chiar omenos când îi împrumutase lui Kai halatul său și îi găsise conversând despre aeronave la micul dejun.

Nu era o copilă care căuta un rol. Era o Bibliotecară cu o misiune, iar împărtășirea informațiilor cu Vale și Singh o adusese mai aproape de scopul final.

Să-și permită să fie imobilizată de vinovăție ar fi fost la fel de otrăvitor ca blestemul lui Bradamant, și la fel de nociv.

Dar exista ceva mai profund în toată această situație. În timp ce se străduia să se mențină în alertă, iar mintea ei se lupta să nu îi urmeze trupul în moleșeală, încercă să se gândească. În fond, nu avea nimic mai bun de făcut. Bibliotecarii *nu* trădau alți Bibliotecari în acest fel. Bradamant jucase foarte bine rolul, însă,

o dată sau de două ori, remarcase că îi era teamă. Preluase misiunea altcuiva – lucru care, dacă nu era interzis fățiș, reprezenta o încălcare gravă a convențiilor. Încercase deja și eșuase să obțină cartea. Acum, o atacase pe Irene și o lăsase în pericol, ca să ajungă prima la obiectiv. Cine ar fi putut-o împinge atât de departe?

Irene simți că îngheață. Unii dintre Bibliotecarii mai în vârstă aveau reputații... dubioase. O viață petrecută printre cărți nu încuraja depravarea sau promiscuitatea, ci mai ales afinitatea pentru jocuri psihologice și politică. Iar acele jocuri puteau deveni întunecate. Chiar și Coppelia ar fi putut avea obiective proprii. Iată-l pe Kai, de exemplu. Fusese plasat în grija lui Irene în mijlocul unei misiuni care-l implica pe Alberich. Ce se petrecea acolo, mai exact? Cât de multe persoane ghiciseră adevărata lui natură?

Își simțea mintea umplută cu bezele, îngroșată la margini și moale la mijloc. Probabil efectul otrăvii. Dar trebuia să *gândească*, să își dea seama ce se întâmplă. Avea faptele. Era doar necesar să le coordoneze.

În comparație cu Coppelia, existau oameni precum Koșcei, protectorul lui Bradamant. Era singuratic și pretențios. Nimeni nu îndrăznea să îi contrazică mesagerii când „solicita" o carte. Se zvonea că avea mare influență asupra celorlalți Bibliotecari, când dorea să se folosească de ea. Faptul că o alesese pe Bradamant drept protejată era interesant în sine. Faptul că ea putea ataca alți Bibliotecari, furându-le munca, pentru a evita să îl dezamăgească era și mai interesant.

Irene fu cuprinsă dintr-odată de o dorință arzătoare să citească nenorocita de carte, dacă era atât de crucială. (Știa că genul acesta de logică adusese oamenilor necazuri înainte. La naiba cu logica! Era furioasă.)

Oare îi zvâcnea un deget? Se rugă să îi zvâcnească degetul.

Încercă să tușească. Reuși ceva asemănător cu un zgomot coerent.

Avea de gând s-o apuce de guler pe Bradamant pentru asta. Metaforic vorbind.

Clanța ușii se zgâlțâi. Auzi murmurul de voci de afară, însă nu erau distincte. Se zbătu să strige inteligibil, însă reuși să emită

doar un gâlgâit. Disperată, își mișcă piciorul, lovind masa. Se auzi un pocnet când pantoful lovi partea concavă.

Urmă o altă discuție scurtă, și apoi pauză.

Ușa se deschise cu o izbitură. Cu coada ochiului, îi văzu pe Vale și pe Kai. Vale împăturea ceva de dimensiunile unui portofel și îl strecura înapoi în buzunar. Amândoi arătau zburliți și ușor loviți, însă nu prezentau răni grave.

– Irene! exclamă Kai, grăbindu-se să intre. Ești bine?

Nu, sunt otrăvită cu curara, încercă ea să transmită. Din gură îi ieși un nou gâlgâit.

Ochii lui Kai se opriră asupra zgârieturii de pe gâtul ei.

– Ceruri și pământuri! exclamă el. A fost otrăvită! Cred că Silver a ajuns aici înaintea noastră! O să-l ucid...

– Scuză-mă, spuse Vale și luă mâna lui Irene, care-i zăcea pe brațul scaunului.

Îi ridică manșeta și îi verifică pulsul.

– Doamna este conștientă, din câte vezi, și pare să se simtă bine, în rest, așa că trebuie să presupunem că a fost un atac de paralizie...

– Irene, spune ceva! zise Kai luându-i chipul în mâini și privind-o în ochi. Ne poți auzi?

Abia dacă îi simțea atingerea pe piele.

– Aud..., reuși ea să îngaime. Cur... curara...

– A fost otrăvită cu curara! strigă Kai, răsucindu-se spre Vale. Repede! Unde putem găsi un medic?

Irene se întrebă, amărâtă, dacă dragonii erau înclinați în mod deosebit să afirme lucruri evidente, în momente de criză, sau era o caracteristică proprie doar lui.

– Aha! se lumină Vale, iar ochii îi scânteiară de entuziasm. Cred că ne putem ocupa de asta pe loc. Am o cantitate mică dintr-un derivat de stricnină la mine, pe care o folosesc ca stimulent în caz de urgență...

Așa se explică multe, se gândi Irene, și mai amărâtă.

– ...și chiar dacă ar putea exista niște mici efecte secundare, cu puțin noroc și-ar putea reveni cât să vorbească. Domnule Strongrock, fiți bun și-i țineți umerii.

– Desigur, spuse Kai, pășind în spatele ei și prinzând-o de umeri.

Îi simțea mănușile atingând-o prin straturile de material. Ori începea să dispară efectul curarei, ori o prinsese cu o forță foarte mare.

Vale scoase un flacon mic de sticlă dintr-un buzunar interior al hainei. Aplecându-se în față și întorcând capul, îndepărtă capacul și i-l trecu lui Irene scurt pe sub nas.

Irene inhală. Tot trupul îi fu scuturat de o convulsie nedemnă, picioarele loviră sălbatic și i se încurcară în fusta lungă, iar mușchii brațelor i se contractară. Capul i se dădu pe spate și, fără strânsoarea fermă a lui Kai, s-ar fi desprins de pe scaun și s-ar fi rostogolit pe podea.

– Domnișoară Winters? spuse Vale, închizând flaconul și punându-l înapoi în buzunar. Mă puteți înțelege?

Irene tuși, concentrându-se o clipă să respire, în timp ce tresăririle membrelor i se domoleau, încet. Acum, simțea doar niște crampe. Niște crampe cumplite. Genul de crampe care ar fi necesitat un masaj îndelung și extrem de lent, într-o saună fierbinte...

Era efectul stricninei. Altfel, nu și-ar fi lăsat mintea să rătăcească așa.

– Mda, reuși ea să îngâne. Mulțu... Mulțumesc. Trebuie să... A fost Bradamant, cartea e la Aubrey, dar el nu e Aubrey.

Vale schimbă o privire plină de înțeles cu Kai. Își putea da seama ce credeau. Că încă delirează.

Trebuia să se facă înțeleasă.

Închise ochii pentru o clipă, se adună, îi adresă mintal lui Bradamant câteva blesteme copioase, și redeschise ochii.

– Trei lucruri, spuse ea, răspicat. Primul. Cartea i-a fost trimisă lui Dominic Aubrey. Cred că Wyndham a dorit ca el să o țină în siguranță față de Silver. Al doilea. Bradamant m-a otrăvit. Vrea să ajungă prima la carte. Al treilea. Cred că Alberich l-a ucis

pe Dominic Aubrey înainte să ajungem noi aici. Singurul motiv pentru care nu are cartea încă este fiindcă nu a verificat corespondența lui Aubrey.

Piciorul îi tresări. Se aplecă, cu dificultate, și îl lovi cu pumnul.

– Au! exclamă ea.

Vale și Kai mai schimbară o privire. Simțea că, de fapt, comunicau mai mult decât era vizibil. Poate că era o chestie masculină. Poate că era o chestie de dragon, pe de o parte, și de mare detectiv, de cealaltă parte.

– Oare Bradamant lucrează cu Alberich? întrebă Kai. Dacă te-a otrăvit...

Irene clătină din cap și regretă imediat. Se sprijini în brațele scaunului și se forță să se împingă în poziție de drepți, uitându-se urât la Kai, când acesta încercă să o ajute.

– Bradamant nu are nicio *idee*! se răsti ea. Bradamant este o idioată! Bradamant a fugit să ia cartea... nu am apucat deci să îi spun despre Alberich și Dominic. Nu sunt sigură nici măcar că m-a crezut când i-am spus că Alberich este aici. Și dacă mai este în zona British Library când ajunge el...

Gândul îi făcu gâtul să se usuce brusc. Voia să se răzbune pe Bradamant în mod dureros, însă nu o detesta *într-atât*.

– Trebuie să ajungem primii acolo, spuse ea, ferm.

Făcu un pas și aproape căzu în nas.

Vale o prinse de cot și o sprijini.

– Domnișoară Winters, nu sunteți în starea necesară pentru a ne însoți. Trebuie să vă odihniți aici, în timp ce domnul Strongrock și cu mine mergem să vă căutăm tovarășa rătăcită.

– Chiar dacă, în mod normal, aș fi de acord, spuse Kai, mai e și problema vârcolacilor.

– Nu v-ați ocupat nici măcar de ei? se răsti Irene.

Era conștientă că era *puțin* nedreaptă, dar măcar presupușii lor aliați nu îi înjunghiaseră pe la spate în timp ce își făceau treaba. Sau în gât. În fine.

– Așa este, răspunse Vale. Vârcolacii pot reprezenta o problemă. I-am încurcat, mai degrabă, dar nu i-am exterminat.

Am trimis după poliție, însă va trebui să ajungă mai întâi. Poate dacă...

– Poate dacă ce? mârâi o voce. O siluetă lățoasă se ivi în ușă, cu părul țâșnindu-i din haine la guler și la manșete și cu dinții rânjind în gura căscată. De data asta, e prea târziu pentru nenorocitu' de domn Vale...

Kai înșfăcă o călimară de pe masă și o aruncă drept în nasul vârcolacului. Cerneala stropi peste tot, podeaua lustruită și pereții tapetați, însă, mai ales, vârcolacul. Avu timp doar să arunce o privire surprinsă, înainte ca lovitura lui Kai să-i țintească pieptul și să-l trimită de-a dura înapoi în sala principală.

Kai continuă cu o lovitură de cot în bărbia vârcolacului, cu o alta în spatele genunchiului și cu două plesnituri de mână la ceafă.

Vârcolacul zăcea pe spate într-o băltoacă de salivă și cerneală. Vale o susținu, mai mult târând-o, pe Irene, afară din birou și în sala principală.

– Se pare că va trebui să ne însoțiți, în cele din urmă, domnișoară Winters, spuse el.

– Repede! exclamă Kai, ignorând mulțimea de gură-cască, fie strigând, fie holbându-se. Trebuie să prindem un taxi.

– Un taxi? Dragul meu, un taxi ar fi mult prea lent, spuse Vale. Trebuie să ajungem pe acoperiș.

– Pe acoperiș? repetă Irene. Era puțin cam înceată, probabil, însă nu era sigură că transformarea lui Kai într-un dragon, pentru a-i purta în zbor de acolo, era posibilă... Ah, firește! *Aeronavele!*

– Întocmai, spuse Vale, grăbind-o în sus pe scări. Desigur, pot apărea probleme cu aterizarea ulterioară, însă e cea mai bună opțiune de care dispunem.

Kai îi prinse din urmă și o apucă pe Irene de celălalt cot, pentru a ajuta la procesul de târâre-ca-pe-o-păpușă-imensă.

– Aud că vin mai mulți... Încotro, domnule Vale?

– Stânga, la capăt, explică Vale.

Țâșniră pe lângă două grupuri de turiști uimiți și pătrunseră într-o galerie lungă, plină de vitrine de sticlă. Aici, hiene împăiate amenințau căprioare împăiate, un urs polar gigantic, tot

împăiat, se înălța deasupra unor foci împăiate cu aspect plictisit, iar un curcubeu de păsări împăiate se întindea posomorât printre flori uscate.

– Prindeți-i! îl auzi Irene pe Silver, strigând din urma lor.

Un urlet care-i îngheță sângele în vine se ridică din fața lor. Vizitatorii panicați abandonară în fugă încăperea, forțându-i pe Irene și pe cei doi bărbați să se dea la o parte, în timp ce goneau spre ușile îndepărtate.

– Fă-mi rost de un megafon! îi spuse Irene încet lui Kai.

Picioarele îi erau cuprinse încă de crampe și trebuia să se țină de Vale ca să reziste pe poziții, însă avea o idee și, numai de data asta, avea și sentimentul că ar putea să funcționeze.

– Ghizii au așa ceva, adăugă ea.

Kai înșfăcă un ghid care fugea și îl eliberă iute de instrumentul cu pricina.

– Ăsta-i bun?

Primul vârcolac le apăru sub ochi, urlând, de după o vitrină. Capul și mâinile sale erau acum în întregime de lup, iar hainele sale se destrămau la cusături, în timp ce continua să se preschimbe.

Irene încercă megafonul.

– FUNCȚIONEAZĂ?

Zgomotul de la microfonie răsună în sală.

Vârcolacul părú să râdă. Alții i se alăturată. Se apropiau încet. Cu siguranță, erau la fel de interesați de teamă precum erau de vărsarea de sânge.

– Domnișoară Winters, începu Vale, dacă aveți vreo idee...

Irene ridică o mână, în semn de scuze. Foarte precis, direcționă Limbajul prin megafon.

– *Animale împăiate, treziți-vă la viață și atacați vârcolacii!*

Cuvintele zguduiră aerul și își luară energie de la ea pentru a deveni reale. Fusese suficient de simplu să ordone unui lacăt să se deschidă sau unei uși să se închidă. Acele acțiuni erau firești pentru acele obiecte, iar universul fusese mulțumit să asculte. Dar animalele împăiate nu aveau în obicei să revină la viață ca să atace alte creaturi.

Doar că acum, în timp ce Vale o privea, înțelegând tot mai bine, și Kai zâmbea ascuțit, totul devenea adevărat.

Ursul polar țâșni din vitrina lui, cu un răcnet înfundat, deschizând botul ca să afișeze toți colții foarte bine păstrați. Panourile de sticlă se sparseră într-o cascadă de cioburi, pe podeaua acoperită cu dale, împrăștiindu-se în toate direcțiile. Focile apărură, târându-se, în urma lui, sărind spasmodic. Peste tot în încăpere, mai multă sticlă se spărgea, iar un fluviu de creaturi își croiau drum afară. O haită de lupi se împletici înainte, pe labe țepene, și un boa constrictor bine ancorat cu sârmă se târî din vitrină, fără să-i pese de pumnalele de gheață înfipte în corpul său umplut cu rumeguș, și chiar și păsările se aruncară spre pereții vitrinelor, zbătându-se la capetele sârmelor.

– Cerule mare! spuse Vale. Domnișoară Winters, ce ați *făcut*?

– Vor ataca doar vârcolacii, spuse Irene, aruncând la o parte megafonul, care zăngăni lovindu-se repetat de podea. Trebuie să fugim câtă vreme sunt distrași, înainte ca Silver să ajungă aici.

Vale avea un instinct foarte bun pentru recunoașterea momentului propice pentru acțiune, urmând să pună întrebări mai târziu. Probabil făcea parte din prototipul marelui detectiv, consideră Irene, amețită, întrebându-se dacă acel cocktail de stricnină/curara o făcuse să delireze. Unul dintre vârcolaci încercă să se desprindă de mulțimea de foci și crocodili ca să îi atace, însă un aligator bebeluș foarte insistent (*Remarcați tinerele mlădițe ale speciei, de numai jumătate de metru lungime*) îl înșfăcă de gleznă și îl trase înapoi în învălmășeală.

Vale îi conduse, plin de încredere, pe scări și coridoare, și apoi ajunseră pe acoperiș. Aerul de afară era rece și încărcat de smog și Irene fu cuprinsă de un acces de tuse. Două aeronave micuțe se legănau la capătul unor ancore pe un cer rău-prevestitor, plutind la vreo șase metri deasupra acoperișului muzeului.

Un paznic apăru în goană.

– Domnule Vale! spuse el, cu mustața tremurând. Scuzați-mă, domnule, sunt convins că aveți treburi urgente aici, însă nu aveți permisiune.

– Nu am timp pentru asta, omule! declară Vale. Baricadează ușile! În muzeu au scăpat vârcolaci. Inspectorul Singh vine cu întăriri de la Scotland Yard ca să curețe locul de ei. Între timp, am nevoie de unul dintre zeppeline pentru a opri făptașul, înainte să fugă.

Ochii paznicului se măriră. Își mângâie mustața, iritat.

– Este chiar atât de urgent, domnule?

– E o chestiune de viață și de moarte! se răsti Vale. Inspectorul Singh va explica totul, când ajunge. Mă ajuți, omule?

– Da, domnule, declară bărbatul, aproape lovindu-și călcâiele unul de altul cu entuziasm.

Probabil că vârcolacii și asistența oferită marilor detectivi era ceva neobișnuit. Se întoarse să privească aeronavele plutitoare, făcând cu mâna.

– Jenkins! Aruncă-ne o scară, fato, ai o cursă de făcut!

Împinsă un pic de jos și trasă de deasupra, Irene fu ajutată să se cațăre pe scara de frânghie. Trebuia să fie recunoscătoare că, în primul rând, nu fusese lăsată în urmă și, în al doilea rând, că purta lenjerie intimă tradițională și nu ceva mai minimalist. Restul minții sale era preocupat cu strângerea scării de frânghie cu mâini transpirate, încercând să nu cadă și să-și găsească astfel moartea.

Pilotul era o femeie, îmbrăcată în pânză și piele – prima pe care o vedea Irene purtând pantaloni în această lume alternativă. Ochelarii ei de protecție se sprijineau de o cosiță grea, împletită, și părea mai bănuitoare chiar decât fusese paznicul.

– Nu știu ce se petrece, spuse ea, dar trebuie să văd o autorizație.

– Mă numesc Vale, o anunță Vale. Am nevoie de ajutorul dumitale pentru a ajunge la British Library, cât de repede posibil.

– Asta și un șiling și-ți cumperi două kilograme de ceapă, răspunse femeia.

Deloc impresionată, se sprijini pe scaun, care era, de fapt, un leagăn ca un hamac, din chingi de piele și cauciuc care scârțâia.

– Du-te și găsește un alt fraier care să-și riște slujba, dacă vrei să urmărești răufăcători.

Irene se gândi la posibilul deranj mintal a ceea ce era pe cale să facă. Bibliotecarii erau sfătuiți să evite asta, din cauza riscurilor prezentate de impunerea asupra minților altor oameni, nemaivorbind de faptul că universul obișnuia să se răzbune în cele mai ciudate chipuri. Dar nu mai aveau timp.

– *Domnișoară Jenkins...*

– Doamnă Jenkins, pentru dumneata, o întrerupse pilotul. Sunt o femeie măritată respectabilă.

– *Doamnă Jenkins,* continuă Irene, trecând fluent la Limbaj, *vă dați seama că detectivul aici de față vă arată o autorizație de încredere și acceptabilă.*

Doamna Jenkins se încruntă, uitându-se la Vale.

– Păi... nu pot spune că-mi place, spuse ea, dar pare să fie în regulă. Ați zis British Library?

– De îndată, răspunse Vale, cu o încruntare iute în direcția lui Irene. Nu avem timp de pierdut.

– Prea bine, domnule, spuse femeia. Vă rog pe dumneata și pe prietenii dumitale să vă agățați de chingile din partea din spate a cabinei. Va fi un drum cu hopuri. Vântul bate împotriva noastră.

Irene auzi strigăte în fundal și privi în jos. Silver se afla pe acoperiș, cu mantia fluturând în urma lui, în timp ce arăta spre zeppelin.

Kai îl remarcă și el și acționă rapid, ridicând cablul de ancorare. Întregul zeppelin se zgâlțâi, iar Irene trebui să se apuce de chingi, însă deja se mișcau, îndepărtându-se de muzeu, după pierderea subită a lesei.

– La naiba cu diletanții! mormăi doamna Jenkins și își trecu mâinile peste butoanele de control, atingând două manete și răsucind un contor, înainte să tragă de un levier.

Zeppelinul se înclină și începu să înainteze.

– Pasageri, ne aflăm acum în aer și ne îndreptăm spre British Library, spuse femeia. Vă rog să discutați între voi în timp ce pilotez drăcia asta, fiindcă nu îmi place să fiu distrasă.

– Da, spuse Vale, întorcându-se spre Irene. Trebuie să discutăm, domnișoară Winters.

19

Irene se putea gândi la multe lucruri despre care Vale ar fi dorit să discute. Dar intenționa să se așeze, mai întâi.

Se gândi, în timp ce se înghesuia pe o bordură care ar fi putut fi un loc pentru pasageri, că acest tip de transport trebuia să fi fost rezervat pentru antichități foarte mici. Compartimentul era înghesuit, cu spațiu abia suficient pentru ei trei, nemaivorbind de depozitarea unor obiecte mari. Motorul făcea incredibil de mult zgomot, ceea ce era bine, fiindcă Irene nu-și prea dorea ca doamna Jenkins să tragă cu urechea.

Vale rămase în picioare, ținându-se de o chingă din plafon, folosindu-se de avantajul înălțimii sale pentru a o privi pe Irene de sus. Posibil ca răspuns, Kai rămase și el în picioare, avansând pentru a sta în spatele umerilor lui Irene, în semn de susținere.

Irene își dorea să fi fost și ei otrăviți: poate că atunci ar fi fost mai înțelegători în privința dorinței de a sta jos.

– Domnișoară Winters, spuse Vale, revenind la politețe, să înțeleg că dispuneți de o putere asemănătoare cu a celor din Neam, de a fermeca și de a amăgi mințile altora?

Ah! Deci asta îl distrăsese.

– Nu, răspunse ea, specificând apoi: Nu tocmai. Și probabil vă întrebați de ce nu am mai făcut asta înainte.

– Sau de ce dezvăluiți asta acum, după ce ați folosit acest talent asupra mea fără să-mi dau seama, sugeră Vale, cu sprâncenele ridicate bănuitor.

La naiba! Era o bănuială firească, pe care sperase ca el să nu o enunțe. De ce trebuia să folosească exact acele calități pe care i le admira împotriva ei?

– Nu sunt atât de proastă, declară ea.

– Dar ai fi putut fi suficient de disperată, contraatacă Vale. O explicație, te rog.

Irene oftă. Sperase să poată evita asta.

– În regulă. Știți că pot folosi Limbajul pentru, exprimându-mă în termeni direcți, a face lucrurile să acționeze. Nu pot preschimba o ușă încuiată în una descuiată, dar pot face lacătul de pe o ușă să se deschidă. Există unele subtilități, dar sper că veți înțelege că nu pot explica *totul* în amănunt, cu note de subsol. Pot scăpa basma curată dacă le spun superiorilor mei că v-am dezvăluit unele lucruri, fiindcă există limite.

– Arătați un respect brusc față de opinia superiorilor, comentă Vale.

Irene se înfurie brusc, fiindcă vorbele lui reînviaseră tachinarea lui Bradamant cu privire la neimplicarea altora și la realizarea obiectivelor, indiferent de căile adoptate.

– Nu ar trebui să împărtășesc nimic cu dumneata!

Simțea că lucrurile îi scapă de sub control, ceea ce îngreuna situația. Ar fi trebuit să se ocupe de toate fără nicio implicare emoțională, ca un Bibliotecar capabil, așa cum ar fi făcut-o Bradamant. Nu ar fi trebuit să simtă o tresărire bruscă la gândul de a strica orice fel de prietenie s-ar fi creat între ea și Vale. Nu ar fi trebuit să fie deloc implicată. Nici cu el, nici cu altcineva.

– Procedura standard este să intri și să ieși, fără să lași urme, spuse Irene. Procedura standard nu înseamnă să investighezi crime locale, să mergi la petreceri locale sau să te implici în treburile societăților secrete locale...

– Sau cu detectivi locali, o întrerupse Kai.

Sau să îți faci prieteni, intui Irene în spatele cuvintelor sale. Își dori să fi avut o agrafă în plus, pe care să o înfigă în Vale. Sau, poate, în Kai, care nu era deloc de ajutor.

– Procedura standard tinde să se declare împotriva urmăririlor în viteză în zeppeline de împrumut, mai adăugă ea, pe un ton plat. Bradamant v-ar fi spus toate astea. Poate că ea este cea cu care ar fi trebuit să colaboraţi de la început.

Da. Bradamant nu ar fi fost atât de... implicată.

– Încă nu pricep de ce, ăăă, *înclinaţiile* dumitale prevestitoare ne-au indicat pe noi şi nu pe ea, continuă Irene. Dacă aţi fi colaborat, probabil că aţi fi reuşit să daţi de urma lucrurilor mult mai repede.

Vale se mulţumi doar să o privească.

– Nimic din toate astea nu explică abilitatea de a controla minţile altora.

– Păi... făcu Irene gândindu-se la cum să explice. Când folosesc Limbajul pentru a spune unui lucru să facă ceva care este împotriva firii sale, universul se opune. De aceea animalele împăiate vor reveni în stadiul lor natural, probabil foarte curând. Sper că inspectorul Singh este deja acolo şi are totul sub control. Este uşor să spui unui lacăt să se deschidă, fiindcă asta este în firea lacătului. Este mult mai dificil să ordoni unui lucru să se poarte într-un fel nefiresc.

– Cum ar fi ca animalele împăiate să revină la viaţă, fu de acord Vale.

– Păi, este doar parţial nefiresc, spuse Irene. În fond, au fost cândva animale vii. Nu aş fi putut cere unei clădiri să cadă peste cineva, dar aş putea cere unui olan de pe acoperiş să se desprindă. Mă înţelegeţi?

– Vă urmăresc logica, spuse Vale, fiind clar interesat, însă lipsit de răbdare. Dar cum este aspectul ăsta relevant în controlarea minţilor?

– Pot să spun cuiva că vede altceva decât ce vede, spuse Irene, dorindu-şi ca limba engleză să fie mai bine adaptată la genul acela de discuţii. Problema este că universul se împotriveşte, la fel ca în cazul obiectelor cărora le cer să facă lucruri nefireşti. Mai precis, mintea persoanei se împotriveşte şi continuă să se împotrivească până când... Unii reuşesc mai bine decât alţii, însă, de obicei, rezultatele nu sunt grozave. Asta mi s-a spus la lecţii.

Dar nu este la fel cu ceea ce tocmai am făcut și nu va dura cât durează un farmec. Era foarte sigură că doamna Jenkins nu putea auzi nimic din tot ce își spuneau. Sau, cel puțin, așa spera. În prezent, mintea doamnei Jenkins îi spune că nu, *nu a văzut* o autorizație. Când asta va învinge modificarea mea temporară, probabil în decurs de o oră, atunci își va aminti totul. Dar ați fi preferat să îi permit lui Silver să ne prindă?

Vale o privi cu răceală pe Irene și apoi se uită pe fereastră, la Londra care se desfășura sub ei, fără să o învrednicească măcar cu un răspuns.

Irene își sprijini coatele de genunchi.

– Dacă Biblioteca ne-a spus să nu ne amestecăm în mințile oamenilor fiindcă ar fi lipsit de etică, ar însemna o declarație de virtute. Dar adevărul este că nu e deloc o procedură de încredere. Și, odată ce subiectul își recapătă memoria, poate face o misiune mult mai periculoasă.

Irene încercă să nu se oprească prea mult asupra propriei lipse de etică. Cu siguranță era mai mult decât o simplă hoață de cărți? Sau singura diferență dintre ea și Bradamant era că Bradamant arăta bine în piele neagră? Era mai ușor să se considere o păstrătoare curajoasă a cărților, când nu exista cineva care să o privească în ochi și să pună asta la îndoială.

– Tot ce am făcut, continuă ea ridicând privirea spre Vale, a fost să aplic un fel de plasture temporar. Asta fiindcă nu am văzut altă soluție și fiindcă ne grăbeam foarte tare. Așa cum știți.

– Chiar ne grăbeam? Vale îi întoarse spatele.

Irene ridică din sprâncene, chiar dacă el nu se uita la ea.

– Îmi dau seama că nu îl vedeți pe Alberich ca pe o amenințare personală, spuse ea, și nici măcar ca pe o amenințare la adresa legii și ordinii.

– Recunosc că tipul a încercat să mă ucidă, spuse Vale, cu generozitate.

– Va continua să reprezinte o amenințare pentru noi toți, câtă vreme cartea se află aici, spuse mai departe Irene, simțind cum

Kai îi strânge umărul, încurajator. Odată dispărută, el și Silver nu se vor mai întrece să o dobândească.

– Silver nu este nicidecum problema dumitale, domnișoară Winters, spuse Vale. Iar eu nu pricep de ce te preocupi, reveni el la o adresare mai puțin reverențioasă, când, fără îndoială, ai atât de multe pe cap. De ce îți pasă de noi, altfel decât ca de o sursă de cărți?

Irene înghiți în sec și își simți obrajii aprinși de un amestec de furie și stânjeneală. Exista un sâmbure netăgăduit de adevăr în cele spuse de el. Era doar una dintre lumile alternative, iar cartea, doar una dintre nenumăratele cărți.

– Până acum, am fost atacată, surprinsă într-o ambuscadă de aligatori cyborgi, aproape înecată în Tamisa, mi s-a jupuit pielea de pe mână, am fost otrăvită cu curara, am fost readusă în simțiri cu stricnină și apoi urmărită de vârcolaci și roboți gigantici. Mă acuzi că nu iau lucrurile în serios, domnule?

– Dimpotrivă, doamna mea. Cred că iei totul foarte în serios. Un asemenea devotament este demn de o cauză nobilă. Dar te rog să te gândești la asta.

Vale se sprijini pe spate, lipindu-și umerii de pereții cabinei.

– Văd o femeie și pe asistentul ei care sunt pregătiți să meargă până la extrem pentru a dobândi o carte, spuse Vale. Te-am privit deturnând un zeppelin pentru a-ți atinge scopurile. Mă întreb, domnișoară Winters, până unde ești pregătită să mergi?

Minunat! Mai întâi, Bradamant se strâmbase la ea fiindcă nu mergea suficient de departe, iar acum Vale o privea de parcă ar fi fost un specimen de primă clasă al lumii criminale subterane.

– Vreau doar să îmi fac meseria, spuse ea. Am o datorie față de Bibliotecă.

– Biblioteca are legi? o întrerupse Vale. A semnat tratate cu toate lumile, care să-i permită să fure cărți? Are vreo autoritate, cu excepția celei pe care o pretinde ea însăși? Aș vrea să știu dacă există vreun motiv pe lume pentru care să o respect, pe ea și pe slujbașii săi.

Irene își semeți bărbia, încăpățânată.

– Am încălcat eu vreo lege?

– Încă nu, spuse Vale. Cel puțin, nu din câte știu eu.

Tonul vocii sale arăta clar faptul că el bănuia că ea nu ar fi ezitat să încalce legi.

Ar fi ezitat, oare? Depindea de lege. Trupul ei zbârnâia asemenea unei sârme de înaltă tensiune, probabil ca efect al drogurilor amestecate.

– Nu vreau să fac niciun rău lumii dumitale, spuse ea încet, plecând capul. Doresc doar cartea.

Simțea greutatea privirii acuzatoare a lui Vale.

– Așa că trebuie să ne grăbim deasupra Londrei, amăgind pilotul și punându-l în pericol, la fel și pe noi, fiindcă trebuie să dobândești cartea.

– Ai grijă ce spui! îl avertiză Kai, încet.

Vale ridică din umeri.

– O întreb pe domnișoara Vale lucruri la care ar trebui să aibă răspunsuri, dacă ele există. Dacă nu are, atunci poate că dumneata ar trebui să-ți cercetezi aliațele. Care este rostul Bibliotecii, dacă solicită asemenea sacrificii?

Irene se ridică în picioare.

– Mulțumesc, Kai, dar nu este necesar să mă aperi. Ca răspuns, domnule Vale, voi dobândi cartea. Nu doar fiindcă Biblioteca o dorește, ci și pentru că Alberich o dorește, iar asta e *mult* mai periculos decât pari să crezi că sunt eu.

Îi aruncă o privire ucigătoare.

– Ți-a trecut prin minte că, pe lângă faptul că a încercat să ne ucidă pe noi, a ucis *deja* alte persoane? spuse Irene. Bibliotecari, persoane despre care știu, chiar dacă dumneata nu ai habar – și nu avem idee ce a făcut în lumea aceasta? Că, dacă nu reușesc să scot cartea de aici, va ucide în continuare? Și, dacă nu ajung prima la British Library, atunci...

Creierul său prinse din urmă ceea ce spunea.

– Atunci o va ucide și pe Bradamant, încheie ea.

Vale pufni:

– Femeia asta este cu siguranță capabilă să-și poarte de grijă.

– Poate, spuse Irene. Dar nu despre asta e vorba. Nu voi permite să meargă pur și simplu acolo și să...

Se gândi la Dominic Aubrey și se întrebă, cutremurându-se, cum îi ajunsese pielea în acel vas. Nu avea să, nu *putea* să îngăduie să i se întâmple asta vreunui cunoscut, nu dacă exista o șansă de a împiedica acest lucru.

– Puteți să credeți ce doriți despre mine. Vreau să o salvez pe Bradamant. Refuz să mă simt vinovată pentru ce am făcut.

– Ah! făcu Vale, îndepărtându-se de peretele zeppelinului și întinzându-i mâna. Atunci cred că putem lucra împreună, domnișoară Winters.

Irene aproape că exclamă *Ce?* – ceea ce ar fi fost inadecvat, în multe feluri. Rămase nemișcată.

– Dar spuneai...

– Pfff! spuse Vale. Sincer, doamnă. Pot accepta că ești un agent eficient, asemenea colegei dumitale, Bradamant. Voiam să mă asigur doar că ești mai mult decât atât. Dacă Biblioteca angajează persoane asemenea ție, atunci presupun că înseamnă ceva în favoarea sa.

– *Pardon*..., începu Kai.

– Îți făceai datoria de a urma ordinele și niciun bărbat nu poate cere mai mult, spuse Vale. Dar domnișoara Winters este ofițerul tău superior, iar adevărul trebuie să vină de la ea.

După ce câștigase punctul, Irene simți un amestec ciudat de emoții – inclusiv furie. Cum îndrăznea să îi judece moralitatea cu atâta aroganță? Cum îndrăznea să o *judece*? Inspiră adânc, înghițindu-și furia cu orice justificare putea găsi în minte. Trebuia ca el să își ia propriile decizii, iar pentru asta era nevoie să o înțeleagă.

Dar tot o durea.

Se întinse și îi strânse scurt mâna.

– Mulțumesc, spuse. Apreciez.

Kai făcu un pas în față și își așeză mâna peste ale lor, unite.

– Împreună, îl vom învinge pe Alberich și o vom salva pe Bradamant, spuse Kai. Deși, personal, fiindcă a trădat cu atâta lipsă de loialitate...

Kai întâlni privirea lui Irene.

– Totuşi, mă aflu la ordinele tale, completă el, eroic.

Irene îşi retrase mâna pe cât de diplomatic posibil. Ficţiunea eroică era presărată cu strângeri de mână masculine, şi citise suficientă literatură de gen. Dar acolo nu era descris niciodată cum îţi recuperai mâna ulterior şi dacă existau strângeri relevante sau alte manevre.

– Am încercat să mă gândesc cum să procedăm cu Alberich, spuse ea, deşi fără să adauge *în multele ore libere de care dispun*, aşa cum era tentată, şi sunt interesată să aflu dacă aveţi sugestii.

– Să-l împuşcăm pe ticălos, sugeră Vale. Funcţionează în cazul vampirilor sau vârcolacilor, ba chiar şi cu cei din Neam, în anumite circumstanţe.

Kai îşi flexă degetele lungi. Pentru prima dată, părea să ezite.

– Kai? întrebă Irene.

– Există anumite moduri în care noi... adică, ăăă, familia mea – ceea ce era, probabil, cel mai apropiat termen de cuvântul cu „D", pentru moment – putem feri o zonă de haos. Alberich foloseşte haosul, aşa că, probabil, este contaminat. Ar trebui deci să funcţioneze şi împotriva lui.

– Cât de mare poate fi zona? spuse Vale. Şi efectul este permanent?

Cu siguranţă, avea deja imaginea grandioasă a alungării Neamului din întreaga lume sau, cel puţin, din Imperiul Britanic.

Kai clătină din cap.

– Dacă ar fi posibil, nu am avea mai departe această problemă. I-am putea îndepărta, pur şi simplu. Tot ce pot face este să marchez o zonă şi să o îngrădesc. Şi trebuie să fie o zonă în jurul căreia să mă pot deplasa într-o perioadă determinată.

Chipul lui Kai se lumină.

– Puterile măreţe, asemenea tatălui sau unchiului meu, ar putea izola un întreg ocean într-o singură rotire a soarelui!

Irene îşi muşcă obrazul pe dinăuntru, înainte să facă vreun comentariu despre *înconjurul lumii în patruzeci de minute*[1].

[1] Aluzie la *Visul unei nopţi de vară* de W. Shakespeare, actul II, scena 1 – „Vreau să încing, în fuga mea zorită, întreg pământu'n patruzeci de clipe" (trad. Şt. O. Iosif) (n. tr).

Probabil nu era momentul pentru un citat din Shakespeare și nu credea că lui Kai i s-ar părea amuzantă analogia.

– Și tu? întrebă ea.

Umerii lui Kai se lăsară, iar el arătă, pentru o clipă, ca un adolescent bosumflat.

– Sunt legat de constrângeri fizice, mormăi el. Și nu pot scoate afară niciuna dintre acele creaturi, dacă se află deja în interiorul zonei. Tot ce pot este să stabilesc o graniță, ca să nu-i îngădui să intre sau să iasă.

– Bine, însă cât de mare poate fi zona? insistă Vale. Întreaga Londră?

– Poate, răspunse Kai. Dacă am o noapte la dispoziție. Și ar trebui să... ăăă, va atrage atenția.

– Cui? întrebă Irene. Neamului?

– Rudelor mele, spuse Kai.

Părea de parcă i-ar fi venit să intre în pământ doar la acel gând. Afișa sacrificiul de sine eroic al unui adolescent care ia decizia corectă, combinat cu disperarea unui cățel care se aștepta la îndepărtarea privilegiilor pentru următorul *deceniu*. Se întrebă cât de în vârstă – sau cât de tânăr – era, în termenii vârstelor dragonilor. Era atât de matur în unele privințe și atât de naiv în altele!

Irene se încruntă.

– Ei bine, eu pot îngrădi o zonă împotriva haosului dacă o conectez la Bibliotecă. Asta l-ar putea obliga pe Alberich să iasă dintr-o zonă în care se află deja, însă pot acoperi doar un teritoriu restrâns. Și mai există și problemele cu puterea...

Da, era un fel de a spune. Să îngrădească locuința lui Vale, cu o seară înainte, fusese destul de simplu. Să încerce să blocheze o zonă mai largă de realitate i-ar fi consumat mult mai multă energie. Ar fi avut nevoie, de asemenea, și de o descriere extrem de cuprinzătoare a zonei pe care încerca să o îngrădească. Dar trebuia să existe o cale de a se folosi de asta...

Zeppelinul se clătină, aruncând-o pe Irene cât colo. Ceva zăngăni și zumzăi, ca un roi de lăcuste, în aerul înconjurător. Kai o

prinse de talie, în timp ce, cu mâna liberă, apucă o chingă. Vale reuşi să se stabilizeze sprijinindu-se de peretele mai îndepărtat.

– Ce se petrece? strigă el, în direcţia doamnei Jenkins.

– Suntem atacaţi! se răsti pilotul fără să îşi ridice privirea de la manetele de control.

Mâna ei dreaptă era prinsă în mijlocul unui planetariu din alamă şi cositor, iar cea stângă trăgea de o serie de pârghii. Trase de ceva care semăna cu un opritor de orgă şi se încruntă când nu îi răspunse la comenzi.

– Avem necazuri la tribord! adăugă femeia.

Irene şi ceilalţi se înghesuiră la fereastră.

– Nu văd nimic, spuse Irene.

Singurul lucru vizibil era un peisaj de acoperişuri şi smog.

– Acolo! exclamă Vale, arătând cu degetul. Vezi urma aceea de vapori?

– Ceva mic, meditä Kai, aplecându-se peste umărul lui Irene. Dar nu simt niciun amestec al Neamului.

– Uiţi de Frăţia Fierului, îl întrerupse Vale. Şi agenţii lor ne urmăresc.

– Ţineţi-vă bine! strigă doamna Jenkins, din carlingă.

Zeppelinul se zgudui iar, trăgându-se într-o parte cu o mişcare dureroasă, stângace, care scutură cabina ca pe o cupă cu zaruri. Irene şi cei doi bărbaţi se agăţară de mânere. Frânghiile care nu fuseseră prinse de pereţi pendulau în aer şi o cană de ceai neasigurată sări din perete în perete, lăsând o dâră de picături de ceai rece.

– Acolo e! exclamă din nou Vale.

Un bărbat apăruse în zbor în câmpul lor vizual. Era prins de un aparat ale cărui elice ruginite se roteau periculos de aproape de capul lui, şi purta o cască de piele pătată de ulei şi o salopetă. Într-o mână avea un pistol greu, cu un cablu conectat între el şi ceva prins de şale. Se clătină în aer, prinzând mai bine pistolul cu mâna liberă şi încercând să ţintească.

– Putem riposta cumva? întrebă Kai, revenind la felul lui competent de a acţiona.

– Aici! spuse Vale sărind în carlingă și smulgând un panou de deasupra capului doamnei Jenkins.

Ea îl ignoră, concentrându-se asupra manevrării zeppelinului. Armele se țin aici, în vehiculele muzeului – ah, iată-le!

Scoase o pereche de pistoale, aruncându-le câte unul lui Kai și lui Irene care nu era prea încrezătoare în privința țintirii spre oameni care zburau.

– Nu avem nimic mai mare la bord? întrebă ea. De exemplu, un pistol de semnalizare?

Vale își redirecționă atenția de la spargerea unui geam ca să-i arunce o privire severă.

– Serios, domnișoară Winters! Un pistol de semnalizare într-un zeppelin? Te credeam mai practică!

– Nu ține de domeniile mele de studiu, mormăi Irene, hotărând să țină pentru sine alte idei strălucite, pentru moment.

Kai și Vale trăgeau amândoi pe fereastră și puteau continua, cu siguranță, fără ajutorul ei. Se împletici spre carlingă.

– Cât mai avem până la bibliotecă, doamnă Jenkins?

– Aproape am ajuns, spuse doamna Jenkins, ca un lătrat, însă nu ne va fi de niciun folos, fiindcă nu putem ateriza cât timp nebunul acela trage în noi. Nu știu ce fel de povești ați auzit despre ce pot și ce nu pot face zeppelinele, domniță, însă trebuie să plutesc până când ne aruncă cineva o frânghie ca să ancorăm. Și asta, în jargonul aviatorilor, se numește „țintă fixă". Așa că sper că prietenii matale sunt țintași buni, altfel va trebui să mă înalț și să mă îndrept spre nord, până îl pierdem. Nu pot risca o prăbușire pe niște străzi atât de aglomerate.

Vale își făcu loc să o apuce pe Irene de braț. Se părea că nu își nimeriseră niciunul ținta.

– Domnișoară Winters, abilitățile dumitale ne-ar putea fi de folos?

Irene clătină din cap.

– Nu îl pot atinge, și nici echipamentul pe care-l poartă. Nu mă pot auzi.

Vale se holbă la ea.

– Să te *audă*?

– Limbajul funcţionează doar dacă universul îl poate auzi, se răsti Irene.

Nu era sigură dacă îi explicase deja acest aspect. Poate că nu.

– Pot influenţa acest zeppelin, însă nu ştiu la ce bun...

Vale pocni din degete.

– Ştiu eu! Doamnă Jenkins, adu zeppelinul deasupra British Library, chiar acum, dacă poţi. Fii pregătită pentru o coborâre bruscă.

– Ce încercăm? întrebă Kai, luându-şi privirea de la fereastră.

– Nu m-aş supăra să aflu şi eu, spuse doamna Jenkins.

Zeppelinul coti la stânga, dezechilibrându-i din nou pe toţi.

– Ne-am abătut de la traseu cu trei sute de metri, avem o viteză de nouăzeci de kilometri la oră, iar acoperişul pentru aterizare are o lungime de doar cincizeci de metri, spuse femeia.

– La semnalul meu, domnişoară Winters, explică Vale, spune-le tuturor componentelor structurale ale zeppelinului să îşi crească greutatea cu cincizeci la sută. Doamnă Jenkins, trebuie să deschideţi trapele de aterizare.

Îşi privi ceasul.

O altă explozie de zornăieli se auzi de afară.

– La naiba! comentă doamna Jenkins. Urăsc chestiile alea.

– Ce chestii? întrebă Irene, încercând disperată să îşi amintească vocabularul pentru componente de zeppelin.

– Alice, spuse doamna Jenkins, ajustând pârghiile de control ale opritorului de orgă. Trec direct prin airbaguri. Pregătiţi-vă de o frână rapidă.

– Acum! exclamă Vale.

– *Toate componentele structurale ale zeppelinului să îşi mărească greutatea cu încă jumătate!* strigă Irene, proiectându-şi vocea ca să se asigure că va ajunge atât în cabină, cât şi în carlingă.

Nu voia ca jumătate dintre pârghii să considere că păstrarea greutăţii ar fi o idee mai bună, făcând întregul dispozitiv să se destrame în aer. Imaginaţia îi oferea suficiente tablouri, şi niciunul nu era plăcut.

Doamna Jenkins izbi vreo șase opritoare de orgă simultan, folosindu-și mâna și antebrațul stâng, și se aruncă din nou în scaun.

Zeppelinul se zgudui, pielea se întinse și metalul scârțâi, iar motoarele care se roteau afară urlară într-o agonie aproape umană. Kai lăsă pistolul și se agăță cu o mână de chingi, prinzând-o pe Irene cu cealaltă, iar Irene nu avu de ce să protesteze. Vale își trecuse cotul printr-o chingă și privea prin geamul spart, cu o curiozitate avidă.

Se scufundau în aer, târâți în jos, de parcă cineva ar fi tras frânghia de ancorare a aeronavei, însă tot înaintau. Clapetele de frânare funcționau, însă Irene se gândi că poate era insuficient.

– Ar trebui să-l fac și mai greu? strigă el spre Vale, cu vocea abia răzbătând prin șuierul aerului și zgomotul chinuit al pârghiilor metalice.

Vale clătină din cap, negând vehement.

În asemenea momente, Irene își dorea să creadă în forța rugăciunii. Moartea subită era ușor de acceptat, fiindcă nu aveai timp să te gândești la ea. Însă prăbușirea lor iminentă și arderea pe acoperișul British Museum îi lăsa prea multă vreme să fie îngrozită de apocalipsa inevitabilă și fierbinte din final. Fiecare secundă părea să se întindă într-un moment infinit de panică.

Apoi, zeppelinul se așeză pe teren solid, cu o zguduitură care o aruncă pe Irene în Kai, o trânti pe doamna Jenkins de spătar și îl făcu pe Vale să își scape ceasul. Irene auzea vag țipete venind de afară. Spera ca oricine se afla pe acoperiș să fi avut suficient simț de autoconservare ca să o ia la goană.

Cu o înjurătură înfundată, doamna Jenkins începu să manevreze comenzi. Zumzetul motoarelor începu să se reducă, în timp ce acestea se închideau unul după altul. Dintr-odată, zeppelinul deveni absurd de tăcut, după toată harababura inițială, și se mai auziră doar scârțâielile și pocnetele din cabină, ca un fundal straniu.

– Mulțumesc, spuse Vale. Un pilotaj excelent! Voi pomeni asta superiorului dumitale.

Doamna Jenkins îl privi pentru o clipă lungă, apoi ridică o cârpă și își șterse ochelarii de pilot cu ea.

– Găsiți ieșirea în partea dreaptă, spuse ea, sec.

Kai îi dădu drumul lui Irene și merse să deschidă ușa zeppelinului.

Irene își dădu seama ce urma, însă totul se petrecu prea repede pentru ca Limbajul să poată acționa. Bărbatul din minicopter plutea acolo, calibrându-și pistolul ca să tragă direct prin ușa deschisă, în direcția oamenilor din cabină. Către Kai, care stătea pe jumătate întors cu spatele.

Nu avu timp să spună nimic, dar avu timp să se miște. Se aruncă asupra lui Kai și amândoi se rostogoliră pe podea, Kai cu gura căscată de șoc, când o masă de stropi argintii rotitori tăie aerul de unde se aflaseră cu o clipă înainte. Piesele de metal se îngropară în piele și în piesele de lemn ale structurii, căscând găuri alungite în ele, și ricoșară din pârghiile metalice, lăsând cicatrici argintii pe suprafețele întunecate, unse cu ulei. Câteva atinseră brațul stâng al lui Irene, prin materialul mânecii, și îi dădu sângele.

Vale se propti într-un genunchi, înșfăcă pistolul lui Kai de unde căzuse și trase.

Se auzi un strigăt prelung, apoi o izbitură îndepărtată.

Irene privi chipul lui Kai, pentru o secundă. El se uita în sus, spre ea, cu o expresie de cățeluș pierdut, de parcă tocmai ar fi umplut o lacună din universul său personal. Fără îndoială, era o flatare imensă, însă nu avea vreme pentru așa ceva. Nu avea vreme să-i spună că avea încredere în el sau că el putea avea încredere în ea. Nu avea vreme pentru sentimentul de recunoștință fără limite că era în siguranță – sau pentru altceva cu excepția găsirii cărții, opririi lui Alberich și salvării lui Bradamant. Trebuia să termine misiunea, altfel toate eforturile lor și pericolul în care pusese oamenii aveau să fie degeaba.

Și nu putea pierde vremea bucurându-se de emoții personale. Chiar dacă tocmai asta își dorea.

– Totul e bine? spuse ea repede, ridicându-se în genunchi. Bun! Să mergem!

Vale îi întinse o mână și o ajută să se ridice.

– Bune reflexe, domnișoară Winters!

– Bine țintit, domnule Vale! răspunse ea. Mulțumesc. Acum, haideți să găsim cartea aceea!

20

Pe acoperiș se aflau câțiva paznici cărora le-ar fi plăcut să discute despre aterizarea lor forțată și despre schimbul de focuri care urmase. Vale, însă, trecu pur și simplu pe lângă ei, iar Irene și Kai mărșăluiră în urma lui. Posturile lor demne fură ușor compromise de privirile lungi ale lui Kai, de fiecare dată când credea că era întoarsă cu spatele. Ce se *aștepta* de la ea?

– Pe aici! spuse Vale, arătând spre o ușă dintr-unul dintre parapetele mai mici care înconjurau zona de aterizare.

Dincolo de ea se afla un acoperiș vast, curbat, de sticlă – probabil sala de lectură. Irene nu avusese timp să îl admire în această lume alternativă, dar văzuse alte versiuni în alte Londre, și se cutremură gândindu-se cât de aproape fuseseră să aterizeze pe el. Deși, cu siguranță, într-o lume a aeronavelor și elicopterelor personale, custozii trebuie să își fi luat niște măsuri de precauție împotriva acelor lucruri sau oameni care le-ar fi putut cădea în cap.

Spera cu adevărat să fie cazul. Văzuse prea multe piramide de sticlă și cupole și candelabre care erau accidente pe cale să se petreacă.

Vale schimbă rapid câteva cuvinte cu paznicul, care deschise ușa și aproape că-i salută ostășește când intrară. Apoi, se aflară brusc în interior, departe de vânt, înconjurați de pereți după pereți acoperiți cu rafturi de cărți reconfortante. Mirosul bogat, delicios, de hârtie veche, de piele și de cerneală îi învălui, îndepărtând de îndată izul de sânge, ulei și smog.

Irene simți un val de nostalgie disperată după Biblioteca sa. Viața ei însemna mai mult decât accidente aeriene, atacuri ale aligatorilor cyborgi și timp petrecut cu versiunea analogă a lui Sherlock Holmes din această lume alternativă. Era o Bibliotecară, iar cea mai profundă, fundamentală, parte a vieții sale implica dragostea pentru cărți. Acum, nu își dorea decât să blocheze restul lumii și să nu mai aibă nicio grijă, cu excepția următoarei pagini din orice ar fi citit.

– Care era biroul lui Aubrey? întrebă Vale.

Irene se încruntă, încercând să-și amintească drumul.

– Etajul al treilea, spuse ea, de-a lungul scărilor din partea de sud, două camere spre est, apoi una spre sud, apoi iar est și cred că majoritatea lucrurilor din zonă țineau de istoria europeană.

– Pe aici! spuse Vale, conducându-i printr-o galerie de desene și stampe. Aveți o strategie?

Câțiva bărbați ridicară nasul a dezaprobare din carnetele de schițe. Chipurile lor erau pline de *suntem prea politicoși s-o spunem, dar n-ar trebui să faceți niciun zgomot.*

Irene îi ignoră.

– Luăm cartea, îi spuse lui Vale. Îngrădim această clădire împotriva lui Alberich. Invocația mea către Bibliotecă nu o va ține pe Bradamant afară, așa că va fi în siguranță când ajunge. Voi contacta autoritatea principală, pentru asistență directă.

Vale ridică o sprânceană.

– Nu ai de gând să-l dovedești singură pe tip?

Irene nu îl putu privi în ochi.

– Aș pierde, spuse ea.

– Limbajul acesta al dumitale... începu Vale.

– Mi s-ar părea greu de crezut că alți Bibliotecari nu au încercat deja asta împotriva lui! se răsti Irene, înainte să se poată abține. Iar confruntările cu Alberich se încheie, de obicei, cu el trimițând părți din organele lor interne înapoi la Bibliotecă. În niște pachete frumos ambalate. Cineva a spus că își dă seama că este un pachet de la Alberich, fiindcă mereu împăturește hârtia la fel.

– Domnișoară Winters, doar pentru că acest individ a atins statutul de legendă urbană...

– Este mai mult decât atât, spuse Kai, agitat.

Pașii lor răsunau pe casa scării.

– Ai fost acolo seara trecută, Vale, adăugă Kai. Ne-a blocat în taxi și a aruncat un sigiliu asupra lui, pe care nici măcar eu nu l-am putut desface. În vocea lui se citea o aroganță inconștientă. Iar Aubrey, Bibliotecarul care s-a aflat înainte aici... fără supărare, Irene, însă avea mai multă experiență decât tine...

– Nu-ți face griji, spuse Irene, ridicând din umeri, flexându-și pe ascuns mâinile pentru a încerca să-și dea seama cât de bine se recuperase.

Pentru moment, era funcțională, chiar dacă rănită.

– Ai dreptate. N-ar fi fost trimis permanent într-o lume alternativă ca asta, dacă nu era competent. În plus, era mai în vârstă și mai experimentat decât mine.

– Acesta este etajul, spuse Vale.

Ieșiră de pe casa scării într-o cameră încărcată de hieroglife pictate, icoane și cruci cu brațe ascuțite – de origine coptă, credea Irene. Lumina era artificială, posibil pentru a feri papirusurile de soare, însă culorile îi asaltară într-un freamăt de auriu, roșu și turcoaz.

– Drept înainte, apoi la stânga! adăugă Vale. Și aș putea sugera că domnul Aubrey nu a beneficiat de vreun avertisment în privința sosirii lui Alberich. Probabil, dacă ar fi primit unul, s-ar fi putut apăra și ar fi putut cere ajutor de la Bibliotecă, exact așa cum intenționezi să faci dumneata acum?

Nu voia să audă nimic despre asta.

Plimbăreți ocazionali îi văzură venind și se dădură la o parte din drum. Câteva doamne în vârstă mormăiră niște acuzații la adresa tinerilor din ziua de azi, iar Irene se strădui să asculte.

Știa că era un comportament evitant, fiindcă ultimul lucru pe care și-l dorea să-l audă era pe Vale discutând despre confruntarea cu Alberich. Să joci șah împotriva maeștrilor care aveau să te învingă în mod cert era un lucru: învățai lucruri despre șah, și nu mureai pe parcurs. Să intri într-o luptă cu cineva care te-ar fi ucis

(urât de tot) dacă dădeai greș nu te învăța nimic, doar dacă reîncarnarea nu era ceva real, fiindcă mureai pe parcurs. Și așa îi era greu să se gândească la cât de importantă ar fi cartea pentru lumea aceasta. Putea face toate astea doar cu pași mici. Dacă Alberich își dorea cartea, însemna că este importantă, posibil chiar vitală pentru această lume, și nu trebuia să o obțină.

Mai încerca și să ignore privirile pline de empatie ale lui Kai din spatele lui Vale. Poate că exista un întreg gen literar scris de dragoni pentru dragoni, despre cum se țineau departe de lupte pe care nu puteau spera să le câștige și despre cum fugeau să facă lucruri foarte importante în altă parte. Sau poate că era o idee proastă să se distragă complet, când aproape că ajunseseră la biroul lui Aubrey.

– Nu putem ști cum a încercat Aubrey să se confrunte cu Alberich, spuse ea, într-un târziu. Cred că Aubrey, cel pe care l-am întâlnit noi, era Alberich deghizat. Nu am întâlnit niciodată adevărata persoană. Tot ce știu este că nu am de gând să mă implic într-o luptă pe care nu o pot câștiga, dacă există opțiuni.

Vale făcu semn spre ieșire.

– Pe acolo, apoi drept înainte pentru următoarele șapte săli, apoi la stânga. Prea bine. Îți accept judecata. Poți chema ajutor suficient de repede?

Irene fu bucuroasă să spună că da.

– Din câte am auzit, principala problemă este că superiorii mei știu doar rareori unde se află Alberich. Dacă îl pot localiza în această lume, atunci pot face pași...

Vale o întrerupse, iar Irene își dădu seama că era un semn al agitației sale.

– Domnișoară Winters! Un dram de logică, te rog! Știu deja că se află în această lume, fiindcă te-au avertizat în privința lui.

Irene simți o gheară în stomac.

– O! spuse ea, realizând că la asta nu se gândise. Poate... poate că doar bănuiau că s-ar afla aici, fără să aibă dovezi reale.

Vale nu răspunse, însă nici nu era nevoie, fiindcă Irene simți cât de slabe îi erau argumentele. Era într-adevăr la modă printre

Bibliotecarii de vârsta ei să le impute motivații dubioase superiorilor. Auzise bârfele – „ne-ar folosi ca momeală dacă ar considera necesar, prelucrează informațiile pe care ni le dau, ne-ar sacrifica pentru a dobândi un text". Dar asta nu însemna că și *credea* asta. În străfundul sufletului, Irene avea încredere în superiorii săi.

Îndoiala autentică era mai rea decât îndoiala adolescentină „la modă".

– Este posibil să fi fost prost informată, spuse ea, cu fermitate în voce. Putem măcar să evaluăm situația înainte să presupunem ce e mai rău?

– Cum dorești, răspunse Vale, pe un ton care spunea *Știu perfect că de acum înainte nu vei putea înceta să te gândești la asta.* Dar de ce nu ar fi în biroul lui, deși ne dorim să fie în altă parte?

– Atacul automatelor de la muzeu, sugeră Kai. Dacă el s-a aflat în spatele lui și dacă s-a așteptat să găsească acolo cartea, nu s-ar afla acolo să o ridice?

Vale își mângâie bărbia, pe gânduri.

– Asta ar însemna că a fost *într-adevăr* răspunzător de atac. Și ar fi vorba despre un control puțin exagerat, nu credeți, să se afle acolo în persoană, dacă ar fi putut ordona unor lachei...

– A încercat să ne înece în persoană, răspunse Kai. Nu este genul de lucru pe care oamenii își trimit subordonații să-l facă, de obicei?

– Așa este, spuse Vale, iar fruntea sa se mai descreți. Dacă este așa, atunci hai să profităm. Și dacă nu, ei bine, cred că putem beneficia de avantajul surprizei. În orice caz, surpriza și viteza sunt cele mai bune opțiuni ale noastre.

Privi în jur la cantitatea vastă de obiecte romano-celtice din încăpere, remarcând:

– Cred că aproape am ajuns.

– Ar trebui să evacuăm zona, spuse Kai, ferm.

– Nu putem face asta fără să dăm alarma, explică Irene.

Dacă Alberich s-ar afla în imediata apropiere, ar reacționa la declanșarea alarmelor de incendiu, la evacuarea zonei coordonată de forțele de ordine, sau la orice fel de tulburare care să

implice oameni care fug strigând în toate părțile. Iar oamenii ajungeau mereu să fugă strigând în toate părțile. Era o lege a firii sau așa ceva. Se întrebă dacă putea folosi Limbajul ca să îi avertizeze dacă Alberich se afla sau nu în biroul său. Nu îi veni nicio idee.

– Cred că va trebui să batem pur și simplu la ușă și să facem pe nevinovații.

– Hm, cred că va funcționa, fu de acord Vale. Nu are niciun motiv să creadă că i-ai demascat impostura. Eu voi fi pregătit, cu pistolul în mână.

Irene încercă să se gândească la felurile în care planul ar fi putut merge prost. Probabil că Alberich nu pusese vreo vrajă de genul ucide-pe-oricine-atinge-ușa pe clanța biroului (presupunând că o asemenea vrajă exista, lucru despre care nu avea nici cea mai mică idee). S-ar fi ajuns la uciderea personalului nevinovat al British Library și a copiilor care vizitau muzeul. Așa că era un lucru pozitiv. Ce ar fi putut face – ce ar fi făcut ea, dacă ar fi știut cum – era să pună o strajă care să-l avertizeze la folosirea Limbajului. Din nou, nu avea nicio idee dacă era sau nu posibil, însă avea să presupună, deocamdată, că era. Așa că trebuia să evite folosirea Limbajului, pentru moment.

Această planificare ușor paranoică o ajută să străbată un număr de expoziții din Evul Mediu întunecat fără să arate la fel de panicată precum se simțea. Acum, în sfârșit, obiectivul lor se afla la o distanță de doar câteva vitrine, apoi direct la stânga.

Irene inspiră adânc. Își adună toată hotărârea, zâmbi forțat în direcția lui Kai și Vale și porni înainte. Încercă să ignore bunicul cu un puști care se smiorcăia în partea ei dreaptă și studenții de lângă arcada din față. Posibilii martori mai includeau o femeie care se holba miop la o plăcuță explicativă, care îi părea ușor familiară – poate că o mai văzuse când venise aici ultima dată – of, la naiba, iar amâna lucrurile, nu-i așa?

De ce nu putea fi genul de poveste în care să spargă ușa și să dea buzna înăuntru cu o pușcă încărcată? Probabil fiindcă era o ușă solidă, ea purta fustă lungă și nici nu avea o pușcă încărcată.

Abordând cea mai reușită expresie de îngrijorare și naivitate, bătu la ușă.

Niciun răspuns.

Bătu din nou. Câțiva cască-gură priviră spre ea, apoi se întoarseră la orice or fi făcut.

În continuare, niciun răspuns.

– Acoperă-mă! spuse Kai, încet.

Făcu un pas în față, pescuind de pe fundul unui buzunar interior o sondă mică, subțire, de metal. O lovi de clanță, în timp ce Irene îl feri de privirile celorlalți. Se uită în jur, dar nimeni nu le dădea nicio atenție – cu excepția lui Vale, care rămăsese în spate și îi ignora ostentativ.

După ce atingerea nu suscitase nicio reacție vizibilă, Kai încercă clanța. Aceasta nu se mișcă, așa că se aplecă și încercă o altă metodă. Cu siguranță, perioada lui de delincvent juvenil nu fusese complet fictivă.

Irene își întinse poalele fustei și se întoarse să privească sala, cu un zâmbet lipit pe față.

Nu, aici nu se întâmplă nimic, totul e perfect normal, prietenului meu aici de față îi place să privească în broaște și să introducă vergele de metal în ele, face asta zilnic, chiar și de două ori pe zi duminica...

O clipă mai târziu, Kai o atingea pe umăr, cu o privire superioară.

Irene îi făcu semn din cap și încercă ușa. Nu explodă.

Asta e bine. *Sunt deja cu un pas înainte.*

Răsuci clanța și intră. O privire rapidă în jur relevă faptul că totul era așa cum îl lăsaseră. Nu se vădea prezența nimănui. Nimeni nu se ascundea sub mese. Nimeni – după ușă. Nici urmă de Alberich.

Oftă ușurată. Nu conștientizase până acum acea apăsare pe suflet. Se dădu la o parte, lăsându-l pe Kai să intre. Vale îi urmă, câteva secunde mai târziu, închizând ușa după el.

Irene privi în jur, căutând orice ar fi semănat cu o tăviță de corespondență. Bingo! Exista una extrem de evidentă pe biroul lui Aubrey. Își aminti că fusese ordonată când ajunseseră prima

dată, însă acum era încărcată cu hârtii și documente. Sortă repede prin ea, iar pachetul cu adresa Muzeului de Istorie Naturală pe spate (retur la expeditor) era al șaptelea obiect. Era un pachet fără nimic special, învelit în hârtie maronie, obișnuită.

– Cuțit pentru hârtie, spuse ea, întinzând o mână.

Vale îi trânti un mâner de cuțit în palmă. Era elegant, făcut din fildeș sau din os de balenă, și, fără îndoială, contribuise la dispariția a cel puțin unei specii în pericol. Era frumos și ascuțit.

Irene tăie sfoara și desfăcu ambalajul. Înăuntru se aflau o carte și un plic. Titlul cărții era *Kinder und Hausmärchen. Povești pentru copii și gospodării*, traduse ea, automat, și oftă ușurată. Deschise cartea ca să verifice data publicării: 1812. Din ce în ce mai bine. Acum, care era dovada absolută, pomenită de Bradamant?

Ajunse la cuprins. Erau optzeci și opt de povești. A optzeci și șaptea se numea, în germană, *Povestea pietrei din Turnul Babel.*

Mai oftă o dată:

– Aceasta este, spuse ea.

– Da! exclamă Kai, încântat, și lovi cu palma biroul. Am reușit!

– Ce spune scrisoarea? întrebă Vale.

Irene puse din nou cartea jos și deschise plicul. Gândurile la bombe în scrisori îi veniră câteva secunde prea târziu. Cu un alt oftat, scutură scrisoarea deasupra biroului. Nicio bombă. Bine.

Kai se aplecă să-i citească peste umăr, apoi se opri puțin, înclinându-și capul.

O fracțiune de secundă mai târziu, auzi și Irene. Strigăte. Strigăte și un fosnet oribil, cu o familiaritate de coșmar.

Își îndesă scrisoarea în jachetă. Avea s-o citească mai târziu.

Ușa se dădu la o parte cu putere și o femeie intră în fugă, privind în jur, cu disperare. Fusese printre gură-cască de afară, însă acum părea panicată și răvășită.

– Pe unde se iese? gâfâi ea.

În spatele ei, prin ușa deschisă, Irene văzu mai mulți oameni alergând în toate direcțiile, căutând o cale de scăpare. Un val argintiu se revărsa pe podea. Avea să ajungă la un șir de vitrine, apoi să se târască brusc în jurul fundațiilor următorului șir.

Zgomotul pe care-l făcea, un foşnet şi un scârţâit flămând, răsuna în sala mare, acoperind strigătele. Mai departe, în spate, fluviul argintiu acoperise ameninţător mogâldeţe amorfe pe podea, atât de dens, încât nu mai putea vedea culorile veşmintelor, părului sau pielii.

– Lepisme! strigă femeia. Plecaţi de aici imediat!

Ameninţarea iminentă aproape că ajunsese la uşa camerei.

Irene era o femeie inteligentă, practică, în stare să-şi păstreze calmul. (Sau, cel puţin, aşa s-ar fi descris în cadrul unei evaluări susţinute de un Bibliotecar superior.) Chiţăi panicată şi se căţără pe birou, cu poalele ridicate şi ghemuindu-se acolo, oripilată. Încercă disperată să îşi amintească vocabularul din Limbaj pentru *lepisme* sau *insecticid letal instantaneu*, dacă acesta exista.

Kai traversă încăperea cu o mişcare aproape la fel de fluidă ca a lepismelor care se apropiau. Ridică femeia care striga şi o trânti pe birou, lângă Irene, apoi li se alătură. Vale sări pe un scaun.

– Aţi spus că veţi face ceva în privinţa gândacilor! strigă femeia, în direcţia lui Kai. De ce nu aţi scăpat de ei?

Acum, Irene îşi aminti de ea. Fusese acolo când îl căutaseră pe Aubrey şi îi găsiseră doar pielea. O păcăliseră cu o poveste despre infestarea cu insecte. Minunat! Detesta ironia dramatică.

– Mănâncă lemn? întrebă ea.

– Voi sunteţi exterminatorii, voi să-mi spuneţi, se răsti femeia.

– Lepismele mănâncă orice pe bază de amidon, le informă Vale, de pe scaun. Lipici, cotoare de cărţi, ziare, covoare, haine, tapiserii... Cred că, teoretic, mănâncă şi lemn.

– Asta dacă nu se caţără mai întâi aici, spuse Kai, aplecându-se peste marginea mesei ca să privească podeaua.

Lepismele nu încercau încă să se caţăre vertical pe picioarele meselor, Irene nu avea de gând să aştepte dovezi empirice. Tot mai multe curgeau acum în încăpere, târându-se unele peste celelalte pe podea, într-o masă densă, mişcătoare, de argint nesănătos.

Ceva din mintea lui Irene încerca să îi atragă atenţia. Nu era vorba despre lepisme, nici despre femeia de lângă ea. Era felul în care putea vedea un ziar deasupra unei vitrine, iar acesta *se mişca*.

Fără ajutorul lepismelor, se deplasa, milimetru cu milimetru, deasupra sticlei, într-o plutire foşnitoare uşoară...

– Vale! icni ea. Ar putea fi conduse de frecvenţe subsonice? Ai cunoştinţă despre asemenea lucruri? Făcu semn spre roiul de creaturi care acopereau podeaua.

Vale pricepu.

– Posibil, spuse el, încruntându-se către lepisme, de parcă nu ar fi început să se târască în sus, pe picioarele scaunului său. Deşi orice frecvenţă care ar putea provoca aceste creaturi ar avea, cu siguranţă, efect şi asupra oamenilor. Poate să cauzeze panică...

– Ah, eu sunt absolut panicată! spuse femeia, cu un ton pe jumătate isteric în voce. Şi încă mai intră în cameră, tot intră...

– Da, spuse Irene, încercând să îşi păstreze calmul şi evitând, în mod deliberat, să se gândească la insectele care i se târau pe sub jupă, în sus, apoi pe corpul ei şi... Aşa este şi continuă să intre *aici*. Dacă există un generator supersonic undeva, probabil că le trimite sau le ademeneşte aici.

– Cerul şi pământul! înjură Kai, cu emfază. Trebuie să fi fost pornit de deschiderea uşii, dacă ne gândim la sincronizare!

– Dar dacă a fost ceva legat de uşă, cum... începu Irene, şi apoi, în aceeaşi clipă, Vale arătă spre balamalele uşii.

– Acolo! strigă el. Firul acela. Merge de-a lungul peretelui, până la dulapul din colţ. Şi acolo se adună mai multe...

Irene abia dacă putea deosebi vreo urmă de sârmă, dar era gata să se încreadă în ochii lui Vale. Dulapul din lemn închis la culoare se afla în colţul camerei, iar lepismele colcăiau la baza sa. Se înghesuiseră deja la treizeci de centimetri deasupra podelei şi acum, că se uita mai bine, erau vizibil mai adunate în zona cu pricina.

– Ia să vedem! mormăi ea.

Din fericire, existau suficiente detalii despre acea piesă de mobilier ca să poată fi precisă în exprimare. Dorise să evite folosirea Limbajului, în cazul vreunei capcane, însă era pregătită pentru flexibilitate. Orice capcane vor trebui să se protejeze singure.

– *Uși ale dulapului cu mânere în formă de frunză de stejar, descuiați-vă și deschideți-vă!* spuse cu glasul ridicat.

Ușile dulapului se deschiseră brusc, larg, trăgând de zăvoarele de sus și de jos. În interior se afla o țesătură încurcată de mașinării și fire, abia vizibile de sub lepismele care le acopereau, ca o apă solzoasă. Luminile de pe mașinării clipeau și se auzea un zumzet.

– Asta e! exclamă Vale.

– Kai... începu Irene.

– Mă ocup, răspunse el, sărind de pe masă spre dulap.

Lepismele fură zdrobite sub pantofii lui, când lovi podeaua. Apoi se răsuci grațios când se lansă într-o lovitură înaltă. Piciorul din față izbi mașinăria complicată, cu un zgomot răsunător, însoțit de zornăieli.

Zumzetul încetă.

Lepismele din încăpere se opriră, apoi începură să curgă *afară*. Unele se târâră prin crăpături invizibile din podele și lambriuri. Altele se îndreptară din nou spre ușă, împrăștiindu-se în toate direcțiile, de îndată ce reușiră. Câteva încă mai cercetau terenul din jurul mașinăriei, chinuindu-se să se vâre sub ea și reușind pe jumătate. Kai sărea într-un picior, încercând să îl scoată pe celălalt din mașinăria distrusă. Înjura cu ceea ce Irene consideră că erau cuvinte pe care dragonii educați le foloseau când nu doreau să șocheze creaturile inferioare.

– Tocmai voiam să spun să o lovești cu un scaun, spuse Irene, când sâsâitul lepismelor colcăitoare se stinse și îi lăsă într-o tăcere relativă. Dar mulțumesc. Mulțumesc mult. Bună treabă!

Cartea se afla în siguranță în tava pentru corespondență a lui Dominic Aubrey, neatinsă. Nu fusese mâncată. Ultima mutare a lui Alberich se soldase cu un eșec.

– Așa exterminați de obicei insectele? întrebă femeia care nu dădea niciun semn că ar fi dorit să coboare de pe birou, încă.

Să fie sinceră, nici Irene.

– Cred că am și în pantofi, spuse Kai dezgustat.

Vale coborî cu grijă de pe scaun. Puținele lepisme rămase nu fură deloc interesate de el. Merse repede spre biroul pe care se afla Irene și îi oferi o mână, să coboare.

– Frumos lucrat, domnișoară Winters!

– Mulțumesc pentru că ai remarcat firul, îi răspunse ea, luându-i mâna și coborând, încercând să nu își arate prea mult picioarele.

Abia aștepta să revină într-o lume în care pantalonii erau o ținută obișnuită pentru femei.

– Crezi că asta înseamnă...

Era pe punctul de a spune „că Alberich este în altă parte, dar a lăsat această capcană", când remarcă privirea plină de înțeles pe care o aruncase Vale peste umărul ei. Da. Firește. Femeia aceea. Cu cât mai repede o puteau scoate de acolo, cu atât mai bine.

– Mulțumesc, conchise ea.

– O capcană pentru noi? spuse încet Kai, când i se alătură.

– Plauzibil, consideră Irene, menținând tonul scăzut.

Vale și femeia șușoteau unul spre celălalt, așa că nu exista riscul să fie auziți.

– Totuși, cam neglijent. Ar fi atras atenția spre această încăpere. Doar dacă nu a fost o acțiune menită să ne întârzie.

– A fost o acțiune menită să întârzie, spuse femeia.

Kai și Irene se întoarseră.

Atât ea, cât și Vale înțepeniseră lângă birou, iar detectivul avea o poziție ciudat de rigidă. Ochii lui erau furioși, însă trupul lui era complet nemișcat. Avea mâinile ridicate, de parcă tocmai ar fi ajutat-o pe femeie și nu ar fi apucat să le coboare. Femeia îi ținea un cuțit lipit la beregată. Nu arăta elegant, însă părea complet eficient. Și poate suficient de ascuțit ca să jupoaie pielea cuiva.

– *Ușă, închide-te*! spuse femeia.

Atât ușa de la intrare, cât și cele ale dulapului se închiseră.

– Așa, făcu femeia. Acum ar trebui să nu mai fim întrerupți, măcar câteva minute.

Irene își simțea inima bătând dureros în piept.

– Ești Alberich? spuse ea.

– Da, răspunse femeia. Este a patra noastră întâlnire și sper că, de data asta, ești atentă. Fiindcă, dacă nu faci exact ce îți spun, prietenul tău va muri... Adică, va muri *primul*, iar tu vei privi.

21

– Ascultăm, spuse Irene, ţinându-şi mâinile nemişcate, evitând orice gest care ar fi putut provoca tăierea gâtului lui Vale. Te rog să continui.

Nu îşi dăduse seama că o schimbare de piele ar fi putut fi atât de cuprinzătoare. Ea (nu, *el*) vorbea cu voce de femeie şi era foarte diferită de cea pe care o auzise din interiorul trăsurii electrice care îi dusese spre moarte, la râu. Era diferită şi de vocea lui Aubrey. Transplanta şi coarde vocale? Nu, probabil era doar o consecinţă a întregului proces magic de transfer al pielii – indiferent cum ar fi funcţionat. Ar fi fost de mare ajutor dacă ar fi văzut ceva neobişnuit în aspectul ei (sau lui). Dar nu remarcă nimic.

– Sunt dispus să fac nişte concesii, spuse Alberich. Nu veţi muri neapărat cu toţii. Fiţi înţelegători şi putem pleca toţi liniştiţi.

Irene făcu tot posibilul să îi răspundă la zâmbet. *Cumva, nu te prea cred.*

– Sunt interesată să rămân în viaţă, spuse ea. La fel şi Kai. Nu, Kai?

– Dă-i drumul lui Vale şi vorbim, mârâi Kai.

Ceva din vocea lui îi era necunoscut lui Irene. Din lipsa unui cuvânt mai bun, părea spirit posesiv. *O emoţie dragonică?*

– Linişte, băiete! spuse Alberich.

Apăsă deliberat cuţitul un milimetru şi un firicel de sânge se scurse pe gâtul lui Vale, pătându-i gulerul alb.

– Rămâi unde eşti, nu încerca să mă ataci şi lasă-ţi superiorul să vorbească! Aşa. Ai cartea, Irene?

Dar sigur remarcase cartea din tava de corespondenţă? Nu voia să atragă atenţia asupra ei.

– O pot dobândi, răspunse. Acesta este preţul?

– Vreau mai mult decât atât.

În ochi i se vedea o sclipire, iar pe *aceea* ar fi recunoscut-o oriunde o vedea. Era o foame rapace, o pustietate infinită, care nu putea fi saturată vreodată, împreună cu nebunia care o acompania. Am câteva întrebări. Poţi să şi stai jos, dacă doreşti.

– Am prefera să rămânem în picioare, spuse Irene, iute.

– Cum doreşti, spuse Alberich şi buzele lui se curbară într-un zâmbet, care era, cumva, mai degrabă masculin decât feminin. Să folosesc convenţiile literare obişnuite? Să îţi spun, mai întâi, că ţi s-au turnat minciuni despre mine şi să dai din cap, plină de înţelegere, deşi nu crezi o iotă. Apoi, să îţi promit că poţi fi liberă dacă îmi dai cartea, iar tu să minţi şi să îmi dai un fals. Apoi să te ucid.

Ridică din umeri. Cuţitul nu se mişcă.

– Sau să renunţăm la tipologiile clasice şi să facem lucrurile diferit? Într-un fel care să-ţi asigure supravieţuirea?

Irene se gândi la câţi alţi Bibliotecari trebuie să se fi aflat în acea postură. Nu degeaba era considerat o legendă vie.

Deşi, dacă ar fi fost cu toţii ucişi, cine s-ar mai fi întors să spună poveştile? întrebă o parte enervantă a minţii ei. O ignoră.

– Nu-mi dau seama cum de poţi folosi atât Limbajul, cât şi magia Neamului, turnă ea, cu gura trecând în modul automat, în timp ce încerca să se gândească.

Nu era dificil să sune admirativ, chiar dacă el avea să-şi dea seama de adevăratele ei intenţii.

– Răspunsul acesta îl primeşti gratis, spuse Alberich, cu generozitate, iar Irene scăzu, mintal, şansele de a fi lăsaţi să trăiască. Odată ce o persoană poate folosi Limbajul, acest lucru nu poate dispărea. Am învăţat să mă folosesc de haos după aceea. Implică o anumită cantitate de redefinire personală. Dificil, însă nu imposibil. Nu este

nevoie să mori. Ceva de luat în considerare în viitoarea ta carieră, poate? Ai mai multe oportunități decât ai putea crede.

Oportunități... Ce oportunități ar fi putut avea acum? Kai ar fi fost, poate, capabil să folosească niște puteri de dragon excepționale pentru a-l opri pe Alberich să pătrundă într-o zonă, însă nu era de mare folos, dacă se afla deja în interiorul ei. Și ea ar fi putut să-l forțeze să părăsească o zonă folosind Limbajul, însă, din nou, nu era de mare folos, dacă putea, pur și simplu, să aștepte dincolo de granițe...

Granițe. Un gând pe jumătate realizabil i se născu undeva în minte. Își dori să fi avut mai mult timp să îl întrebe pe Kai despre abilitățile sale. Când îngrădea o zonă, oare acea îngrădire urmărea pur și simplu o urmă lăsată de el? Sau era, mai degrabă, un lucru metafizic, cu granițele îngrădirii fiind legate de orice *intenționa* să îngrădească?

– Haide să reducem ostaticii potențiali! spuse ea, repede, ignorându-l pe Kai, care inspiră adânc, lângă ea.

Dacă urma să funcționeze, avea nevoie de el afară și liber să acționeze.

– Eu sunt cea pe care o vrei, adăugă Irene. După cum spuneai, sunt superiorul lui Kai. Dacă se află aici și își pierde cumpătul, nu ne va fi niciunuia dintre noi de folos.

Încercă să pară naivă. Impresionabilă. De parcă ar fi crezut că Alberich spusese adevărul când afirmase că ar fi putut supraviețui.

– Ai deja un ostatic și sunt îngrijorată cu privire la el, continuă ea. Dacă nu eram, am fi atacat deja sau am fi fugit. Hai să eliberăm terenul. Lasă-l pe Kai să plece, ca început al negocierilor.

Alberich o privi gânditor și, din nou, ochii săi sclipiră cu aviditate.

– Este adevărat că întrebările mele te privesc pe tine și nu îl privesc pe el, spuse el, lent. Și nu e inițiat. Nu trebuie să mă tem că ar putea deschide o ușă spre Bibliotecă pe la spatele meu. Prea bine. Să fiu rezonabil. În schimbul unei concesii similare din partea ta.

Irene își aminti să respire.

– Cum ar fi? întrebă ea.

– Numele tău din naștere, spuse Alberich, iar ea își dădu seama că acela fusese planul său de la început.

Magia nu fusese niciodată domeniul de expertiză al lui Irene. Nici acum nu era, dar nu trebuia să fie expertă ca să știe că magia Neamului, de care se folosea Alberich, ar fi putut însemna vești proaste pentru ea, dacă acesta îi afla numele real.

– Ha! exclamă Kai, iar ea suspectă că zâmbea neîncrezător.

Irene făcu un semn de încuviințare către Alberich, apoi se întoarse spre Kai. Așa cum se gândise, acesta zâmbea superior.

– Kai, spuse ea, vreau să faci ceva foarte precis pentru mine. Vreau să ieși afară și să rămâi acolo. Nu vreau să mai pui piciorul în această bibliotecă.

Cum să îi transmită *Vreau să îngrădești zona așa cum ai spus, și cât mai repede posibil?*

– Mă ocup eu de asta, mai spuse.

Kai clipi în direcția ei, complet nedumerit.

– Dar... începu el.

– Fără niciun „dar", se răsti Irene. Este așa cum a spus Alberich. Nu ești Bibliotecar și nu poți face *nimic* în această situație. Nu dispui de Limbaj și nu te poți lupta cu el. Nu voi mai pune în pericol nicio altă persoană. Acum, o să-mi asculți ordinele și o să *ieși*, își auzi ea vocea ridicându-se. Sau va trebui să-mi fac griji pentru tine, așa cum îmi fac și pentru Vale?

Kai o privi lung. Părea un reproș. Era un reproș. Nu voia să îi facă asta, dar Alberich nu era prost. Cel mai mic indiciu de complicitate l-ar fi ucis pe Vale, iar ea nu putea decât să spere că înțelegea asta și Kai.

– Știi prea bine că nu pot face nimic, dacă sunt în afara acestor pereți, spuse el.

Să fi priceput ce încerca să îi comunice?

– Se presupune că sunt colegul tău, nu o persoană grea de cap și dependentă de tine! mai zise Kai. Măcar lasă-mă să stau aproape.

– Mie îmi e totuna, spuse Alberich, sec.

Irene arătă cu degetul mare spre ușă.

– Acestea sunt ordinele, Kai. Afară, și rămâi acolo! Nu vreau să-ți mai văd mutra până nu terminăm aici.

Irene privi o clipă pe fereastră.

– Și să nu-ți vină vreo idee să zbori prin jur în zeppeline!

Ochii lui Kai se îngustară milimetric, iar ea nu putu decât să spere că prinsese ideea.

– Să nu-ți imaginezi că mă bucur, spuse el, cu umerii lăsându-se în jos, cam la nivelul de la prima lor întâlnire. Arătaseră mai bine într-o geacă de piele.

Irene încuviință și se întoarse spre Alberich:

– Ușa, te rog!

– Numele tău, te rog! răspunse el, cu aceeași intonație pe care tocmai o folosise ea.

– *Îți dau cuvântul meu că îți voi spune numele meu din naștere în clipa în care Kai se va afla în siguranță în spatele ușii închise*, spuse Irene, în Limbaj.

– Grozav! comentă Alberich. Gândești repede. *Ușă a încăperii, deschide-te!*

Ușa se deschise brusc, strivind câteva lepisme, și se izbi de perete. Nu era nimeni în cealaltă încăpere – cel puțin, nimeni care să miște, doar grămezile adunate laolaltă ale celor câteva trupuri ale nefericiților care fuseseră surprinși de atacul lepismelor. Irene spera, ușor îngrețoșată, că erau doar inconștienți, doborâți de undele ultrasonice sau ceva de genul ăsta. Nu mai putea face față mai multor decese.

– Dacă îi faci rău, spuse Kai încet, jur pe tatăl meu și pe frații lui, și pe osemintele bunicilor mei, că vei plăti pentru asta!

Alberich îl privi gânditor.

– Ce mod ciudat de exprimare! Sunt convins că l-am mai auzit undeva... ah, las-o baltă, aș spune că te pot diseca mai târziu, dacă se va dovedi absolut necesar. Acum, ieși, înainte să mă răzgândesc!

Irene nu spuse nimic, în cazul în care Alberich și-ar fi schimbat hotărârea. Îi făcu lui Kai un semn spre ușă, și se întrebă cât îi va lua să creeze o barieră și, de asemenea, cât timp mai avea ea la dispoziție până când Alberich ar fi încheiat socotelile cu ea.

Kai își lăsă din nou umerii în jos, furios, și ieși cu pași mari din birou.

– *Ușă a încăperii, închide-te*! porunci Alberich, și ușa se trânti, acompaniată de un nou scrâșnet de lepisme strivite, lăsându-i pe cei trei singuri.

Irene simți compulsia propriului jurământ, ca pe un laț în jurul gâtului.

– Părinții mei mi-au dat numele de Ray, spuse ea, alegându-și iute cuvintele, înainte să fie forțată să dea și alte amănunte.

Formularea fusese mai întortocheată decât era cazul, însă era suficient de adevărată.

– Nu le cunosc numele din naștere, așa că nu îți pot oferi și un nume de familie, adăugă ea.

– Ray, repetă Alberich, părând pe cale să râdă. Și te numeau mica lor rază de soare?

De fapt, da, întocmai. Irene ridică din sprâncene.

– Este relevant?

– Nu neapărat, însă am fost întotdeauna un om curios.

Mâna lui nu se mișcă, iar cuțitul lipit de gâtul lui Vale rămase pe loc.

– De ce nu le cunoști numele din naștere?

Nu avea de gând să îi spună că și ei erau Bibliotecari. Și, acum, că răspunsese, nu mai era legată prin jurământ și putea minți liber.

– Au ținut mereu secrete față de mine, inventă ea. Îți răspund la întrebare cât de bine pot.

Alberich își îngustă ochii, iar ea bănui, cu un fior, că nu o credea.

– Atunci, întrebări relevante: ce se întâmplă?

La asta nu se aștepta.

– Adică?

– Au fost prea mulți oameni care s-au amestecat într-o extracție, altfel, extrem de simplistă. Crede-mă, Ray...

Știa că îi remarcase tresărirea când îi folosise numele. Nu se putuse abține. Nu mai auzise pe nimeni folosind acel nume, de *ani* buni. Era un nume din copilărie, iar ea nu mai era o copilă.

– Nu am cerut nimic din toate astea, spuse el mai departe, încet. Aș fi preferat să pot lua cartea și să plec. Fără complicații. Fără agitație. Așa că îți cer, într-o manieră perfect rezonabilă, să nu te mai bâlbâi și să-mi dai raportul complet. Imaginează-ți că sunt unul dintre superiorii tăi.

Asta ar fi putut fi. Era ușor de închipuit. Erau suficient de diferiți – de exemplu, Coppelia, cu membrele sale mecanice, sau Koșcei, cu privirea lui matusalemică. Dar cu toții aveau același aer autoritar afișat de Alberich. În afară de asta și de zvonuri, nu știa *nimic* despre el. Nici măcar cum arăta. Și o îngrozea.

– Având în vedere împrejurările... începu Vale.

– Amintește-ți că pot să-ți paralizez coardele vocale, și o voi face, spuse Alberich. Și plămânii. Doar dacă nu vrei să îmi explici chiar tu cum stau lucrurile? Caz în care Ray, aici de față, devine lipsită de valoare...

– Cred că domnișoara Winters se descurcă, răspunse Vale. Voi întrerupe doar dacă am ceva important de adăugat.

Probabil că era obișnuit cu oamenii care-i lipeau cuțite de beregată, reflectă Irene.

– Permite-mi, se băgă ea. Cred că factorul principal era că Wyndham știa prea multe.

– Asta da afirmație, ținând cont că Vale pare să știe lucruri despre Bibliotecă, spuse Alberich, pe un ton amabil.

Irene hotărî să îl ignore, întrebându-se cât îi va lua lui Kai. Și oare avea să știe când termina? Trebuia s-o lungească pe cât posibil, să își țeasă toate deducțiile într-o narațiune convingătoare și să se roage ca Alberich să le accepte.

– Wyndham avea legături cu Neamul, spuse ea, cu încredere, însă mai știa și că Dominic Aubrey era Bibliotecar și, prin urmare, dușmanul Neamului. Wyndham știa că respectiva carte era de însemnătate pentru Silver și s-a gândit c-ar putea-o folosi ca gaj pentru a dobândi ceva în schimb. Sau, poate, plănuia o răzbunare complexă. Era una dintre relațiile tipice pentru Neam. S-a asigurat de faptul că pusese bine cartea, câtă vreme negocia el, așa că a trimis-o, sub acoperirea unui alt pachet, spre Muzeul de Istorie Naturală.

Oare l-ar fi putut convinge pe Alberich să meargă în căutarea ei?

– Apoi, a fost ucis, încheie Irene.

– A, da! spuse Alberich. De asta m-am ocupat eu. Agenţii mei nu au găsit cartea în timp ce se aflau aici, însă asta fiindcă Belphegor a ajuns prima la ea. Frăţia Fierului a fost de mare folos. Asasini de vampiri, automate trimise în urmărirea voastră şi altele. Părea cea mai simplă cale de a dobândi cartea. Nu am avut chef să am de-a face cu Silver sau cu alţi membri locali ai Neamului. Unii dintre aliaţii mei aveau probleme cu anumite facţiuni. Dar nu te voi plictisi cu aceste amănunte. Am intrat în această lume alternativă, am preluat controlul Frăţiei Fierului, am găsit Bibliotecarul local, l-am interogat şi i-am preluat pielea. Suficient de simplu. Că veni vorba, o mai ai?

Irene simţi brusc că îi vine rău. Îşi păstrase controlul în timpul atacurilor vârcolacilor, călătoriilor aproape de prăbuşire cu zeppelinul sau calamităţilor provocate de lepisme, însă acest lucru era complet diferit. *L-am interogat. I-am preluat pielea.*

– Tu ai fost, nu-i aşa? Prima dată?

El îi înţelese întrebarea, oricât de prost formulată ar fi fost.

– O, da! Eu m-am întâlnit cu tine şi cu ucenicul tău când aţi venit. Să fiu sincer, aţi fost o surpriză pentru mine.

– Să mă flatezi nu te va duce departe, spuse Irene, orgolioasă, numărând secundele în minte.

Un alt mecanism se declanşase, cu certitudine, în spatele ochilor lui Alberich.

– Dacă aţi fi găsit cartea la Muzeul de Istorie Naturală, aţi fi putut reveni direct la Bibliotecă, forţând deschiderea unui portal în altă parte. N-ar fi trebuit să veniţi *aici*. Şi ai recunoscut că Wyndham ştia că Aubrey era Bibliotecar. Răspunde-mi, Ray. Wyndham i-a trimis cartea lui Aubrey?

– Da, spuse Irene.

Cuvântul îi ieşi de pe buze, ca răspuns la întrebarea ei şi la folosirea numelui ei, înainte să poată valsa în jurul subiectului.

Obrajii lui Alberich se colorară puternic. Trebuie să fi fost un soi de reacţie furioasă, transmutată de pielea pe care o purta.

– Vrei să spui că a ajuns *aici*?

Irene simțea răspunsul urcându-i în gâtlej, dorind să fie rostit. Ochii lui Vale îi întâlniră pe ai ei, pentru o clipă, iar ea cântări avantajele distragerii lui Alberich mai departe, față de situația în care i-ar fi tăiat gâtul lui Vale, dacă-și pierdea cumpătul.

– Da, spuse ea repede, cedând și lăsând cuvântul să iasă, înainte ca Alberich să-și pună în practică amenințările.

– Este cartea de pe birou?

Irene deschise gura să nege, însă nu reuși. Cuvântul i se târî de pe buze.

– Da.

Alberich explodă:

– Idioată mică! Ai idee câte eforturi am depus în ultimele zile?

Striga ca o cotoroanță și, deși cuțitul de la gâtul lui Vale era stabil, expresia lui era *greșită*: gura i se deschisese prea larg, iar ochii lui priveau furibund. Saliva lui îl stropise pe Vale pe obraz.

– Am schimbat piei de două ori, spuse el. Mi-am îndepărtat atenția de la proiecte foarte importante. Și, fiindcă te-ai fâțâit pe aici, ascunzând cartea, eforturile mele au fost în van. Crezi că este amuzant, Ray? Crezi asta?

Încăperea începu să se schimbe și să se târască în jurul lui. Hârtiile de pe birou se transformară în lichid și se scurseră, picurând pe podea. Lepismele moarte se dizolvară în vapori, care fură suflați în exterior, în bucle largi, de parcă Alberich și Vale s-ar fi aflat în centrul unui vârtej. Panourile de sticlă ale vitrinelor începură să vibreze, trepidând de parcă cineva ar fi cântat pe o tonalitate foarte acută. Și acum, Irene simți în ceafă o pulsație, care-i zumzăia în urechi.

– Oprește-te! strigă ea.

– Nu, spuse Alberich, zâmbindu-i dintr-odată foarte liniștit. Nu, nu e amuzant. Iau eu cartea. Mi-o vei da.

– Altfel îi vei tăia beregata ostaticului? spuse Irene.

Era încă zguduită de fluxul brusc. Totul fusese *greșit* în privința lui. Neamul era deja suficient de rău, însă această înmuiere

a realității era mult mai rea. Fusese pregătită să înfrunte chiar și moartea, însă nu asta.

– Fii rezonabilă! spuse Alberich. Voi avea nevoie curând de o piele nouă. Pielea unui alt Bibliotecar mi-ar fi de mare folos. La fel și poziția lui Vale în societate. Nu-mi da alte motive să-i tai gâtul și apoi să te jupoi. Fii foarte politicoasă, foarte serviabilă și ascultă ce am să-ți spun.

Irene dădu doar din cap, încuviințând. Îi era teamă să nu declanșeze iar acea mânie, teamă pentru Vale – și, să fie sinceră, era îngrozită pentru soarta ei.

– Unde eram?

Pentru o clipă, îi aminti de Dominic Aubrey, întrebându-se cât din acea șaradă fusese imitație și cât îl reprezentase pe adevăratul Alberich, filtrat prin pielea unui mort. Îi *plăcuse* Aubrey.

– A, da, la motivații! Spune-mi, Ray, care este scopul Bibliotecii?

– Să păstreze, spuse Irene, automat.

Alberich încuviință, de parcă s-ar fi așteptat la răspuns.

– Acum, spune-mi, însă cinstit, că nu te-ai gândit niciodată să folosești cunoștințele la păstrarea cărora ai ajutat. Să schimbi lumile din jurul tău în bine. Sau crezi că sunt deja perfecte?

Din voce îi picura sarcasmul.

Irene avea impresia că aleargă pe un câmp minat, legată la ochi, fără nicio idee despre răspunsurile corecte.

– Firește că m-am gândit la asta. Dar știi că nu *ne* trimit...

Pentru o clipă, își dori să nu fi spus „ne". Asta îi aducea la același nivel.

– ...în misiuni, continuă ea, decât dacă sunt siguri că pot avea încredere în noi.

– Și accepți asta atât de ușor?

– Este prețul pe care aleg să-l plătesc pentru a primi ce vreau.

Nu își dorise niciodată altceva.

– Să nu crezi că fac genul ăsta de ofertă oricărui Bibliotecar, continuă Alberich. Ai arătat un nivel de inteligență care m-a impresionat. Nu toți Bibliotecarii știu când și cum să încalce regulile.

– Scuzați-mă un moment, spuse Vale, politicos, în timp ce Irene se întrebă dacă Alberich oferea discursul *în mod normal, nu te-aș cruța, însă ești special* fiecărui Bibliotecar întâlnit. Pot să întreb ce s-a întâmplat cu domnișoara Mooney originală?

– Cu cine? întrebă Alberich, sec.

– Cu femeia al cărei trup îl ocupați, răspunse Vale pe un ton care mustea de dispreț. Jennifer Mooney, una dintre cele mai influente persoane din Frăția Fierului. Îmi aduc aminte de chipul ei din una dintre fotografiile lui Singh. Aș vrea să-mi fi amintit mai devreme.

– Ah! zâmbi Alberich. Ah, domnișoara Mooney! A trebuit să îmi asum identitatea ei în grabă, ca să mă folosesc de Frăție ca de o diversiune.

Lui Irene îi veni să-și dea o palmă. *Fireşte!* Atacul aligatorilor asupra Ambasadei, pentru a-l distrage pe Silver. Își aminti limpede cum țâșnise afară, ca să protejeze „o carte". Și Alberich apăruse imediat la fața locului, aproape înecându-i. Apoi, atacul asupra Muzeului de Istorie Naturală – totul căpăta sens. La asta se referise mai devreme, când spusese că preluase controlul Frăției. Văzu chipul lui Vale tresărind, șocat și umilit. Probabil avea aceeași înlănțuire de idei și se învinuia fiindcă nu dedusese mai devreme.

– Au cele mai baroce idei despre nume și identități false. Ați crede că un grup protehnologie este mai eficient în privința registrelor, nu? Acum, dacă ai fi spus „Damocles", aș fi știut precis la cine te referi.

Nici măcar nu îi știa numele. Asta o îngheță pe Irene complet. Iar Alberich remarcă, probabil, ce simțea, fiindcă urmă:

– Iar acum, domnule Vale, nu mai vreau să aud nimic. Coardele tale vocale sunt blocate.

Irene observă scânteierea de panică din ochii lui Vale și îi văzu gura mișcându-se, însă nu scoase niciun sunet.

Nu cred că face față sentimentului de neajutorare.

Furia se luptă cu teama care o ținea pe loc, foc împotriva gheții. *Și nu cred că mă descurc mai bine.*

– Să presupunem că ai trei opțiuni, Ray, spuse Alberich, trecând înapoi la tonul conversațional. Prima este să fii de acord să mă ajuți. Dă-mi cartea, jură-mi credință prin legăminte pe care ți le voi dicta eu și alătură-te mie. Biblioteca nu ar fi trebuit să fie doar un depozit de cărți și o școală pentru cei obsedați. Ar putea schimba lumile. Ar putea *uni* lumile alternative. Are potențial, *tu* ai potențial, și acest potențial este irosit. Aș putea să-ți jur că te voi proteja, dacă îmi juri loialitate, și ai fi în siguranță. Ai putea învăța cum să folosești puterile Neamului, la fel ca mine. Poate, în timp, m-ai contesta, însă împreună am putea face lucruri magnifice. Știi că unele cărți-cheie pot modifica lumile de care sunt legate. Ajută-mă și le vom schimba în bine. Vei avea puterea de a *face* lucrurile mai bine. Dacă o refuzi, atunci este o alegere în sine, nu?

Toate lumile pentru lumea ei. Firește că nu avea de gând să accepte. Firește că n-ar fi putut deveni sclava lui. Dar gândul lipsei de răspundere de a face întocmai ceea ce dorea, precum și al puterii de a o face...

– A doua opțiune este să lași cartea aici și să pleci. O privea atent, cu ochii furați ai femeii pe care o ucisese. Seniorii nu te vor învinui. Îmi cunosc puterea. Vor considera că ai făcut lucrul potrivit. S-ar putea chiar să fiu de acord cu ei.

Irene încuviință scurt.

– Iar a treia opțiune, spuse Alberich ridicând din umeri. S-ar putea să regreți că mă îndemni să fac asta.

Irene înghiți în sec. Imaginația ei funcționa și era suficient de îngrijorătoare. Acum, îi oferea niște idei neplăcute cu privire la ce ar fi putut face Alberich, dacă se străduia. Dacă el considera uciderea și jupuirea cuiva obișnuință, ce ar fi însemnat un efort suplimentar? Imagini pe jumătate schițate îi făcură greață, iar ea simți gust de fiere. Abia dacă reuși să își păstreze vocea egală.

– Cred că există doar două opțiuni, totuși.

– Serios? murmură Alberich.

– Bănuiesc că există o singură cale să ies de aici nevătămată.

– Așa este, recunoscu Alberich, doar că a doua opțiune ar fi mult mai lipsită de durere pentru tine. Îți dau cuvântul.

– Pot întreba...

– Nu, spuse Alberich, îngustându-și ochii. Cred că tragi de timp, Ray. Am nevoie să hotărăști acum. Voi arunca și viața prietenului tău în joc, de dragul negocierii, însă aș dori să decizi în următoarele cinci secunde.

Patru.

Trei.

Dacă îi jura credință în Limbaj, ar fi fost legată de el pe viață. Era genul de persoană care pregătea asemenea formulări dinainte. Nu aveau să existe portițe de scăpare.

Două.

Poate că oamenii spuneau că ucisese Bibliotecari fiindcă nu se mai întorsese nimeni. Dar poate că toți i se alăturaseră. S-ar fi putut alătura unui grup care urma să modifice realitatea și să transforme universul într-un loc mai bun.

Una.

Poate că o persoană care jupuia și ucidea alte persoane (într-o ordine încă neprecizată) nu se preocupa deloc să transforme universul într-un loc mai bun. Ca idee.

Zero.

– Ray..., spuse Alberich.

Avea un zâmbet oarecum plin de speranță pe chip, de parcă și-ar fi dorit cu adevărat ca ea să spună „da".

Probabil că își dorea.

Ea era pe cale să moară.

Avea nevoie de un miracol.

Însă primi un dragon.

22

Irene presupusese mereu, când citise despre răcnetele dragonilor, că descrierile erau metaforice sau, cel puțin, hiperbolice. Se gândise că fraze precum „zguduie pământul" se refereau la uimirea provocată de dragoni. Firește că lumea din jur ar fi fost zdruncinată de mânia lor. La ce altceva te puteai aștepta din partea dragonilor?

Dar lumea aceasta fizică nu fu scuturată de răcnetul dragonului, ci realitatea însăși se cutremură.

– Ce dracu'?! înjură Alberich, iar cuvintele nu se potriviră deloc cu înfățișarea sa feminină, îngrijită.

Mâna lui se încordă vizibil pe cuțitul de la gâtul lui Vale, iar Irene știu, cu groază, că era pe cale să-i taie beregata din simplu reflex. Apoi, ochii lui se îngustară.

– E prea simplu, Ray. Din voia mea și în numele tău, nu poți nici să vorbești, nici să te miști.

Nu era Limbaj. Nu avea nimic din forța poruncitoare a acestuia, însă cuvintele lui aveau o putere inerentă, iar magia Neamului le înlănțui, ferecându-le. Irene fu țintuită pe loc, ca un fluture într-un insectar, cu însemnul arzându-i spatele, în timp ce puterile Bibliotecii se luptau cu ordinul lui. Era conștientă de tot ce se petrecea în jurul ei: de insectele strivite, de respirația ei neregulată, de firicelul de sânge de pe gâtul lui Vale, de privirea calculată a lui Alberich – și nimic nu îi era de folos.

Nu avusese timp să invoce Biblioteca și să îl oblige să iasă din încăpere, așa cum plănuise. Fusese la fel de zguduită de răcnetul lui Kai precum fusese el, însă el își revenise mai iute. Asta o făcea să se simtă stânjenită, însă trebuia să-și reamintească de faptul că nu se afla într-o situație pentru care să primească note, ci într-una de genul e-pe-cale-să-te-omoare.

Dar, cu toată furia ei, nu era capabilă să își miște nici măcar un mușchi.

– Păcat! spuse Alberich. Eram foarte impresionat de tine. Bradamant era eficientă, însă nici pe departe la fel de intuitivă. Mă tem că timpul alocat deciziei tale a expirat, dacă în peisaj a intrat un dragon, însă te rog să nu uiți că îmi voi aminti cu drag de tine.

Ușa se deschise brusc, iar ochii lui Alberich se măriră când văzu cine se afla în spatele ei. Deschise gura să vorbească, dar trei gloanțe, trase în succesiune rapidă, îl loviră drept în frunte. Fu o acțiune la fel de curată și de precisă precum cea a unui ac al mașinii de cusut, care lovea iar și iar. Se împletici, îndepărtându-se de Vale, cu brațele fluturând, în timp ce poalele rochiei i se învolburară în jurul picioarelor. Se prinse slab de masă, însă din rănile deschise nu îi curse nici pic de sânge.

– ***Vale și Irene, mișcați-vă liber!*** strigă Bradamant, în Limbaj. Și dați-vă la o parte! adăugă ea, în engleză. Nu știu dacă l-am ucis.

– Nu m-ai ucis, spuse Alberich. ***Pistol, explodează!***

Bradamant aruncă pistolul la timp. Se dezintegră în aer, într-o explozie de flăcări și piese metalice. Se aplecă, în aceeași clipă, să se ferească. Vale se aruncă într-o parte, chiar când Alberich făcu un gest, dar o undă de aer îl lovi, izbindu-l de una dintre vitrine, care se sparse în bucăți. Se auzi un zgomot urât, de zdrobire.

Vale nu se mai ridică.

– Nu ar mai trebui să las oamenilor atât de mult timp de decizie, spuse Alberich.

O ignoră pe Irene, care rămăsese încremenită. Magia Neamului încă o ținea prizonieră, înfășurată în lanțuri în jurul numelui și spiritului ei.

– Bradamant, draga mea, dorești să faci un târg pentru viețile prietenilor tăi?

– Numai un nebun ar face târguri cu tine! se răsti Bradamant.

Se ascunsese în spatele unui dulap înalt.

– O observație corectă, însă impertinentă.

Găurile din fruntea lui Alberich erau lipsite de sânge și nefiresc de întunecate. Nu se vedeau nici carne, nici os. Ridică o mână, cu palma îndreptată spre Bradamant.

– Lorzii măreți ai Neamului nu se manifestă în forma lor reală, în lumile fizice. Știi de ce?

– Haosul creat de ei este prea vast, răspunse Bradamant, pe un ton vioi, de parcă ar fi răspuns la curs. Ar dezintegra lumea.

– Întocmai, toarse Alberich. Și nu vrem asta.

Aerul însuși începu să se cutremure în jurul mâinii lui. Fumegă, de parcă i se transforma carnea în nitrogen lichid, suficient de rece să ardă o gaură în realitate.

– Și, ca să împiedic această manifestare, am nevoie doar de unul dintre voi care să aibă pielea intactă...

Irene expiră. Nu i se interzisese și asta și nu avea de gând să accepte ce îi impusese el. Era Bibliotecară și, chiar dacă asta o transforma în slujitoarea Bibliotecii, funcționa și ca o platoșă. Limbajul era libertatea ei. Bradamant îi spusese că se poate mișca. Nu putea permite...

...iar însemnul ei era o greutate purtată în spinare, o povară care încerca să o îngenuncheze.

...nu voia să...

fier alb, fierbinte, care o străbătea

...îi permită să facă asta. Refuza să se supună. Chiar dacă era un monstru, care ucisese Bibliotecari mai măreți decât ea...

...nu avea de gând să îi accepte porunca.

Irene deschise gura. Mișcarea infimă a despărțirii buzelor păru să dureze ani, în timp ce privea focul negru care înflorea în jurul degetelor lui Alberich. Căută ceva care să îl distragă și să îi ofere timpul necesar să invoce Biblioteca. Îi veni ideea într-o scânteie de inspirație:

– Piele a lui Jennifer Mooney! Desprinde-te de trup, acum!

Așa se și întâmplă. În zdrențe, asemenea unei haine care se rupea la cusături. Flacăra din jurul mâinii lui Alberich se stinse, iar el căscă gura, într-un urlet de agonie. Rochia se dezintegră, căzând, la fel ca fragmentele de piele palidă. Ce se afla dedesubt fu atât de dureros pentru ochii lui Irene, încât trebui să se întoarcă și să și-i acopere cu mâna. În spatele pielii furate, Alberich era o gaură vie într-un loc din univers care nu ar fi trebuit să existe în niciun plan uman. În acea clipă infimă, văzu mușchi, tendoane și sânge – însă și culori și materie, care-i arseră retina. Văzu lucruri care se mișcau și răscroiau lumina în jurul lor, dar și structuri schimbătoare, care nu aveau sens. Realitatea ei păru, deodată, fragilă ca o perdea pe care cineva era pe punctul de a o sfâșia, în orice moment. Irene era conștientă că striga și o auzea și pe Bradamant strigând. Totuși, în spatele a tot și a toate se afla Alberich, cu o voce mai înaltă decât orice ton omenesc, Alberich, care urla de furie și de durere pură.

De aceea trebuie să poarte o piele, îi zăngăniră gândurile, de parcă vorbele ar fi putut forma un lanț spre sănătatea mintală, verigă cu verigă. *Deci, de aceea trebuie să poarte o piele...*

Alberich se întoarse și gesticulă spre ea, iar realitatea se preschimbă. Podeaua de lemn îi putrezi sub picioare, iar în ea se deschiseră guri care înghițiră lepismele moarte și o mușcară de glezne. Noduri groase de pânză căzură din tavan, pline de păianjeni și de cenușă.

– Vor veni după tine, șopti Alberich.

Vocea lui se schimbase iar. Nu mai era feminină și nici a lui Aubrey, ci complet diferită. Era ceva care vibra asemenea clapelor unui pian dezacordat, ratând, însă, armoniile umane și atingând o muzicalitate mai dureroasă.

– Mi-ai făcut rău, iar eu îți voi face rău ție, îți voi trimite Cântăreții Albi și Turnurile Dărâmate...

Un fald de pânză de păianjen căzu pe chipul lui Irene, iar oroarea de a trebui să o îndepărteze, de a simți păianjenii care începeau să i se târască prin păr o făcu să-și revină în simțiri.

Oroarea se transformă, din ceva străin, care îi pătrunsese până în măduva oaselor, în ceva asemănător cu dezgustul – un sentiment mai uman. Avea nevoie doar de o clipă pentru a rosti numele Bibliotecii și, astfel, de a o invoca. Acesta fusese planul. Minimalist și demn de milă cum era, acesta fusese planul. Dar Alberich avea să știe în clipa în care începea, fiindcă beneficia de întreaga lui atenție. Nu avea să reușească să rostească un cuvânt.

Bradamant striga. Nu putea obține ajutor din partea ei. Iar Vale își pierduse cunoștința. Așa spera. Era mai bine să fie inconștient decât mort.

Sticla crăpă, iar cioburi de la o altă vitrină îi sfâșiară rochia, transformându-se în păsări de sticlă, cântătoare, cu gheare sclipitoare și ciocuri ascuțite. Își ridică brațul pentru a-și proteja fața și o pasăre de sticlă o atacă. Aripile sale lăsară zgârieturi adânci. Sângele curse precum cerneala în jos pe braț.

Desigur. În fond, un Limbaj era mai mult decât o înșiruire de cuvinte.

Își închise palmele în jurul păsării care se zbătea și căzu în genunchi. Se auzea țipând, în agonie, în timp ce lucrul acela îi cresta palmele și degetele, însă i se păru, cumva, îndepărtat. Imposibilitățile din jurul ei erau mult mai reale și mai viscerale decât durerea. Se întrebă, vag, dacă-și distrugea mâna. Din nou. Dar, pusă în balanță cu viața ei, cu sănătatea ei mintală, alegerea ei era evidentă.

Prin părul ei încâlcit și plin de pânze de păianjen, îl văzu pe Alberich ridicând mâna, poate pentru a chema mai multe orori sau pentru a-i da lovitura finală.

Alberich ar fi putut-o opri, dacă încerca să vorbească. Ignoră când ea trânti pasărea care se zbătea în lemnul mișcător al podelei, pe care-l zgârie, creând o tăietură lungă, plină cu sânge. Râse doar când și mai multe dărâmături îi căzură pe umeri, din tavanul acum instabil. Dar avea nevoie de o scuză care să-i explice acțiunile. Ceva la care el s-ar fi așteptat să încerce.

Irene își desfăcu mâinile, îndreptând pasărea de sticlă însângerată spre el.

– *Podea!* strigă ea, în Limbaj. *Înghite-l pe Alberich!*

Lemnul pardoselii în putrefacție se năruia la picioare, însă el rămase deasupra ei, de parcă ar fi călcat pe apă.

– Hai să încercăm invers, vrei? râse el. *Îneacă-te* în ea!

Irene era deja în genunchi. Simți lemnul lingându-i picioarele, ca un noroi dens, ridicându-i-se deasupra coapselor. Nu îi pătrunse prin fuste, ca apa, ci se lipi de ea, ca niște buze flămânde. Trecu printr-un moment de panică: ce se întâmpla dacă ideea ei nu funcționa? Își permise să țipe și, determinată de energia acelei terori, tăie cu pasărea de sticlă bucata de podea rămasă. Repetă iar și iar, scufundându-se tot mai adânc în lemn, de parcă ar fi încercat să se salveze. Sângele ei împroșcă liniile crestate, când lemnul i se închise în jurul taliei. Urmele lăsate de pasăre se vedeau clar în podeaua care supura lent. Poate fiindcă era scris în Limbaj sau doar pentru că *trebuia* să funcționeze, altfel o aștepta o soartă mai rea decât moartea.

– Imploră-mă și te salvez, spuse Alberich, voios. Imploră-mă și te voi transforma în ucenica mea preferată, în propria mea copilă dragă...

Acum, pânza de păianjen îi acoperea ochii. Lucra orbește.

Dar unele lucruri le cunoștea și pe întuneric.

– Nu, spuse ea, și crestă ultima linie. Simbolul care reprezenta Biblioteca apăru limpede în podeaua învolburată, între ei.

Biblioteca nu sosi asemenea unui dragon care răcnea sau a unor valuri de haos. Dar în încăpere se aprinse o lumină, care nu existase înainte, mai pătrunzătoare și mai limpede decât lămpile cu gaz pâlpâitoare. Pânzele de păianjen, care i se lipiseră de față și de umeri, căzură, preschimbate în praf. Autoritatea Bibliotecii pulsa în spațiu ca o șoaptă solidă, ca niște pagini răsfoite lent. Apoi, urmă stabilitatea. Acum, podeaua deveni fermă, când Irene îngenunche pe ea, iar sticla din mâna ei era ascuțită, însă nu o pasăre cu viață. Lumina îndulci și oroarea formei lui Alberich, transformând-o în ceva întrezărit ca printr-o sticlă mată, care se retrăgea tot mai departe...

De fapt, părea să se retragă, încet. Prezența Bibliotecii îl făcea să dea înapoi și, deși atingerea sa i se păru bine-venită, ca un sentiment de *acasă*, îl forța pe Alberich să se îndepărteze. Iar dacă zgomotele pe care le scotea reprezentau ceva, expulzarea sa era agonie pură.

Nu terminase încă, totuși. Privirea i se întunecă, iar din gură îi ieși beznă.

– Asta numești tu victorie, Ray?

Și apoi, spatele lui atinse peretele, iar el începu să treacă prin el. Peretele se subție până ce deveni translucid, în jurul lui, iar el se zbătu, parțial afundat, asemenea chihlimbarului din jurul unei insecte preistorice.

Apoi, în timp ce priveau, spinarea lui Alberich se arcui, iar el strigă – însă la un nivel diferit de tot ce auzise până acum. Irene simți că inima îi tresare de o simpatie nedorită, când văzu pe-deapsa pe care o îndura: Alberich era crucificat între realitatea Bibliotecii și bariera creată de Kai afară, un *obiect* al haosului, care se zbătea, captiv între două suprafețe ale realității.

Irene își dădu seama că nu avea nici cea mai mică idee despre ce avea să se petreacă mai departe. Nu știa. Nu îi păsa, câtă vreme *el* era departe. Nu exista loc pentru o asemenea lipsă de realitate în această lume. Era oribil. Ce își făcuse, ca să ajungă așa? Ce fel de târguri încheiase?

– Eliberează-mă..., se înecă Alberich și din gură i se scurgea sânge. Nu poți avea încredere în dragoni. Se vor întoarce împotriva ta. Dă-mi drumul și îți povestesc!

– Nu fi idiot! scuipă Bradamant.

Se ridică de pe podea, cu rochia zdrențe, sprijinindu-se de rămășițele unui scaun.

– Chiar crezi că te-am lăsa să scapi acum?

Mulțumesc că îmi ești de mare ajutor și rostești lucruri evidente, se gândi Irene, însă reuși să păstreze replica pentru sine. Clătină doar din cap. O flacără care ardea mocnit, din ceva ce părea a fi speranță, se aprindea în interiorul ei. Ce făcuseră îl rănise pe Alberich. Îl *înspăimântase*.

Exista posibilitatea să câştige.

Nu îşi dăduse seama că deja crezuse lupta pierdută.

– *Vei regreta asta!* şopti Alberich în Limbaj.

Lumina crescu în intensitate, iar el scăzu în proporţii, dându-se înapoi şi îndepărtându-se de ei, asemenea unei pete şterse. Ultimul lui strigăt reverberă în încăpere, crăpând sticla rămasă şi aruncând cărţile de pe rafturi.

Irene aruncă o ultimă privire spre chipul lui, un chip uman, livid de furie, înainte ca el să dispară.

– Irene!

Bradamant fu dintr-odată lângă ea, de parcă ar fi pierdut câteva momente. Îl privise pe Alberich dispărând, iar acum Bradamant avea un braţ în jurul umerilor ei şi o ajuta să se aşeze. Vale – oare Vale nu îşi pierduse cunoştinţa? – se agita deasupra mâinilor ei.

– Irene, ascultă-mă, promit că nu o iau, spunea Bradamant. Dacă vrei, îmi dau cuvântul în Limbaj, pe loc, iar Vale e şi el aici, ca martor. Dacă dai drumul cărţii, ne va fi mult mai uşor să îţi îngrijim mâinile. Irene, te rog, *ascultă-mă*, spune-mi ceva, orice...

Uşa se deschise brusc. Din nou.

– Irene!

Cel care strigase era Kai. Irene spera doar că în preajmă nu se aflau cetăţeni obişnuiţi care să-l audă.

– Bradamant! Ce i-ai făcut?

Plus zece puncte pentru îngrijorarea autentică, hotărî Irene, *minus câteva mii pentru spiritul de observaţie.*

– Te rog, spuse Vale, obosit. A fost Alberich. Planul vostru a funcţionat perfect, dar mă tem că domnişoara Winters este în stare de şoc. Dacă ai putea să ne ajuţi să o convingem să se calmeze, ca să-i putem bandaja mâinile... am nişte coniac.

– Nu-l irosi pe mâinile mele, mormăi Irene.

Nici măcar nu îşi dăduse seama că luase cartea. O lăsă pe Bradamant să i-o ia de sub braţ.

– Să ştii că aş bea o tărie, adăugă apoi.

– Domnişoară Winters! exclamă Vale.

– Două, de fapt. Sunt în stare de şoc. Dă-mi coniac.

– Dar mâinile dumitale, protestă Vale. Au nevoie de îngrijire imediată!

Irene nu voia să se uite, dar se obligă să o facă. Palmele și partea interioară a degetelor îi erau adânc crestate. Fâșii de piele atârnau libere, iar ea crezu că vede frânturi de os. Își feri privirea, înainte să se facă de râs vomitând. Poalele rochiei erau pline de sânge. Probabil că era în stare de șoc sau ar fi trebuit să o doară mai tare decât simțea. Nu se mai rănise niciodată atât de rău.

– Există oameni la Bibliotecă în stare să se ocupe de asta, spuse ea, ferm, rugându-se cu disperare să nu se mintă singură.

Cuvintele ei țâșniră afară, repede, profesionist, o distragere de la realitatea mâinilor. Își simți lejeritatea forțată a tonului. Discursul ei suna distant, ca un ciripit de păsări la mare depărtare.

– Domnule Vale, îți mulțumesc pentru ajutor, și îmi pare rău că ai fost târât în povestea asta. Bradamant, poți verifica, te rog, ușa – ușa interioară, intrarea în Bibliotecă – să nu aibă capcane?

– Nu cred că ar putea exista interferențe străine, după ce ai invocat Biblioteca în acest spațiu, spuse Bradamant, încet.

– Ah!

Probabil șocul era chiar mai profund decât crezuse.

– Prea bine, atunci. Kai, mă ajuți să mă ridic?

Kai își strecură brațul în jurul ei, ajutând-o să se ridice. În alte împrejurări, ar fi fost mai atentă când se sprijinea de el, însă, pe moment, nu mai părea important. Așa că se lăsă susținută. Era rănită. El era colegul ei. Așa era firesc.

Îmbrăcămintea lui era în neorânduială, însă se afla acolo. Așa că să te preschimbi în dragon nu însemna să îți pierzi toate hainele. Părea important, iar ea înregistră informația, pentru a pune întrebări ulterior.

– Ești sigură? o întrebă el, pe un ton scăzut.

– Cred că e cel mai bine să plecăm de aici, înainte de a trebui să răspundem la întrebări.

Această normă înțeleaptă era adânc înrădăcinată în conștiința oricărui Bibliotecar.

– Hm!

Vale își șterse firicelul de sânge de pe guler, ceea ce fu, mai degrabă, fără rost, fiindcă se afla oricum într-o stare jalnică.

– Chiar dacă sunt dispus să-l port cu vorba pe Singh, ca să acopăr asta, aș fi interesat să aflu mai multe. Înainte să pleci, domnișoară Winters, înainte să plecați toți... îmi poți spune ceva despre ultima poveste din carte?

Bradamant deschise gura, iar primul ei cuvânt avea, evident, să fie *nu*, la fel ca toate celelalte.

Irene îi făcu semn să tacă.

– Domnule Vale, ești sigur că dorești să raportăm superiorilor noștri că ai citit-o? Orice ar fi?

– Îmi vine greu să cred că ar presupune că nu am citit-o, răspunse Vale, sec.

Era suficient de adevărat.

– Bănuiesc că nu există niciun motiv pentru care să nu ne poți privi peste umeri, când verificăm dacă este cartea corectă, spuse Irene, încet.

Aruncă o privire spre Kai, însă el avu bunul-simț să își țină gura și să nu menționeze că deja făcuseră asta.

– Bradamant, ai spus că trebuie să verificăm a optzeci și șaptea poveste, da? Arătă spre cartea din mâinile lui Bradamant. Aș deschide-o chiar eu, însă degetele mele...

Bradamant țuguie buzele, apoi încuviință. Poate că simțea o urmă de simpatie. Sau poate intenționa să arunce și ultimul dram de vină pentru expunerea neautorizată asupra lui Irene. Își șterse mâinile de praf și de sânge, de rochia sfâșiată, și deschise cartea.

– A optzeci și șaptea poveste, da. Povestea pietrei din Turnul Babel. Inspiră adânc. Este aici. A optzeci și șaptea din... optzeci și opt?

Tăcerea se lăsă în încăpere, în timp ce toți se gândiră. Dacă era neobișnuit ca a optzeci și șaptea poveste să existe, se gândi Irene, atunci ce căuta acolo a optzeci și opta? Oare Bradamant îi oferise doar un indiciu și nu motivul real pentru care cartea era atât de importantă...

– Germana mea nu e foarte bună, spuse Kai, plin de regret.

Bradamant scoase un suspin teatral.

– *Au fost odată, ca niciodată,* începu ea să traducă, *un frate și o soră, care aparțineau aceleiași Biblioteci. Era una ciudată, fiindcă păstra cărți dintr-o mie de lumi, însă se afla în afara tuturor. Iar fratele și sora se iubeau și colaborau pentru a găsi cărți noi pentru Biblioteca lor...*

– Nu e de mirare că nu ați vrut să se piardă, spuse Vale, satisfăcut.

Bradamant se opri și ridică din sprâncene spre el, apoi continuă:

– *Într-o zi, fratele îi spuse surorii sale: „Fiindcă această Bibliotecă deține toate poveștile, cuprinde oare și povestea propriei geneze?"*

– Nu, răspunse Irene.

– Dar trebuie, spuse Kai. Probabil că nu avem încă acces la ea.

– *Dacă* nu vă supărați, spuse Bradamant.

– Îmi cer scuze, reveni Kai.

Bradamant încuviință, cu răceală, și reluă:

– *„Bănuiesc"*, spuse sora. *„Dar nu ar fi înțelept să o căutăm." „De ce?" întrebă fratele. „Din cauza naturii secretului Bibliotecii", răspunse sora, al cărei sigiliu îl purtăm pe spate.*

– Are cadența corectă pentru o poveste a Fraților Grimm, spuse Vale, binevoitor.

Irene simți că o ustură spatele.

– *Fratele nu se ostenise nicicând să își privească semnul de pe spate. Dar, în seara aceea, căută o oglindă și citi scrisul de pe pielea sa, iar ce citi acolo îl făcu să înnebunească. Părăsi Biblioteca și se alie cu dușmanii săi împotriva acesteia. Dar, mai ales, jură răzbunare surorii sale, fiindcă ea rostise cuvintele care-l aduseseră pe acest drum. O sută de ani mai târziu, sora sa se întoarse la Bibliotecă dintr-o aventură în care fusese, și purta un copil în pântece.*

– *O sută de ani?* întrebă Vale.

– *Se poate,* răspunse Irene. *Dacă a fost într-o lume alternativă, în care exista o cale de încetinire a îmbătrânirii – ultratehnologie sau vrăjitorie de înaltă clasă. Dar sarcina ar fi problema...*

– Da, întocmai, spuse Bradamant. *Iar asta pricinui mare necaz, fiindcă în interiorul Bibliotecii nu puteau fi nici naștere, nici moarte. Și totuși, se temea să iasă, ca fratele ei să nu o găsească. Așa că, în dureri, îi imploră să îi taie burta și să scoată copilul, iar ei făcură*

întocmai. Fu astfel ajutată să nască. Apoi, îi cusură burta cu fir de argint și o ascunseră între cele mai adânci sipete, de teamă ca fratele ei să nu o caute iar.

Irene își simți stomacul încordându-se de o teamă înghețată, încet și deliberat.

– De aceea voia cartea, șopti ea. Nu fiindcă ar fi putut-o folosi să dobândească putere asupra acestei lumi. Ci fiindcă... Nu era sigură cum să o spună. Fiindcă îi cunoștea cineva secretele? Dacă era Grimm, atunci fusese scrisă cu secole în urmă. Dar timpul nu însemna mai nimic în adâncurile Bibliotecii, câtă vreme rămâneai acolo. Iar Alberich avea... De fapt, nimeni nu știa câți ani avea Alberich. Dar câți ani ar fi avut sora lui? Și oare mai era în viață?

– O soră, mormăi Kai și ochii lui se îngustară. Și copilul acesteia. Cum se termină?

– Iată cum se termină.

Bradamant închise brusc cartea, apoi o vârî din nou sub brațul lui Irene.

– Așa. Acum trebuie să plecăm de aici de îndată, domnule Vale. Sper că ne putem baza pe dumneata să...

– Nu cred c-ar ajuta defel să fac totul public, spuse Vale, cu amărăciune. Sunt sigur că pot găsi un vinovat pentru asta... poate Frăția Fierului sau lordul Silver. Va fi foarte nemulțumit să se trezească fără carte, fără concluzii și fără dușmani.

Gândul îl făcu să zâmbească.

– Dar aș prețui ocazia de a vorbi din nou cu voi, adăugă Vale.

Irene își reveni.

– Asta depinde de superiorii noștri, spuse ea, simțindu-se încercată de o sinceritate care o scotea din sărite. Dar... dacă vom avea ocazia, m-aș bucura și eu. Însă, pentru moment...

– Chiar așa, spuse Bradamant, îndreptându-se spre ieșire. Kai, du-o în brațe dacă nu poate merge.

– Coniacul ar fi fost de folos, se plânse Irene, când Kai o ghidă de-a lungul podelei alunecoase.

Spera ca Vale să nu aibă vreo idee prostească și să îi urmărească prin intrare.

– Sunt perfect capabilă să merg fără să fiu târâtă, adăugă ea.

– Permite-mi acest serviciu neînsemnat, mormăi Kai, în urechea ei. După ce m-ai trimis afară și mi-ai luat orice șansă de a te apăra și după ce te-ai rănit atât de rău, simt că trebuie să *insist* cu asta.

Bradamant își puse mâna pe clanță, murmurând în Limbaj, iar aerul se cutremură. Ușa se deschise brusc, înfățișând șirurile de rafturi de dincolo de ea.

– Ne învață să nu intrăm în discuții pe care nu le putem câștiga argumentând, șopti Irene.

Era obosită, și mâinile i se aprinseseră de durere.

Pășiră înăuntru, iar ușa Bibliotecii se închise în urma lor.

23

Uşa ferecată şi solidă se închise în spatele lor, cu o izbitură. Cineva actualizase afişele de avertizare din Bibliotecă. Erau toate pictate cu cerneală roşie şi font gotic şi, în timp ce gândurile începeau să îi rătăcească, Irene se întrebă dacă fuseseră imprimate sau scrise de mână.

– Stai jos aici! îi dădu Bradamant instrucţiuni lui Kai, învelindu-se în autoritate ca într-o mantie. Eu merg să aduc ajutoare.

– Stai puţin! o întrerupse Irene. Bănuia că, odată Bradamant plecată, nu avea să se întoarcă pentru o vreme şi era ceva foarte important pe care dorea să i-l comunice.

– Abia dacă te mai ţii pe picioare, spuse Bradamant, fără drept de apel. Ai nevoie de ajutor.

Kai privi în jur, căutând un scaun. Nu găsi niciunul, aşa că o lăsă încet în jos, până când fu aşezată pe podea.

– Irene, Bradamant are dreptate, spuse el, pe tonul răbdător pe care îl foloseau bărbaţii cu femeile isterice. Eşti rănită.

– Taci! spuse Irene şi văzu cum băiatul rămâne mască, la lipsa ei de politeţe.

Era ameţită, iar mâinile sale păreau trecute prin sârmă ghimpată. Dar trebuia să spună asta, înainte să-şi piardă voinţa de a o spune.

– Bradamant! Ai intervenit în misiunea mea, m-ai otrăvit şi ai încercat să furi cartea şi, în general, ai încălcat un număr mare de reguli nescrise. Adevărat sau nu?

Bradamant privi în jos, spre ea. Ca de obicei, chiar şi în zdrenţe, postura ei era elegantă, fără niciun efort, iar Irene se simţi şi mai îngălată decât de obicei, aşa întinsă pe podea. Pentru o clipă, Bradamant păstră tăcerea. Apoi, într-un târziu, spuse:

– Adevărat.

– Şi?

Bradamant ridică din umeri.

– Pot să îmi cer scuze, dar nu cred că te aştepţi să spun că îmi pare rău.

– Nu mă aştept la asta, răspunse Irene, cu grijă. Ce doresc...

– Da?

– Ce doresc este să ne oprim din a ne dispreţui reciproc. Este o pierdere de timp şi de efort.

Bradamant ridică din sprâncene.

– Draga mea Irene, ca să te dispreţuiesc, ar trebui să mă obosesc să...

– Ah, te rog! o întrerupse Irene. Tu mi-ai spus-o, ai uitat? Crezi că sunt o beizadea răsfăţată şi ai fi încântată să dau greş în public şi încă în mod evident, chiar dacă nu ţi-ai dori să mă vezi murind. Nu te-ai fi deranjat să concepi asemenea insulte, dacă nu ţi-ar păsa.

Văzu obrajii lui Bradamant colorându-se puternic. Braţul lui Kai, care o susţinea din spate, îi servea drept alinare şi o ajuta să reziste.

– Cred că ce vrei tu – ce vrem amândouă – este să slujim Biblioteca.

– Ai folosit o repetiţie inutilă, scuipă Bradamant.

– Să nu uiţi să scrii în raport, spuse Irene, aproape răpusă de oboseală. Doar să nu-ţi mai pierzi vremea detestându-mă, da? Iar eu voi încerca să fac la fel. Pentru că nu cred că e de folos. Nu cred că ne ajută pe niciuna.

– Du-te după ajutor acum! îi spuse Kai lui Bradamant, cu severitate.

– Te rog, adăugă Irene, forţându-se să ridice privirea şi să i-o întâlnească pe a lui Bradamant. Măcar gândeşte-te la asta!

– Credeam că vrei să nu ne mai gândim atât de mult una la cealaltă, spuse Bradamant, cu răceală.

Se răsuci pe călcâie şi plecă, în foşnet de rochie.

Vederea lui Irene devenea înceţoşată, pe măsură ce Bradamant se îndepărta.

– Gândeşte-te! mormăi ea, iar vorbele şi le simţi dense şi grele în gură.

Degetele lui Kai îi muşcară din umăr, suficient de tare să o readucă în prezent.

– Dacă leşini acum, te ucid, spuse el, pe un ton conversaţional.

– Puţin contraproductiv, remarcă Irene.

– Dar m-ar înveseli nespus.

Se aplecă mai aproape, cu faţa la câţiva centimetri de a ei.

– M-ai trimis de lângă tine, *mi-ai cerut să plec* şi aproape că ai fost ucisă. Ai idee cât de prostesc te-ai purtat?

Poate că îşi pierdea controlul, fiindcă pielea lui era precum alabastrul, brăzdată de vinişoare albastre, iar părul său îi devenise, parcă, de un albastru-închis, atât de închis, încât era aproape negru. În ochii săi se citea o furie adâncă, departe de mânia umană. Vorbea despre posesivitate, despre orgoliu şi despre simţul proprietăţii.

– Dar a funcţionat, spuse Irene, reuşind să-i întoarcă privirea.

Nici pupilele lui nu mai erau umane. Erau de forma pupilelor de şarpe, la fel ca ale oricărui alt dragon pe care-l cunoscuse. Dar persoana din spatele lor era mai reală decât fusese Silver, cu umanitatea lui aparentă. Sau decât orice ar fi privit-o din spatele pielii furate de Alberich. Dorea să găsească cuvintele să-i spună asta.

– Am reuşit să-l alungăm. Îţi mulţumesc.

– Te-a pus în pericol! o întrerupse el. N-ar fi trebuit să las de izbelişte niciun om în viaţă!

Ar fi putut să-i mulţumească fiindcă o ascultase sau avusese încredere în ea sau poate fiindcă ea putuse avea încredere în el. Dar, poate pentru a-l distrage, spuse:

– Pentru că m-ai ajutat să salvez viaţa lui Vale. Îmi place de el.

Spre surprinderea ei, asta îl făcu pe Kai să întoarcă privirea, cu capul plecat şi cu obrajii palizi, cu pometi înalţi, devenind stacojii. Degetele care i se înfipseseră în umăr îşi relaxară strânsoarea, iar pe chipul lui se citi o expresie mai umană.

– Este un bărbat care merită prețuit, mormăi el. Mă bucur că și tu îl consideri demn.

Probabil era o concesie de proporții pentru un dragon să admită că îi plăcea un om.

– Da, mormăi ea. Absolut! Acum, îmi poți aduce niște cale? Își dădu seama că folosise cuvântul greșit. Cafea. Mă refer la cafea. Sunt amețită.

– Rămâi pe loc!

Cât de prostesc din partea lui! Chiar credea că era în stare să fugă undeva?

– Bradamant vine cu ajutoare.

– Este doar o rană superficială, murmură ea, apoi întunericul i se abătu peste ochi și o înghiți.

Lumina se întoarse cu dificultate, filtrată printre obloanele lungi. Irene era întinsă pe o canapea, cu mâinile înfășurate în bandaje groase așezate frumos în poală. Se afla într-una dintre camerele care dădeau spre orașul necunoscut din afara zidurilor Bibliotecii. Cineva îi scosese pantofii și îi aranjase faldurile rochiei ca să-i acopere picioarele încă în ciorapi. Acel lucru mărunt îi permise să se relaxeze. Exista o singură persoană care s-ar fi obosit să facă asta.

– Coppelia! spuse ea, ridicând capul spre a-și privi superioara.

Tensiunea din interiorul ei se mai liniști. Coppelia fusese mereu corectă. Era și altfel, de exemplu sarcastică. Iar nivelul așteptărilor sale ar fi pus la încercare un săritor cu prăjina la Jocurile Olimpice. Dar se putea baza pe Coppelia.

– Fată isteață!

Coppelia se afla într-un scaun cu spătar înalt, lângă canapea. Un birou portabil i se afla în poală, acoperit cu foi de hârtie copiate de mână, în cuvintele grele ale Limbajului. Ședea astfel încât lumina să îi cadă pe birou, lăsându-i chipul și umerii în umbră. Se mișcă și îi pocniră încheieturile.

– Crezi că ești suficient de puternică să îmi dai un raport?

Irene își frecă ochii cu antebrațul.

– Putem avea mai multă lumină?

Panourile fluorescente de pe tavan nu erau aprinse, iar singura sursă slabă de lumină era cea filtrată de obloane. Asta dădea o senzație eterică încăperii, de film alb-negru, în care penumbra juca un rol artistic.

– Încă nu, spuse Coppelia.

Vocea ei era preocupată, deși chipul îi era la fel de lipsit de expresie ca întotdeauna. Părul ei alb, strălucitor, era împletit la spate, sub o bască bleumarin, contrastând cu pielea ei întunecată. În lumina slabă, forma un model de lumină și întuneric în ochii lui Irene. Degetele sculptate din lemn ale protezei mâinii ei stângi loveau marginea biroului, lucru pe care Irene îl găsi reconfortant.

– Ți-ai forțat trupul în feluri pe care nici nu le înțelegi. Am mai secat din energiile în exces, însă, pentru moment, trebuie să nu fii deloc expusă oricărui tip de stimul.

Irene ridică din sprâncene.

– Crezi că, dacă-ți spun ce s-a întâmplat, nu va fi stimulant?

Coppelia chicoti șuierător:

– Poate pentru mine. Pentru tine, va însemna doar să te desensibilizezi.

– Cât de plicticos! răspunse Irene.

Apoi, simți golul dintr-o parte, acel spațiu dintre braț și coaste în care strânsese cartea. Flutură din mâinile bandajate, încercând să o găsească.

– Cartea... Exemplarul din Grimm...

– Doar șapte din zece pentru reacții imediate, mă tem, spuse Coppelia, cu voioșie. Da, este în siguranță, la fel și scrisoarea lui Wyndham. Bănuiesc că ar fi greu de sperat că nu ai citit-o? Firește. Ce ar fi putut face altcineva în aceleași condiții?

– Păi, da, spuse Irene, sperând că simpatia va deveni îngăduință. Firește că a trebuit să verific dacă era cea corectă.

Vocea Coppeliei rămase prietenoasă, însă privirea îi deveni mai dură.

– Și *cum* ai știut să verifici dacă era cea corectă, mai exact?

Aici trebuia să decidă cât de mult își dorea să o îngroape pe Bradamant. *Păi, Bradamant a încercat să fure cartea. Înainte ca eu să o aduc, m-a otrăvit și m-a lăsat într-un loc pe care, ce-i drept, îl considera sigur. Dar mă disprețuiește, iar mie nu îmi place de ea...*

– M-am întâlnit cu Bradamant acolo, spuse ea, bucuroasă că vorbeau în engleză și nu în Limbaj.

Nu avea de gând să mintă, însă exista... un element de flexibilitate. Știa asta, la fel și Coppelia, probabil, însă era mai bine să nu discute despre asta. Când mi-a descoperit misiunea, a oferit informații suplimentare, care ne-au ajutat să identificăm cartea. Ne-a ajutat și să ne luptăm cu Alberich.

– Prestație scăzută, fiindcă ai folosit verbul „a ajuta" de două ori la rând, spuse Coppelia. Și apoi? Bănuiesc că a și citit-o?

– Doar cât mine, spuse Irene, simțind că pășește, metaforic, pe un strat de gheață foarte subțire.

– Adică? insistă Coppelia.

– A optzeci și șaptea poveste.

Îi plăcea cu adevărat Coppelia și credea că sentimentul era reciproc. Nu era doar prietenia care putea înflori între un mentor și un ucenic, ci o afecțiune sinceră, reală. Asta o făcea să aducă înapoi cărți din misiuni doar fiindcă știa că aveau să-i fie pe plac Coppeliei. Îi ungea încheieturile mecanice sau petreceau ore în șir vorbind, în Biblioteca atemporală, unde nu exista nici zi, nici noapte. Era o camaraderie sub luminile mereu aprinse, în timp ce observau ferestrele schimbătoare spre lumea stranie de dincolo. Se gândi la toate acestea și simți că între ele se ridică o barieră, când Coppelia își îngustă ochii.

– Și care sunt concluziile tale? întrebă Coppelia, pe un ton neutru.

– Alberich a avut o soră, spuse Irene.

Nu erau nici locul și nici momentul să facă pe proasta.

– Sora a avut un copil. Și fie că Alberich dorește să ascundă informația, fie că îi caută – sau ambele. Sau poate a fost doar fiindcă această carte era legată de soarta acelei lumi și astfel i-ar fi putut aduce putere. Povestea fraților și a copilului ar

putea fi o simplă coincidență, dar nu cred asta. Și nici nu m-ai crede dacă ți-aș spune-o.

– Asta e tot ce crezi? insistă Coppelia.

Răsucirea seacă din colțul gurii demonstra un acord tacit față de ultima afirmație a lui Irene.

– De asta pot fi sigură.

Irene simți o durere ascuțită în tâmplă, iar ea ridică o mână bandajată să o atingă.

– Nu-mi dau seama de ce Alberich s-ar fi ostenit atât să o găsească, dacă era doar o tactică de diversiune care să distragă atenția de la un plan mai important, continuă Irene. Și a făcut atâtea eforturi doar pentru un plan legat de acea lume alternativă... însă căutarea cărții a părut atât de personală pentru el.... Dar dacă nu era Kai, aș fi murit.

Irene făcu tot posibilul să-i arunce Coppeliei o privire de reproș.

– Ai știut despre Kai.

– Ți-ai dat seama în câteva zile de un lucru de care am avut ocazia să îmi dau seama în câțiva ani, spuse Coppelia cu blândețe, dar în ochii ei scânteia un avertisment. Știe că eu sunt la curent cu firea lui?

– Nu știu, răspunse Irene. Știe că eu știu.

– Cu siguranță, spuse Coppelia. Și știe că îmi vei spune ce știi?

– Ar găsi ciudat să nu o fac, răspunse Irene, după o clipă de gândire. Viziunea sa despre loialitate este foarte fermă.

Observă că nu fusese întrebată dacă îi *plăcea* sau nu de Kai. Și, ținând cont că răspunsul era afirmativ, simțea că era mai bine să îl păstreze pentru sine. Erau în căutare de scuze pentru a-l trimite la altcineva, ceea ce era ultimul lucru pe care și-l dorea. Să recunoască faptul că era mai puțin decât obiectivă în privința lui le-ar da apă la moară. Asta ar fi fost de rău. Dorea să evite subiectivitatea, sau, cel puțin, să nu fie identificată.

– Bun, *este* dragon, încuviință Coppelia. Te rog să nu speculezi prea mult în prezența lui despre cât de multe înțelegem deja despre el, dacă situația nu o cere. Asta vei ști. Pentru moment, va trebui să presupunem că înțelege că știm totul.

– Totul?

– Suntem Biblioteca, întări Coppelia. Ce nu știm, cercetăm. Acum, spune-mi și restul.

Irene îi oferi un raport concis, factual, asupra celor întâmplate. *Și apoi – Alberich.* Alberich ocupă un spațiu vast în raport. Chiar și așa, lui Irene nu i se păru doar mai ușor, ci esențial pentru sănătatea ei mintală, să fie minimalistă în descrieri.

Probabil că dorința ei prezentă de a-i înșfăca pe toți cei întâlniți și de a verifica dacă sunt Alberich, deghizat, avea să dispară cu timpul. Așa spera.

Într-un târziu, se opri. I se păru că alunecaseră înapoi în replicile caustice, dar amicale, din misiunile anterioare. Atunci, lucrurile fuseseră mai simple, iar aroganța o ajutase pe Irene să vorbească despre secrete și despre felul în care Bibliotecarii mai în vârstă ar fi putut-o folosi drept pion. Acum, că asta se petrecuse deja, era mult mai puțin interesant. Era ca o așchie înfiptă în mintea ei, care o supăra când se gândea la ea.

– Ai fi putut să-mi oferi mai multe informații? întrebă Irene, la final.

– Ai fost avertizată în privința lui Alberich de îndată ce am fost siguri că se afla în acea lume, răspunse Coppelia, cu blândețe. Înainte de asta, ai fi putut finaliza misiunea pe baza informațiilor furnizate. Te simți mai în siguranță știind ce știi acum și înțelegând că el bănuiește că e la tine?

Era pe punctul de a răspunde „Nu, nu tocmai", însă întrebarea atingea un alt nivel.

– Mă simt mai bine dacă pot să mă ocup de lucruri, acum că am o idee despre ce se petrece, spuse ea. Oamenii care au căderi nervoase fiindcă știu lucruri care nu sunt menite să fie știute – asta se întâmplă în literatura horror, nu în viața reală.

– Da, oftă Coppelia. Și da, știu că preferi literatura despre crime.

– Poveștile polițiste, o corectă Irene.

Coppelia ridică o sprânceană.

– Altceva?

Irene încercă să își dea seama ce voia să spună, dar renunță.

– Cum ar fi?

– Asta din partea cuiva care pretinde că face muncă de investigație?

– Dar nu am pretins niciodată... încercă să riposteze Irene.

– Trebuie să spun că sunt de părere că ai fi făcut treabă mai bună ca agent sub acoperire.

– Dar a fost un scenariu foarte complicat, cu informații limitate, sări Irene.

Avea senzația că este într-un examen din coșmarurile sale. Simțea că se face mică pe canapea.

– Ah? făcu Coppelia, încrucișându-și brațele într-o manieră care, practic, telegrafia un mesaj de judecată severă. Tânără doamnă, chiar dacă ești ucenica mea, ai încălcat niște reguli, cu această ocazie. Ai dezvăluit lucruri despre Bibliotecă cel puțin către două părți neimplicate.

Irene decise să renunțe.

– Ai încurajat manifestarea unui dragon în public.

– *Pardon!*

Deja era prea mult.

– Nu știam că este o infracțiune care încalcă regulamentele Bibliotecii, iar Biblioteca este cea care l-a trimis să mă însoțească în misiune.

– Comentariile tale au fost înregistrate, spuse Coppelia.

Părea aproape plictisită, însă în ochi i se întrezărea o scânteie de amuzament.

– Voi încerca să le prezint într-o lumină adecvată și rezonabilă Bibliotecarilor seniori, dacă va fi necesar să îți justific acțiunile, mai degrabă decât să le servesc un șir de scuze demne de milă.

Irene o privi urât. Nu era deloc cinstit. Era de-a dreptul nerezonabil!

– M-aș fi așteptat la ceva mai mult. Mare păcat!

Coppelia își uni degetele. Acestea zornăiră ca niște cărăbuși mecanici.

– Din fericire, adăugă ea, ca mentor al tău, am căderea de a mă ocupa de acest subiect și nu este nevoie să mă adresez superiorilor.

Acum, mesajul din privirea ei era mai limpede. Era un avertisment. Irene își dorea numai să fi avut o idee mai bună despre ce însemna.

– Așa cum spuneam mai devreme, continuă Coppelia, suntem Bibliotecari. Ce nu știm cercetăm. Iar tu, draga mea Irene, ai multă muncă de cercetare de făcut.

– Serios? întrebă Irene, precaută. Bănuiesc că da.

Coppelia încuviință:

– Da. Precis. De fapt, cred că am dreptul de a te amplasa în acea lume alternativă, asta până când lămurești câteva întrebări rămase fără răspuns în cursul investigației. Ucenicul tău va rămâne cu tine, firește.

Irene simți că se află într-un lift în cădere liberă.

– Dar eu... Alberich...

– Nu e nevoie să îți faci griji în privința lui, spuse Coppelia. Fără niciun fel de pregătire, ai reușit să îl expulzezi din acea lume alternativă. Sunt impresionată. Nouă din zece pentru raționament inductiv. Ce ai făcut a creat o rezonanță în barierele dintre lumi, care îl va opri să mai pătrundă acolo pe calea magiei haotice. Și, firește, nu se poate folosi de Bibliotecă. Asta va pricinui probleme serioase celor din Neam de la fața locului, însă nu cred că este un aspect important. Cel puțin nu pentru Bibliotecă.

– Vrei să mă întorc? chițăi Irene.

Inspiră adânc și își forță vocea la un nivel mai scăzut.

– Adică, vrei să mă întorc cu o îndatorire delegată?

– Întocmai, spuse Coppelia, apoi zâmbi călduros, semănând cu un aligator, fie el cyborg sau nu, satisfăcut după o masă copioasă alcătuită din ce-or fi mâncat aligatorii.... poate bibliotecari. Cred că, în acest moment, este cel mai bun loc posibil pentru tine. Există un post vacant de Bibliotecar Rezident, iar tu ești familiarizată cu lumea respectivă.

– Asta sună aproape de parcă ai crede că este un loc mai sigur decât Biblioteca, spuse Irene, timid.

– Poți spune și așa, răspunse Coppelia. N-aș putea comenta.

Căderea liberă se transformase într-o prăbușire infinită, vertiginoasă, însă nu mai era atât de înspăimântătoare. Era chiar interesantă.

– Voi avea nevoie de un cont de cheltuieli ca să ne întreţină pe mine şi pe Kai, firește, și acte de identitate.

– Irene, spuse Coppelia sever. Mă aștept să te ocupi singură de documente. Serios! Poftim!

Se întinse după o servietă mică, de piele, și i-o oferi.

– Aici sunt toate informaţiile personale ale lui Dominic Aubrey, inclusiv conturile sale bancare. Ocupă-te de transferul banilor. Fă-l pe Kai să pozeze în verișorul lui îndepărtat, sau așa ceva. Sunt convinsă că prietenul tău, Vale, va fi bucuros să te ajute cu asta.

Irene se înroși.

– Crezi?

– Pare un tip practic. Cred că va prefera să vă aibă de partea lui.

Se opri să mediteze.

– Probabil că nu vei primi biroul lui Aubrey, așa că trebuie să ne anunți când ai obținut o reședință. Așa, viitorii vizitatori ai lumii alternative vor ști unde să te găsească. În fond, vei fi Bibliotecara Rezidentă.

– Voi fi? întrebă Irene și se înroși iar, de data asta din modestie și nu din simplă stânjeneală.

Bibliotecar Rezident însemna un post cu răspundere. Era ceva la care nici nu visase, nu înainte de câteva decenii. Încântarea începu să facă loc panicii.

– Nu știu ce să spun...

– Mulţumesc și la revedere ar trebui să fie suficient, zise cu voioșie Coppelia. Haide! Uită-te la tine: zaci aici, iar Kai își face griji pentru tine. Un sfat. Nu te lăsa rănită, dacă ai posibilitatea să-l lași să intervină în ajutorul tău. Va fi mult mai necăjit de asta decât tine.

– Coppelia, spuse Irene, apoi inspiră adânc. De ce?

Femeia mai în vârstă închise ochii pentru o clipă. Era fragilă, chiar și pentru Bibliotecă, iar brațul și picioarele ei de lemn erau singurele lucruri solide la ea. Restul era doar carne delicată, păr alb, ca pânza de păianjen, și niște ochi întunecați precum găurile negre.

– Nu întreba, răspunse ea, cu vocea obosită. Nu spune nimic și nu va fi nevoie să îți răspund. Și apoi, mai târziu, putem declara amândouă că nu am discutat nimic. Ai evitat mereu să pui întrebări, în trecut, însă nu mai avem timp pentru asta. Este adevărat că trebuie să știm mai mult. Cunoști întrebările. Du-te și află răspunsuri și permite-mi să raportez că te-am trimis să investighezi. Este adevărat că acolo vei fi în siguranță față de Alberich. Are prăzi mai mari pe listă, crede-mă. Lasă-l să-i vâneze. Lasă-ne pe noi, restul, să ne aruncăm în calea lui, de data asta. Du-te și joacă-te de-a detectivul, Irene, și fă treabă bună! Fă-mă să fiu mândră de tine!

La ușă se auzi un foșnet, urmat de o bătaie energică.

– Este Kai, spuse Coppelia, deschizând din nou ochii. Ar fi bine să pleci. Știe drumul de aici spre intrarea în lumea alternativă.

Irene se dădu jos de pe canapea și se ridică în picioare.

– Mulțumesc, spuse, dar îi ieși cam fals, așa că încercă din nou. Mulțumesc, Coppelia. Apreciez. Îți sunt recunoscătoare.

– Nu îmi ești, dar îmi vei fi, răspunse Coppelia oftând. Mâinile tale au fost reparate. L-am scos cu forța pe bătrânul Wormius dintre runele sale, ca să reatașeze toate bucățelele. Un alt motiv să te afli în timp real: nu se vor vindeca aici, în Bibliotecă.

Irene își dădu seama că era adevărat. Mâinile ei or fi fost cusute și bandajate, însă, dacă nu părăsea Biblioteca, nu aveau să se vindece vreodată.

– Mulțumesc din nou.

Coppelia așteptă până când Irene aproape că ajunse la ușă, și numai apoi spuse:

– Pantofii tăi sunt sub canapea.

– Nu puteai să-mi spui mai devreme? se răsti Irene, pierzându-și mult din recunoștință. O clipă! strigă ea spre ușă, apoi tropăi înapoi la canapea, unde se așeză să se încalțe.

– Aștept rapoarte regulate, spuse Coppelia, privind-o pe Irene cum se chinuia cu șireturile, cu mâinile bandajate. Și nu te implica prea mult. Nu uita cine ești!

– Nu aș putea uita asta, răspunse Irene.

Reuși să își înnoade șireturile și se ridică iar.

– Sunt Bibliotecară.

– Așa este, spuse Coppelia.

Nu mai adăugă altceva, ci îi făcu un semn din cap, iar Irene îi simți ochii asupra ei cu fiecare pas pe care-l făcu spre ușă.

De cealaltă parte o aștepta Kai.

Irene reuși să facă niște pași încrezători pe hol, dar odată ce ușa fusese închisă între ea și Coppelia, mersul său hotărât se transformă într-o împleticire. Kai se încruntă și îi oferi brațul. Poate chiar credea că era atât de grav rănită. Sau posesivitatea era o caracteristică a afecțiunii dragonilor. Se presupunea că ar colecționa lucruri, în fond. Compulsiv. Foarte asemănători cu Bibliotecarii.

Dar, numai pentru o clipă – pentru o clipită, nu mai mult, pe drumul înapoi spre acea lume care era acum a ei – se putea relaxa și putea aprecia ce i se oferise. Era al ei și numai al ei. Teritoriul ei, lada ei cu comori, cu cărți noi de citit. O lume cu totul nouă, cu detectivi fantastici, zeppeline, Neamul Frumos și dragoni. Nu avea de ce să se plângă.

Și, cu siguranță, nu dorea să fugă. Avea întrebări de pus și răspunsuri de aflat. Spera doar să trăiască suficient ca să se bucure de toate.

Madeline Ashby

ORAŞUL COMPANIEI

traducere din limba engleză Dan Sociu

Hwa este unul dintre ultimii oameni care nu recurg la ameliorări prin inginerie biologică şi rămâne singura persoană cu adevărat organică din New Arcadia, un oraş construit pe o platformă petrolieră, în largul coastei canadiene. Dar Hwa este totodată expertă în arte marţiale şi are sarcina de a-l antrena pe cel mai tânăr membru al familiei, care deţine platforma şi care primeşte ameninţări cu moartea.
Între timp, o serie de crime aparent fără legătură tulbură liniştea oraşului. Să fie un criminal în serie sau ceva mult, mult mai rău?

„O distopie ciudată, scrisă inteligent."

Margaret Atwood

„Un amestec fascinant de noir şi science fiction din viitorul apropiat, cu o construcţie cinematografică a lumii şi o protagonistă puternică."

Booklist

Douglas Adams

DIRK GENTLY. AGENŢIA DE INVESTIGAŢII HOLISTICE

traducere din limba engleză Dan Sociu

Roman ecranizat de BBC America

Ce au în comun o pisică moartă, un băiat care ştie totul despre calculatoare, un călugar care crede că lumea e roz, mecanica cuantică, poetul Samuel Taylor Coleridge şi pizza?
Aparent nu foarte multe: asta până când Dirk Gently, detectiv particular, îşi propune să demonstreze interconectivitatea tuturor lucrurilor rezolvând o crimă misterioasă, ajutând un profesor misterios, deslușind un mister şi mai misterios şi mâncând multă pizza. Iar între timp trebuie să salveze şi întreaga omenire (fără să tarifeze suplimentar).

Pentru a afla mai multe, citiţi cartea asta sau, şi mai bine, contactaţi Agenţia de Investigaţii Holistice.

NEMIRA ONLINE

Urmărește-ne ca să fii la curent cu ultimele:

NEMIRA | promoții pe site:
nemira.ro »

facebook | concursuri pe Facebook
facebook.com/ed.nemira »

BLOG NEMIRA | articole pe blog:
blog.nemira.ro »

Armada Manifesto

Join the Armada!

Recrutăm vânători și devoratori de vise!
Amazoane și exploratori alături de care să călătorim
până la capătul universului! Luptători plini de curaj,
femei neînfricate, capabile să înfrunte vrăjitori malefici,
orci însetați de sânge și dragoni neîmblânziți!
Minți sclipitoare, dornice să dezlege misterele
unor crime terifiante! Cititori și cititoare neobosite,
cărora să le aducem cele mai fascinante romane
science fiction, fantasy și thriller!

Join the Armada!

Printre generalii noștri se numără
Frank Herbert și **Arthur C. Clarke,**
regi ne sunt **Stephen King** și **George R.R. Martin,**
iar regine **N.K. Jemisin** și **Naomi Novik.**

În librăriile din toată țara și pe **www.nemira.ro**

Armada.
Imagination Unlimited!

POWERED BY NEMIRA.

ARMADA // science fiction / fantasy / thriller

Prima parte din seria
Biblioteca invizibilă

Irene este un agent special
al Bibliotecii, organizația secretă care strânge
cele mai importante cărți din toate universurile paralele.
Alături de Kai, enigmaticul ei ucenic, este trimisă într-o Londră
infestată de haos, unde legile naturale sunt modificate
de supranatural și magie. Misiunea lor? Să recupereze
o variantă unică a poveștilor Fraților Grimm.

Ajunși acolo, Irene și Kai sunt prinși într-un labirint de pericole,
indicii contradictorii, societăți secrete, dragoni, vampiri,
reptile din metal și roboți controlați prin magie.
Nu doar viețile lor și reputația Bibliotecii sunt în pericol,
ci realitatea însăși.

**„Bibliofilii o să adore această carte! Cogman scrie impecabil
un fantasy distractiv, cu personaje complicate,
multă acțiune și o lume bine construită și fermecătoare."**
Library Journal

GENEVIEVE COGMAN a pornit pe drumul literaturii
de la o vârstă fragedă, cu operele lui Tolkien
și cu povestirile despre Sherlock Holmes.
Biblioteca invizibilă, romanul ei de debut,
deschide o serie care este, înainte de toate,
un minunat omagiu adus pasiunii pentru cărți.

ARMADA powered by NEMIRA

CITIT DE RADIO GUERRILLA – BINILI ÎNVINGE!

e-BOOK DISPONIBIL
NEMIRA.RO

ISBN 978-606-43-0468-1